
FAMILIA
Inima mea
LUPTĂ PENTRU TINE
ROMAN
BECKY WADE

Familia
Porter
Inima mea
LUPTĂ PENTRU TINE
ROMAN
BECKY WADE

Editura Scriptum

Inima

h

AjtCV

LUPTĂ

PENTRU

TINE

Aprecieri pentru această carte

Dru, mezina familiei Porter, este o personalitate puternică şi înţelegătoare, în egală măsură, iar când firea ei o întâlneşte pe cea a lui Gray, legătura lor este la fel de electrizantă precum este de dulce povestea lor de dragoste care abia se înfiripă. O lectură

încântătoare.

— RT Book Reviews

Fanii ficţiunii motivaţionale pot intra în lumea familiei Porter în orice moment şi se pot bucura de poveştile de suflet ale lui Wade.

— Booklist

Cititorii poveştilor de dragoste vor găsi în acest volum un epilog potrivit pentru seria Familiei Porter.

— Christian Retailers + Resources

Becky Wade creeză personaje pe care cititorii le vor iubi.

— LISA WINGATE, autoare naţională multipremiată a cărţilor *Blue Moon*
*Bay **şi** Dandelion Summer*

îmi place să descopăr autori noi, iar Becky Wade este cu siguranţă o scriitoare ce merită a fi citită. Romanul ei de debut conţine o poveste de iubire, presărată cu umor care transmite multă emoţie. Combinaţia perfectă pentru o seară petrecută în compania lecturii.

— DEANNE GIST, **autoare multipremiată a cărţilor^*BrideMost***
Begrudging ***şi*** *Love On the Line*

Seria: Familia Porter

Inima mea îţi aparţine Inima mea te caută Inima mea pereche Inima mea luptă pentru tine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României WADE, BECKY Inima mea luptă pentru tine / **Becky Wade. – Oradea: Scriptum, 2020**
ISBN 978-606-031-052-5

9 *N/* G

LUPTĂ PENTRU TINE

SERIA FAMILIA PORTER

ROMAN

BECKY WADE

o
Editura Scriptum®
Oradea

Published by Bethany House Publishers 11400 Hampshire Avenue South Bloomington, Minnesota 55438 www.bethanyhouse.com Bethany House Publishers is a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan Printed în the United States of America

Ediţia în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul ***Inima mea pereche*** de Becky Wade

 str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor TeL/Fax/Robot: 0259-457.428 E-mail: scriptum@scriptum.ro Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

 Prima ediţie în limba română.

Acest roman este o ficţiune.

Anumite nume, personaje, locuri şi întâmplări sunt

produsul imaginaţiei autoarei.

ISBN 978-606-031-052-5

Tiparul executat în U.E.

Pentru editoarea mea extraordinară, Charlene Patterson îţi mulţumesc atât de mult pentru efortul investit şi pentru faptul că ai crezut în romanele mele. Inteligenţa şi experienţa ta au fost egalate doar de bunătatea şi de entuziasmul tău. Sfaturile tale au îmbogăţit fiecare poveste, şi îţi sunt recunoscătoare din toată inima.

amilia Porter; de Becky Wade, este o serie de patru romane contemporane de dragoste, care se constituie ca un adevărat testament al iubirii. Fiecare volum se concentrează în jurul unui membru al familiei Porter, fiecare cu propria sa poveste tulburătoare de viaţă. Când vine vorba despre poveşti de dragoste complicate, alegeri dificile între „raţiune şi simţire”, nimic nu e uşor. Nici în viaţă şi nici în poveştile din paginile scrise. Becky Wade ne propune o serie de patru cărţi ale căror poveşti de dragoste aparent imposibile te vor purta pe un drum în care călătoriile personajelor, prin propriile emoţii şi confruntări, sunt cât se poate de reale şi de vii.

Toate titlurile seriei au obţinut premii literare importante, aprecieri din partea criticilor literari şi mai ales aprecierea cititorilor.

&

INIMA MEA ÎŢI APARŢINE

Megan Cole şi Bo Porter nu aveau cum fi mai diferiţi unul de celălalt. Ea este moştenitoarea unei mari averi, el este un simplu
manager de fermă şi angajatul ei. Şi totuşi, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

De la moartea tatălui ei, Meg a devenit acţionarul majoritar al companiei petroliere şi venirea ei la conducere a survenit cu o serie de concedieri, deoarece nu putea să gestioneze atât de mulţi angajaţi. Cu toate acestea, lucrurile stau puţin diferit cu Bo, astfel că Meg îi dă un termen de şase luni înainte de închiderea fermei.

Va fi acest timp suficient pentru a-i dovedi valoarea fermei şi că el merită încrederea ei?

Inima mea te caută

Celia avusese încă din vremea liceului o atracţie specială faţă de Ty, apoi, în facultate, până ce povestea lor nebună de iubire i-a dus în faţa celei mai apropiate capele de nunţi din Las Vegas. În dimineaţa zilei următoare însă s-au trezit cu un certificat de căsătorie şi o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soţia lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soţul nimănui.

Vreme de cinci ani, Celia a încercat să-şi înăbuşe orice vis cu privire la ea însăşi pentru a reuşi să-şi crească fetiţa. Ty, în schimb, a căutat să-şi împlinească toate ţelurile, sau cel puţin aşa crezuse până ce a ajuns să privească din nou în ochii femeii pe care n-a putut s-o uite niciodată şi a copilei de existenţa căreia nu ştiuse până acum.

Cât de mult va fi dispus Ty să sacrifice de această dată pentru ca visurile Celiei să devină realitate şi pentru a-i demonstra că noaptea aceea în care şi-au unit destinele poate deveni o poveste de iubire „până când moartea îi va despărţi”?

Inima mea pereche

Fostul ofiţer de Marină, Jake Porter, are cicatrici mult mai adânci decât cea care îi marchează chipul. Se luptă cu sindromul de stres posttraumatic, trăieşte o viaţă solitară şi evită orice relaţie pe cât posibil. Asta până când o reîntâlneşte pe Lyndie James, prietena lui din copilărie, care se întoarce acasă în Holley, Texas. Lyndie ajunge să lucreze la fermă, iar Jake îi încredinţează în

grijă unul dintre caii în care el îşi pusese mari speranţe, dar fără prea mult succes.

Jake şi Lyndie au personalităţi total diferite, dar legătura dintre ei este evidentă. împotriva voinţei lui, Jake este cucerit de personalitatea sclipitoare şi optimistă a lui Lyndie, iar zidurile pe care el le-a construit în jurul inimii încep încet-încet să se surpe. O sclipire de speranţă se ivise în inima lui, dar temerile şi regretele nu-i dau pace. Va putea vreodată Jake să o iubească pe Lyndie aşa cum merită sau inima lui este prea zdrobită pentru a mai putea fi alinată?

INIMA MEA LUPTĂ PENTRU TINE

Gray Fowler, star al NFL, este urmărit de un hărţuitor, astfel că echipa sa angajează o agenţie de pază şi protecţie, pentru ca Gray să fie mereu sub supravegherea unui bodyguard. Când Gray o întâlneşte pe Dru Porter, agentul desemnat pentru paza lui, este de-a dreptul indignat. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deşi, nimic de spus, foarte tânără şi frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină, o trăgătoare de elită, posesoare de centură neagră şi foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmăreşte pe Gray. Şi, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de ataşament romantic între ea şi acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray şi Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul creşte, Dru şi Gray îşi pot încredinţa inimile – şi viaţa – unul altuia?

Prolog

ru îşi ridică pistolul, luându-l în raza de ochire pe agresorul lui Gray în timp ce îşi făcea loc prin mulţime. Conştientizarea faptului că fusese păcălită o izbi cu precizie chinuitoare. Gray era expus. Agresorul avea pistoale în ambele mâini, iar ţevile armelor îl ţinteau pe Gray. Dacă s-ar fi aflat lângă el, l-ar fi culcat la pământ şi s-ar fi interpus ca un scut în faţa lui ca să-l apere. Dar era mult prea departe pentru a face asta. Disperarea îi cuprinse inima şi mintea. Dru era prea departe. Gray era lipsit de apărare în faţa atacului.

— Lasă armele jos, ceru ea, făcându-şi loc prin mulţime cu umărul. Chipul atacatorului se întoarse imediat în direcţia ei, oferindu-i

ocazia lui Dru să-i vadă trăsăturile fetei: tensionate şi întunecate. De o răceală plină de ură.

Atacatorul îşi menţinu una dintre arme îndreptate spre Gray. În timp ce, pe cealaltă o mişcă, cu o încetineală înfiorătoare, până când

0 luă pe Dru în vizor.

— Nu! urlă Gray.

Agresorul îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Gray, iar degetele

1 se albiră pe trăgaci.

Dru deschise focul.

Glonţul ei îşi atinse ţinta.

Dar la fel şi glonţul agresorului. ***La fel şi glonţul agresorului.*** Muniţia sfâşie carnea netedă, distrugând muşchii, osul şi organele din calea ei. Un ţipăt de negare la vederea sângelui spulberă gândurile lui Dru.

Furioasă, trase din nou.

Cu TREI LUNI ÎNAINTE.

ru Angelica Porter era un fost ofiţer de Marină, avea o centura neagră în ju-jitsu*, era campioană naţională la tir şi un experimentat agent executiv de pază în cadrul celei mai prestigioase firme de pază şi protecţie din Dallas. Urma să-şi întâlnească noul client. Unul care, la fel ca toţi cei dinaintea lui, avea să fie prea ocupat să observe că era femeie şi nici nu avea să dea doi bani pe pregătirea ei.

Când oamenii auzeau cuvântul bodyguard, aveau în minte imaginea unor tipi musculoşi, masivi, îmbrăcaţi în costum, cu ochelari de soare şi cu fire încolăcite pe sub cămaşă, legate la căştile de urechi.

Dru nu era masivă şi nici nu avea muşchi. „Costumul” zilei era compus dintr-o jachetă din piele de culoarea plumbului, mulată pe corp, cu câteva fermoare plasate ingenios şi cu gulerul ridicat la spate.

*** Ju-jitsu este un stil de luptă fără arme cu origini japoneze. Principiul ce stă la baza tehnicii de apărare constă în dominarea adversarului folosind minimul de efort, fără forţă brută, prin inteligenţă, flexibilitate şi cunoaşterea punctelor vitale ale organismului [n. trad.].**

O cămaşă albă, dintr-un material de calitate. Pantaloni negri, subţiri. Tocuri. Ochelarii îi erau dosiţi în poşetă. Nu avea niciun fir care să-i atârne din casca de ureche.

Dru era o gardă de corp modernă.

Porni de-a lungul holului care ducea la birourile administrative ale echipei NFL* Dallas Mustangs. Complexul celor de la Mustangs, care cuprindea terenul de antrenamente al echipei, o sală de gimnastică şi un corp de cădire destinat pentru fizioterapie, fusese amenajat, fără prea multă creativitate, în culorile celor de la Mustangs. O mochetă bleu cu margini de un verde închis combinat cu alb îi camufla paşii. Pereţii lucioşi în nuanţă ivorie erau acoperiţi cu dungi orizontale verzi şi albastre şi, din loc în loc, erau înrămate fotografii ce surprindeau diferite faze din meciurile echipei.

Dă-i bătaie, Mustangs! Părea să strige decorul. Ura, hai, bravo! Angajează-te în luptă şi câştigă, echipă!

Dru se opri să privească una dintre fotografii. În spatele echipei pe un crâmpei de cer senin, sub o ploaie de confetti, jucătorii îşi etalau Trofeul Lombardi.† În sezonul de dinainte, echipa Mustangs câştigase Super Bowl-ul.‡ Dru se încruntă uşor văzând fotografia, jucători cu părul transpirat şi cu rânjete largi pe faţă, cu pălării şi tricouri care îi declarau câştigători. Fără îndoială că ar fi

---

* **National Football League este cea mai importantă competiţie a fotbalului american profesionist, [n. trad.].**

† **Trofeul Vince Lombardi este trofeul acordat în fiecare an echipei câştigătoare a jocului campionatului Ligii Naţionale de Fotbal, Super Bowl.**

‡ **Super Bowl-ul, în fotbalul american profesionist, este meciul pentru campionat a National Football League. Dealungul anilor a devenit cel mai urmărit program de televiziune din Statele Unite ale Americii şi este ca o sărbătoare naţională [n. trad.].**

catalogat starea de spirit a echipei mai mult decât fermecătoare dacă i-ar fi ***plăcut*** cu adevărat de cei de la Mustangs.

Ca orice texan de bună-credinţă, Dru s-a născut şi a crescut în casa unor suporteri ai echipei Cowboys. Îi privise întotdeauna pe cei de la Mustangs ca pe o echipă neexperimentată şi rivală celor de la
Cowboys, exact aşa cum s-ar uita cineva la nişte rude prin alianţă parvenite care ajungeau la o reuniune de familie şi mâncau tot tortul.

Dru analiză cu atenţie fotografia înainte să se oprească la chipul noului ei client. Gray Fowler, faimosul fundaş al echipei Mustangs, un jucător experimentat, obiectul a milioane de fantezii, nu era tocmai clientul pe care şi l-ar fi ales pentru prima misiune în calitate de gardă de corp după dezastrul din Mexic.

Celebrităţile care atingeau nivelul de faimă al lui Gray Fowler puteau fi arogante, autoritare şi cu aere de vedetă. Atleţii de calibrul lui erau uneori plini de testosteron şi teribil de misogini. Combinaţia asta nu era deloc una de dorit – nici pomeneală. Nu rezona cu portretul clientului ideal al lui Dru. Orice afacerist, chiar şi genul obraznic şi încăpăţânat care nu-şi lăsa niciodată telefonul din mână ar fi fost mai acceptabil. Un politician? Ar merge. Fiica adolescentă a unui miliardar care trebuia escortată după şcoală la antrenamentele de hochei? Sigur că da.

După evenimentele din Mexic, în ultimul an şi jumătate, Dru făcuse muncă de birou la firma Sutton Security din centrul oraşului Dallas. Îi luase mai mult timp decât se aşteptase pentru a-şi reveni fizic. Pentru a-şi pune viaţa în ordine. Pentru a recâştiga pe deplin încrederea şefului ei, Anthony Sutton. Acest regres în carieră îi lezase atât aspiraţiile profesionale, cât şi mândria personală. Dru îşi dorise cu nerăbdare, se rugase pentru asta, aşteptase şansa de a reveni în teren şi de a-şi

demonstra capacităţile.

Aşa că ***avea*** să-şi îndeplinească atribuţiile ce-i reveneau în calitate de gardă de corp faţă de Gray Fowler într-un mod profesionist, cu hotărâre şi respectând toate regulile. Se apropie încet, răsuflând regulat şi îşi îndreptându-şi postura. Gray Fowler îi decimase pe cei mai înverşunaţi jucători defensivi pe care îi putea oferi NFL. Dar el nu o întâlnise încă pe Dru. Vai de el dacă îi stătea în cale.

Dru bătu la uşa managerului general al echipei la ora două fix. Un asistent executiv o pofti într-un birou spaţios în care erau douăsprezece persoane şi vreo cinci grupuri de discuţii.

Un grup din bordul de conducere aglomerau masa din mijlocul încăperii. Un alt grup se adunase în partea stângă a camerei. În dreapta, îl zări pe Big Mack, colegul ei de muncă de la firma Sutton.

Un afro-american, trecut de patruzeci de ani, Mack întruchipa prototipul tipic al gărzii de corp clasice. Cine nu îl cunoştea nu şi-ar fi imaginat niciodată că fetele lui preadolescente făcuseră din uriaşul lor tată un fan al canalului Disney şi al muzicii celor de la „5 Seconds of Summer”*.

Big Mack îi zâmbi lui Dru şi îi făcu semn să se apropie.

— Ziua bună, Dru. Ce mai faci?

— Bună, Mack. Sunt bine. Tu?

— Nu mă plâng.

El se dădu într-o parte, lăsând-o pe Dru să-l vadă pentru prima oară pe Gray Fowler. Cel mai nou client al agenţiei lor şedea pe o canapea mică, rezemat de spătar, sprijinindu-şi capul cu o mână. îşi fixase atenţia undeva în sus şi într-o parte şi conversa cu un coechipier care stătea pe marginea canapelei.

Fowler avea profilul unui gladiator, fără nicio urmă de frumuseţe. Gâtul lui lăsa să se vadă linia clară şi dură a maxilarului. Pielea îi era uşor bronzată, iar pe obrajii lui

netezi i se vedeau urme uşoare de barbă nerasă de dimineaţă. Părul brunet închis îi era tuns scurt în părţi şi puţin mai lung în creştet.

Dru îşi dăduse toată silinţa să-l studieze cu atenţie, atât prin intermediul informaţiilor oferite de către agenţie, cât şi prin investigaţiile ei personale. Existau foarte puţine detalii cu privire la copilăria lui. Reuşise să afle doar atât că avea un frate mai mic şi o soră şi că depăşise un început misterios de anevoios în orăşelul Mullins din Texas. Apoi el îşi pusese în valoare abilităţile atletice, ridicându-se pe culmile celebrităţii la Universitatea Texas A&M, înainte să fie recrutat de echipa Mustangs.

Gray Fowler nu era un tip căruia i s-a nimerit să-i iasă, sau şi-a cumpărat succesul, sau a dat norocul peste el. Şi-a câştigat faima stăpânind tactica de joc, o prindere, o blocare şi o vătămare corporală toate gestionate bine, pe rând şi în timp. Duritatea, viteza şi puterea lui formidabilă de concentrare îl ridicaseră la statutul său actual – drept unul dintre cei mai populari jucători ai echipei Mustangs.

„5 Seconds of Summer” este o formaţie australiană de muzică pop rock [n. trad.].

În ochii jurnaliştilor sportivi era un interlocutor direct, iar în ochii ziariştilor de divertisment, un afemeiat. Fowler fusese selectat de opt ori în Pro Bowl* în decursul celor zece ani de carieră; era unul dintre cei care contribuiseră la victoria echipei Mustangs de la Super Bowl, şi în general dobora recordurile în materie de fotbal pe cât de uşor mâncau alţii cereale.

Jucătorul cu care Gray stătuse de vorbă se mutase, iar chipul lui se întoarse înspre Dru. El o privi drept în ochi, nemişcat, iar ochii îi străluceau cu o nuanţă neobişnuită de verde pal.

Tipul ăsta aduce numai necazuri. Erau singurele cuvinte care îi trecură lui Dru prin minte.

Acest client în mod special s-ar putea dovedi chiar şi mai ***dificil*** decât genul de atlet celebru pentru care se pregătise mental Dru. Grayson Robert Fowler părea să fie o pacoste încăpăţânată şi periculoasă.

El se ridică uşor în picioare, fără să întrerupă contactul vizual cu ea. Dru ştiuse dinainte de a intra în încăpere că Gray avea 1.93 metri şi cântărea 113 kilograme. Chiar şi aşa, realitatea fizică a staturii lui o impresionă.

Nu era ceva obişnuit, în viaţa de zi cu zi, să întâlneşti o persoană atât de masivă ca el. Pe sub echipamentul echipei sale, bluză de trening cu glugă şi pantalonii de sport, trupul lui era imens, iar muşchii puternici şi fermi.

Nu era prima dată când Dru îşi dorise să fi crescut la înălţimea de doi metri, asemenea vedetelor de la WNBA†. În schimb, tocurile ei trecute de 7 centimetri o ridicau la înălţimea de 1.80 metri, niciun sfert de centimetru mai mult.

— Gray, spuse Mack, ţi-o prezint pe Dru Porter. Lucrează la firma Sutton Security. Ea va fi agentul tău de

---

* **Pro Bowl este jocul de toate stelele Ligii Naţionale de Fotbal [n. trad.].**

† **Asociaţia Naţională de Baschet Feminin [n. trad.].**

pază în tura de după-masă, între orele două şi zece seara, cinci zile pe săptămână, începând de azi.

Gray nu schiţă nicio expresie, ca şi cum ar fi aşteptat să strige cineva: ***Glumeam**, **omule!*** şi să îl bată uşor cu pumnul. Era lesne de înţeles, că procesa mai greu faptul că Dru era femeie.

— Acesta este Gray Fowler, îi spuse Mack lui Dru, noul nostru client.

— Mă bucur să vă cunosc.

Dru îşi întinse mâna, iar Gray i-o strânse, mâna lui fiind puternică şi uşor aspră.

— De asemenea.

El avea pometi proeminenţi. Riduri fine îi marcau pielea din colţul ochilor şi de pe frunte.

Mack se îndreptă spre biroul managerului general.

— Mă duc să-l anunţ pe domnul Morris că a ajuns Dru.

Gray îşi îndesă mâinile în buzunarele bluzei de trening şi o cercetă cu atenţie câtăva vreme.

— Tu eşti noul meu bodyguard, spuse el încet.

— Specialist în protecţie personală.

— Tu eşti noul meu specialist în protecţie personală.

— Da, sunt unul dintre ei.

— Tu.

— Da. Eu.

Dru îşi dădu peste umăr părul ei negru, lung şi drept.

— Mă aşteptam ca toţi agenţii de la Sutton Security să arate ca Mack.

— ***Toţi*** clienţii noştri se aşteaptă la asta.

— Tu nu arăţi ca Mack.

— Nu.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şase.

Gray se scărpină în cap, apoi îşi puse din nou mâna în buzunar.

— De ce mi-ar trimite cei de la Sutton Security o

femeie mai tânără decât mine şi care are jumătate din greutatea mea ca să mă păzească?

Scepticismul lui o irita ca nişte urzici usturătoare. Dru se confruntase toată viaţa ei cu acelaşi tip de pragmatism din partea celor trei fraţi mai mari. Însă, francheţea lui însemna că i se putea adresa la fel de direct. Dru nu trebuia să-şi piardă vremea alegându-şi cu grijă cuvintele şi nici nu avea nevoie de falsa politeţe.

— M-a trimis fiindcă sunt calificată pentru acest post. Sunt fost ofiţer de Marină şi, înainte să devin agent la ei, am trecut printr-o instrucţie strictă la Sutton Security -

— Care a inclus?

— Studiul luptei armate, evaluarea pericolului, primul ajutor şi multe altele. Pe deasupra, deţin o autorizaţie eliberată de către statul Texas care certifică aptitudinile mele pentru această slujbă.

Gray tot nu părea convins.

— Protecţia executivă* presupune de cele mai multe ori folosirea inteligenţei, spuse Dru, rareori apelez la forţa fizică sau la arma din dotare.

— Mai spune-mi încă o dată numele tău?

— Dru Porter. Şi care era numele tău?

Pe chipul lui se putea citi un amestec de umor şi neîncredere.

— Gray Fowler.

— Aha. Ea îi zâmbi uşor. Aşa este.

— Cum îţi scrii numele pe litere numele?

— D.R.U.

— Hm? El o măsură din priviri. Între noi fie vorba, Dru Porter, nu-mi fac griji în privinţa siguranţei mele.

---

* **Protecţia executivă, cunoscută şi sub denumirea de protecţie strânsă, se referă la măsuri de securitate şi de atenuare a riscurilor luate pentru a asigura siguranţa VIP-urilor sau a altor persoane care pot fi expuse unui risc personal ridicat din cauza angajării lor, a statutului înalt, a valorii nete [n. trad.].**

Echipa lui Gray solicitase serviciile firmei Sutton, nu Gray însusi.

— În primul rând n-am cerut să beneficiez de nicio protecţie, aşa că dacă cei de la Sutton Security vor să mă afişez în public cu cineva care arată ca un fotomodel, nu mă deranjează.

— Nu arăt ca un fotomodel.

— Arăţi exact ca un fotomodel.

— Şi încă ceva, eu nu ***mă afişez în public*** cu tine. îmi fac doar meseria.

— Uite ce problemă am în ceea ce te priveşte. Gray continuă ca şi cum Dru n-ar fi vorbit deloc. Nu vreau ca toată lumea să ştie că o fată atrăgătoare, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani...

— ... o femeie...

— Este bodyguardul meu...

— Specialist în protecţie personală.

— Voi fi nevoit să îndur discuţii interminabile pe tema asta în vestiar.

Şovinismul era încă în floare. Dru îsi încrucisă braţele şi îsi îngustă ochii.

— Siguranţa ta este prioritatea mea numărul unu, nu reputaţia ta din vestiar.

— îmi pasă de reputaţia mea. Şi dacă e importantă pentru mine, e vitală şi pentru el, spuse Gray îndreptându-şi umărul în direcţia lui Brian Morris, managerul general.

Dru voi să-i spună să-şi arunce undeva îngrijorările cu privire la reputaţia lui. De fapt, îşi dorea să fie milităroasă cu cei pe care îi avea în pază, dându-le ordine ferme pe care aceştia să fie forţaţi să le îndeplinească. în fapt, clienţii ei beneficiau de o chestie enervantă numită voinţă liberă. Tot ce putea face Dru era să-i sfătuiască, dar nu-i putea forţa să o asculte.

Detesta compromisul.

— Nimeni nu trebuie să ştie că lucrez pentru tine decât strict cei cărora decizi tu să le spui, spuse Dru calmă. Dar dacă vrei discreţie, atunci vei rata efectul intimidant pe care îl au agenţii. Dacă agresorul vede că eşti înconjurat de agenţi, atunci el sau ea va fi mai puţin dispus să te atace.

— Nu-mi pasă de efectul intimidant.

Aşa cum era de aşteptat.

— Pot să te păzesc şi fără să dau de bănuit că aş fi bodyguardul tău.

— Ai putea să zici că eşti iubita mea.

Dru îi aruncă o privire glacială. Bărbaţi puternici – ofiţeri de Marină, agenţi de pază şi unii dintre cei mai buni trăgători de pe planetă – au pălit sub o astfel de căutătură.

Gray nu se lăsă intimidat. De fapt, încă de când începuseră discuţia lor, atitudinea lui faţă de ea fusese făţişă şi neşovăielnică.

— Nu ai o iubită? întrebă Dru.

— Sunt în căutare.

— Iubita asta a ta n-ar trebui să lucreze? M-aş mira să fie dispusă să se ţină scai după tine cinci după-mese la rând.

Doi dintre antrenorii echipei i-au făcut un semn din cap lui Gray în timp ce se îndreptau înspre uşă. El le răspunse salutului coborându-şi bărbia.

— Poate că noua mea iubită este educatoare la grădiniţă şi lucrează numai dimineaţa.

Dru îşi desfăcu braţele în semn de neîncredere.

— Ţi se pare cumva că am faţă de educatoare?

— Deloc. Dar întotdeauna excepţiile întăresc regula. Poţi să te prefaci că eşti o educatoare nonconformistă.

Dru nu voise niciodată – nici măcar în şcoala primară când fusese întrebată Ce Vrei Să Devii Când Te Faci Mare? – să ajungă educatoare şi să fie iubita cuiva ca

Gray.

— Cred că ar fi mult mai credibil să mă dau drept asistentul tău administrativ.

— N-am nevoie de un asistent administrativ. Am o menajeră pe nume Ashley care se ocupă de casă şi de programul meu. O cunosc toţi jucătorii.

— Aş putea fi o jurnalistă care se documentează să scrie un articol despre tine.

El îşi ridică o sprânceană, cu un aer îngâmfat.

— Nici în ruptul capului. Nimeni n-ar crede una ca asta, scumpo.

— Nu-mi spune aşa.

Brian Morris se ridică în picioare şi ceru politicos ca toţi cei care nu luau parte la întâlnirea lui programată la ora două şi un sfert să iasă din birou.

încăperea se goli. Mack i-o prezentă pe Dru lui Morris, apoi Dru se aşeză pe unul dintre fotoliile din piele cu faţa înspre birou. Mack alese să se aşeze aproape de cotul ei. Gray ocupă scaunul care mai rămăsese, punându-şi o gleznă peste genunchi. Pantofii lui mari şi atletici păreau să fie nou-nouţi, ca şi cum i-ar fi încălţat pentru prima dată cu o oră în urmă. Poate că lucrurile astea veneau la pachet pentru un jucător de fotbal profesionist. Femei. Faimă. O pereche de adidaşi noi marca Nike.

Ochelarii fără rame ai domnului Morris păreau la fel de scumpi

precum cămaşa de firmă pe care o purta. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, era în formă, avea un păr îngrijit de culoare castanie care începuse să încărunţească şi să se rărească.

Cu excepţia excesului de albastru şi verde şi a mochetei ivorii, biroul lui Morris nu continua ecoul holului ***Hai, Mustangs!*** Mobila era în stare bună. Lumina din încăpere era fluorescentă. Pe masă, un teanc ordonat de hârtii şi trei fotografii de familie. Era a doua vineri din luna noiembrie, iar cerul senin şi fără nori ce se zărea prin ferestrele din spatele biroului lui Morris camufla ziua rece de toamnă în care temperatura nu trecea de zece grade.

— Pe Weston Kinney veţi avea ocazia să îl cunoaşteţi mai târziu, în cursul zilei, îi spuse Dru lui Morris. El va intra pe tura de noapte, de la zece seara până la şase dimineaţa în zilele în care eu şi Mack vom fi de serviciu. Alţi agenţi vor lucra prin rotaţie în zilele noastre libere.

— Bun.

Morris îşi puse un carneţel în faţă, luă un stilou, apoi se lăsă pe spate în scaunul său pentru a-i evalua pe Dru şi Mack.

— Am ţinut să ne întâlnim deoarece aş vrea să reuşim să comunicăm cu privire la acest caz. Aş dori să mă ţineţi la curent în problema asta de îndată ce se ivesc informaţii noi.

— Da, domnule, fu de acord Mack.

— Aţi citit amândoi din scrisorile de ameninţare pe care le-a primit Gray? întrebă Morris.

— Da, răspunse Dru.

Textul era scris cu caractere negre Arial de 18 scos la o imprimantă cu jet de cerneală, pe hârtie albă, simplă. Scrisorile erau expediate întotdeauna în plicuri simple, business, care puteau fi cumpărate de la orice magazin Walmart. Până acum toate amprentele pe care poliţia le preluase de pe plicuri aparţineau angajaţilor de la poşta

americană. Atât adresa destinatarului, cât şi cea a expeditorului erau întotdeauna printate pe etichete cu acelaşi gen de caractere negre, îngroşate, de 11.

— De când ai început să primeşti scrisorile, întrebă Morris.

— De mai bine de un an.

Gray părea uşor plictisit, de parcă era cu gândul la vreo partidă de golf la care s-ar fi dus acum că i se terminaseră antrenamentele pe ziua respectivă.

Desi era calmă din fire, Dru deveni din ce în ce mai iritată din

cauza vorbelor lui. ***Iubito? Pe bune?***

— Am auzit că ai aruncat primele scrisori.

— Da. Primesc astfel de scrisori de când eram în colegiu, de la persoane care nu m-au avut la inimă. Dacă mesajele sunt foarte răutăcioase, le dau celor de la firma de pază. Dacă sunt doar neplăcute, le arunc.

— Când ai primit primele mesaje de ameninţare de la acest individ... vru să ştie Mack.

— Erau doar insulte, răspunse Gray. Aşa că le-am aruncat.

— Mai exact, ce-ţi scria? întrebă Mack.

— Te urăsc, nu eşti bun de nimic.

Privirea pe care Gray i-o aruncă lui Dru păru să spună: Ce credeai? Că slujba asta e e de vis? Doar nu esti chiar atât de naivă.

— Textul era scurt, la fel ca în toate celelalte scrisori. Câteva propoziţii.

Morris se aplecă în faţă, punându-şi braţele pe birou.

— Noi, cei de la Mustangs, facem discticţie între comentariile critice şi ameninţările reale la adresa jucătorilor noştri.

La fel cum face şi legea; Dru ştia asta.

— De curând, scrisorile acestui individ s-au transformat în ameninţări, continuă Morris. Intimidarea a escaladat pe mai multe planuri. La început, Gray primea

scrisorile numai acasă. De ceva vreme, expeditorul trimite câteva şi aici. Unele la casa de la lac a lui Gray, altele la cabana sa din Colorado. Chiar şi acasă la mama lui, în Mullins.

— Le primeşti când eşti acolo? îl întrebă Dru pe Gray.

— Da.

— De aceea am ajuns la concluzia că acest individ îl urmăreşte pe Gray, spuse Morris. Cât de des primeai scrisorile la început, Gray?

— În primele opt sau nouă luni, scrisorile ajungeau cam o dată pe lună sau la două luni. Apoi la câteva săptămâni distanţă una de alta. De la primul meci din presezonul nostru, am primit o scrisoare cel puţin o dată pe săptămână, uneori şi mai des.

— Anthony Sutton ne-a spus că scrisorile sunt expediate din mai multe locaţii, spuse Dru.

Anthony, proprietarul agenţiei, avea pregătire în domeniul operaţiunilor speciale şi nu era genul de persoană pe care să o poţi tâlhări pe o alee întunecată.

— Da, răspunse Morris. De când Gray ne-a povestit despre corespondenţa pe care o primea, am ţinut evidenţa timbrului de pe fiecare plic şi am şi scanat scrisorile înainte de a le preda poliţiei. Au fost trimise din locuri diferite, aflate şi la patru ore distanţă de condus cu maşina de aici în oricare direcţie. Adresa expeditorului este întotdeauna cea a stadionului unde jucăm.

— Cu cine aţi lucrat din Departamentul de Poliţie din Dallas?

— Cu detectivul Carlyle, răspunse Morris. E priceput, dar încă nu are vreo pistă. El bătu cu stiloul de două ori în carneţelul lui. Acesta este motivul pentru care am apelat la firma Sutton Security. Până se rezolvă problema asta, ne-am simţi cu toţii mai bine ştiind că Gray beneficiază de protecţie.

Cu excepţia lui Gray, după cum îi spusese deja lui Dru. El o privi drept în ochi. O urmă de cinism se ivi în ochii lui

verzi.

— Anthony Sutton ne-a spus că ai observat o camionetă maronie de model mai vechi că te urmăreşte, se adresă ea lui Gray.

— N-aş putea spune că am văzut-o că mă urmărea. Am zărit-o parcată pe o stradă în apropierea casei mele. Apoi lângă stadion şi alaltăieri seară în apropierea restaurantului unde am luat cina.

— Ai reuşit să-i observi numărul de înmatriculare? întrebă Dru.

Gray încuviinţă din cap.

— Când am văzut camioneta parcată lângă restaurant, am notat numărul de înmatriculare şi l-am dat poliţiei. Camioneta se pare că este înregistrată pe numele unei bătrânele care locuieşte în Bonham, Texas.

— Ce marcă era? întrebă Dru.

— Ford. Gray zâmbi, părând cu adevărat amuzat pentru prima oară. Crezi că mă urmăreşte o bătrânică?

— Se prea poate, răspunse Dru.

— Mai degrabă ar fi o coincidenţă să tot observ câteva camionete maro prin preajmă.

În viaţa reală, existau coincidenţe. Dar în meseria lui Dru, erau luate în serios şi investigate minuţios. Ea se adresă lui Morris.

— Vom afla ce este cu această camionetă maro şi vom descoperi şi ce-i cu ameninţările primite, pot fi opera cuiva cunoscut care nu îl agreează pe Gray.

— Cum ar fi toţi fanii echipei Cowboys? întrebă Gray sec pe sub barbă.

Dru continuă.

— Vom supraveghea zona când îl vom însoţi pe Gray şi vom apela şi la contra-supraveghere. Adică, îl vom ţine sub atenta noastră observare, dar şi locurile pe care le frecventează, însă de la distanţă, în efortul de a surprinde în acţiune persoana care îl urmăreşte.

— Bun, spuse Morris. Mai bătu de vreo două ori cu

stiloul în carneţel. Vă mulţumesc.

— Dacă detectivul Carlyle descoperă vreo informaţie utilă, vă rugăm să ne contactaţi, spuse Mack.

— Vă vom anunţa, îi asigură Morris. Efortul nostru comun e strâns legat de o colaborare bună. Dacă aveţi nevoie, colegii de la departamentul pază şi protecţie din cadrul echipei noastre vă pot oferi insigne, permise, autorizaţii, orice credeţi că vă ajută la identificarea hărţuitorului. Siguranţa jucătorilor noştri este prioritatea noastră.

Excepţie făcând când jucătorii erau pe teren. Atunci puteau chiar să se încaiere până la sânge. Asta era ceea ce făcea ca fotbalul să fie atât de distractiv.

— Sper să-l putem găsi repede pe hărţuitor. Morris îi aruncă un zâmbet stins lui Gray. Gray este important pentru echipă.

Afirmaţia lui conţinea un sâmbure de adevăr. În industria multimiliardară a NFL-ului, Gray era valoros pentru cei de la Mustangs. II păzeau la fel ca pe activele companiei, aşa cum Muzeul Metropolitan de Artă îşi proteja picturile lui Rembradt. Conducerea echipei nu dorea să li se deterioreze Rembrandtul.

Lui Dru îi plăcuse întotdeauna să dezlege cazurile complicate. Cu cât mai dificile şi mai periculoase, cu atât mai bine. Cu siguranţă că Gray Fowler, cu misoginismul său nesuferit, avea să se dovedească a fi o pacoste. Dar găsirea hărţuitorului avea să fie o provocare interesantă.

Dru se foi pe scaun dând să se ridice -

— Vorbeam cu Dru, îi spuse Gray managerului său general.

Ea se aşeză din nou.

— I-am spus că aş prefera să fie discreţi. Poate voi spune unui prieten sau doi, dintre cei apropiaţi, de existenţa lor, dar, în afară de asta, nu vreau ca altcineva să ştie despre ei sau despre scrisori.

Gray îl privi cât se poate de serios pe Morris. Era

evident că se mai aflase la masa negocierii.

— Desigur. Morris îi privi întrebător pe Dru şi pe Mack. Ce părere aveţi?

— Sigur, sigur, spuse Mack, care era de felul lui un tip prietenos şi înţelegător.

Dru se întrebă cât de des pe parcursul vieţii lui Gray îndrăznise cineva să-i ţină piept şi să îi spună nu. Rareori, ghici ea. Tipul probabil că nu primise nici măcar a zecea parte din muştruluiala pe care o merita.

Gray îşi mută greutatea în scaun.

— În caz că întreabă cineva, Mack este noul meu şofer. Eşti de acord, Mack?

— Da, omule. Am un motiv acum să-mi cumpăr o pălărie de şofer. Foarte tare.

— Dru este noua mea iubită, continuă Gray. Dacă întreabă cineva de ce o tânără ca ea îşi petrece timpul cu mine câteva după-amiezi pe săptămână, ne-am hotărât să îi informăm că dimineaţa e ocupată cu predarea în grădiniţă.

Ne-am hotărât? Ce tupeu! Dru îşi îndreptă spatele de parcă ar fi avut o tijă din metal în loc de coloană. Vorbe usturătoare îi stăteau pe limbă.

— Câţi ani are Weston, tipul care va lucra în tura de noapte? îl întrebă Gray pe Mack.

— În jur de treizeci, răspunse Mack.

— Când Weston mă va însoţi la cină, în vreun club sau în orice alt loc, îl voi prezenta drept un amic de-al meu.

Se lăsă un moment de tăcere. Gray îi privi pe fiecare în ochi, sigur pe sine şi cât se poate de hotărât.

Dru tânjea să-i spună cât de mult detesta planul lui.Totuşi, trecuse mai puţin de o oră de când îşi cunoscuse clientul. Ar fi înţelept să petreacă o oră întreagă în compania lui Gray înainte să-l confrunte în public. Dacă le oferea lui Gray sau lui Morris vreun motiv să-l sune pe Anthony Sutton şi să-l roage să o înlocuiască,

acesta avea să fie înlocuită imediat.

Acest caz era şansa pe care ea o aşteptase, şansa de care avea nevoie. ***Ai uitat**, **Dru? Compromisul. La care adaugi câteva pastile de ibuprofen.***

— Sună bine, Gray, spuse Mack admirativ. Mack era un fan al echipei Mustangs, aşa că nu avea cum să fie obiectiv în privinţa lui Gray. Ne vom da toate silinţele să ţinem cont de sugestiile tale.

&

Nu-i plăcea noua lui gardă de corp.

Ea era la fel de caldă precum luna ianuarie.

Gray se bucurase din plin de viaţă şi avusese probabil mult prea multe iubite în cei treizeci şi doi de ani ai lui, aşa că ştia ce i-ar fi plăcut. Adora femeile dulci care râdeau la glumele lui. Dacă ar fi trebuit să aleagă între o fată bogată cu multă educaţie şi una prietenoasă, fără educaţie, ar fi ales-o pe cea prietenoasă de fiecare dată. Prefera formele feminine, zâmbetele spontane şi personalităţile vesele şi agreabile. Dacă i-ar fi propus, ***Vrei să mergi într-un club de noapte?femeia ideală i-arfi răspuns Sigur, că dai***

Ai vrea să-mi îmbraci jerseul şi să-mi ţii pumnii la următorul meci de acasă ?

Mi-ar plăcea tare mult!

***Ai vrea să ne serveşti pe mine şi pe amicii mei cu ceva de băut în timp ce ne uităm la Monday Night Football*? ***

Bucuroasă aş face-o!

O presupunere năstruşnică, dar Gray nu credea că Dru ar replica la aceste întrebări în acelaşi mod în care femeia considerată de el ideală ar fi răspuns. Aruncă o privire

* **Monday Night Football este o emisiune televizată în direct a jocurilor săptămânale ale Ligii Naţionale de Fotbal în Statele Unite [n. trad.].**

prin restaurant, înspre locul în care Dru stătea singură la o masă pentru două persoane.

Ajunseseră în urmă cu o oră la restaurantul modern cu specific

japonez aflat în apropierea cartierului său din Dallas, deoarece Gray lua cina cu câţiva dintre membrii consiliului de administraţie de la Grace Street. O organizaţie non-profit care oferea programe de asistenţă socială pentru victimele abuzului faţă de femei şi copii. Gray finanţa câteva fundaţii caritabile, dar aloca cele mai multe fonduri pentru Grace Street.

Dru, care nu se sfia să-şi spună părerea, îi explicase că era inutil să o implice în planurile pentru cină, în calitate de iubită de faţadă. II informase că avea să se aşeze la o altă masă de îndată ce intrau în restaurant. Şi aşa se petrecuseră lucrurile.

Membrii consiliului de administraţie căutau să pună la punct detaliile privind participarea lui Gray la Evenimentul Winter Family Fun Day*, programat la începutul lui februarie.

El îşi coborî privirea spre farfuria lui cu rulouri de sushi, o floricică din pastă de ghimbir murat, ornată cu frunzuliţe din pastă wasabi.† De ce era totul atât de minimalist în restaurantele japoneze? Proprietarii localului aveau idee cât de mult mânca el?

Membrii consiliului de administraţie discutau nestingheriţi, când Gray îşi întoarse dintr-odată privirea spre Dru.

Ea mânca, ţinând o mână în poală şi observând cu atenţie tot ce mişca în jur.

După întâlnirea cu Morris din cursul zilei, Gray condusese până la biroul firmei Sutton Security din Dallas. Dru îl urmase pe motocicletă. Ea se deplasa cu o ***motocicletă.*** Avea şi el câteva, mult mai mari. Genul de vehicule care impresionau pe oricine. Dru însă avea un

---

* **Este o zi de celebrare a sfârşitului iernii, marcată prin participarea familiilor din comunitatea locală la diferite activităţi distractive.**

† **Wasabi este un condiment japonez cu proprietăţi medicale deosebite.**

model mai vechi, Kawasaki Z750, neagră, recunoscută pentru agilitate şi viteză.

La sediul firmei Sutton Security, Dru şi Anthony îl chestionaseră ore întregi despre acele scrisori stupide, vrură să ştie ce grupă sanguină avea, cine îi erau prietenii şi angajaţii şi aflară totul despre persoanele pe care le întâlnise în viaţă şi care îl urau. Gray fu nevoit să le dea adrese, numere de telefon, să le spună despre locurile pe care le frecventa de obicei, cât şi o listă cu locurile unde avea să meargă săptămâna asta.

Când Anthony Sutton ieşise din încăpere, Gray rămăsese singur cu Dru, care profitase de ocazie pentru a-i ţine o predică. Îi prezentă pericolele care îl pândeau, îi înşiră statistici cu privire la modalităţile în care putea fi ucis şi încercă să-l convingă să urmeze cu stricteţe regulile ei pentru a-şi mări speranţa de a fi în viaţă la cea de-a treizeci şi treia aniversare a lui. Gray o aşteptă să-şi termine pledoaria înfricoşătoare.

— Discursul tău i-a motivat pe ceilalţi clienţi ai tăi înt-atât încât să facă întocmai cum le ceri?

— Numai pe cei isteţi.

— Metoda ta de intimidare nu va funcţiona în cazul meu.

Dru se încruntă în felul ei ameninţător, iar Gray aproape că râse.

— Am multe lucruri de realizat acum, continuă el. Singurul lucru care mă preocupă sau pentru care timpul contează este câştigarea meciurilor de fotbal.

În acest moment, echipa lui deţinea un record de şapte meciuri câştigate şi suferise doar două înfrângeri în acest sezon

— îmi concentrez toată energia pe un singur ţel. Un nou titlu Super Bowl.

— Va fi greu să câştigi Super Bowl-ul dacă vei fi mort.

— I-am spus lui Morris că vă poate angaja deoarece

este în interesul meu să fiu în relaţii bune cu cei din conducerea echipei. Dar nu vreau să fiu deranjat de tine sau de măsurile tale de securitate. Aşa că fa ceea ce ştii că trebuie să faci, dar eu o să-mi trăiesc viaţa. Nu mi-e frică de hărţuitorul meu.

— Poate că o să iei toată situaţia asta mai în serios atunci când -

— Voi fi mort? Prefer să fiu un cadavru, decât să mă dau peste cap ca să fac nu ştiu ce lucru nebunesc pe care vrei să-l fac.

Dru îi amintea lui Gray de acele femei detectiv din serialele poliţiste a căror acţiune se petrecea în New York. Era severă. Serioasă. Şi puternică. O văzuse zâmbind numai o singură dată în decursul zilei, şi atunci în biroul lui Morris când se prefăcuse că-i uitase numele.

Până acum, îi plăceau numai două lucruri la ea.

Unu, că era frumoasă. Când o zărise prima oară, îi trebui puţin timp să se obişnuiască cu frumuseţea ei. Ochii ei erau de un albastru deschis ca apele ce scăldau plajele insulei din Caraibe pe care o vizita în fiecare primăvară. Era mai înaltă şi mai siluetă decât o femeie obişnuită. Avea un păr lung, castaniu, atât de întunecat încât părea aproape negru. Pielea ei perfectă şi catifelată nu avea niciun pistrui sau rid. Dru arăta ca o prinţesă europeană de gheaţă.

Doi, lui Gray i se părea oarecum... distractiv s-o scoată din sărite. Îi reuşea fără prea mare efort. Şi de fiecare dată când o provoca, Dru se agita şi intra în defensivă. Ochii îi aruncau flăcări, gura i se întindea şi arăta de parcă i-ar fi spus vreo două, dacă i s-ar fi permis. Poate chiar i-ar fi plăcut s-o audă cum îl atacă cu toată forţa cândva. O forţase să se prefacă că este noua lui iubită pentru că-şi dădea seama că ideea o înfuria, iar reacţia ei îl amuza.

Cu o faţă ca a ei – pometi proeminenţi, nasul îngust, bărbia sculptată – ar fi putut fi fotomodel sau genul de

actriţă care juca rolul iubitei în filmele de acţiune. Ar fi făcut o avere din oricare dintre cariere. În schimb, stătea în acest restaurant japonez, în seara asta, păzindu-l, chipurile.

Neîncrederea îl încolţi. O parte din Gray aştepta ca echipa de filmare a unei emisiuni gen ***Punkd*** să-şi facă apariţia cu camerele lor, râzând, şi să recunoască că îi jucaseră o farsă.

O femeie mărunţică îl proteja pe masivul jucător de fotbal? Oarecum îl jignea faptul că cineva l-ar crede atât de neajutorat încât să aibă nevoie de ***ea*** în calitate de gardă de corp. Cu ce l-ar putea ajuta Dru, ce singur nu ar putea face?

Copil fiind, Gray fusese prea matur pentru vârsta lui, responsabil, un adept al regulilor. Până când intrase acel ticălos în viaţa lui.

îşi aminti cum stătea în fundul unui dulap împreună cu Colton, care era la grădiniţă la acea vreme.

Gray, idiotule! Nu eşti demn pentru o fiinţă umană! Eşti o ruşine.

Gray acoperise blând cu mâna lui gura lui Colton şi îşi duse un deget la buze, dându-i de înţeles micuţului să tacă. Ochii frăţiorului lui se făcură mari şi rotunzi. Gray îşi trase genunchii sub el şi încercă să se facă cât mai mic împreună cu Colton în colţul dulapului.

Hainele îi frecau capul. Inima îi batea ca ropotul picioarelor când aleargă frenetic.

Unde eşti**, **băiete? Plod neisprăvit! Uşa dulapului de deschise brusc, iar lumina îi descoperi. Silueta ticălosului bloca deschizătura, iar faţa îi era schimonosită de furie. Bărbatul îl apucă pe Gray de braţ şi îl trase afară.

După...

După acel moment, Gray renunţase la toată obedienţa pe care o practicase în copilărie. Respectarea strictă a regulilor nu-i folosise la nimic.

Prin clasa a noua, Gray începuse în sfârşit să ia în

greutate, înainte, fusese deşirat. Mâinile, picioarele şi nasul i se lungiseră înainte ca restul trupului să i se dezvolte. Se apucase să lovească cu sete sacul de box din pivniţa casei. Pe la jumătatea primului an de liceu, un puşti se luase la bătaie cu el. I se ivise în sfârşit şansa de a-şi folosi greutatea şi noile abilităţi. În urma chelfanelii, îl lăsase inconştient pe puşti.

încăierarea îi oferise lui Gray o fărâmă din ceva ce nu mai avusese niciodată.

Putere.

După incidentul cu pricina, căutase să se angajeze în cât mai multe atacuri fizice. începuse să bea şi să fumeze, să fure bani din poşeta mamei şi să-i conducă maşina. Era mereu în conflict cu poliţia şi cu administraţia şcolii. Notele îi scăzură dramatic deoarece începuse să evite şcoala pe cât de mult o frecventase.

Lună de lună, Gray creştea. În înălţime, în greutate, în tărie.

Pe bună dreptate, mai devreme sau mai târziu, ar fi sfârşit în închisoare. Probabil aşa ar fi stat lucrurile dacă profesorul lui de algebră, care era şi antrenorul secund la echipa de fotbal a şcolii, n-ar fi văzut în el o scânteie de speranţă. Când îl provocase pentru prima dată pe Gray să încerce să se înscrie în echipa de fotbal înainte de începutul celui de-al doilea an de liceu, Gray îl trimisese la plimbare. N-avea niciun interes să se facă de râs pe terenul de fotbal.

Gray îşi spusese întotdeauna că ura activităţile sportive, şi asta pentru că nu se putea baza pe mama lui că îl va înscrie la vreun sport, îi va plăti echipamentele şi că îl va duce la meciuri sau antrenamente.

Profesorul lui de algebră insistase de el până când Gray acceptase să-şi facă apariţia în prima zi de preselecţie. Nimic mai mult.

În acea zi, Gray făcuse cunoştinţă cu marea iubire a vieţii lui.

Un sport.

Un sport în care agresiunea era un atu. Un sport care îi adusese faimă, glorie şi bani şi îl transformase în idolul a mii de fani datorită performanţelor sale. Era fundaş Pro Bowl în NFL. Un cal de război. Gray se putea apăra fără ajutorul unei femei.

În cele din urmă, Dru privi în direcţia lui, îl surprinse holbându-se la ea şi îşi scutură subtil capul. Nu voia să se uite fix la ea, dacă hărţuitorul lui îl urmărea, Dru nu-şi dorea ca acesta să observe legătura dintre ei.

Gray părea să-i spună din privire: „cui îi pasă?” şi continuă să se holbeze.

Capitolul 2

arcina era un miracol. Un miracol uimitor şi copleşitor care îi transforma trupul obişnuit în ceva cu totul diferit şi străin: corpul unei femei însărcinate.

Meg Porter îşi odihni mâna pe burtică şi simţi în palmă atât senzaţii tactile din exterior, cât şi din interior, o împunsătură distinctă a unei părţi din bebeluş. Poate un cot? Un piciorus? Apoi îl simţi din nou.

Bo, care stătea lângă ea în tribunele de la pista de curse de la Lone Star, îi aruncă o privire.

Zâmbind cu blândeţe, Meg îi luă mâna şi i-o aşeză pe burtica ei. Fermă şi tare. Era de-abia în al doilea trimestru de sarcină, dar datorită faptului că aştepta gemeni, pântecele îi crescuse deja destul de mult. Era greu de imaginat cât se va mai lăţi, ţinând cont că mai avea de dus cel puţin trei luni şi ceva.

Bebeluşul se mişcă din nou, lovind palma lui Bo. Aşa da. Uneori când îi punea mâna lui Bo pe burtă ca să simtă

şi el ce se petrecea în pântecele ei, bebeluşii se hotărau să tragă un pui de somn, iar Bo aştepta răbdător să prindă o mişcare ce întârzia să apară.

O nouă înghiontire.

Bebeluşii-minune, se gândi Meg, fiind cuprinsă de emoţie şi de recunoştinţă.

Bo o privi amuzat, de parcă Meg i-ar fi arătat o floare care putea vorbi sau un fluture îmbrăcat cu o rochiţă.

— Incredibil, şopti el.

— Aşa este, fu ea de acord.

Mâna lui Bo era mare şi masculină pe materialul hainei lui Meg. Era mâna unui bărbat care lucra cu caii, îşi slujise odată ţara în calitate de ofiţer de Marină, era cel mai bun prieten al ei, soţul ei, tatăl copiilor ei nenăscuţi.

Meg şi Bo aveau patru nepoţi, două fete şi doi băieţi, toţi mulţumită fratelui lui Bo, Ty, şi soţiei acestuia, Celia. Ai crede că, având atâta experienţă ca unchi şi mătuşă, erau obişnuiţi cu sarcinile şi cu bebeluşii. Totuşi, graviditatea lui Meg era o experienţă cu totul nouă, tainică şi remarcabilă. Cei doi nu mai puteau de bucurie. Fiecare eveniment mărunt – fiecare ecografie, fiecare vizită la doctor, fiecare achiziţie nouă pentru camera copiilor, fiecare hăinuţă pe care o primeau – îi umplea de uimire şi de entuziasm.

Meg şi Bo erau căsătoriţi de opt ani. Primul an fusese unul de vis. Ultimii şapte ani fuseseră umbriţi de infertilitate şi de tristeţea cumplită a pierderii a două sarcini. Călătoria care îi adusese în acest punct fusese una lungă şi uneori un test dur al credinţei.

Meg era singură la părinţi. Moştenise o avere la moartea tatălui ei, iar ea se hotărî în scurt timp să înfiinţeze Fundaţia Cole astfel încât să poată dona banii primiţi. Meg îşi găsise împlinirea în achitarea cheltuielilor medicale, costurilor educaţionale, datoriilor familiilor monoparentale care veneau să locuiască la ferma Whispering Creek până când se puneau pe picioare.

Donase sume mari de-a lungul anilor şi tot nu diminuase excedentul din contul ei. Banii proveniţi din compania petrolieră a tatălui ei continuau să curgă ca fluviul Mississippi.

Meg era foarte conştientă de faptul că Dumnezeu îi dăruise multe lucruri. Când nu primise răspuns la rugăciunea ei constantă de a avea un copil, se întrebase uneori dacă nu cumva Dumnezeu voia să-i dea de înţeles că era cam îndrăzneaţă să-i mai ceară ceva în plus.

În ciuda acestui gând, împreună cu Bo continuau să simtă an de an faptul că Dumnezeu avea pregătit un copil pentru ei, că întregirea familiei lor era încă parte din planul Lui. Meg urmase tratamentele tradiţionale şi făcuse teste hormonale, luase medicamente şi primise injecţii. încercaseră şi fertilizarea în vitro de vreo câteva ori. Nimic.

Apelase şi la medicina holistică. Mâncare sănătoasă. Somn. Vitamine. Suplimente nutritive. Chiar şi acupunctura*. Tot nimic.

După câţiva ani de luptă cu infertilitatea, Meg şi Bo luaseră în calcul varianta adopţiei. Se gândiseră mult la asta. Totuşi, pe cât de mult le surâdea ideea, nu-L auziseră niciodată pe Dumnezeu că-i îndemnă la aşa ceva.

Cu un an în urmă, Meg ajunsese într-un punct de epuizare maximă. Nu mai era în stare să meargă mai departe cu tot stresul, speranţele spulberate şi dezamăgirea. îşi făcuse griji că dorinţa ei puternică de a avea un copil îi secase capacitatea de a se bucura pe deplin de lucrurile pe care Dumnezeu i le ***dăruise*** deja. Aşa că întrerupse toate tratamentele. încetase să mai ţină evidenţa calendarului şi să-L mai implore pe Dumnezeu să-i dea un copil. în schimb, îşi concentrase atenţia pe

---

* **Acupunctura este o artă străveche de vindecare a anumitor afecţiuni prin apăsarea cu degetele (în mod special) a unor puncte cheie care stimulează abilitatea de autovindecare a organismului [n. trad.].**

recunoştinţă faţă de El şi hotărâse să se bucure de viaţa pe care i-o dăruise.

Câteva luni mai târziu, Meg rămăsese gravidă. Fără grafice, fără doctori sau alte tehnologii. însărcinată în mod natural.

Avea treizeci şi şase de ani, iar Bo patruzeci.

Fuseseră uluiţi şi plini de speranţă când descoperiseră existenţa sarcinii. Era ceva de-a dreptul terifiant să-ţi doreşti atât de mult o sarcină şi un copil sănătos pe cât de mult îşi doreau Meg şi Bo. Pe cât de fericiţi fuseseră amândoi la vestea că Meg era însărcinată, totuşi nu uitaseră că niciuna dintre sarcinile anterioare ale lui Meg nu trecuseră de primul trimestru.

Existaseră momente, din ziua în care aflaseră despre sarcină şi până în prezent, când Meg fusese cuprinsă de nelinişte. Căutase să o înăbuşe şi să se încreadă pe deplin în Dumnezeu, dar nu reuşise întotdeauna. Chiar şi acum, când avea douăzeci şi trei de săptămâni şi numai rapoarte favorabile din partea obstetricianului ei, Meg tot nu se simţea pe deplin încredinţată că gemenii aveau să fie bine.

Mişcarea se potoli, părând că bebeluşii îşi găsiseră un loc confortabil. Bo luă mâna lui Meg şi o trase peste cotiera scaunului din tribună, aşa încât să-şi împletească degetele cu ale ei şi să le aşeze pe piciorul lui. Ca întotdeauna, Meg fu cuprinsă de un simţământ de siguranţă şi de îmbărbătare din partea lui Bo.

— Te simţi bine? o întrebă el. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Mă simt bine.

Soţul ei se făcuse şi mai chipeş cu trecerea anilor, în felul acela supărător în care bărbaţii deveneau mai frumoşi odată ce înaintau în vârstă. Părul de un negru închis îi era tuns foarte scurt, la fel ca în ziua în care Meg îl cunoscuse. Ochii lui cenuşii nu-şi pierduseră puterea lor de atracţie asupra ei.

— Am aşteptat ziua asta luni întregi, murmură Meg, admirând priveliştea care se desfăşură înaintea lor. Acum,

aproape că nu-mi vine să cred.

— Ba să crezi, Contesă.

O mare parte din tribuna hipodromului fusese rezervată special pentru familie şi prietenii celor din familie. Ziua de azi marca finalul sezonului de toamnă pentru cursele de cai. Vor reîncepe odată cu deschiderea sezonului de curse pentru caii de rasă în aprilie. Pentru a sărbători închiderea sezonului, Lone Star Park organizase câteva festivităţi, inclusiv dezvelirea unei statui în onoarea unuia dintre cei mai valoroşi cai de curse care a păşit vreodată pe terenul de la Lone Star.

Un armăsar cenuşiu de rasă pe nume Silver Leaf.

Succesul fenomenal al calului fusese o afacere de familie. Meg era fericita posesoare a lui Silver Leaf. Bo se ocupa de ferma de cai de la Whispering Creek, situată în nordul Texasului, unde se născuse şi crescuse armăsarul. Jake, fratele mai mic al lui Bo, şi soţia lui Jake, Lyndie, îl antrenaseră pe Silver Leaf.

Meg se uită imediat în stânga ei, unde stăteau Jake şi Lyndie. îşi aplecaseră capetele unul spre celălalt şi vorbeau şoptit.

Jake semăna cu Bo, cu excepţia faptului că avea părul negru mai lung, iar faţa îi era brăzdată de cicatricea cauzată de explozia unui

dispozitiv artizanal în timpul misiunilor din Marină. Explozia pusese capăt carierei militare a lui Jake, acesta luptându-se cu sindromul stresului posttraumatic ani la rând. Deşi nu exista vreun leac pentru boala lui, Jake făcuse progrese importante de când se îndrăgostise de Lyndie.

El îşi sărută soţia aproape de tâmplă, iar lui Meg i se miji un zâmbet în colţul gurii, privindu-i. Musculos şi întunecat, Jake era contrastul perfect al soţiei sale minione, cu părul blond, ondulat.

Cu această ocazie specială, toţi bărbaţii din familie erau echipaţi la patru ace, iar femeile purtau rochii şi paltoane. Meg alesese o rochie bleu pentru gravide şi un palton cenuşiu clasic, din lână, cu două rânduri de nasturi. O femeie gravidă avea nevoie de bijuterii drăguţe sau de o eşarfa fabuloasă, o pălărie sau ***ceva*** pentru a încerca să fie fermecătoare. Chiar dacă nu era atât de atrăgătoare aşa cu burtică, Meg avea încredere că pălăria ei Fedora din fetru, de nuanţă gri, cu bandă decorativă neagră, îi dădea un aspect stilat. Cel puţin aşa o asigurase stilista de la Neiman Marcus*.

Complimentul primit din partea ei poate fusese motivat de nimic altceva decât de comisionul semnificativ ce-i revenea în urma vânzării produsului.

Se dădu startul în cursă şi mulţi dintre spectatorii din tribună fie săriră în picioare, fie începură să-şi încurajeze caii preferaţi. Vocea crainicului umplu atmosfera.

Meg nu-şi făcuse griji deloc că vremea n-ar fi favorabilă pentru ziua cea mare a lui Silver Leaf. Armăsarul emanase întotdeauna un aer regal. Cu fiecare victorie câştigată, ţinuta lui devenise şi mai demnă şi mai apreciată. Sincer vorbind, vremea n-ar fi îndrăznit să-i fie potrivnică.

---

* **Neiman Marcus Group, Inc. este un lanţ american de magazine de lux, cu sediul central în Dallas, Texas [n. trad.].**

Caii alergau în cursă sub cerul începutului de după-amiază de un albastru cyan ca a ouălor de măcăleandru, presărat ici şi colo cu nori albi, pufoşi, ca de bumbac. Copaci cu frunziş în nuanţe tomnatice de galben şi portocaliu străjuiau pista în depărtare.

Chicoteala unui copil atrase atenţia lui Meg. II percepu din

dreapta ei, unde stătea Ty, celălalt frate al lui Bo. îmbrăcat într-un costum de culoarea cărbunelui, cu părul şaten ruginiu şi cu ochelari de soare stil aviator, Ty arăta mai degrabă ca o vedetă de cinema aflată la o premieră decât tatăl a patru copii.

El şi soţia lui, Celia, veniseră însoţiţi de cei patru copii ai lor. Addie, avea zece ani. Hudson, patru ani. Connor, doi anişori. Şi micuţa Ellerie împlinise şase luni. Elleriei gângurea la tatăl ei, care o ţinea cu faţa înspre el. Ty îi tot sufla o şuviţă, iar fetiţa chicotea şi mai mult.

— Cred că vrea să vină la mine, îi spuse Bo lui Ty, întinzându-se după copil.

— Nici vorbă, omule. Vrea atenţia tatălui ei. Pe mine mă place cel mai mult. Ty îi suflă din nou pe frunte. Fetiţa chicoti din nou. Toţi copiii mei cred că sunt un tip minunat, probabil de aceea îmi doresc atât de mult să avem cât mai mulţi.

— Dă-mi copilul, spuse Bo.

— Bine.

Ty îi aruncă lui Meg un zâmbet strâmb, în timp ce trecu fetiţa în braţele fratelui său. Bo reîncepu jocul, iar Ellerie râse amuzată.

Caii trecură în viteză pe lângă locurile lor în timp ce se îndreptau spre linia de final. Dru, mezina familiei Porter, stătea în apropierea familiei lui Ty şi a Celiei, ţinându-l pe Connor în poală. Ea îl ajută pe cel mic să aplaude caii, apoi îi arătă cum să chiuie de îndată ce caii ajung la finalul cursei. Băiatul, care era de obicei plin de energie, o

privea fascinat pe Dru şi făcea tot posibilul să-i imite gesturile.

Dru avea un efect fascinant asupra copiilor. Toţi erau fermecaţi de ea. Dacă i-ar fi rugat să se alinieze precum copiii familiei von Trapp* la sunetul unui fluierat, ei s-ar fi grăbit să facă asta.

— De fapt, spuse Ty, îmi place atât de mult copii încât am să încerc să o conving pe Celia să mai avem încă unul.

---

* **Povestea reală a vieţii familiei căpitanului von Trapp şi a celor zece copii ai săi care ajung în America, fugind din calea naziştilor. Stricteţea tatălui rămas văduv cu şapte copii şi care se folosea de fluier pentru a menţine ordinea în casă este îmblânzită de muzica adusă de guvernanta acestora, ce le devine a doua mamă şi le întregeşte familia cu încă trei copilaşi [n. trad.].**

El îi făcu cu ochiul lui Meg.

Celia Porter reacţionă imediat la afirmaţia lui Ty.

— Nici să nu te gândeşti, îngâmfatule.

Ea avea trăsături fine şi graţioase, ca ale unei zâne. Părul ei castaniu buclat i se revărsa frumos în şuviţe până la umeri. Celia nu părea să fie genul de persoană îndeajuns de îndrăzneaţă pentru a-i ţine piept lui Ty, care avea o voinţă puternică. Şi totuşi nu se temea să-l contreze.

— Slavă Domnului că preluaţi ştafeta procreării, Meg şi Bo! Pentru că noi am încheiat-o. Definitiv. După cum soţul meu ştie prea bine.

— Dar uită-te la copiii noştri, scumpo, spuse Ty. Sunt nişte copii perfecţi. Lumea asta ar fi mai săracă fără tot mai mulţi ca ei.

— Iar tu mă vei sărăci de ceva mult mai important, dacă nu te opreşti. Sănătatea mea mintală.

— Echilibrul tău mental e mai bun decât cel al întregii noastre familii laolaltă, Dulceaţă.

Celia murmură o recunoştinţă la adresa lui Dumnezeu cu privire la acest lucru, în timp ce se aplecă să încheie din nou şireturile pantofului lui Hudson.

Bo o întoarse pe Ellerie cu faţa înspre pistă şi o aşeză în poală în aşa fel încât copila se sprijinea de el ca şi cum ar fi stat singură pe scaun.

Primii trei copii ai lui Ty şi ai Celiei se născuseră în perioada în care Meg şi Bo se luptaseră cu infertilitatea. Fiecare dintre copii adusese bucurie întregii familii Porter, inclusiv lui Bo şi lui Meg. Însă fiecare dintre ei străpunseseră inima lui Meg precum un cuţit. Ty şi Celia erau mai tineri decât ea şi Bo. Primul lor copil fusese o mega surpriză. Ceilalţi trei veniseră atât de firesc, unul după altul.

Meg se luptă cu sentimentul de gelozie faţă de Celia, pe care o iubea. Dar cu cât se lupta mai mult, povara vinovăţiei o apăsa mai adânc. Meg II implorase pe Dumnezeu să-i ia sentimentul acesta, dar de vreme ce El

hotărâse astfel, ea se străduise să fie cea mai bună cumnată şi mătuşă posibilă.

Meg îl putea privi pe Bo cum interacţiona cu copiii lui Ty şi ai
Celiei şi nu simţea altceva decât tandreţe. Oare ce era atât de atrăgător la vederea unui bărbat care ţinea în braţe un bebeluş?

Meg îşi dorea mult ca Bo să-şi poată ţine în braţe propriii copii. O astfel de imagine i-ar aduce una dintre cele mai profunde bucurii din viaţa ei.

O altă cursă se derula, iar Meg consultă programul evenimentelor. Urma Silver Leaf cu turul său de onoare pe pista hipodromului. Apoi toţi aveau să se mute în zona din faţa clubului unde avea să fie dezvelită statuia armăsarului. Anticiparea lui Meg, amestecată cu o doză de nervozitate, se înteţi.

— Eşti gata? îl întrebă pe Bo. Silver Leaf e următorul.

— Sunt gata dacă eşti şi tu, spuse Bo. Se priviră reciproc şi cuvintele se lăsară în tăcere.

—Te iubesc, rosti el sincer, ca un bărbat care-şi însoţise declaraţiile de dragoste cu fapte în toţi acei ani. Bo era statornic. Cinstit. Îi spusese lui Meg în ziua primului lor sărut că avea să o iubească în fiecare oră, din fiecare zi, pentru tot restul vieţii sale, şi exact asta făcuse de atunci încolo.

— Şi eu te iubesc, răspunse Meg.

Când trecuse puţin peste douăzeci de ani, Meg avusese parte de o căsnicie scurtă, extrem de devastatoare, cu un bărbat necinstit. Nu uitase şi nici nu avea să uite cât de mult preţuia integritatea unui bărbat.

Bo le-o dădu pe Ellerie înapoi părinţilor ei, în timp ce Meg se roti pentru a-i vedea pe toţi prietenii şi membrii familiei care erau prezenţi în tribune. Părinţii lui Bo, John şi Nancy. Unchiul ei din partea tatălui şi mătuşile ei din partea mamei. Numeroşi veri cu copiii lor.

În rândurile din tribune se aflau şi multe familii care

veniseră să locuiască la un moment dat în conacul de la Whispering Creek, mulţumită Fundaţiei Cole. Conacul construit de tatăl lui Meg, era imens şi nu era deloc pe gustul ei, iar pe deasupra era înţesat de amintirile copilăriei. Aşa că atunci când se căsătorise cu Bo, îşi construiseră propria lor casă într-o altă parte a proprietăţii de la fermă, iar Meg transformase conacul într-un loc care funcţiona atât ca sediu central al Fundaţiei Cole, cât şi ca loc de refugiu pentru oamenii pe care îi ajuta.

Toate chipurile care o priveau acum îşi aveau poveştile lor. Umpluseră casa tatălui ei cu noi amintiri. Aceste familii reprezentau un testament al speranţei şi al faptului că Dumnezeu oferea noi începuturi.

Meg se întoarse din nou cu faţa înspre pistă şi se sprijini de umărul lui Bo.

Deodată, o muzică plină de dramatism se auzi din difuzoare, iar pe ecranul hipodromului începu să ruleze un montaj cu imagini din cursele lui Silver Leaf. Mulţimea fluieră şi aplaudă.

Silver Leaf nu-i aparţinea doar lui Meg. Fanii curselor de cai îl iubeau. Era ***al lor***.

Crainicul începu să puncteze câteva dintre realizările lui Silver Leaf.

— Câştigător al derbiului Texas Classic. Câştigător al premiului Mesquite Tree. Câştigător al ***Southwestern Invitationl Handicap****. Doamnelor şi domnilor, vă rog să-l întâmpinaţi în Lone Star cu căldura specific texană pe Silver Leaf, care se întoarce încă o dată pe pista lui de acasă!

Tribunele arhipline izbucniră în aplauze, toată lumea ridicându-se în picioare pentru a-l ovaţiona pe campion.

Silver Leaf intră pe pistă impunător. Ochii lui Meg se umeziră. Evident, era puţin sentimentală. Momentele

---

* **În competiţiile de tip *Invitational Handicap*, caii favoriţi poartă greutăţi suplimentare stabilite de organizatori pentru a echilibra şansele de câştig.**

fericite precum acesta o umpleau mereu de lacrimi. Armăsarul înalt şi cenuşiu galopă cu paşi mari, cadenţaţi, iar coama şi coada lui albe ca zăpada îi fluturau în aer.

Crainicul continuă să vorbească, în timp ce în fundal se auzea ritmul unei muzici maiestuoase.

— Silver Leaf este călărit de către jocheul său, Elizabeth Alvarez. Ea ne-a mărturisit că armăsarul n-a dezamăgit-o niciodată. A străbătut un drum lung ca să fie împreună cu noi azi deoarece nu putea să-l dezamăgească pe Silver Leaf în ziua lui cea mare.

Elizabeth purta însemnele fermei de la Whispering Creek, aceeaşi uniformă cu mătase albastru deschis şi maro, pe care o îmbrăcase de fiecare dată când îl călărise pe Silver Leaf spre victorie. Când devenise jocheul lui, Silver Leaf atinsese nivelul mediu în breaslă. Astăzi, datorită respectului pe care îl câştigase călărindu-l pe Silver Leaf, ajunsese un jocheu de top care participa la cele mai importante evenimente. Elizabeth era nu doar cea mai bună femeie jocheu. Se dovedise a fi printre cei mai buni jochei. Punct.

Camerele de filmat îi urmăriră pe Elizabeth şi Silver Leaf în timp ce galopau de-a lungul sectorului mai îndepărtat al pistei.

— Silver Leaf a fost născut la ferma Whispering Creek din Holley, Texas, continuă crainicul. Proprietarii lui sunt Meg şi Bo Porter.

Pe ecrane apăru un prim plan cu Meg şi Bo. Deşi ştia ce urmează, Meg tot tresări la vederea ei şi a lui Bo în dimensiuni atât de mari. Numai nasul avea probabil un metru şi jumătate. Amândoi zâmbeau şi făceau cu mâna.

— Silver Leaf a fost antrenat de către Lyndie şi Jake Porter.

Camerele se mutară pe Jake şi Lyndie. El se făcu că-şi înclină
pălăria lui Stetson, deşi nu o purta. Lyndie râse şi salută audienţa, fluturându-şi mâna ridicată în semn de mulţumire pentru sprijinul lor.

Silver Leaf intră pe ultima turnantă, mişcându-se cu o fluiditate superbă. Camerele îl luară din nou vizor. Mulţimea se dezlănţui ovaţionând. Era o adevărată plăcere să-i privească pe Silver Leaf şi pe Elizabeth cum galopează împreună, exact ca în vremurile bune, pentru ultima oară.

De îndată ce-şi descoperise ritmul, Silver Leaf participase la trei sezoane. Îi purtase pe Meg şi pe ceilalţi membri din familia Porter într-o aventură extraordinară, până în topul curselor de cai de rasă din America. Silver Leaf era genul de cal pe care orice proprietar sau antrenor ar fi fost extrem de norocos să-l întâlnească măcar o dată în viaţă. Meg nu se aştepta să mai aibă altul ca el.

II retraseră din competiţii cu un an în urmă, nu pentru că nu mai era în formă, ci pentru că lucrase din greu în această perioadă de performanţă şi realizase mai mult decât suficient. Era un armăsar relativ bătrân. Nu avuseseră niciun motiv pentru care să-l supună riscului de a se accidenta, participând la şi mai multe curse. Astfel că Silver Leaf se retrase acolo unde toţi marii armăsari norocoşi ajung: înapoi la ferma lor de baştină, pentru a mânca, a se odihni şi a fi animal de prăsilă.

Odată ce trecură de linia de final, Elizabeth îl întoarse pe Silver Leaf şi porniră înapoi la trap de-a lungul tribunelor. Calul se cabră, iar jocheul lui salută cu mâna, radiind de fericire.

Administratorii pistei veniră şi o însoţiră pe Meg şi restul grupului către zona pavată, special amenajată din faţa clubului. Statuia de proporţii aştepta, acoperită cu un material alb, iar la bază era decorată cu un cerc mare de flori colorate.

Zoe, îngrijitorul lui Silver Leaf de multă vreme, conduse calul la loc de onoare lângă statuie. Oficialii hipodromului, apoi, pe rând Bo, şi Meg, Lyndie şi Jake, şi Elizabeth păşiră pe podium pentru a spune câteva cuvinte.

Meg nu-şi putea reţine zâmbetul. Deşi Silver Leaf călătorise de pe o coastă pe alta a Americii în cadrul turneelor, locuitorii Texasului şi cei de la Lone Star Park erau extrem de mândri să-l numească fiul lor nativ.

La final, unul dintre administratorii pistei înlăturase materialul, dezvelind statuia. Iar fotografii făcură poze.

O replică în mărime naturală a lui Silver Leaf strălucea ca mercurul în soare. Sculptorul reproduse perfect imaginea de neconfundat a armăsarului. Adevăratul Silver Leaf stătea lângă statuia lui, amândoi în aceeaşi poziţie. Picioarele îi erau ferme şi drepte, gâtul arcuit într-un unghi elegant, iar capul îndreptat înspre spectatori. ***Asta e ceea ce merit***, parcă transmitea Silver Leaf mulţimii adunate în jurul lui. ***Am câştigat dreptul de a mi se ridica o statuie şi voi primi adoraţia şi ovaţiile voastre***.

După un timp, Meg o zări pe sora lui Bo în mijlocul mulţimii şi îşi făcu drum ca să o îmbrăţişeze pe Dru.

— Mulţumesc că ai venit.

— N-aş fi ratat evenimentul pentru nimic în lume. Cum vă simţiţi, tu şi bebeluşii?

— Foarte bine.

Ochii albaştri ca de gheaţă ai lui Dru se îmblânziră.

Dru fusese o adolescentă atunci când Meg făcuse prima dată cunoştinţă cu familia Porter. Pe vremea aceea, fusese încăpăţânată şi sfidătoare. Bo şi restul familiei au scos-o în vremea anilor de liceu din tot felul de buclucuri, unul după altul.

În acele zile, Meg nu ştiuse cum să se raporteze la Dru. Exista o diferenţă de zece ani între ele şi aveau personalităţi complet diferite. Însă, odată cu trecerea timpului, Meg ajunsese să-şi aprecieze şi să-şi admire cumnata. Dru se maturizase. În loc să caute necazul cu lumânarea, acum îi apăra pe alţii de pericol. În plus, era una dintre cele mai sincere persoane pe care le cunoştea Meg. Genuină. Formidabilă. O versiune feminină a şerifului din Vestul Sălbatic care a prins viaţă în zilele

noastre. Era idealul femeilor încrezătoare şi luptătoare.

— Bo mi-a spus că ai un nou client, zise Meg.

— Da. Gray Fowler. E jucător de fotbal.

— Poftim? Ty se apropie, iar razele soarelui se reflectau în ramele ochelarilor lui de vedetă de cinema. Agenţia ta îl protejează pe Gray Fowler?

— Da.

— Şi tu eşti garda lui de corp?

— Da, dar informaţia asta e doar pentru urechile familiei noastre.

— Dar... Fowler joacă pentru echipa Mustangs. Ty pronunţă ***Mustangs*** cu o intonaţie de parcă ar fi zis ***nazişti.***

— Sunt conştientă de lucrul ăsta, spuse Dru sec.

— De ce ar avea nevoie Gray Fowler de protecţie? întrebă Meg.

— Cineva îl urmăreşte.

— Probabil vreo fostă iubită furioasă, spuse Ty.

— Posibil, răspunse Dru.

Ty le făcu semn cu mâna lui Bo şi lui Jake să vină.

Fusta cambrată a lui Dru, tocurile înalte şi taiorul pe talie îi scoteau în evidenţă ţinuta suplă şi părul strălucitor. Cu sarcina ei avansată, Meg se gândi că nu i-ar fi încăput nici măcar o coapsă în acea fustă creion. În ciuda sarcinii pe care o purta cu multă demnitate, Meg nu înţelegea de ce coapsele o trădaseră în felul ăsta.

— Lui Dru i-a fost încredinţat Gray Fowler, îi anunţă Ty pe fraţii lui. II apără de un hărţuitor ţicnit.

Bo făcu o faţă aşa cum fac oamenii atunci când le miroase ceva urât.

— Fowler joacă pentru Mustangs.

Meg râse.

— Data viitoare când Mustangs joacă împotriva celor de la Cowboys, ce-ai zice să-l sabotezi pe Gray? o întrebă Ty. Ai putea să-i pui cremă de scărpinat în uniformă sau să-i opreşti ceasul deşteptător, astfel încât să piardă meciul. Sau ceva de genul ăsta?

Bo şi Jake încuviinţară din cap la auzul planului.

Dru se prefăcu că ia în considerare ideea, deşi Meg ştia că nu şi-ar fi sabotat niciodată un client.

— Nu-i rea ideea.

— Femeile sunt înnebunite după el, ştii asta. O urmă de suspiciune se ivi pe chipul lui Ty. Unele dintre doamnele care vin la cofetărie petrec ore întregi urmărind meciurile celor de la Mustangs doar ca să suspine după el şi după Corbin Stewart. Rita Marcus a venit săptămâna trecută cu un calendar de perete cu echipa Mustangs. Ne-a arătat mie şi Celiei poza lui Fowler. Preţ de o clipă mi-am făcut griji că ar putea să leşine din cauza ei.

Chipul lui Jake, care era deja intimidant din cauza cicatricii, se întunecă până când semănă cu un nor de furtună.

— Nici să nu te ***gândeşti*** să te îndrăgosteşti de Fowler, Dru.

Lui Meg îi plăcea la nebunie atunci când fraţii ei o necăjeau, deoarece Dru era demnă de admirat când venea vorba să le ţină piept. Mezina familiei Porter avea extrem de multă experienţă.

— Să mă îndrăgostesc de el? repetă Dru, vădit jignită. Joacă pentru Mustangs. Şi îmi este client. Natura profesiei mele îmi interzice să am întâlniri private cu clienţii mei.

— Nu cred c-ai dreptul să pari atât de scandalizată doar pentru că ne facem griji, îi spuse Ty. Din câte îmi amintesc, te-ai implicat emoţional destul de mult cu ultimul tău client. Povestea se poate repeta.

— Nu. N-aş putea. M-am schimbat de atunci.

Dru îşi plantă pumnii în şolduri şi îl privi pe Ty cu o încruntătură melodramatică,vrednică de un eveniment ***WrestleMania?***

— Abia ce-am făcut cunoştinţă cu Gray ieri. îl cunosc atât cât să spun că este un nesuferit.

— în ce zile vei lucra? întrebă Bo.

— De joi până luni.

— Ai preluat cazul lui Gray ieri şi deja ţi-ai luat o zi liberă ca să vii aici?

— Glumeşti, Bo? Bineînţeles că n-aş fi ratat evenimentul ăsta. Mi-am programat să fiu liberă azi cu săptămâni în urmă.

— Deci... sigur n-o să te îndrăgosteşti de el? întrebă Jake, refuzând să abandoneze subiectul sau să-şi schimbe expresia aceea furtunoasă.

— Pentru informarea voastră, nu eu mă îndrăgostesc de ei. Dru îşi încordă bărbia şi se uită pe rând în ochii fraţilor ei. Prefer să-i las pe ei să se îndrăgostească de mine.

Meg fluieră pe sub barbă.

— Nu-l dorim pe Gray Fowler în familie, Dru, spuse Ty.

— După cum v-am spus mai devreme, nici măcar nu-l suport!

— Bun, spuse Bo. Atunci grăbeşte-te şi află cine îl hărţuieşte ca să poţi să scăpa de el.

— Asta am de gând, răspunse Dru.

Meg îşi întrepătrunse degetele cu ale lui Bo, simţindu-se uşurată. Era o zi frumoasă de noiembrie. Cei din familia Porter se tachinau. Iar ei îi plăcea noua ei pălărie Fedora din fetru.

Părea că lucrurile decurg bine în ce-i privea pe ea, pe Bo şi pe bebeluşii lor. Cel puţin aşa spera: că totul avea să se termine cu bine.

J

ray locuia într-un conac.

Era duminică, următoarea zi după ceremonia lui Silver Leaf. Echipa Mustangs jucase un meci la prânz pe stadionul lor. Datorită bunei protecţii oferite de echipa de securitate a celor de la Mustangs, în timpul deplasărilor şi a meciurilor susţinute pe terenul propriu, conducerea informase firma Sutton Security că nu vor avea nevoie de serviciile gărzilor de corp cât timp Gray se afla sub supravegherea echipei sale.

Astfel că Dru pornise în urmărirea autoturismului de lux negru modelul GMC Denali al lui Gray atunci când acesta părăsise proprietatea stadionului. Traseul de la stadion până la casa lui îi dusese prin Preston Hollow, un cartier select din Dallas, în care case impunătoare ocupau parcele mari de teren. Nu existau trotuare, ceea ce îi dădea cartierului Preston Hollow un iz rural. Iarba se împânzise aşa cum apa scălda plaja.

Gray părăsi şoseaua, în dreptul unei porţi din lemn mărginite de un gard de piatră, care se deschise pentru a le permite intrarea. Aleea ce se ivi o invita pe Dru să intre pe un teren imens, presărat cu copaci.

Dru vizionase meciul celor de la Mustangs pe televizorul din biroul ei de la sediul firmei Sutton. Echipa câştigase, dar apărarea celor de la Dolphins* fusese înverşunată, iar Gray încasase câteva lovituri. Una chiar îl doborâse la pământ. Zăcuse pe gazon secunde bune înainte să reuşească să se întoarcă pe o parte. De-abia când Gray se ridicase în picioare şi ieşise de pe teren, Dru

---

* **Miami Dolphins este o echipă de fotbal american cu sediul în zona metropolitană Miami, Florida [n. trad.].**

îşi dădu seama că ajunsese pe marginea scaunului. Şi că se încruntase.

Fusese oarecum... îngrijorată din cauza lui... preţ de o clipă. Ceea ce o zăpăcea. Gray ar fi fost mult mai uşor de protejat dacă ar fi fost rănit şi ţintuit la pat.

Dru nu se mai uitase niciodată la un întreg meci de fotbal numai ca să urmărească un singur jucător. Când era în grămadă la pământ şi nu reuşea să prindă pasele, Gray îşi folosea forţa trupului în blocaje. Din primul sfert şi până în cel de-al patrulea, aplicase strategia echipei cu o ferocitate plină de concentrare.

Uşa de lemn a garajului aflat într-o parte a casei se ridică cu un scârţâit. Gray parcă autoturismul lui marca GMC Denali, lângă celelalte două maşini sport.

Dru îşi opri motocicleta Kawasaki lângă autoturismul Honda CR-V, aflat pe partea cealaltă a aleii. Tocmai îşi scosese casca când Gray veni să o întâmpine.

Făcuse duş şi îşi schimbase hainele după meci. Dacă purtase costum mai devreme, atunci se descotorosise deja de sacou şi de cravată. Gray îşi suflecase de câteva ori mânecile cămăşii sale elegante şi îşi desfăcuse nasturele de la gulerul cămăşii lui albe. Nuanţa schimbătoare a cerului cenuşiu în amurg făcea ca ochii lui de un verde deschis să lucească asemeni pietrele preţioase.

Unii bărbaţi masivi arătau ciudat în ţinute formale, articolele vestimentare fiind fie prea largi, fie prea strâmte. Nu şi în cazul lui Gray. Cămaşa şi pantalonii de la costum îi veneau ca turnate.

— Bună, bodyguardule, spuse el.

— ***Pentru tine sunt specialist în protecţie personală.***

Dru îşi dădu părul pe spate şi îşi trecu degetele prin el ca să şi-l aranjeze.

— Şchiopătezi.

Gray se mişca încet păşind cu o oarecare dificultate.

— Te-ai uitat la meci?

Dru dădu din cap afirmativ.

— De acolo mi se trage.

— Aha. M-am gândit că probabil te-ai rănit la şotron.

Gray îşi ridică o sprânceană întunecată şi îşi încrucişă braţele musculoase peste piept.

— Şotronul e cumva acel joc pentru fetiţe? Desenat cu cretă, în pătrăţele, pe asfalt?

— Da.

— Voiam să mă asigur că ţi-am înţeles corect aluzia.

Gray îi oferi zâmbetul unui tip dur, al unui gangster din anii 1920.

— Cât de grav eşti rănit? întrebă ea.

— E o întindere musculară în zona coapsei. Se rezolvă cu o injecţie de naproxen.

Dru îl privi sceptică.

— Am nevoie doar de odihnă. Totuşi, drăguţ din partea ta că-ţi pasă.

Dru îl privi drept în ochi.

— Nu-i vorba despre asta acum. Vreau să ştiu cât de grav eşti rănit doar ca să-mi pot adapta metodele de securitate după nevoile tale.

— Cred că-ţi pasă, spuse Gray.

— Greşit.

Ochii lui sclipiră amuzaţi.

— Vino să-ţi prezint zona.

O luară spre curtea din spate. În timp ce mergeau, Gray îi explică cum găsise proprietatea şi de ce se hotărâse să o cumpere.

Locul modern emana un aer hispanic, amenajat cu bun gust şi cu investiţii substanţiale. Terasa din curtea interioară era acoperită cu grinzi de culoare închisă, avea două ecrane montate în perete, un grătar zidit şi un şemineu din piatră. Mobilierul de exterior care era amplasat în jurul piscinei arăta atât de frumos, încât mulţi şi-ar fi dorit să-l aibă înăuntrul casei, nicidecum să-l lase

afară în ploaie.

Doi dintre angajaţii firmei Sutton Security investigaseră amănunţit proprietatea şi inventariaseră totul. Dru le citise raportul, din care reieşea că sistemul electronic de securitate de la faţa locului funcţiona ireproşabil.

Gray îi ţinuse deschisă uşa din spate pentru ca ea să poată intra. Păşi într-o bucătărie spaţioasă, ultramodernă, care mirosea a friptură înăbuşită. O femeie blondă de vârsta lui Dru stătea de partea cealaltă a blatului de granit al insulei din bucătărie. Probabil era proprietara autoturismului CR-V.

— Bun venit acasă, îi spuse femeia lui Gray. Atât vocea, cât şi zâmbetul ei erau mai dulci decât Splenda*. M-am uitat la meci. Ea dădu din cap ca şi cum nu-şi revenea din uimire şi plăcere. Aţi jucat formidabil.

— Mulţumesc, Ash.

— Chiar aţi jucat minunat, continuă ea. Atât de bine.

— Dru – Gray se îndreptă către platoul cu aperitive aşezat pe masă – ţi-o prezint pe Ashley Huey, menajera mea. Ash, ea este Dru Montana.

Dru îşi stăpâni impulsul de a-i aplica o corecţie fizică. În timpul lungii întâlniri de la sediul firmei Sutton, îl rugase să o prezinte folosind un nume de familie fals. Dru militase pentru Smith. El alese numele Montana – de la Joe Montana.† Crezuse că se exprimase clar când îi explicase că ***nu*** o interesa deloc numele sugerat de el.

— încântată de cunoştinţă! îi spuse Ashley lui Dru. Prietenii lui Gray sunt şi ai mei.

*** Splenda este denumirea comercială a unui îndulcitor artificial [n. trad.].**

† Joseph Clifford Montana Jr., supranumit Joe Cool” şi „Comeback Kid”, este un fost jucător american de fotbal profesionist, care a jucat în Liga Naţională de Fotbal timp de 16 sezoane [n. trad.].

— Dru este iubita mea, spuse Gray.

— Da? Ce drăguţ.

Zâmbetul lui Ashley nu se clinti. Stătea lipit de faţa ei, la fel ca un abţibild pe cămaşa unui copil, deşi părea că se cam ofilise. Cât de predictibil. Menajera lui Gray era îndrăgostită de el şi nu era deloc încântată să o cunoască pe cea mai nouă dintr-un lung şir de iubite.

— Cum v-aţi întâlnit? întrebă Ashley.

— Te las pe tine să-i povesteşti, spuse Dru, privindu-l provocator pe Gray. El insistase să o prezinte drept iubita lui.

Dru apucă alene o frigăruie cu roşii, mozzarella şi busuioc. Ashley aranjase un platou impresionant cu aperitive. Pe lângă frigărui, aşezase legume, brânză şi nuci cu rozmarin.

— Dru predă la grădiniţă, îi spuse Gray lui Ashley. Ne-am întâlnit atunci când am trecut pe lângă clădirea în care lucrează... cu ocazia unui eveniment de-al echipei.

Gray luă în căuşul mâinii alune şi le vârî în gură.

— Şi? vru să ştie Ashley, care era vădit curioasă.

Gray termină de mestecat.

— Şi Dru e o sfântă. Misiunea ei în viaţă este să predea abecedarul şi să-i înveţe pe copii cum să folosească oliţa.

— Trăiesc mai ales pentru partea cu oliţa, îi spuse nepăsătoare Dru lui Gray.

— Oh!

Ashley deborda de bunătate. O revărsa prin cuvinte, ochi, postură. De înălţime medie, trupul ei arăta de parcă n-ar fi ridicat niciodată greutăţi. Siluetă şi delicată. Fără tonus muscular. Părul ei fin şi lipsit de strălucire îi stătea în toate direcţiile înainte să se onduleze aproape de linia maxilarului. O faţă drăguţă şi prietenoasă. Cu un ten deschis la culoare. îşi legase şorţul cu model floral peste puloverul tricotat şi a colanţilor.

— Povesteşte-mi mai multe, îl încurajă ea.

— Când am văzut-o prima oară pe Dru, spuse Gray, avea cinci copii agăţaţi de ea şi purta un pulover de Ziua Recunoştinţei şi una dintre acele – mimă forma uneia deasupra capului său – bentiţe pe care erau lipite, ştii tu, tot felul de ornamente de sărbătoare?

— Sigur! spuse Ashley.

Dru îşi ţugui buzele.

Gray îi aruncă o privire care-i spunea: Ai grijă să

nu mă provoci, iubito. Pentru că dacă faci asta, o să vezi de ce sunt în stare.

Dru avusese câţiva clienţi în trecut care ceruseră supraveghere discretă, deci nu era prima dată când opera sub acoperire. Nu-l învinuia pe Gray pentru că-i răspundea lui Ashley creând astfel o poveste. Dar îi reproşa faptul că se distra atât de mult pe seama ei şi pentru că exagera răspunsurile, când ar fi putut să-i ofere informaţii simple şi la obiect.

— Bentiţa ei era decorată cu un curcan, câteva frunze colorate şi un dovleac, spuse Gray.

— Ador bentiţele de sărbători! replică Ashley. Avem ceva în comun, Dru.

îmm...

—Ieee.

— M-a cucerit instant şi voiam să o invit la o întâlnire, continuă Gray.

— Eu în schimb nu eram interesată de el, spuse Dru nepăsătoare. Nu auzisem de Gray în viaţa mea.

Ashley îşi aşeză ambele palme pe masa din bucătărie şi se aplecă înainte.

— Cum?! Nu auziseşi niciodată de Gray Fowler?

— Nu. Bănuiesc că sunt mulţi oameni care n-au auzit vreodată de el. Mii.

Dru scoase ultima bucată de mozzarella de pe frigăruie şi o mâncă.

— Milioane.

— Dar vezi tu, ***Dulceaţă***, mi-a plăcut la tine tocmai faptul acesta că nu te-a impresionat celebritatea mea.

Gray îşi sprijini şoldul de blatul mesei.

Dru îşi îngustă ochii. ***Dulceaţă*** deja era prea mult.

— De obicei îmi ia vreo jumătate de minut ca să cuceresc o femeie, continuă Gray. În cazul tău mi-au trebuit cinci minute întregi.

— Dimpotrivă. încă nu sunt total cucerită. Noi, educatoarele de grădiniţă, îi momim pe bărbaţii ca pe

muşte, aşa că ne permitem să fim pretenţioase.

Ashley chicoti, apoi se opri brusc. îşi plimbă nesigură privirea între Dru şi Gray.

— Biscuiţi şi brânză, scumpo? Gray întinse un biscuit spre gura lui Dru.

Ea îl apucă înainte ca Gray să o hrănească şi muşcă din el. Un gust delicios cu aromă de piper negru. Brânză cremoasă şi fină. Mâncarea de aici era cu mult mai bună decât taquitos* de la **7-Eleven.**†

— Am gătit friptură înăbuşită, cartofi, pâine şi fasole verde proaspătă pentru cină, anunţă Ashley. Vă place?

— Minunat, răspunse Gray. Mulţumesc, Ash.

Ea făcu gropiţe în obraji.

— Totul e pregătit pe când sunteţi gata.

— În aproximativ o jumătate de oră.

Gray luă platoul cu aperitive şi îi făcu semn din cap lui Dru să-l urmeze.

Un semn din cap. Ca şi cum ar fi fost căţeluşul lui.

— Dru şi cu mine avem nevoie de puţină intimitate. Gray ieşi cu paşi mari din bucătărie. Aşa că preia-mi apelurile.

Ashley chicoti şi se îmbujoră.

Dru îl urmă într-o cameră ce dădea în holul din faţă care se dovedi a fi biroul lui. încăperea luxoasă cu mobilă din piele avea pereţii înţesaţi de rafturi pline cu cărţi, iar podeaua era acoperită cu un covor persan în nuanţe de scorţişoară şi bej.

— Voi avea nevoie de un tur al parterului, spuse Dru.

---

* **Un taquitos este un preparat mexican, varianta mai mică de taco, lipia de porumb umplută, cu carne de vită sau pui, brânză, condimente iuţi, legume, sosuri. Se prăjeşte pe ambele părţi şi se serveşte cu diverse toppinguri [n. trad.].**

† **7-Eleven este în topul celor mai populare francize din lume şi se constituie într-un lanţ internaţional american de magazine de proximitate [n. trad.].**

— Mai târziu. Te superi dacă închizi uşa? Ca să avem puţină intimitate?

— Poţi să-ţi închizi singur uşa, i-o întoarse Dru, stând în mijlocul camerei. Singurul lucru pe care mi-aş dori să-l fac ar fi să-ţi dau vreo două. învăţatul mersului la oliţă? Bentiţe cu curcani?

— Ce? Nu-ţi place să-i înveţi pe copii s-o folosească şi nu adori bentiţele hazlii?

— Data viitoare, rezumă-te la detaliile de bază. Nu le înflori.

Gray aşeză platoul pe masă, închise uşa şi o privi în faţă.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând să mă loveşti. Haide. El îi făcu semn cu mâna. Isi undui soldurile. Să vedem de ce esti în stare.

Era tentată să o facă. I-ar fi plăcut să-l doboare la pământ şi să-l imobilizeze cu cizma înfiptă în pieptul lui. Unui bărbat obişnuit i-ar fi făcut faţă. Dar Gray nu era aşa. Dacă şi-ar fi testat tehnicile de ju-jitsu pe el şi ar fi dat greş, mândria ei ar fi avut de suferit.

În plus, era plătită să aibă grijă de el, nu să-l rănească fizic.

— Deci? întrebă Gray.

— Esti accidentat la sold.

— Chiar şi accidentat, sunt destul de sigur că mă pot apăra de tine.

— Rămâne pe altă dată.

Gray ridică din umeri.

— Perfect. N-ai decât să-mi strici toată distracţia. El se lăsă pe scaunul din spatele biroului său, scufundă o felie de morcov într-un sos şi i-o întinse. Poftim.

Dru ezită, apoi luă bucata. Aproape că-i era întotdeauna foame. Sosul avea gustul celui făcut în casă. Era picant şi consistent.

— Unde ai găsit-o pe Ashley? E din 1954?

— Pentru simpla ta informare, încă mai există femei cărora le place să gătească.

Gray se lăsă pe spate în scaun şi, gemând uşor de durere, îşi încrucişă picioarele pe colţul biroului.

— Care sunt atribuţiile ei?

— îmi ţine casa în ordine. Se duce la curăţătorie, la cumpărături, se ocupă de comisioane şi găteşte. Pe lângă asta, ţine evidenţa evenimentelor la care particip şi se ocupă de corespondenţa mea. Stai să vezi cât de gustoasă este friptura înăbuşită pe care o pregăteşte.

Gray îşi îndesă mai multe alune în gură.

— Pare mai degrabă o soţie.

— E mai bună decât o soţie. Îi spun ce să facă, ea face întocmai şi nu mă cicăleste niciodată.

— Ce drăguţ. Bănuiesc că din când în când o şi recompensezi financiar.

— O plătesc foarte bine pe Ash. Lucrează pentru mine de trei ani. Mă iubeşte.

— Cred că s-ar putea să te iubească.

— E inofensivă.

— Mie mi se pare puţin cam ciudată.

— Nicidecum, Dru. Gray îi zâmbi strâmb, un rânjet întru totul masculin. Aşa se comportă oamenii drăguţi. Probabil că n-ai întâlnit astfel de persoane.

— Ca pază de corp, poate că nu sunt obişnuită cu oamenii drăguţi, dar îi cunosc foarte bine pe cei ciudaţi.

Dru făcu stânga-mprejur pe tocuri şi traversă încăperea. Laptopul pe care firma Sutton Security îl lăsaseră pentru agenţii lor o aştepta pe măsuţa de cafea, din apropierea unei ferestre imense cu vedere înspre curtea din faţă, prin care se zărea cerul întunecat.

Introduse parola de acces pentru a putea folosi laptopul şi deschise fişierul cu datele lui Ashley Hues pe care îl întocmiseră cei de la Sutton Security. Se întâmpla adesea ca atacurile să fie coordonate cu ajutorul celor din interior. Era posibil ca Ashley să fie cea care îl hărţuia pe Gray sau poate cineva care colabora cu ea sau obţinea informaţii de la menajeră, fără ştirea acesteia.

Fişierul cu informaţii despre Ashley era curat ca lacrima. Angajata lui Gray nu primise niciodată vreo amendă pentru depăşirea vitezei. ***Nici măcar una?*** Se gândi Dru cu o urmă de dispreţ. Dintre ele două, Ashley era clar cea care ar fi trebuit să devină educatoare la grădiniţă.

Apoi, Dru citi adnotările consemnate în diagramă de ceilalţi agenţi care îl păziseră de la ultima ei tură.

Ea îi aruncă o privire lui Gray. El pornise televizorul care era încadrat de rafturi cu cărţi şi puse pe un canal

de fotbal.

— Ieri ai primit o nouă scrisoare de la hărţuitorul tău, spuse Dru.

— Da. Gray nu-şi dezlipi ochii de la meci.

Ceilalţi agenţi introduseră primirea celei mai recente scrisori în diagramă. Firma Sutton stabilise un protocol. Agenţii verificau zilnic corespondenţa lui Gray purtând mănuşi de unică folosinţă. Scrisorile despre care se bănuia că provin de la hărţuitor erau deschise. Atât plicul, cât şi scrisoarea erau scanate în calculator, apoi fişierul era trimis mai departe echipei de pază. În cele din urmă, agenţii predau plicurile şi scrisorile la poliţie.

Dru observă cu atenţie imaginea scanată a plicului care ajunsese ieri. Era identic cu cele primite până acum. Adresele fuseseră printate pe etichete lipite pe un plic dreptunghiular. Avea ştampila oficiului poştal din Wichita Falls, Texas.

Ea deschise un alt document care conţinea o hartă pe care fuseseră notate toate oraşele înscrise pe ştampilele poştale. Wichita Falls se afla la nord şi la vest de Dallas. Un număr însemnat de ştampile poştale proveneau din oraşele aflate în nord, până în Tulsa şi Oklahoma. Poate că hărţuitorul locuia în zona respectivă. Sau poate că el sau ea prefera să meargă cu maşina până în nord doar ca să expedieze scrisorile.

Dru făcu clic pe imaginea scanată a scrisorii.

Te crezi cineva, dar nu eşti. Eşti un nimic şi o să te omor.
Mă gândesc la asta zi şi noapte. încă nu ştiu cum o s-o fac şi când.
Plănuiesc detaliile.
N-am de gând să dau greş.

Ea reciti textul de câteva ori. Majoritatea scrisorilor erau la fel de lungi ca şi asta. Câteodată hărţuitorul pomenea de locuri pe unde fusese Gray. Sprijinindu-se de

spătarul scaunului, Dru îşi schimbă poziţia în aşa fel încât să-l poată privi. El stătea tot în şezut, cu antebraţul relaxat pe abdomen.

— Unul dintre fraţii mei crede că hărţuitorul tău ar putea fi o fostă iubită furioasă, spuse ea.

Ca răspuns la comentariul ei, Gray îşi întoarse capul înspre ea.

— După cum v-am spus ţie şi lui Anthony Sutton, am o listă lungă de foste iubite, dar niciuna furioasă.

— De obicei, fostele iubite sunt prin definiţie furioase.

Gray se întinse după un biscuit cu o felie de brânză deasupra.

— N-am fost implicat în nicio relaţie serioasă. Doar de faţadă. De scurtă durată. Fără obligaţii.

— Nicio de iubire adevărată?

— în general, fără implicare emoţională.

— Niciodată?

— Nu. Gray mâncă biscuitul, apoi îşi scutură firimiturile din mâini. Nu sunt făcut pentru acel gen de relaţie.

De ce? se întrebă Dru, iar curiozitatea i se înteţi. Ce i se întâmplase lui Gray de nu se credea în stare de o relaţie care să dureze mai mult de două luni şi care să includă factorul iubire?

Când discutaseră în biroul firmei Sutton Security, Dru şi Anthony Sutton îi puseseră întrebări legate de copilăria lui. Le spusese pe cât de puţin posibil. Mama lui avusese douăzeci de ani şi fusese nemăritată când îl născuse. Gray nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Apoi ea se recăsătorise de trei ori, şi nicio căsnicie nu dură mai mult de trei ani. Avusese un fiu cu primul soţ şi o fiică cu al doilea bărbat. După cel de-al treilea soţ, se pare că renunţase la iubire şi la căsnicie. Lucrase într-un salon de coafură în oraşul natal al lui Gray.

Faptul că nu le divulgase mai multe informaţii nu era

deloc un lucru favorabil. Cum nu era nici faptul că fratele lui vitreg era în închisoare pentru un jaf auto de proporţii şi nici faptul că sora lui vitregă fusese acuzată de consum de marijuanna, arestată de două ori pentru conducere sub influenţa alcoolului şi a altor substanţe şi că născuse doi copii cu doi bărbaţi – înainte să împlinească douăzeci de ani.

Nu-i fusese uşor într-un cămin în care taţii vitregi intrau pe-o uşă şi ieşeau pe cealaltă, în care căsniciile începeau promiţător şi se sfârşeau în cenuşă. Dru scotocise prin dosarele tribunalului şi ale poliţiei care acopereau anii în care Gray trăise sub acoperişul mamei lui. Dosarele însă păstraseră tăcerea acelor ani. Dacă se petrecuse ceva ilegal în timpul copilăriei lui, atunci se întâmplase fără înştiinţarea autorităţilor.

— Spune-mi mai multe despre Kayla Bell, propuse Dru. Din ce ne-ai dezvăluit mie şi lui Anthony Sutton, ar fi singura fostă iubită furioasă.

Gray făcu un semn cu capul înspre televizor.

— Uite. Ofensiva se pregăteşte de ***first down***[*]***.***

— Cum de Kayla nu a ieşit zâmbitoare din relaţia cu tine, la fel ca celelalte?

Echipa reuşise toate cele patru ***down-***uri şi era pe punctul de a înscrie un ***touchdown***[†]***.*** Gray îşi mută din nou atenţia asupra lui Dru.

— Aproape toate iubitele mele erau drăguţe. Kayla semăna mai mult cu tine. Era puţin cam... dominatoare.

Dru se încruntă.

---

* **În fotbalul american care este un joc al yarzilor, ofensiva beneficiază de *first down* (prima încercare) dacă reuşeşte să menţină mingea în posesie şi să parcurgă cel puţin 10 yarzi. Dacă reuşeşte, are dreptul la încă patru seturi de *down-uri.***

† **Este asemănător cu eseul din rugby, cu diferenţa că mingea nu trebuie culcată pentru a obţine un *touchdown*, care e echivalentul a şase puncte.**

— Mă compari cu ea?

— M-am întâlnit cu Kayla câteva luni la rând în urmă cu doi ani. Însă nu s-a mulţumit cu o relaţie platonică. Voia mai mult.

— Cum nu te putea avea, câteva săptămâni mai târziu ţi-a spus că era gravidă.

— Da. Era însărcinată. Dar ştiam că nu eram eu tatăl, iar testul de paternitate a confirmat acest adevăr. De atunci, Kayla susţine că testul a fost greşit.

— Cât de des ia legătura cu tine?

Gray ridică unul din umerii lui bine conturaţi.

— O dată la câteva luni. îmi dă telefon sau îmi trimite mesaje când este beată, furioasă sau îndrăgostită de mine.

— A venit şi aici?

— Da. Nu are acces pe poartă, aşa că parchează în stradă.

— Vorbeşti cu ea în acele situatii?

— Sigur. E totuşi mama unui copil. Nu vreau să stea în maşină în faţa casei mele toată noaptea.

— A fost vreodată atât de furioasă încât să încerce să te atace fizic?

— De câteva ori. Gray o privi amuzat. Şi, ce vrei să insinuezi? Şi tu m-ai ameninţat acum cinci minute.

— Dar m-am înfrânat şi nu m-am năpustit asupra ta.

— E de prisos să-ţi mai spun, continuă Gray, că n-a reuşit să mă atace în dăţile când a încercat.

— Crezi că ştie cum să folosească o armă?

în scrisori se menţiona ocazional că hărţuitorul plănuia să-l împuşte.

— Kayla a crescut însoţindu-l pe tatăl ei la vânătoare.

Gray luă o frigăruie cu roşii şi mozzarella.

— Nu mă privi atât de atent şi de intens, Dru. Nu ai niciun motiv să-ţi pierzi timpul cu Kayla. Nu ea mă hărţuieşte.

— Cineva o face.

— Nu e Kayla. Deci... nu crezi că e timpul să avem acel timp intim de care pomeneam?

— Ai auzit vreodată de hărţuire sexuală la locul de muncă?

— Ai auzit vreodată de simţul umorului?

— Nu cred că mai trebuie să-ţi faci griji în privinţa hărţuitorului, Gray. Poate sunt eu -

— Garda mea de corp?

— Specialistul tău în protecţie personală – cea de care ar trebui să te temi cel mai mult dacă eşti inteligent.

— A venit cumva momentul să-ţi iei computerul şi să te retragi într-o altă cameră, aşa cum fac toţi ceilalţi agenţi? Mi-ar plăcea să mă uit la fotbal în linişte.

Dru deconectă laptopul de la cablul de alimentare şi porni cu el spre uşă.

— Prea bine, mă retrag. Şi, dă-mi voie să-ţi spun ceva, şi eu prefer să mă lipsesc de prezenţa ta.

acă cineva cu intenţii necinstite ar fi îndrăznit să-i jefuiască locuinţa în miezul nopţii, n-ar fi găsit-o nici în ruptul capului îmbrăcată într-o pereche de pijamale de flanelă.

Dormea în echipamentul de antrenament. Şi îşi păstra arma în sertarul de sus al noptierei de lângă pat.

În dimineaţa asta, la două zile după prima vizită acasă la Gray, avea de gând după micul dejun să-şi folosească echipamentul în care dormise. Nu avea nevoie de armă. Nimic periculos nu-i intra în dormitor în afară de lumina palidă a dimineţii.

Dădu la o parte cearşafurile şi păturile, făcându-l să mormăie pe golden retrieverul său cuibărit pe marginea patului. îşi strecură picioarele în şlapii marca Adidas şi se îndreptă spre fereastră. Ploaia cădea încet, în şiroaie triste de-a lungul geamului.

Trecuseră patru ani de când Dru se întorsese în oraşul ei natal după ce îşi terminase serviciul militar în Marină. Oraşul Holley, situat în nord-estul Texasului, fusese

construit în epoca vitelor mânate în turmă, a pistolarilor şi a supremaţiei cailor.

După ce Dru fusese angajată de firma Sutton Security, începuse să-şi caute o casă a ei. Nu era o fată de oraş, nici n-ar fi optat pentru
a locui în suburbie şi nu era potrivită nici pentru cartierele frumoase, dar foarte feminine ale victorienilor din Holley.

Se hotărâse să caute o casă mică şi modernă, aflată în afara oraşului, cu teren de jur împrejur. Terenul îl considerase o necesitate deoarece, la fel ca majoritatea familiei ei, Dru avea nevoie de el. îşi dorise o casă mică din cauza bugetului. Modernă, deoarece se îndrăgostise de casele în stil minimalist, din beton elegant, cu pereţi de sticlă.

Dru se trezise doar cu un singur lucru din cele trei pe care şi le dorise. Cumpărase terenul. Casa nu era deloc micuţă. Şi cu siguranţă arhitectura ei nu era deloc modernă.

Prima dată când mersese cu maşina să vadă cabana din bârne abandonată din pădure, întreaga structură fusese înclinată într-o parte. Nimeni nu fusese mai uimit decât Dru însăşi când îi plăcu locul de cum îl văzu.

Achiziţionase proprietatea pentru că preţul terenului era rezonabil, casa mai avea puţin şi urma să fie smulsă din temelii la următorul vânt mai puternic şi pentru că economisise ceva bănuţi din veniturile ei din Marină.

Renovase locul într-un an cu ajutorul familiei ei şi al lucrătorilor pe care îi angajase cu banii moşteniţi prin testament de la bunicul ei. încetul cu încetul, cei aproximativ o sută douăsprezece metri pătraţi – livingul de la parter, baia şi cele două dormitoare cu tavane de mansardă – fuseseră transformaţi.

Deşi locuia în cabană de aproape trei ani, mai existau momente ca acesta când afecţiunea ei faţă de casă era aproape palpabilă. Îi dădea o pace interioară.

Fi, golden retrieverul ei, lătră scurt şi dădu din coadă pe marginea saltelei.

— E ridicol să ceri să fii urcată şi dată jos din pat, bombăni Dru cu bună dispoziţie. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? îmbătrâneşti, dar nu eşti atât de bătrână încât să nu poţi sări singură din pat şi să revii înapoi.

Fi se uită la Dru pledând răbdătoare.

— Fi ***în the sky with diamondt***, bolborosi Dru. De vreme ce numele

Fi rima cu ***sky***[*]***>*** porecla asta caraghioasă i se potrivea. Dru o eliberă pe căţeluşă dintre pături. Nu era deloc uşoară. Cântărea douăzeci şi şapte de kilograme. Cu grijă, o aşeză pe lăbuţe, iar cele două coborâră la parter.

Buşteni orizontali, intercalaţi pe toată lungimea lor de dungi albe şi netede care izolau crăpăturile, marcau pereţii interiori ai parterului. Culorile roşiatice lucioase ale buştenilor se regăseau în aceeaşi nuanţă în scândurile groase ale podelei din lemn. Texturile învechite ale amândurora îi spuneau lui Dru poveşti despre foştii proprietari plecaţi demult din casă.

Dru porni aparatul de cafea în bucătărie, apoi introduse un Pop Tart[†] în prăjitorul de pâine. Pereţii şi podelele bucătăriei erau la fel de vechi ca restul casei, dar dulapurile de bucătărie de culoare crem, blatul din calcar şi aparatele electrocasnice din oţel inoxidabil erau nou-nouţe.

Scoase un biscuit din recipientul cu recompense al căţeluşei şi i-l aruncă; Fi îl prinse în aer. Mesteca ultima îmbucătură de Pop Tart când mobilul o anunţă că primise un nou mesaj. înclină telefonul aşa încât să poată citi mesajul. Era de la şeful ei, Anthony Sutton.

Detectivul Carlyle tocmai m-a contactat cu

*** Aluzie la piesa „Lucy în the sky with diamonds" a formaţiei Beatles din anul 1967 [n. trad.].**

† Marcă de produse de patiserie pe care Kellogg Company a introdus-o în 1964 [n. trad.].

detaliile referitoare la camioneta maronie al cărui număr de înmatriculare l-a notat Gray. E un Ford Ranger din anul 1988. Aparţine lui Mildred Osbourne, în vârstă de 86 de ani. Femeia locuieşte în Bonham.

Dru înghiţise, simţind gustul de căpşuni şi de aluat crocant. Pentru simplul motiv că Mildred era proprietara camionetei nu însemna neapărat că ea o şi conducea. De fapt, un Ford Ranger din ‘88 nu părea exact genul de maşină pe care l-ar fi preferat o femeie de vârsta ei.

Mă voi duce în Bonham să stau de vorbă cu Mildred data viitoare când Gray va juca în deplasare, scrise Dru ca răspuns.

Gray. Cu toată sinceritatea, din păcate, Dru n-avea nevoie de mesaje de la Anthony pentru a se gândi la noul ei client. El era

deja prezent în gândurile ei. Era primul ei caz pe teren din ultima vreme, şi era cât se poate de hotărâtă nu numai să-şi împlinească responsabilităţile, ci să exceleze în îndeplinirea lor, ceea ce explica interesul ei pentru marele şi faimosul gladiator şi pentru misterul legat de persoana care îl hărţuia.

Astăzi era marţi, prima zi liberă din cele două pe care le avea pe săptămână. Gray n-avea ce căuta în gândurile ei azi. ***Gândeste-te la altceva, Dru. La lucruri care-ţiplac cu adevărat.*** De exemplu, s-ar putea duce până la poligonul de tragere pentru a mai şterge praful de pe armele ei rar folosite. Ar fi distractiv să tragă cu revolverul Mangum Colt Anaconda calibru .44.

Dru bău şi ultima picătură de cafea din cană şi pe cea de apă din paharul ei. Lângă uşa din spate a cabanei ei o aştepta echipamentul de alergat. Cămăşi şi jachete de grosimi diferite erau agăţate în cuier. Şepci. Banderole. Pantofi sport marca New Balance.

Se îmbrăcă cu ce avea nevoie, apoi deschise uşa din spate şi îi oferi lui Fi şansa de a observa vremea umedă.

— N-o să vii în dimineaţa asta, nu-i aşa? E prea umed pentru prinţesa regală?

Fi ezită, apoi se puse pe burtă. Retrieverul îi aruncă o privire lui Dru, care îi spunea: ***Zic pas*** când vine vorba de umezeală. Mersi, dar cred că o rămân în casă ***unde e uscat şi bine.***

— Mă gândeam eu.

Cu excepţia zilelor ploioase, Fi, cea laşă, o însoţea în fiecare dimineaţă la alergări.

Dru ieşi din casă, cu paşi egali. Umezeala îi gâdila faţa şi o simţea rece şi uşoară, pe piept, umeri, mâini. Frunzele de toamnă se frângeau sub adidaşii ei de alergat. Aerul umed o învălui cu totul.

Pentru a descoperi identitatea persoanei care-l hărţuia pe Gray, Dru trebuia să investigheze orice urmă, indiferent cât de neînsemnată sau improbabilă ar fi fost.

Avea să facă exact cum îi spusese lui Anthony. Va merge cu maşina până în oraşul Bonham şi va afla ce-i cu camioneta maronie. Faptul că Gray observase ceea ce crezuse a fi aceeaşi camionetă de mai multe ori şi că mersese până într-acolo încât notase numărul de înmatriculare arăta că vehiculul îi trezise suspiciuni. Dru respecta intuiţia -

Gândeste-te la alte lucruri!

Noii ei pantofi sport o purtau în josul dealului înspre Whispering Creek. Ceaţa şi un strat subţire de gheaţă pârâitoare acoperea pietrişul de pe malul râului. În orice direcţie privea, Dru nu vedea altceva decât natura neîmblânzită, tăcută şi burniţa.

Respira şi inspira regulat. Alergarea însemna pentru ea un exerciţiu, o provocare şi mai ales îi oferea libertate. De când cu povestea din Mexic, alergatul devenise şi un mod de a-şi urmări propria reabilitare. Cu multă perseverenţă, reuşise să-i redea piciorului rănit şi încheieturii mobilitatea de dinainte de accident. Totuşi, în zilele reci şi umede ca aceasta, tot o dureau. Mai ales piciorul. La fiecare pas pe care îl făcea, putea face diferenţa dintre tibia piciorului drept şi cea a piciorului stâng. Dru îşi înăbuşi amintirile şi trecu peste disconfortul resimţit, încercând să nu forţeze niciunul dintre picioare.

Doamne, ***mă vezi.*** îmi recapăt forţele şi mă întăresc. Sunt dispusă să fac eforturi nu doar din punct de vedere spiritual, ci şi fizic. Nu irosesc ***răscumpărarea Ta.***

Dru era din fire neastâmpărată şi îndrăzneaţă, două calităţi care nu reprezentau exact reţeta unei vieţi fericite. După ce împlinise cincisprezece ani, se aventurase în aproape orice ispravă periculoasă şi orice viciu păcătos pe care le avea lumea de oferit. Pierderile şi suferinţele pe care le întâlnise în misiunile ei din Marină adăugaseră o latură întunecată şi cinică la tendinta ei autodistructivă.

De-abia în Mexic – răsuflă neregulat, vădit îndurerată –

Dumnezeu o atinse cu nuiaua Lui. Când se aflase în cel mai dificil moment al vieţii, Dru îşi pusese toată credinţa în El. Drept răspuns, El o salvase. O schimbase.

El o schimbase dramatic. Totuşi, Dumnezeu nu-i îndepărtase neastâmpărul şi îndrăzneala din ADN-ul ei. Dru reuşise să-şi tempereze şi să-şi canalizeze în scopuri mai productive latura îndrăzneaţă. Considera că neastâmpărul îi fusese lăsat ca un ghimpe în trup. Avea o casă, o slujbă şi credinţa în Dumnezeu. De ce oare ungherul acesta micuţ din inima ei clocotea după ceva mai mult? De ce nu se simţea împlinită?

Dru trecu pe lângă un trunchi de copac care căzuse peste pârâu, formând un pod natural. În minte îi apăru imaginea lui Gray, în garajul lui, purtând acea cămaşă impecabilă şi venind spre ea.

Se dovedise că nu era chiar atât de nesuferit pe cât crezuse Dru la început. Gray era încăpăţânat şi nu voia cu niciun chip să facă ce-i cerea ea, chiar dacă prin neascultarea lui îşi punea în pericol propria siguranţă, dar totodată era şi ager la minte şi avea simţul umorului.

După ce se implicase emoţional în cazul ultimului client, ar fi fost ideal dacă ea şi Gray puteau păstra interacţiunea lor la un nivel strict profesional. Dar până acum, Gray nu păruse a fi interesat de profesionalism. Părea să-i facă plăcere farsa asta cu iubita falsă.

Poate că putea permite ca o prietenie prudentă, la locul de muncă, să se înfiripe între ei. Doar atât, nimic mai mult. Big Mack se împrietenise repede cu toţi clienţii lui, în ciuda faptului că Sutton nu privea cu ochi buni relaţiile personale şi le interzicea cu desăvârşire pe cele romantice între agenţi şi clienţi. Sutton era de părere că atunci când apărea o situaţie periculoasă, relaţiile personale dintre agenţi şi clienţi întunecau judecata agentului când venea vorba să ia decizii.

Dru era de acord cu acest raţionament. Experienţa recentă îi întărise hotărârea de a evita complicaţiile

emoţionale cu viitorii clienţi. Unii dintre angajaţii lui Sutton începuseră să se îndoiască de profesionalismul ei şi îi urmăreau fiecare mişcare. Şi în plus, Dru nu voia să pericliteze siguranţa nimănui atâta vreme cât se afla sub supravegherea ei.

Aşa că o prietenie strict profesională cu Gray era singurul lucru pe care-l putea oferi -

Gândeste-te la altceva

Ce era în neregulă cu ea? De ce nu se putea gândi la altceva decât la Gray?

Ai uitat de revolverul Colt Anaconda? Gândeste-te la asta.

— Spune-mi ceva despre Kevin Lee, îl chestionă ea pe Gray joi seara, în timpul primei ei ture la muncă după cele două zile libere.

— Prefer să nu vorbim. Ce-ai zice să ne relaxăm şi să comandăm aperitive şi băuturi?

— Nu beau. Şi chiar dacă aş face-o, n-aş bea în timpul serviciului.

Gray o privi sceptic.

— Nu bei deloc?

— Deloc. Am renunţat acum un an şi jumătate.

Se aflau în separeul rotund şi luxos al unui restaurant cu preţuri extrem de pipărate. Azi, după antrenamente, Gray petrecuse mai mult timp la fizioterapie din cauza şoldului. Se opriseră pentru câteva ore la el acasă, înainte să ia cina programată cu Corbin Stewart, fundaşul echipei Mustangs.

Dru fusese de părere că ar fi mai bine să stea singură la o masă separată. Gray se opuse. Nu credea că hărţuitorul îl urmărea în fiecare minut, zi după zi. Totuşi, dacă îl spiona destul de des şi foarte atent, ar fi observat-o în cele din urmă pe femeia brunetă care stătea întotdeauna

singură în restaurant aproape de masa lui Gray.

— Asta o să-l facă mai suspicios, spusese Gray.

O nouă iubită care ia cina cu el şi cu prietenii lui la restaurant?

— Vrednic de notat, spusese el. Dar nimic dubios.

Dru îl întrebase dacă avea de gând să-i ia şi pe Mack şi pe Weston la masă cu el de fiecare dată când îl însoţeau în restaurante. El îi explicase că nu obişnuia prea des să mănânce în oraş dimineaţa, în timpul turei lui Mack, sau în orele târzii ale nopţii, când era tura lui Weston. Dar, dacă situaţia o cerea, avea să-i roage să mănânce împreună cu el.

Dru nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

Şi cu siguranţă nu-i plăcea să stea lângă el într-un ambient romantic. Lumina difuză din interiorul restaurantului semăna cu lăsarea amurgului. Micul felinar de pe masa lor pâlpâia. Ospătarii forfoteau pe lângă ei, ducând tăvi cu pahare pline. Clienţii restaurantului îl priveau pe furiş pe Gray. Unii se apropiau timizi, precum tatăl şi fiul lui adolescent care se îndreptau chiar acum spre ei.

Era a treia oară de când intraseră în restaurant când fanii îl abordau pe Gray. Se apropiau de el zâmbind fascinaţi şi cu o uşoară sfială. Gray se descurca grozav cu admiratorii săi. Acesta era cel de-al zecelea an al său în NFL, dar şi înainte, în timpul anilor de liceu, fusese o vedetă. Celebritatea nu era ceva nou pentru el.

înainte ca tatăl şi fiul să apuce să-şi ceară scuze pentru întrerupere, Gray se ridică şi o prezentă politicos pe Dru, ca şi cum toţi participau la o petrecere.

După ce Gray o recomandase primului grup de fani care venise să-i ceară autograful, Dru îl rugă să înceteze. Nu numai că prezentările erau inutile, dar dorea să fie cunoscută sub numele de Dru Montana de cât mai puţini oameni cu putinţă. Gray continuă să o prezinte oricum.

Tatăl adolescentului îl lăudă pe Gray şi aminti de

câteva dintre meciurile recente ale echipei Mustangs şi de victoriile eroice ale lui Gray la Super Bowl. Fiul căsca gura de uimire.

Lui Dru şi celorlalţi din familia Porter le plăcuse întotdeauna fotbalul – mult. Dar se feriseră să idolatrizeze sportul sau jucătorii. Nici măcar pe cei din echipa Cowboys. Chiar dacă talentul lui Gray la fotbal era impresionant, lui Dru nu-i venea greu să-l vadă exact aşa cum era. Un simplu bărbat. Un bărbat care putea fi ucis de glonţul unui hărţuitor la fel de uşor ca orice altă persoană.

Atenţia lui Dru se îndreptă încet spre cei de la mese, evaluându-i. Când se afla la datorie într-un spaţiu public, îşi făcuse un obicei din a evalua persoanele din jur pentru a observa dacă vreuna ar putea reprezenta o potenţială ameninţare. De fiecare dată când intrau persoane noi, ea îşi actualiza estimarea.

În cursul zilei, împreună cu Mack notaseră itinerariul lui Gray pentru săptămâna în curs, adăugând câte o adresă şi un număr de contact pentru fiecare oprire. De asemenea, strânseseră informaţii referitoare la sediile centrelor de traumă şi a staţiilor de poliţie care se aflau în apropierea locaţiilor pe care Gray era programat să le viziteze, precum şi hărţi cu trasee şi rute alternative clar subliniate, inclusiv zonele cu ambuteiaje pentru a le evita. îşi trimisese informaţiile pe smartphone-ul ei, dar imprimase şi pe hârtie documentaţia realizată. Niciun expert în profesia ei nu se baza doar pe dispozitivele electronice.

Cât timp Gray fusese la fizioterapie, Dru intrase în restaurant şi făcuse o verificare prealabilă. Observase parcarea, intrările şi ieşirile şi identificase un spaţiu care putea fi folosit drept cameră de siguranţă în caz de urgenţă.

Fanii lui Gray îl întrebară dacă puteau să-şi facă o poză cu el. El le zâmbise amabil în timp ce tatăl adolescentului

le făcuse o poză cu grupul, apoi se despărţiră ca şi cum ar fi fost vechi prieteni. El se strecură din nou la locul lui, aducând cu sine aroma vagă a gelului de duş proaspăt şi curat, asemeni aşternuturilor unui hotel scump. Făcu semn chelnerului şi îşi comandă ceva de băut şi trei aperitive diferite, fără să o consulte pe Dru.

— îmi comand şi-mi plătesc singură consumaţia în seara asta, spuse ea.

— Poţi să faci cum doreşti, răspunse el calm. Aperitivele sunt doar pentru a deschide apetitul.

— Ai comandat calamari, homar şi ciuperci umplute pentru o simplă gustare?

— Ai văzut ce efectiv puternic are defensiva celor de la Jets*, pe care o voi bloca duminică? Dacă n-ai nimic împotrivă, n-aş dori să slăbesc până atunci. Şi apoi, trebuie să ajungă şi Corbin. O să-i fie foame.

Un al treilea loc la masă îl aştepta pe Corbin, cel care urma să vină.

Gray îşi sprijini unul dintre braţe pe spătarul colţarului din separeu, foarte aproape de capul lui Dru.

— Povesteşte-mi despre tine, spuse el.

— Ce-ai dori să stii?

— Cum de-ai primit numele de Dru? E neobişnuit.

— Mama m-a botezat astfel după mătuşa ei preferată, care umbla desculţă şi ne tricota căciuli.

— Nu pari să-i semeni.

— Nu sunt deloc ca ea.

— Ai fost una dintre acele fetiţe care mergeau la balet şi adorau curcubeul?

Licărul din ochii lui verzi o asigură că Gray ştia foarte bine că nu fusese acel gen de fată.

Dru aruncă o privire dezaprobatoare înspre mâna lui,

* **New York Jets este o echipă de fotbal american cu sediul în Florham Park, New Jersey, reprezentând zona metropolitană New York [n. trad.].**

care se odihnea încă pe spătarul colţarului din separeu. El nu şi-o mişcă, iar

Dru nu putea să o dea la o parte ***ea însăşi*** cu atâţia oameni în preajmă. Se prefăcu că se aşază mai bine pe locul ei, dându-se uşor mai în spate.

— De cât timp e Kevin Lee suporterul tău? întrebă ea, concentrându-se din nou pe subiectul pe care încercase să-l abordeze mai devreme.

Angajaţii firmei Sutton Security căutau informaţii despre Kevin Lee, Kayla Bell şi alţii care, după spusele lui Gray, ar avea vreun motiv să-i dorească răul. Totuşi, până una alta, dorea să afle mai multe de la el.

— Deci n-ai făcut balet, nu-i aşa? spuse el. Dar step?

N-avea de gând să-i răspundă la întrebările legate de copilăria ei. De când se aşezaseră la masă, Gray evitase să discute cu ea strict profesional, şi se concentrase pe subiecte pe care doi oameni de vârsta lor le-ar aborda într-o întâlnire.

— De câţi ani este Kevin suporterul tău? repetă ea întrebarea.

—Jazz?

— Referitor la Kevin -

— Ai purtat, hmm, coroniţele acelea de fetiţe? Cum se numesc?

Îi sună telefonul, şi el îl scoase din buzunar. Se încruntă văzând

cine este apelantul.

— Cine este? întrebă Dru.

— Mama mea.

Respinse apelul şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei. Purta o cămaşă albă cu mâneci lungi marca Under Armour.* Lejeră, nu varianta care se mula pe corp. Blugi.

---

* **Under Armour, Inc. este un producător de articole sportive american cu sediul în Baltimore, Maryland [n. trad.].**

Arăta extrem de confortabil în această ţinută şi părea să nu observe sau să nu-i pese că erau îmbrăcaţi prea obişnuit pentru un restaurant de genul acesta. Cine avea să se plângă de codul vestimentar a unei vedete? Nimeni.

— Kevin Lee este suporterul tău de... ? stărui Dru, dorind să ştie.

— Esti întotdeauna atât de insistentă?

— Da.

— Cum se face că informaţia asta referitoare la Kevin este atât de urgentă? Crezi că barmanul de acolo – Gray arătă înspre barul întunecat – are de gând să-şi dea jos masca realistică din latex, să se descopere a fi Kevin şi să mă găurească cu un pistol?

— În momentul de faţă sunt mai preocupată de femeia care stă la ora unu. Dintre toţi de aici, faţa ei pare a fi de silicon.

Gray chicoti. Chelnerul aşeză o băutură cu gheaţă în dreptul
lui.

El se lăsă pe spate ca să bea o gură.

— Kevin Lee este suporterul meu cam de vreo patru ani.

— Câţi ani are?

— În jur de patruzeci.

— Ce te îngrijorează la el?

— Nu mă îngrijorează nimic, răspunse Gray.

Dru oftă enervată şi reformulă întrebarea.

— Ce anume te-a făcut să-l pomeneşti în discuţia avută cu Anthony Sutton?

— Cei mai mulţi fani ai mei au limite. Precum tatăl şi băiatul care tocmai au trecut pe-aici.

— Dar Kevin Lee întrece măsura.

— Da. îmi trimite scrisori acasă. Mă pomeneşte pe Twitter tot timpul. Dă telefoane celor de la Mustangs. Trimite câteva emailuri zilnic.

— Ce spune?

Gray o observă atent, arătând uşor ruşinat.

— Cât de mult îi place de mine, cât de bucuros este că suntem prieteni, cât de mult mă admiră. Mă roagă să-i ofer tricouri, mingi de fotbal sau orice altceva şi să-i acord autografe.

— I-ai dat vreodată ceva?

— O poză, chiar la început. De atunci, nu.

— Ţi-a trimis scrisori şi la celelalte reşedinţe ale tale? Sau doar la adresa din Dallas?

— Doar în Dallas.

Frumosul trio de aperitive aburinde sosi.

— Cât de des îl vezi pe Kevin personal? întrebă Dru.

— De fiecare dată când mă duc la antrenamente sau la stadion, el este la gard. De fiecare dată.

Gray luă platoul cu ciuperci umplute şi i-l întinse lui Dru. Ea se servi cu două. El îşi puse câteva pe farfuria lui.

— Când mă vede venind, îmi face cu mâna şi strigă chestii de genul: „Baftă, Gray! Eşti cel mai tare! Mă bucur să te văd, prietene!”

— Cum se raportează la ceilalţi jucători?

— Face cu mâna şi le strigă şi lor chestii când aceştia vin sau pleacă. Dar nu încearcă să ia legătura cu ei.

— E întreg – mintal – mă refer?

— Nu, nu cred. Cum poate să stea la gard să mă aştepte când vin şi când plec în fiecare zi şi să se ţină de muncă? Bănuiesc că încă locuieşte cu părinţii lui. E un tip ciudat şi nu are limite, dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui. Nu el e hărţuitorul meu. Am menţionat numele lui şi pe al altora numai pentru faptul că tu şi Anthony n-aveaţi de gând să mă lăsaţi să plec până când nu vă dădeam vreo informaţie. Vrei homar?

— Numai o bucată.

— Acum că ţi-am răspuns la întrebările despre Kevin, trebuie să-mi întorci favorul şi să-mi răspunzi şi mie la nişte întrebări despre tine.

Dru îşi puse jos furculiţa.

— Cum se face că tot încerci să începi o discuţie de genul ăsta cu mine, Gray? Să vrei să mă cunoşti? Nu e nevoie.

— Bineînţeles că este nevoie. Mă vei însoţi peste tot cinci după-amiezi pe săptămână. Mi-ar plăcea să ştiu câte ceva despre tine.

Gray nu se oprise aşa cum făcuse Dru. El continuă să mănânce, foarte relaxat, ca şi cum ar fi spus că sosul pentru calamari era bun.

— Mă gândeam ieri că am putea înfiripa un soi de prietenie formală la locul de muncă. Dru ezită. Asta e cea mai bună ofertă a mea. Sunt agentul tău, nu amicul tău.

— Ce înseamnă formal?

— Strict legat de partea profesională.

— O prietenie formală la locul de muncă. Uau! Foarte generos din partea ta. îmi vine greu să refuz aşa ceva.

— Ai toată libertatea să refuzi, mormăi Dru.

— Accept. Acum răspunde-mi la întrebări. N-ai fost o fetiţă care a făcut balet şi care a purtat coroniţă.

— Nu. Nu că mama n-a încercat. Sunt mezina familiei şi singura fată.

Gray zâmbi şăgalnic. Ceea ce o făcu pe Dru să înţeleagă de ce unele femei – nu ea – erau atrase de el.

— Mezina familiei şi singura fată, spuse el. Asta explică multe.

— Mama încerca mereu şi nu reuşea să mă facă să-mi placă rochiile de prinţese şi petrecerile cu ceai.

— Ce faceai în schimb?

— încercam să-l urmăresc pe Bo călare. încercam să-l nimeresc pe Ty cu arcuri şi săgeţi făcute în casă. încercam să-l dobor la pământ pe Jake.

— Ai trei fraţi mai mari.

— Trei fraţi mult mai mari.

— Şi ai dorit să arăţi că eşti egala lor de când te-ai

născut, concluzionă Gray.

Remarca lui îsi atinse tinta.

— Nu, minţi ea.

Cum se făcea că acest străin ghicise lucrul acesta după numai câteva întrebări?

Dru îl văzu pe Corbin Stewart că se îndrepta în direcţia lor. Entuziasmul îi stârni şi mai tare pe cei de la mese ca valul unui tsunami când aceştia îl recunoscură pe cel mai faimos jucător al echipei Mustangs.

Corbin era cel mai bun fundaş. Fiind mai degrabă în genul lui Brett Favre* decât a lui Tom Brady†, era înalt, musculos, rapid şi avea o tărie de neegalat în braţe.

Corbin nu făcuse cine ştie ce impresie la colegiu. Aşa că fusese selectat doar ca fundaş de rezervă în urmă cu opt ani, în ultima rundă de recrutare, fără şanse de a se face remarcat. Ce nu anticipaseră selecţionerii? Cât de multe progrese avea să facă Corbin şi cât de incredibil de bun avea să se dovedească când juca sub presiune. De fiecare dată când meciul era strâns, iar situaţia critică, Corbin Stewart îşi dovedea curajul, îşi oţelea nervii şi arunca mingea cu precizie.

Gray făcu prezentările odată ce Corbin se aşeză la masă. Fundaşul purta pantaloni clasici, fără pliuri în faţă, eleganţi, asortaţi cu un pulover de culoarea cafelei.

— Mă bucur să ştiu că eşti garda de corp a lui Gray,

---

* **Brett Lorenzo Favre – fost jucător american de fotbal profesionist care a fost fundaş în Liga Naţională de Fotbal [n. trad.].**

† **Tom Brady este un jucător de fotbal american. în întreaga lui carieră a jucat numai pentru New England Patriots. Este singurul jucător din istoria National Football League care a câştigat şase titluri de campion [n. trad.].**

îi spuse Corbin lui Dru.

El ştia adevărul despre ea, slavă Domnului. Nu trebuia să pretindă că era iubita lui Gray.

— Gray are nevoie de cineva care să-l apere de el însuşi, continuă Corbin.

— Sunt agent de pază, răspunse Dru, nu fac minuni.

Cei doi bărbaţi rânjiră.

— Ştii ce mi-a propus Dru? îl întrebă Gray pe Corbin. O prietenie formală la locul de muncă. Stii ce înseamnă formal?

— Strict profesională, răspunse Corbin.

Gray îşi ridică sprâncenele.

— Voi doi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Corbin îi făcu cu ochiul lui Dru.

— Un bărbat poate numai să spere.

Gray se încruntă.

Mai mulţi fani ai echipei Mustangs se apropiară de cei doi.

Dru, Gray şi Corbin comandară antreuri.

Părul lui Corbin nu era nici brunet închis, nici castaniu, ci o nuanţă între cele două. Avea un chip pe care o femeie îl putea admira timp îndelungat. Un chip interesant şi inteligent. Un maxilar pătrat şi ochi căprui. O privire profundă, suficient de sfredelitoare pentru a atrage atenţia şi interesul unei femei.

Dacă Gray era gladiatorul dispus să intre în luptă doar cu o sabie,
Corbin era generalul roman care studia hărţile câmpului de luptă şi punea la cale strategii.

Pe cei doi bărbaţi şi coechipieri îi lega o camaraderie frumoasă, izvorâtă dintr-o prietenie de lungă durată. Dru intervenise în discuţia lor atunci când îşi dorise sau când ei îi puseră întrebări. În general, rămase rezervată, supraveghind încăperea, ascultând şi bucurându-se în ascuns de mâncarea ei. Friptura era incredibil de fragedă, cu o bucată de unt aromatizat cu gust de arpagic în

mijloc, care se topise şi se scurse peste bucata de carne, în gura lui Dru făcu senzaţie.

Cu câteva minute înainte de ora zece, Weston Kenney intră în restaurant. Cu fizicul lui uscăţiv, părul blond platinat şi îmbrăcăminte în stil urban, semăna la fel de puţin cu un bodyguard adevărat, aşa cum nici Dru nu părea a fi.

Weston schimbă o privire cu Dru înainte să se aşeze la bar.

— Tura mea s-a încheiat, anunţă ea.

Amândoi bărbaţii o priviră neîncrezători.

— Poftim? întrebă Gray. Nici măcar n-am apucat să comand desert.

— Chiar şi aşa, tura mea s-a încheiat.

— Rămâi, spuse Gray.

Majoritatea femeilor cărora li s-ar fi făcut o asemenea ofertă, de a rămâne la desert, într-un restaurant de fiţe, alături de doi jucători chipeşi şi burlaci din NFL, ar fi acceptat fără să stea pe gânduri. Dru însă era diferită faţă de celelalte femei. Ştia că trebuie să se poarte profesional.

— Noapte bună. Ea îl salută pe Corbin, de care chiar îi plăcea cumva.

— Noapte bună. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— G'night*, bodyguard, spuse Gray.

— Nici măcar nu o să mă obosesc să-ţi răspund.

— Tocmai ai făcut-o, punctă Gray.

Dru îşi potrivi cureaua poşetei pe umăr şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă, lăsând în urma ei zgomotul tocurilor cui.

*** Prescurtarea de la „noapte bună" în limbaj stradal.**

— Nu-mi vine să cred că ai o gardă de corp care arată ***aşa,*** îi spuse Corbin lui Gray. Ticălos ***norocos*** ce eşti.

— Ţi-am zis întotdeauna că e mai bine să fii norocos decât bun.

— M-am hotărât pe loc că vreau şi eu o gardă de corp.

— Bine. Dar n-o poţi avea pe a mea.

— O vreau pe a ta.

— Nu poţi s-o ai.

Corbin se uită în direcţia în care plecase Dru.

— Ea este... cum să zic? Impresionantă?

— Ştiu. Pare mai degrabă o super eroină dintr-un film de benzi desenate decât o femeie obişnuită.

— Are nevoie de un nume de super eroină.

Corbin făcu un semn din degete, iar chelneriţa veni în grabă la masa lor. Ei comandară ce sperau a fi ultimul rând de băuturi în seara respectivă. Era ca atunci când erai copil şi nu aveai voie să stai până târziu noaptea în timpul zilelor de şcoală. Gray şi Corbin nu făceau abuz de băutură în serile de după antrenamente.

— Fata cu Motocicleta? sugeră Gray când chelneriţa lor plecă. Dru conduce o motocicletă.

— Bineînţeles că aşa face, spuse Corbin într-un mod afectuos care îl irită pe Gray. Totuşi, Fata cu Motocicleta e prea insipid. Şi partea cu ***fata*** o face mult prea tânără. Femeia Protectoare?

— Poftim? Sirena întunecată?

— Războinica cea cu Ochi Albaştri?

— Sună destul de bine, spuse Gray încântat. Ce zici doar de Războinica?

Gray şi Corbin se gândiră amândoi la nume în timp ce li se serveau băuturile.

— îmi place, spuse Corbin.

Gray încuviinţă din cap.

— Atunci aşa rămâne. Războinica.

Cei doi ciocniră paharele.

— Vreau să o invit în oraş, spuse Corbin.

Stomacul lui Gray se strânse şi reuşi cu greu să-şi înghită liniştit băutura.

— Abia ce-ai cunoscut-o.

— Am stat o cină întreagă lângă ea, adică mult mai mult decât îmi lua de obicei să invit o femeie în oras.

Ideea lui Corbin de a ieşi în oraş cu Dru i se păru cu totul greşită lui Gray. La modul cel mai profund. Voia să-i spună lui Corbin că ea era ***a lui*** şi să-l îndepărteze pe tipul mai tânăr de pe teritoriul lui, exact cum făcuse atunci când îi spusese că Dru era garda lui de corp şi că nu era disponibilă.

Diferenţa era că Gray avusese dreptul să-şi apere locul în viaţa profesională a lui Dru. În schimb, nu avea niciun drept să se amestece în viaţa personală a lui Dru. Nu avea un loc în viaţa ei personală.

Corbin era un tip de treabă. Avea să se poarte frumos cu Dru. Şi nu era ca şi cum Gray însuşi voia să-şi dea întâlniri cu Dru. Doamne fereşte, ea era atât de...

— Nu crezi că Dru e puţintel cam... dură?

— Cui îi pasă? E superbă. Ai văzut ce ochi fermecători are?

— E una dintre acele femei care intră în competiţie cu bărbaţii, doar ca să-i impresioneze pe toţi cu abilităţile ei.

Lui Gray îi plăceau femeile care se mulţumeau să fie femei.

— E obositor.

— Poate concura cât vrea cu mine. Abia aştept.

Gray se încruntă.

— Îi place de mine.

Corbin se lăsă pe spate pe cât de mult permitea separeul şi îşi încrucişă un picior peste genunchiul opus.

— Îi place mai mult de mine decât de tine.

Gray nu înţelegea ce era cu posesivitatea asta pe care o simţea faţă de Dru. Se lipise de el şi nu-i dăduse pace chiar şi când două femei trecute de treizeci de ani se apropiaseră de masa lor şi le ceruseră autografe.

Gray aproape că nu fusese niciodată posesiv când venise vorba de femei. El şi Corbin umblaseră după aceeaşi femeie de vreo câteva ori în trecut. Fusese distractiv – un fel de competiţie sportivă mai mult decât orice altceva. Nu se implicase emoţional. Ba chiar de câteva ori, îşi dăduseră întâlniri cu fosta iubită a fiecăruia dintre ei. Lui Gray nu-i păsase niciodată. Şi asta pentru că se ferea de un ataşament profund faţă de cineva de sex opus.

Poate că era beat. Avea să se ducă la culcare diseară şi să se trezească mâine dimineaţă cu un sentiment total în privinţa asta. Avea să râdă de el însuşi fiindcă se ambalase la ideea lui Corbin de a ieşi în oraş cu Dru. Bineînţeles că putea merge în oraş cu ea. Era mai mult decât bine-venit. Gray ar trebui să aibă tăria bărbătească de a-i spune lui Corbin: ***Noroc***, ***omule***!, de a-şi bate coechipierul pe spate şi de a-l tachina cu avertizări în privinţa lui Dru, nu să stea cu gura închisă ca un înfrânt.

Fotbalul îi cerea toată concentrarea de care era în stare. În afara terenului, tot ce-şi dorea era să aibă parte de linişte şi de femei uşor abordabile. Dru avea o gură mare pe care nu şi-o putea ţine închisă. Era prea bătăioasă ca să se poată înţelege cu ea chiar şi jumătate de minut.

Cele două femei trecute de treizeci de ani plecară. În tăcerea ce se lăsă după plecarea lor, sunetul de fundal al conversaţiilor celor din jur păru să crească în intensitate. La fel ca şi mirosul fripturilor care se găteau.

— Vrei să punem un pariu? întrebă Corbin.

El şi Corbin făceau pariuri adesea. În afara sezonului de fotbal jucau golf şi pariau pe fiecare gaură. Pariau la partidele de table pe care le jucau în timp ce călătoreau. Pe cât de multe greutăţi putea ridica Corbin. Sau dacă avea să plouă.

— La ce te gândeşti? întrebă Gray.

— Sunt dispus să pariez că o pot face pe Dru să mă

sărute pe mine înaintea ta, spuse Corbin. Nu contează pentru noi sărutul în sine. Asta e prea uşor. Săruturile pot fi furate. Vorbesc despre un sărut pe care ***ea*** să-l iniţieze.

Gray îşi încordă maxilarul.

— Nu cred că Dru are voie să-şi dea întâlniri cu mine deoarece a fost angajată să mă protejeze. Asta mă dezavantajează.

— Dar petreceri împreună câteva ore în fiecare săptămână. Ceea ce constituie un dezavantaj pentru mine. Dacă punem dezavantajele în balanţă. Suntem chit.

— Ce-mi oferi dacă câştig? întrebă Gray.

— Noul meu televizor cu ecran plat din living.

Vorbea pe limba lui Gray, iar Corbin ştia asta. Noul televizor cu ecran plat era nou-nouţ şi drăguţ. 1.65 metri, rezoluţie HD 4K. Gray crescuse cu un singur televizor micuţ şi jalnic, pe care îl împărţise împreună cu fratele, sora şi mama lui. Gray avea o slăbiciune pentru televizoare. Avea deja patru în casa lui din Dallas, în care locuia singur. Dar să câştige unul de la Corbin? Şi să aibă dreptul să se laude cu el în faţa oricui îi trecea pragul ani de zile de-acum încolo? Aşa ceva era rar şi cu mult mai de preţ pentru el decât televizorul în sine.

— Tu ce-mi dai dacă câştig? întrebă Corbin.

— Nu o să câştigi.

— Eu cred că da. Ce-mi dai?

Gray se gândi o clipă, apoi îşi suflecă mâneca stângă. Noul lui ceas din oţel Rolex GMT Maşter se ivi în lumină.

Corbin zâmbi.

— îmi place.

Dar îi plăcea lui Gray? Chiar se gândea serios la aşa ceva? După cum spusese Corbin, Dru era superbă. Din punctul de vedere al atracţiei fizice, nu i-ar fi fost deloc greu să o sărute. Problema era personalitatea ei.

Dru era dificilă – dar Gray căută pe bâjbâite ceva optimist de care să se agaţe – nu credea că era ***răutăcioasă.*** Nu era sută la sută sigur de asta, dar în linii mari nu credea că ar fi. Dru îl făcea să râdă, ceea ce era o calitate rară. Era obişnuit să proceseze informaţiile mult mai repede decât oamenii din jurul lui, dar cu ea în preajmă întâmpina anumite dificultăţi. Dru îi dădea replici usturătoare cu viteza luminii. Deci, asta era ce-l zgândărea la ea.

— Ei bine?

— încerc să mă hotărăsc dacă să-ţi accept sau nu pariul.

— Dacă Dru reprezintă o provocare prea mare pentru tine, atunci îţi recomand să mi-o laşi mie şi tu să-ţi păstrezi Rolexul, bătrâne. Apropo, câţi ani ai? Patruzeci şi cinci? Cu

siguranţă te apropii de pensie.

Diferenţa de vârstă dintre cei doi bărbaţi competitivi era de un an şi opt luni.

— După acesta, mai am încă două sezoane trecute în contract, bobocule. Fapt pentru care ar trebui să-I mulţumeşti lui Dumnezeu în fiecare seară.

Deci atâta vreme cât îi permitea fizicul, Gray era hotărât să joace până când îi expira contractul. Până atunci, avea să împlinească treizeci şi cinci de ani. Durata medie a unei cariere în NFL era de trei

ani şi jumătate. Vârsta medie de pensionare era sub treizeci.

Contractul ţinea câtă vreme juca. Era simplu ca bună ziua. Gray pricepea asta. Ideea de a-şi petrece ultimii ani în ligă încercând să se ridice la nivelul său din trecut, implorând alte echipe să-i dea o şansă, să fie plătit mai puţin şi să joace ca rezervă îl lăsa rece. Gray prefera să tragă tare în aceste ultime sezoane şi să-şi încheie cariera în glorie.

Odată ce se pensiona, Gray avea de gând să-şi extindă tabăra de vacanţă pe care o oferea deja într-un program pe parcursul întregului an. Cocheta şi cu ideea de a fi antrenor. Mai ales unul la colegiu.

— Avem o înţelegere? întrebă Corbin. În privinţa lui Dru?

Gray nu avea probleme să încheie un pariu când venea vorba de

femei. Totuşi, cu Dru. Avea să fie dificil de câştigat, iar Corbin greu de învins. Femeile îi preferau pe fundaşi.

Corbin îşi frecă degetul mare de buza paharului în timp ce aşteptă hotărârea lui Gray.

— Deci?

— Taci şi lasă-mă să mă gândesc.

În timp ce analiză problema şi îşi evalua şansele, bine-cunoscuta lui latură competitivă începu să pună stăpânire

pe el. Lui şi lui Corbin le plăceau provocările, iar amândurora le plăcea să câştige, două trăsături care erau utile în viaţă şi în sport, dar care puteau fi prosteşti în situatii ca acestea. Gândeste-te bine -

Gray se gândea. Se gândea că putea câştiga. Avea nevoie de strategii şi de isteţime, dar o putea face pe Dru să-l sărute. înaintea lui Corbin. Avea un avantaj. Lui Dru nu-i plăcea prea mult de el. Dar era în avantaj. Şi, aşa cum menţionase Corbin, petrecea cu ea multe ore în fiecare săptămână. Lui Gray îi surâdeau şansele.

Şi apoi, nu se putea îndura să i-o ofere lui Corbin pe tavă, fără să opună rezistenţă.

— Batem palma, spuse Gray.

— Bun. Vrei să-mi dai de pe-acum Rolexul? Ştii tu, de dragul confortului?

— Nu. Dar când te duci acasă diseară poţi să-ţi scoţi deja televizorul din perete.

Corbin râse zgomotos.

— N-ai să reuşeşti, îl asigură Gray.

Capitolul 5

ray păşi cu stângul când veni vorba să-i facă curte lui Dru. Următoarea zi după ce pusese pariul cu Corbin, Gray conducea înspre poarta de ieşire a sălii de antrenamente a echipei Mustangs după un antrenament lung şi dur.

— Gray! strigă Kevin Lee, făcând entuziasmat cu mâna. Kevin era dolofan bine, îmbrăcase o jachetă pufoasă alb-verde cu sigla echipei Mustangs. Sunt alături de tine, amice! Bravo! Eşti cel mai tare!

Gray lăsă în jos geamul de la portieră.

— Mersi, Kevin.

— Pentru puţin, omule! Hai, Mustangs! Îţi ţin pumnii, Gray! Kevin se îndreptă grăbit înspre Ferrari, gâfâind uşor, iar capul lui aproape chel îi strălucea. îmi poţi da un tricou? Vreau tare mult un tricou. Un tricou...

Vocea lui Kevin slăbi în timp ce distanţa dintre ei creştea. îşi închise geamul de la portieră, şi după câteva cotituri, intră pe autostrada care ducea înspre casă. Se încadră cu Ferrariul său pe banda rapidă.

Gray tot mai avea probleme cu şoldul, iar durerea îl chinuise în timpul antrenamentelor. Pierduse mult timp în ultima vreme cu recuperarea. Rzioterapeuţi, RMN-uri, masaje, băi de gheaţă. Echipa de doctori se hotărâse să-i facă mâine o injecţie cu cortizon în muşchii lezaţi.

Accidentările îl enervau cumplit. O mare parte din succesul său în NFL se datora faptului că era robust. Datorită norocului, sau moştenirii genetice, sau a unei combinaţii între cele două, i se oferise un trup care putea suporta o bătaie. Muşchii, tendoanele şi oasele lui erau croite pe măsura solicitărilor fotbalului profesionist. După accidentări, nu avea nevoie de brancardieri să-l ducă cu targa. Se ridica singur şi ieşea de pe teren.

Azi executase fiecare exerciţiu la antrenamente. Dar îl duruse, aşa că nu jucase pe cât de bine ar fi putut şi ar fi trebuit s-o facă. Nu suporta când juca sub potenţialul lui.

Gray lăsă maşina să gonească, năpădit de frustrare. Prinse rapid suta de kilometri la oră. Acul continuă să urce. Adrenalina îi birui proasta dispoziţie.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu o motocicletă care se încadră pe banda lui. Câteva secunde mai târziu, se uită din nou. Motocicleta se apropiase -

Realitatea îi îngheaţă sângele în vene. Motocicletă neagră. Cască neagră şi jachetă din piele. Motociclist cu un trup suplu.

Aproape că făcu atac de cord. Primul instinct fu să frâneze brusc. Nu făcu asta deoarece acest lucru ar fi

trimis-o chiar în bara de protecţie a Ferrariului său. În schimb, Gray încetini viteza treptat. Foarte încet.

Dru. Cu siguranţă era pe urmele lui de când... de când plecase de la antrenamente? Era protocolul standard pe care îl respecta cu stricteţe. Când ieşise pe poartă, atenţia lui îi fusese distrasă de Kevin. De atunci, se lăsase pradă propriilor gânduri. Uitase de cea care îl proteja, privise în oglinda retrovizoare doar din obişnuinţă.

Nu-i venea să creadă că Dru fusese atât de curajoasă încât să-l urmărească la viteza aia.

Inima îi bătea nebuneşte, iar mâinile îi tremurau în timp ce strângea cu putere volanul. Aproape că o spulberase într-o porţiune a autostrăzii deoarece avusese o sută optzeci de kilometri la oră, iar Dru fusese îndeajuns de perseverentă încât să-l urmărească. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi avut o parte de vină. Simpla ideea că Dru ar fi putut fi victima unui accident din cauza lui îi provoca rău la stomac.

Aruncându-i câte o privire din când în când, Gray trase pe dreapta cu grijă şi o luă pe următoarea ieşire, care se întâmpla să fie cea care ducea înspre casă. La ieşirea de pe autostradă, Gray intră în parcarea unei biserici, iar Dru îl urmă.

Parcă maşina, deschise brusc portiera şi merse grăbit înspre motocicleta ei, cu şoldul săgetându-i de durere la fiecare pas.

Dru coborâse deja de pe motocicleta ei Kawasaki şi îşi scotea casca.

— Eşti întreg la minte? spuse Dru, aproape ţipând.

— Dar tu? Gray îi vorbi pe acelaşi ton, făcându-şi mâinile pumni.

— O să te omori dacă tot conduci aşa. Obrajii lui Dru erau îmbujoraţi de furie.

— Eu? Eu eram cel care conducea o maşină. Tu mă urmăreai la viteza aia şi nu te despărţeau decât două roţi de asfalt.

— E datoria mea să te urmăresc.

Dru stătea dreaptă în faţa lui, purtând o pereche de ghete marca Dr. Marten şi îşi ţinea cu o mână casca lipită de coapsă.

— Am uitat că erai în spatele meu. Cineva cu destul de multă judecată şi-ar fi văzut liniştit de drum şi ar fi ajuns mai târziu acasă la mine.

— Cum era să fiu sigură că mergeai înspre casă? Câteodată te opreşti în locuri neplanificate.

— Puteai să mă fi sunat, mârâi Gray.

Sperietura pe care o resimţise din cauza lui Dru îl zăpăcise cu totul, iar apoi îl înfuriase.

— De ce ai rămas cu mine?

— Unu. Stăpânesc motocicleta şi la viteze mari. Doi. Mi s-a încredinţat sarcina de a te păzi. Protecţia e profesia mea, înţelegi asta? Aşa îmi câştig existenţa. Dacă Sutton îmi plăteşte facturile, atunci sunt mai mult decât dispusă să-mi merit salariul. Dru vorbi fără oprire. Nu te-aş fi protejat dacă te-aş fi lăsat să goneşti Dumnezeu ştie unde la viteza aia. Hărţuitorul te-ar fi putut aştepta la destinaţie. Sau puteai să-ţi fi accidentat Ferarriul de vreun biet şofer care ar fi încercat să se ferească din calea ta.

Gray păşi mai aproape de ea. îi despărţea numai un pas. Ea nu se feri din calea lui, exact aşa cum bănuise Gray. Trăsături frumoase deopotrivă cu cele incredibil de încăpăţânate îl înfruntau când Dru îl privi fără clintire. Gray nu mai întâlnise niciodată o femeie cu o voinţă la fel de puternică ca a lui. El avea o voinţă de fier. La fel era şi a lui Dru.

Voia s-o scuture bine sau să-i ţină o predică. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o ...

Să o admire.

Stând lângă ea, uitându-se la chipul ei neînfricat şi la postura de luptătoare a lui Dru, Gray se simţi cuprins de admiraţie. I-ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut s-o controleze cu o privire sau cu un cuvânt. Dar Gray nu putea face asta.

Dru era puternică şi curajoasă. Conştientizarea acestui fapt îl făcu pe Gray să se simtă că nu se putea ţine pe picioare, ca şi cum pământul de sub el se mişca.

Lui Dru îi fremăta pieptul sub jacheta din piele. Un vânt rece îşi croi drum printre ei în timp ce un stol de mierle îşi luară zborul de pe terenul parcării. în urma lor, câteva frunze portocalii căzură la pământ. Iar Gray fu cuprins de o dorinţă puternică după Dru.

O dorea.

Se stăpâni, trădat de reacţia surprinzătoare a corpului său. Pariase cu Corbin că îi va da Rolexul lui dacă o va face pe Dru să-l sărute. Ştiuse că nu avea să fie o treabă prea anevoioasă. Dar în acelaşi timp, se aşteptase să-şi păstreze controlul. Nu-şi pierdea capul cu femeile.

— Dru, spuse Gray, încercând să pară raţional, nu mă aştept să-ţi pui viaţa în pericol în schimbul siguranţei mele.

— Poate că tu nu te aştepţi la asta, dar te asigur că şeful meu, Anthony Sutton, se aşteaptă la asta. La fel şi şeful tău, Brian Morris.

— E ridicol, Dru.

Gray nu merita ca Dru să-şi pericliteze viaţa pentru el, iar situaţia lui nu era chiar atât de gravă încât agenţii lui să se agite atât de mult din cauza presupusului său hărţuitor.

— Dacă o mai dau în bară şi conduc iarăşi la fel de repede, nu mă mai urmări.

Dru îşi înclină capul într-o parte.

— Mi-ai da acelaşi ordin dacă aş fi bărbat?

Vezi? La fel cum îi spusese lui Corbin, femeia simţea nevoia de a concura cu sexul opus.

— Desigur.

Deşi răspunsul lui de fapt era categoric „nu”. Dacă unul dintre agenţii lui bărbaţi ar fi în spatele lui chiar acum pe autostradă, Gray ar fi continuat goana spre casă şi şi-ar fi cerut scuze tipului de abia când ar fi ajuns acolo.

Dru nu avea să-i mulţumească pentru adevăr. Iar Gray nu-i putea explica că dorinţa lui de a proteja femeile îi

fusese întipărită în el în urma realitatea asta. Iar Gray refuza să-şi ceară scuze pentru aşa ceva.

El îi observă ochii ei migdalaţi şi furioşi, înconjuraţi de gene negre ca funinginea. O gură delicată.

Doamne. Gura aceea.

Gray se întoarse spre maşină.

— Nu sunt obişnuit să fiu dădăcit de gărzile de corp.

— O să te obişnuieşti.

Până ajunseră acasă la el, Gray nu depăşi limita de viteză nici măcar cu un kilometru. Se târî pe asfalt cu Ferarriul lui, ţinându-şi mâinile regulamentar pe volan.

Ca lucrurile să nu scape de sub control cu Dru, Gray avea nevoie de un plan. Avea nevoie de acţiune. Altfel, risca să fie stârnit din nou de emoţii şi de dorinţă, aşa cum se întâmplase de data asta. Cum putea un bărbat să o determine pe o femeie ca Dru să-l sărute?

Gray nu credea că o abordare romantică ar fi dat roade. Dru avea să-i întoarcă drept în faţă avansurile şi complimentele. Trebuia cumva să-i câştige prietenia. Aşa va face. Avea să o facă să râdă. Să o asculte şi să-i arate că intenţiile lui sunt onorabile.

Asta era abordarea de care avea nevoie. Dublată de multă răbdare.

&

O doamnă cu un păr negru coafat în stilul lui Marilyn Monroe răspunse la ciocănitul lui Dru. Frizura s-ar fi potrivit unei tinere de vreo douăzeci de ani căreia îi plăcea stilul retro. Dar chipul din faţa lui Dru părea să aibă peste optzeci.

— Sunteţi Mildred Osbourne? întrebă Dru.

— Da?

Mildred, proprietara camionetei maronii Ford, trăia la ţară. Casa ei curată cu şindrile albe şi cu jaluzele verzi era aşezată pe un drum cu două străzi în mijlocul pustietăţii.

— Mă numesc Dru Porter. Lucrez la firma Sutton Security din Dallas şi vreau să vă pun câteva întrebări referitoare la camioneta dvs.

Două maşini ocupau garajul lui Mildred. Niciuna dintre ele nu era o camionetă.

Ochii albaştri ai lui Mildred, daţi cu mascara, se făcură rotunzi.

— S-a întâmplat ceva cu camioneta?

— Nu.

— Aţi dori s-o cumpăraţi? Aş fi bucuroasă să vând vechitura aia.

— Nu, nu sunt aici ca s-o cumpăr.

Dru îi oferi bătrânicii cartea ei de vizită.

Mildred trase din ţigară în timp ce o studie cu atenţie. Mildred n-avea mai mult de 1.50 metri, purta un hanorac galben din bumbac şi pantaloni de trening asortaţi, cu elastic în jurul gleznei.

— O firmă de pază, deci? Vrei să-mi vinzi un sistem de alarmă pentru casă? Pentru că nu avem nevoie de aşa ceva. Avem un câine şi o armă de vânătoare.

Mildred râse ca un fumător împătimit, iar buzele ei roz se strâmbară ca a femeilor uşoare din filmele anilor 1930.

— Nu mă aflu aici ca să vă vând un sistem de alarmă. Vreau doar să stau de vorbă cu dumneavoastră despre camionetă.

Mildred îi făcu semn.

— Atunci intră, păpuşă. Eu şi Walt mergem cu maşina la cazinoul din Durant azi ca să jucăm la aparate. Dar plecăm de-abia peste o oră sau două.

O conduse pe Dru într-o casă îmbâcsită de fum de ţigară.

Gray şi restul echipei aveau programat un zbor înspre New York în această după-amiază de sămbâtă pentru meciul de mâine. El îi povestise lui Dru cum decurgea o călătorie cu avionul cu cei din echipă. Nu-şi ţineau spătarul scaunului drept în poziţia de siguranţă şi nici măsuţa pentru tăviţa de mâncare rabatată. Jucătorii se plimbau prin cabină de capul

lor, încrezători că un avion care transporta o echipă NFL nu avea să se prăbuşească niciodată. Chiar în acest moment, Gray probabil că se întindea pe locul său, în timp ce însoţitoarele de zbor forfoteau în jurul lui, sperând să aibă şansa de a-i lăsa numărul lor de telefon.

Gray fusese ciudat de fermecător de când cu incidentul de ieri dimineaţă cu Ferrariul. Condusese atent peste tot. De vreo câteva ori, chiar făcuse ce îi spusese Dru. Şocant! Zâmbise foarte mult, îi pusese întrebări şi o tachinase. Toate astea o făcură suspicioasă. N-avea cum să-l fi dat pe brazdă deja, nu-i aşa? Nu. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Mai devreme, în cursul zilei, când Dru îl privise cum se urcase în autobuzul echipei pentru a merge la aeroport, o cuprinse o urmă de regret. Poate că îi părea puţin rău că pleca. Habar n-avea de ce. Să fie oare pentru simplul fapt că Gray se comportase atât de înţelegător? Dar asta nu însemna că ar trebui să-i pese câtuşi de puţin dacă rămânea sau nu acasă. Ar trebui să fie bucuroasă că scapă de el câteva zile pentru ca să se poată concentra mai bine pe rezolvarea cazului.

Mildred o invită pe Dru să ia loc la o masă rotundă de bucătărie cu tăblia laminată, imitaţie lemn. O cutiuţă dreptunghiulară plină cu pacheţele de îndulcitor Sweet N Low[*] stătea de strajă lângă un suport pentru şerveţele şi o scrumieră cu chiştoace de ţigări cu urme de ruj roz.

— Îţi pot oferi ceva de băut? întrebă Mildred. Ceai cu gheaţă?

— Nu, mulţumesc.

— Un biscuit?

Mildred deschise o pungă Ziploc[†] şi aşeză un biscuit cu fulgi de ovăz şi stafide pe un şerveţel pentru Dru.

---

* **îndulcitor artificial obţinut în principal din zaharina granulată [n. trad.].**

† **Ziploc este o marcă de pungi şi containere de depozitare cu fermoar reutilizabile, resigilabile [n. trad.].**

— Tuturor le plac biscuiţii făcuţi de mine.

— Nimănui nu i-au mai plăcut biscuiţii ăia de douăzeci de ani! strigă vocea unui bătrân dintr-o camera nevăzută.

— Păstrează-ţi părerea pentru tine, Walt! urlă Mildred.

Biscuitul nu părea să fie cine ştie ce şi de vreme ce cerealele cu ovăz

şi stafide fuseseră întotdeauna pe ultimul loc în topul preferinţelor dulci ale lui Dru – oare cui îi plăceau cu adevărat stafidele? fu tentată să fie de partea lui Walt. Cu toate astea, muşcă din el şi îi zâmbi politicoasă lui Mildred în timp ce mestecă.

Biscuitul era... surprinzător de gustos. Dru nu era expertă în reţete. De cele mai multe ori mânca fie de la fast-food, fie semipreparate. Aluatul era pufos, stafidele i se topeau în gură şi avea exact cantitatea potrivită de scorţişoară şi de sare astfel încât să-i placă la nebunie.

— Nu-i aşa că-s delicioşi? întrebă Mildred.

— Foarte.

— Îi plac biscuiţii mei! îi strigă Mildred lui Walt. Folosindu-se de molarii ei, muşcă şi ea o bucată dintr-unul pe care şi-l alesese anume.

— Ba nu-i plac, răspunse Walt. E doar politicoasă.

— Vezi-ţi de treaba ta, Walt! Mildred îi făcu cu ochiul lui Dru. Bărbaţilor de ispravă le place ca femeile lor să fie puţin obraznice.

— În legătură cu Ford Rangerul dumneavoastră... spuse Dru.

— Da?

Mildred îşi ţinu ţigara între degete. Dru simţi cum plămânii i se strâng în mirosul toxic al nicotinei pe care era nevoită să-l inhaleze.

— Gray Fowler este unul dintre clienţii dvs. Vă este cunoscut numele acesta?

— E jucător de fotbal? întrebă Mildred.

— Da.

Femeia mai în vârstă încuviinţă din cap.

— În echipa Mustangs.

— Corect. L-aţi întâlnit vreodată personal pe Gray Fowler?

— Eu? Doamne fereşte, nu. Sunt la curent cu fotbalul pentru că Walt şi băieţii îl urmăresc destul de mult. Dar n-am fost niciodată la vreun meci.

— Gray a primit nişte ameninţări.

— O? Mildred îşi lăsă capul în faţă ca o pasăre.

— Slujba mea este să-l apăr.

— Ei bine, bravo ţie că-l protejezi, păpuşă! E grozav!

Mildred săltă în aer un pumn osos cu unghii ovale de culoarea piersicii.

— Sunt femeie, i-auzi cum răcnesc!*

— Gray a văzut de câteva ori o camionetă maronie prin oraş. Mai exact de atâtea ori încât să se întrebe dacă şoferul camionetei îl urmărea, aşa că şi-a notat numărul de înmatriculare. Iar dumneata, Mildred, eşti proprietara ei.

Fruntea lui Mildred deveni şi mai încreţită.

— Asta-i ciudat.

— N-am văzut camioneta parcată în garaj. O mai conduceţi?

— N-am mai condus-o de vreo cincisprezece sau douăzeci de ani. Zăcea aici şi ruginea. Walt n-a vrut să mă lase s-o vând – Mildred ridică tonul – deoarece tot spunea că ar putea avea nevoie de ea pentru a căra ceva într-o zi.

— Aş putea avea nevoie de camioneta aia să car lemne de foc săptămâna viitoare! urlă Walt.

— Nu, n-o să aibă nevoie, îi spuse Mildred lui Dru.

Părul ei negru de culoarea cernelii era o minune. Cum se făcea ca o femeie de vârsta ei să-şi păstreze părul atât de negru şi de strălucitor?

— Ca să transporte lemne de foc, Walt ar trebui mai întâi să poată ridica o bucată de lemn, spuse Mildred. Prea

---

* **Aluzie la piesa cu acelaşi nume *(I am a woman, hear me roar)* al lui Helen Reddy, din 1971 [n. trad.]..**

mult efort.

— Unde este camioneta? întrebă Dru.

— Cu câţiva ani în urmă, i-am spus fiului meu s-o ia de aici să n-o mai văd. Cred că el o conduce uneori când are ceva de transportat.

— Şi cum îl cheamă pe fiul tău?

— Rich Osbourne.

Dru îşi notă numele.

Mildred muşcă din nou din biscuit.

— Mă tem că ai greşit adresa, păpuşă. Cu siguranţă noi nu hărţuim pe nimeni. Părerea mea e că probabil camioneta noastră seamănă foarte bine cu cea pe care a văzut-o jucătorul tău de fotbal de vreo câteva ori.

— Se poate să fie şi asta. Rich locuieşte aici, în Bonham?

— Da. E camionagiu. Un bărbat care munceşte din greu.

— Mi-ar plăcea să-i dau un telefon.

— Bineînţeles.

Mildred îi dădu numărul de telefon al fiului ei.

Dru îl adăugă în notiţele ei, apoi se ridică.

— Mulţumesc pentru că aţi stat de vorbă cu mine. Apreciez asta.

— Cu plăcere.

Dru se îndreptă spre pragul camerei învecinate, cea din care se auzise vocea lui Walt. înainte să plece, voia să-l vadă.

— La revedere.

Un bătrân uscăţiv care semăna cu Yoda din Războiul Stelelor o salută din locul de unde stătea cu ziare în poală, uitându-se la un meci la televizor. îi zâmbi ştrengăreşte lui Dru, ca şi cum era bucuros că fusese martoră la tachinările dintre el şi Mildred.

Dru nu credea că Walt sau Mildred ar fi fost hărţuitorii lui Gray. Totuşi, Rich Osbourne putea fi.

Dru conduse câţiva kilometri în josul drumului, apoi îl sună.

Rich răspunse după al doilea apel.

— Da?

Dru se prezentă în acelaşi mod în care o făcuse cu Mildred.

— Am verificat plăcuţele de înmatriculare, iar camioneta maronie pe care a văzut-o Gray Fowler este cea pe care o conduceţi dumneavoastră.

Urmă o pauză. Având în vedere vârsta mamei lui, Rich avea în jur de cincizeci sau şaizeci de ani. Vocea lui joasă şi uşor răguşită, cu un puternic accent texan, îi oferi lui Dru imaginea mentală a unui bărbat masiv.

— Crezi că eu sunt cel care îl urmăresc pe Gray Fowler?

— Nu, nu neapărat. încerc numai să pun lucrurile cap la cap.

— Nu sunt eu persoana aia.

— Bine.

— Când şi unde a fost zărită camioneta noastră?

Dru îi spuse.

Urmă o nouă pauză.

— Am scos-o pe soţia mea la cină în acea seară, în Dallas.

— Conduceţi des camioneta atunci când iesiti cu soţia în oras?

Dru îi adresă întrebarea, fără nicio umbră de acuzaţie. Totuşi, o camionetă ruginită şi veche de zeci de ani părea o alegere ciudată pentru o întâlnire în oraş.

— Câteodată. Când maşinile noastre nu prea au benzină sau când încercăm să nu forjăm prea mult maşina închiriată.

— Sunt în Bonham azi, spuse Dru. Dacă sunteţi acasă, aş dori să trec pe la dumneavoastră şi să vă pun mai câteva întrebări.

Interacţiunea faţă în faţă îi garanta întotdeauna lui Dru cea mai exactă evaluare a unei persoane.

— Mă aflu pe autostrada 40 care duce spre vest, la o oră distanţă de Amarillo. Poţi să mă întrebi ce vrei acum.

Dru vru să stie dacă el sau cineva din familia lui îl cunoscuse

vreodată pe Gray. Rich răspunse că nu-l ştia personal. Când îl întrebă în ce scopuri folosea camioneta, în afară de ieşirile ocazionale în oraş, el spuse că o întrebuinţa cel mai des când avea nevoie să care o încărcătură.

Odată ce terminară convorbirea, Dru sună la sediul central al firmei Sutton Security. O rugă pe Julie, specialista din echipa tehnică a firmei, să încerce să-i găsească adresa lui Rich Osbourne din Bonham, Texas. În mai puţin de un minut, Julie îi trimise un mesaj lui Dru cu adresa lui Rich.

Casa lui Rich era pe un teren umbros, în apropierea lacului Bonham, şi arăta ca şi cum ar fi fost construită în anii '80, cu urme, de vopsea bej, din loc în loc, şi cu şindrile înnegrite din lemn. înainte de a-şi găsi un loc unde să poată opri, Dru zări camioneta maronie parcată la o oarecare depărtare de uşa închisă a garajului.

Bătu la uşa din faţă a casei. Apăsă butonul soneriei şi aşteptă. Pentru că nu răspunse nimeni, se îndreptă spre camionetă. Era încuiată. Studie cu atenţie caroseria, se uită înăuntru şi făcu mai multe poze.

Cu toate că era un vehicul vechi, se prezenta într-o stare destul de bună. Anvelopele erau umflate şi păreau să fi fost spălate în ultimele săptămâni. Camioneta nu-şi câştigase un loc în garaj, ceea ce însemna că era posibil

ca Mildred şi Rich să fi avut dreptate în ce priveşte faptul că era folosită doar din când în când.

Când Dru se întoarse la biroul din Dallas al firmei Sutton, o rugă pe Julie să caute tot ce poate descoperi interesant în legătură cu Rich. Nici conversaţia telefonică cu fiul lui Mildred, nici casa lui, nici examinarea camionetei nu-i oferiseră acea doză de adrenalină şi acel sentiment de justeţe şi certitudine pe care le experimenta uneori când descoperea un indiciu viabil.

În momentul acesta, Rich şi camioneta maronie a mamei lui puteau să mai rămână puţin pe lista de suspecţi. Doar atât cât să se asigure că nu erau deloc implicaţi în cazul lui Gray.

&

Meg se trezi după un pui de somn luni după amiază cu ochii înceţoşaţi şi cu capul greu. Nu se simţise prea bine în weekend, iar pe parcursul zilei de azi începu să se simtă mai rău. Era extenuată, cu uşoare greţuri şi dureri de cap. Rezolvase cele mai urgente treburi ale Fundaţiei Cole şi se dusese acasă cu maşina, gândindu-se că un pui de somn avea să o ajute.

Precaută se ridică în şezut şi îşi trase picioarele peste marginea patului. O trecu un val de greaţă.

De obicei încerca să se încurajeze singură atunci când primele simptome de rău îşi făceau apariţia. ***Eşti bine**, **Meg. Eşti bine!*** Câteodată chestia asta funcţiona.

Dar, de data asta, Meg nu mai putea nega situaţia. Se simţea cumplit de rău. Gândul ăsta o descurajă, iar o durere surdă îi pulsă în cap.

Nuanţele maronii nisipoase şi alb cremoase ale dormitorului lor o înconjurau. Lumina aurie a după-amiezii pătrundea prin numeroasele ferestre, scoţând în evidenţă coroniţa de toamnă pe care o agăţase pe şemineul de piatră -

Meg începu să vadă neclar.

O cuprinse panica până în măduva oaselor. Gemenii.

Ceva nu era deloc în regulă. Clipi de mai multe ori, dorindu-şi să vadă normal. Imaginea rămase tot neclară. Apoi privirea i se înceţoşă.

îşi lăsase telefonul pe măsuţa de toaletă. Meg îl căută pe bâjbâite. Cu degete tremurânde, îl sună pe Bo. ***Respiră**, **Meg. încetişor**; **rar. Inspiră şi expiră.*** îşi închise ochii astfel încât să nu aibă o imagine distorsionată a dormitorului ei obişnuit. Cât timp telefonul sună, îşi puse o mână pe burtică şi îi îndemnă uşor pe bebeluşi. ***Loviţi-mây îi rugă ea. Mişcaţi-vâ şi arâtaţi-mi că sunteţi bine.***

Nu simţi nicio mişcare.

— Bună, Contesă.

Auzind vocea liniştitoare a lui Bo, Meg aproape că plânse de uşurare.

— Ceva nu este în regulă, spuse ea, încercând să-şi păstreze calmul. Vederea mea. E dublă. Mă simt de parcă sunt pe punctul de a leşina.

— Unde eşti?

— Acasă.

— Vin imediat.

— Bine.

Vocea lui Meg se frânse.

— Sunt aici, la fermă. îmi ia doar câteva minute să ajung acasă. Deja am pornit.

Ferma de cai la care lucra Bo se afla în apropierea proprietăţii de la Whispering Creek.

— Nu închide telefonul, spuse el. Vorbeşte cu mine.

— Aşa o să fac.

Meg apucă telefonul precum un colac de salvare şi continuă să-şi pună palma pe burtică, rugându-se fierbinte să simtă mişcarea bebeluşilor. Tot nimic.

Se luptase cu atacurile de panică în trecut. Anxietatea, vechiul ei duşman, se năpustea din nou asupra ei. Gonea după ea ca un tren de marfa. Pieptul începuse deja să i se

strângă. La fel şi gâtul. începu să respire tot mai precipitat în ciuda eforturilor de a se controla. Dacă... dacă se întâmplase ceva teribil cu bebeluşii ei?

— Sunt tot aici, spuse Bo. Vorbeşte cu mine.

Cuvintele lui Bo se luptau cu spaima, chemând-o înapoi de pe marginea prăpastiei.

— Şi eu sunt tot aici, spuse ea.

— Spune-mi ce-ai simţit toată ziua. începe cu stările pe care le-ai avut de dimineaţă.

Meg vorbi. Prin faptul că era preocupată să-şi amintească ceva, însemna că nu se mai concentra atât de mult asupra fricii, iar acest lucru o ferea să se hiperventileze. Totuşi, vocea ei. Vocea îi suna moale şi goală. Bo nu trebuia s-o întrebe dacă îi era frică. Ştia că Bo înţelegea deja, numai din vocea ei, cât de mult agoniza Meg.

îşi deschise ochii şi îşi verifică vederea. Totul arăta normal. Fu cuprinsă de uşurare. Totul era în regulă -

Dormitorul deveni din nou neclar, ca şi cum Meg se uita printr-o cameră care îi defocaliza imaginea. ***Nu.*** Ce se întâmpla? Ceva nu era în ordine.

Bo sosi şi o luă imediat în braţe. El era tăria ei. Căminul ei. Bo o îmbrăţişă, apoi îi ţinu chipul în faţa lui.

— Totul o să fie bine.

Meg îl vedea perfect. Trăsăturile masculine, părul negru tuns scurt, ochii aceia cenuşii pe care ea îi iubea. Slavă Domnului pentru binecuvântarea de a-l putea vedea clar. Bo pălise. Şi respira mai repede, probabil pentru că se grăbise să ajungă la ea. Dar acei ochi pe care îi iubea îi comunicau o încredere statornică.

— Bebeluşii, spuse ea.

— Sunt în regulă, insistă el.

Bo nu avea cum să fie sigur de asta. Cu toate astea, aparenta lui certitudine îi dădea lui curaj.

— Poţi să mergi până la maşină? întrebă el.

— Cu ajutorul tău.

— Să mergem, atunci. Te duc la spital.

ai avea puţin de mers şi Dru era pe cale să intre într-unul dintre puţinele bastioane masculine în care nu pătrunsese încă. Avea să fie prima dată când punea piciorul în vestiarul bărbaţilor.

După o nouă victorie a echipei Mustangs, Gray se întorsese din New York noaptea trecută, târziu, în timpul turei lui Weston. În urmă cu o jumătate de oră, Mack îi trimisese un mesaj lui Dru ca să-i spună că Gray făcea cumpărături la Nordstrom, în mallul luxos North Park din Dallas. Îi explicase că îl însoţiseră pe Gray la o cabină de probă separată de cele publice, care nu era disponibilă persoanelor de rând, fiind rezervată cumpărătorilor împătimiţi.

Ceasul lui Dru arăta ora două după-amiază. Tura ei începuse şi, de vreme ce Mack o asigurase că toată lumea din cabină se comporta decent, intră.

Gray, stătea cu spatele la ea, pe un scăunel pentru picioare, capitonat cu mochetă, înălţimea lui fiind cât două trepte. Oglinzi verticale îl reflectau din trei unghiuri diferite. Era fără cămaşă, îmbrăcat numai cu o pereche de pantaloni de costum, un croitor stătea aplecat la picioarele lui prinzându-i tivul cu ace.

Dru se opri, îşi încrucişă braţele şi întâlni privirea lui Gray în oglindă.

Gura lui se arcui într-un rânjet la vederea ei.

Vânzătorul care se ocupa personal de Gray, un tip spilcuit, îmbrăcat într-un costum din trei piese, se tulbură la vederea ei.

— Iertaţi-mă, doamnă, aceasta este o cabină privată -

— Este cu mine, îi spuse Gray.

Tipul spilcuit îşi strânse buzele. Nu avea să-l contrazică.

— Salutare, Dru.

— Salutare, Gray.

— Am programat un eveniment caritabil la care

trebuie să particip peste câteva seri. Aveam nevoie de ceva potrivit ce să îmbrac cu acea ocazie.

— Eu nu-ţi stau în cale.

Când Dru observă cu atenţie detaliile locului, i se păru oarecum dezamăgitor. Arăta exact precum cabinele de probă frumos capitonate rezervate femeilor bogate în care mai intrase.

Însă pieptul dezgolit al lui Gray? Era impresionant.

Muşchii lui bine conturaţi îi confereau o splendoare atletică de netăgăduit. Nu şi-i antrenase doar ca să se fălească cu ei. Îi lucrase pentru că era un jucător profesionist de fotbal. Gray nu era suplu. Dar nici nu avea colăcei de grăsime. Trupul era bine lucrat şi musculos. Da, frumos în felul lui. Perfect, nu. O vânătaie largă i se întindea peste coaste. Câteva cicatrici vechi şi albe îi marcau pielea. Un tatuaj începea de pe unul din pectorali şi urca până spre umăr pentru a se încolăci peste partea superioară a braţului. Dru nu mai vedea alte tatuaje, decât pe acesta. Era realizat din linii drepte, îngroşate şi forme grafice, de inspiraţie mayaşă. Lui Dru i se păru că tatuajul era îndrăzneţ, la fel ca el.

— Ce mai faci, dulceaţă? întrebă Gray.

Într-o clipă, sentimentele ei de admiraţie se risipiră precum un balon de săpun.

— N-am mai văzut-o de când am plecat la New York sâmbătă, îi spuse Gray tipului spilcuit. Mi s-a părut o veşnicie să stau departe de ea timp de două zile.

— Mm, murmură vânzătorul.

Big Mack, care stătea la marginea cabinei, îşi plimba privirea de la ea la Gray cu un interes plin de amuzament.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Dru nepăsătoare. Sfârşitul de săptămână a trecut destul de repede pentru mine.

— Pentru mine, fiecare oră s-a scurs extrem de greu. Minţea mult prea prost. Fiecare minut mi s-a părut o eternitate.

Croitorul îşi termină lucrul. De îndată ce omul se ridică

în picioare, Gray se îndreptă spre ea. Dru îşi stăvili impulsul de a-l lua la şuturi sau de a-l apuca de beregată. Dru îl lăsă să o ia în braţe.

Gray se interpuse cu spatele între ea şi cei care îi priveau, astfel încât aceştia să nu o vadă pe Dru cum se uită furioasă la el. El chicoti şi o îmbrătisă şi mai strâns.

Trupul lui era delicios de cald. Braţele lui puternice aveau în ele atât tărie, cât şi o surprinzătoare blândeţe. Aroma lui fină care venea probabil de la vreun săpun scump îi stârni simţurile. Mirosea grozav de bine.

El îşi coborî capul aproape de urechea ei.

— Mai slăbeşti puţin din strânsoare? Sau continui să stai aşa de înţepenit ca un portdrapel?

— Ca un portdrapel.

— Haide. De dragul martorilor.

— Nu sunt plătită atât de mult încât să impresionez privitorii.

— Îţi măresc leafa.

— Nu eşti angajatorul meu.

Gray îi dădu drumul, dar nu înainte de a o lua de mână.

— Dru încearcă să mă convingă să ne retragem în zona privată a cabinei de probă astfel încât să mă poată saluta cum trebuie, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, le spuse el celorlalţi. Avu tupeul să le facă cu ochiul. Dar am convins-o să aştepte până mai târziu.

— Glumeşte, îi informă Dru. N-am spus aşa ceva.

— Bineînţeles că da, Dulceaţă. Dar mă cunoşti. Sunt strict când vine vorba de decenţă.

— Şi eu ţi-aş aplica ceva strict, murmură Dru pe sub mustaţă.

În timp ce Gray îşi schimbă hainele, Mack şi Dru vorbiră puţin în afara cabinei de probă. Ea îl aşteptă singură, analizând cu grijă forfota din acea zonă a magazinului atunci când el ieşi. Purta o pereche veche de blugi, o şapcă uzată de fotbal şi o cămaşă din bumbac gri, cu mâneci lungi, suflecate în jurul încheieturii mâinilor.

— Te-ai ales cu vânătaia aia ieri? întrebă ea. Când ai primit pasa de la mijlocul terenului şi ai fost trântit la pământ de jucătorul defensivei?

Duminică lucrase, aşa că Dru urmărise din nou meciul de la biroul ei de la Sutton Security. Între reprize, adunase date de contact, stabilise trasee şi rute alternative pentru programul lui Gray din săptămâna care urma.

Buzele lui Gray se arcuiră.

— îmi analizai coastele?

— Sunt antrenată să observ detalii.

începură să coboare pe unul dintre culoarele gresiate ale magazinului. Vigilentă, Dru se uită cu atenţie peste tot în jurul lor. Cine ar putea reprezenta o ameninţare?

— Vânătaia e din timpul meciului?

— Da.

— Si soldul tău accidentat?

— încă mă mai supără.

— Dar meciul de ieri nu ţi-a agravat durerea?

— Nu.

— O să fie nevoie sau nu să te scot de aici într-un cărucior cu rotile?

Gray nu răspunse fiindcă atenţia îi era distrasă de părul ei. îşi întinse mâna ca şi cum ar fi intenţionat să-i prindă o şuviţă -

Dru îi dădu mâna la o parte. Ce credea că face de se întindea după părul ei în felul ăsta?

El părea amuzat, ceea ce o înfurie pe Dru. Nu voia să-l distreze. Ci să-l intimideze, astfel încât Gray să i se supună aşa cum avea obiceiul să facă în general cu ceilalţi clienţi.

— Mă surprinde faptul că te-ai uitat la meciul meu, Dru. Credeam că eşti fana echipei Cowboys.

— Chiar sunt. Dacă mă tai pe braţ, sângele meu curge albastru şi argintiu.

— îhmm.

Păşiră în tăcere câteva clipe.

— A luat Corbin legătura cu tine de când cu cina de alaltăieri seară? A menţionat ceva despre asta când am fost plecaţi...

— M-a sunat de două ori.

— Si?

— Şi ce? E chipeş, abordabil şi e atacant. E mai mult decât binevenit să mă sune. îmi place de el.

Era chiar imposibil ca vreunei femei să nu-i placă de Corbin. Ar fi fost împotriva legilor naturii.

Gray se opri, aşa că şi Dru se opri. Ea verifică zona din spatele lor. Acum cine reprezenta cea mai mare ameninţare?

— îţi place de el ca prieten? întrebă Gray. Sau ca iubit?

Dru se încordă.

— Ce te interesează pe tine?

— Eu sunt cel care te-a prezentat lui Corbin.

— Asta nu-ţi dă dreptul de a-ţi băga nasul în treburile mele.

Gray se uită cu atenţie la Dru, consternat.

— Corbin e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Dar nu cred că ar trebui să ieşi cu el. Nu-i potrivit pentru tine.

— Interesant. El mi-a zis acelaşi lucru despre tine.

— Serios?

— Da. Dar l-am informat că, indiferent dacă eşti sau nu un partener de dorit, chestia asta nu mă priveşte. Eşti clientul meu. Vezi cât de frumos nu m-am băgat eu în viaţa ***ta?***

— Corbin are picioare urâte.

Dru zâmbi. Gray scotea în evidenţă defectele prietenului său în efortul de a o face să renunţe.

— Aha.

— Şi cântă îngrozitor.

— O să reţin chestia asta.

— Eu am picioare bune şi ştiu să cânt.

— Nu mă interesează dacă ai sau nu picioare bune şi dacă poţi cânta. Eşti doar clientul meu.

Gray o privi drept în ochi, fără să clipească. Era un tip masiv, periculos, un bărbat care se ridicase la înălţimea aşteptărilor atunci când trecuse de la facultate la fotbalul profesionist. Muncitor, hotărât şi direct, Gray trecea la de la o femeie la alta aşa cum Fi devora mâncarea de câini. Ochii lui erau de un verde electrizant. Şi, din nefericire pentru ea, acum ştia şi cum arăta fără cămaşă. Şi toată chestia asta o zăpăcea un pic.

Tensiunea dintre ei se adânci. Era palpabilă.

Gray se întoarse şi începu din nou să meargă. Ea îşi potrivise pasul cu al lui, surprinzând o gaşcă de trei angajate de la magazin uitându-se la ei. Una dintre ele tot arăta cu mâna înspre Gray, dar o lăsă repede în jos atunci când Dru se încruntă.

— Vrei să-ţi cumpăr ceva? întrebă Gray.

— Nu.

— Ghinion. Trebuie să mă urmezi oriunde mă duc, corect?

— Doar dacă nu-ţi fac electroşocuri. Atunci va trebui să mergi unde te trag eu.

— Intrăm la raionul pentru femei.

Câteva clipe mai târziu, Gray era în magazinul cu cele mai scumpe articole de îmbrăcăminte. Dru aşteptă pe holul mallului.

îşi făcea majoritatea cumpărăturilor online. Nu-i plăcuse niciodată să se plimbe cu sacoşe pe braţe, să se uite la lucruri şi să probeze haine. Cu siguranţă, nu pusese niciodată piciorul în cele mai scumpe magazine. Îi plăceau lucrurile de calitate, dar dacă ar fi dispus de banii necesari pentru a cumpăra astfel de haine, Dru i-ar fi folosit să-şi pregătească cabana de iarnă.

Dru se forţă să-şi concentreze atenţia asupra persoanelor care îi înconjurau. Lamentabil era faptul că

nu se putea concentra pe misiunea ei. Creierul ei tot reanaliza momentul care se petrecuse între ei. Se holbaseră unul la altul şi, preţ de o clipă, Dru fusese dureros de conştientă de Gray ca bărbat. Nu de el ca jucător de fotbal sau ca persoana care primea ameninţări cu moartea şi nici de cineva de care Dru era responsabilă. Ci de Gray ca bărbat. Ea se înfierbântă, iar pielea i se înroşi.

îşi permisese să întreţină o prietenie formală cu el. Şi, exact atunci, trupul ei tânjise după ceva mai mult.

— Ce zici de asta? Gray ţinu în mână o rochie din sifon de un albastru spălăcit cu strasuri peste piept. Gray glumea.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu-i suficient de bună pentru gustul tău, Războinco?

— Războincă?

— Eu şi Corbin credem că ai putea fi protagonista propriei tale cărţi de benzi desenate.

— E cel mai emoţionant lucru pe care l-am auzit vreodată din gura ta.

Gândul că Gray o considera potrivită pentru o serie de benzi desenate îi plăcea mai mult decât ar fi trebuit.

— ***Aş fi*** perfectă ca personaj de benzi desenate.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine, spuse Gray în timp ce se îndepărtă. Apropo, mie mi-a venit ideea cu numele de Războinica. Nu lui Corbin. El nu e foarte creativ.

El se întoarse cu o rochie superbă neagră. Strasuri aurii erau presărate de-a lungul ambilor umeri ai acesteia.

— Dar ce zici, de asta? întrebă Gray.

Dru îl urmărise şi observase că el nici nu se uitase la preţul de pe etichetă.

— Nu, mulţumesc.

— Ce măsură porţi?

— Măsura căreia îi place să-şi cumpere singură

hainele.

Gray merse înspre casa de marcat şi înmână rochia vânzătoarei. Dru îşi dădu ochii peste cap. Dacă el nu avea destulă minte încât să nu risipească sute de dolari pe o rochie pe care ea nu avea de gând să o poarte, atunci nu merita să aibă acei bani.

Telefonul lui Dru vibră uşor, anunţând-o că primise fie un mesaj, fie un apel. În mod obişnuit, l-ar fi ignorat până când prindea o pauză. Bâzâitul ăsta părea a fi un semn rău ce îi provocă un fior pe şira spinării. îşi verifică telefonul şi văzu că primise un mesaj de la Bo. Inima i se strânse de grijă în timp ce îl citi. Ascunzându-şi telefonul, Dru începu instinctiv să se roage.

— Ce s-a întâmplat? Gray se apropie, ţinând în braţe un umeraş şi o rochie acoperită cu o husă.

— Fratele meu a dus-o pe cumnata mea, Meg, la spital. E gravidă cu gemeni, dar termenul e de-abia peste câteva luni. Ceva nu este în regulă.

— Spitalul e în apropiere?

— La vreo jumătate de oră distanţă.

— Atunci hai să mergem.

Dru şovăi.

— Rolul gărzilor de corp este de a-şi proteja clienţii, Gray. Nu invers.

— Aşa este, dar situaţia asta e specială. Cumnata ta e în spital. Aşa că amândoi trebuie să ajungem şi să ne asigurăm că se simte bine deoarece tu nu poţi merge fără mine. Corect?

— Corect.

— Nu sunt atât de ticălos încât să mă aştept să ignori situaţia asta, Dru. Haide.

— Ai întâlniri în după-amiaza asta.

— De-abia peste câteva ore. Putem lua maşina mea.

&

Meg stătea întinsă pe un pat în camera de urgenţă în

timp ce o asistentă pregătea aparatul de monitorizare a ritmului cardiac al bebeluşilor. Femeia sporovăia plăcut. Meg făcu tot posibilul să-i răspundă, dar îi venea greu să fie la fel de amabilă – inima îi bătea cu putere, iar frica o încolţise şi puse stăpânire pe ea la fel cum se simţea un animal prins într-o cuşcă.

Bo era lângă ea, şi o ţinea de mână.

Asistenta aşeză senzorii de monitorizare pe burtica lui Meg. Nu se auzi nimic. Ea îi mută în altă parte, căutând bătăile cordului fetal.

De-a lungul săptămânilor de sarcină, Meg se obişnuise cu sunetul plăcut al inimioarelor micuţilor. înghiţi în sec, străduindu-se să se calmeze. ***Doamne***... rosti ea în gând, neputând să-şi ducă mai departe rugăciunea.

În acei ani lungi de infertilitate, cunoscuse mult prea bine suferinţa provocată de întreruperile spontane de sarcină. ***Nu mai suport încă o lovitură***, ***Doamne.*** Mintea şi sufletul lui Meg se răzvrăteau la această posibilitate. Pierderile de sarcină fuseseră zdrobitoare, dar se petrecuseră în primul trimestru. Nu ajunsese niciodată până în acest stadiu.

Meg şi Bo... începuseră deja să amenajeze camera gemenilor.
Pătuţurile, braţele ei şi locul special din inima lui Bo, toate îi aşteptau pe bebeluşi.

Şsşty ssst, ssst, ssst. Sunetul rapid şi ritmic al bătăilor cordului fetal apărură în sfârşit pe monitor. Meg nu-şi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia, dar odată ce le auzi răsuflă cu putere. Eliberarea pe care o resimţi îi detensionă muşchii încordaţi. Asistenta mişcă senzorul de mişcare, iar bătaia acelei inimioare se uni cu cea de-a doua.

Bo o strânse pe Meg de mână, iar ea îi zâmbi slab. ***Mulţumesc***, ***Doamne. Mulţumesc pentru mila Ta.***

Vederea îi revenise la normal, iar bătăile inimilor bebeluşilor ei erau puternice. Totuşi, ceva nu era în

regulă. Certitudinea acestui fapt i se strecură în inimă. Ceva cauzase tulburarea ei de vedere, de asta era sigură.

Obstetricianul ei fusese chemat şi dorea să-i facă mai multe teste.

&

Un grup de copii se năpustiră să o salute pe Dru când ea şi Gray intrară în sala de aşteptare a spitalului, de la etajul unde se afla Meg. Gray privi cum o fată şi un băiat îşi încolăciră braţele în jurul picioarelor lui Dru. Cel mai mic, un băieţel care nu părea să aibă mai mult de doi ani, îi sări din mers în braţe.

Dru prinse băiatul, lipindu-i capul de pieptul ei şi sărutându-l pe păr. El îşi puse mânuţa grăsuţă după gâtul ei.

— Ai mâinile lipicioase, Connor, spuse Dru. Ce-ai mâncat?

— Tati ne-a adus bomboane pe băţ, răspunse fata. Ea părea să fie în clasa a treia sau a patra. Avea părul blond închis şi purta ochelari. Are mereu bomboane pe băţ în buzunar atunci când ne scoate la plimbare ca să le dea băieţilor atunci când încep să facă nazuri. Dacă le dă lor, atunci trebuie să-mi dea şi mie o bomboană, deşi nu sunt niciodată agitată.

— Bomboane pe băţ, deci? Dru desfăcu mâna lui Connor de pe gâtul ei. Unde e a mea? Ea se făcu că-l linge pe palmă.

Toţi cei trei copii chicotiră. Gray îşi dădu capul pe spate şi ridică din sprâncene. O etichetase rece şi lipsită de emoţii. Dar se părea că nu era aşa cu toată lumea. Pe unii, chiar îi iubea. Dovada acestui fapt, îl bulversa, era ca şi cum Gray ar fi crezut că luna era pătrată, ca mai apoi să-şi dea seama că fusese mereu rotundă.

— Ce aromă aveau bomboanele voastre pe băţ? îi întrebă Dru pe copii.

— A mea era cu cireşe! răspunse cel mai mare dintre băieţi.

— Serios? Ia să vă văd limbile.

Copiii ascultară şi făcură după cum li se ceruse.

— Bine, atunci, spuse Dru. A ta arată a cireşe, Hudson. A ta arată a măr verde, Addie. Şi tu a trebuit să ai... ăă... oricare fruct de culoare albastră, Connor. Afine?

— Albastru! strigă cel mic.

Dru îi aruncă o privire lui Gray.

— Aceştia sunt nepoţii şi nepoata mea. Mai am o nepoată, care e bebeluş, dar se pare că tatăl ei n-a adus-o azi.

— N-a adus-o, zise fetiţa.

— Băgaţi-vă toţi limbile în gură, spuse Dru. Acesta este domnul Fowler.

Copiii clipiră, uşor timizi.

— Salutare, spuse Gray.

Ei încuviinţară din cap, apoi începură să-i spună lui Dru cum poneiul lor, Whitey, se îmbolnăvise de gripă. Dru ascultă cu atenţie.

De ce se grăbise Gray s-o judece? Avea obiceiul ăsta, de a pune etichete oamenilor.

Dru e rece.

Gray e demn de încredere.

Dru e inofensivă.

Gray e un ticălos.

Aşa se apărase în vremea copilăriei, atunci când siguranţa lui emoţională şi fizică depinsese doar de el şi abordarea lui făcuse diferenţa dintre viaţă şi moarte. Se mai pomenea făcând acest lucrul fără să vrea. Emitea judecăţi la adresa celor din jur şi apoi îi eticheta. Acele etichete îl protejau şi-i ţineau pe ceilalţi la distanţă.

În ciuda voinţei sale, Gray ajunsese s-o placă şi s-o respecte pe Dru. De ea nu se lipea eticheta pe care el încercase să i-o pună. Ceea ce îl făcea să se simtă inconfortabil. Nu i-ar fi displăcut dacă Dru i-ar fi vorbit şi

l-ar fi ascultat aşa cum făcea cu nepoţeii ei. Şi o astfel de relaţionare l-ar fi stresat.

Deşi era o femeia mică, Dru începuse să ocupe mult loc în gândurile lui. De fapt, de când îi începuse tura în după-amiaza asta, Gray se gândise atât de mult la ea încât durerea din şold şi din coaste păli.

Va trebui să aibă grijă. Să o convingă pe Dru să-l sărute din propria ei iniţiativă şi, în acelaşi timp, să nu se implice prea mult emoţional, avea să fie ca şi cum ar încerca mersul pe sârmă.

Un bărbat şi o femeie mai în vârstă se apropiară, urmaţi de doi bărbaţi de vârsta lui Gray. Dru îi prezentă pe părinţii ei, Nancy şi John, părinţii ei, pe fraţii ei, Ty şi Jake. Toţi dădură mâna cu Gray.

Nancy îl tratã cel mai călduros. John, care era îmbrăcat ca un cowboy autentic, avea bunele maniere ale atât de multor bărbaţi pe care Gray îi cunoscuse crescând într-un orăşel din Texas. Atât Ty, cât şi Jake, păreau că-l măsoară din priviri. Niciunul dintre ei nu părea să-l înghită. Dru îi explică că micuţii erau trei dintre cei patru copii ai lui Ty.

Familia nu ştia nimic despre Meg, în afara faptului că starea ei şi a bebeluşilor era stabilă. II aşteptau pe Bo să vină dintr-o clipă în alta şi să le aducă noutăţi.

În timp ce membrii familiei Porter vorbeau între ei pe un ton serios, Gray îi examină, încercând să găsească asemănări. Jake şi Dru aveau acelaşi păr negru şi trăsături bine definite, cu excepţia cicatricei lui crestate ce-i brăzda o parte a feţei. Ty şi Dru aveau amândoi ochi albaştri. Dru părea să fi moştenit trupul zvelt de la tatăl ei. Mama ei, era de înălţime medie şi osoasă. Părul scurt şi negru al lui Nancy avea o şuviţă bogată grizonată chiar în faţă. îşi legase o eşarfa sau un batic în loc de bentiţă de cap. Eşarfa, împreună cu tunsoarea scurtă – ce părea coafura unei femei căreia încerca să-i crească părul din nou – îl făcu pe Gray să se întrebe dacă nu cumva Nancy era o pacientă care se recupera după cancer.

Gray observă că Dru stătea la marginea grupului, astfel încât era cu spatele la perete – ca să vadă mai bine, presupuse el. Chiar şi acum, era cu ochii în patru.

Tot încerca să-l protejeze? Aici? Dacă hărţuitorul lui s-ar fi năpustit în sala de aşteptare cu o armă automată, acesta ar fi păşit în faţa lui Dru. Nu în spate.

Un bărbat cu părul negru,tuns apăru de după colţ. Acesta trebuia să fie Bo, fratele cel mai mare al lui Dru şi soţul lui Meg. Arătând obosit, dar calm, el îşi îmbrăţişă membrii familiei, făcu cunoştinţă cu Gray, apoi făcu un pas înapoi, băgându-şi mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor săi.

Părinţii, fraţii şi sora lui aşteptau încordaţi în tăcere.

— Meg şi bebeluşii sunt în ordine, îi linişti Bo. Dar Meg are ceva numit preeclampsie.

— Ce-i asta? întrebă Ty.

— Apare doar în timpul sarcinii şi se manifestă prin hipertensiune, încordarea era evidentă pe chipul lui Bo. Netratată, preeclampsia poate fi chiar fatală. Afecţiunea asta poate duce la complicaţii precum atacul cerebral, apă la plămâni şi probleme cu inima.

— Totul mergea atât de bine, spuse Nancy. Ţi-au spus medicii ce a cauzat apariţia ei?

— Boala începe în placenta care nu funcţionează cum trebuie. Cauzele care favorizează apariţia acestei afecţiuni sunt neclare. Vasele de sânge care ar trebui să transporte sângele spre placentă fie nu se dezvoltă în uter, fie nu funcţionează la capacitate normală. Nu se ştie. Sarcinile gemelare sunt predispuse la o astfel de anomalie.

Nancy încuviinţă uşurel din cap.

— Cum vă simţiţi acum?

— În clipa asta, încercăm să înţelegem cum de am trecut de la starea de bine a lui Meg de acum câteva zile în urmă la aşa ceva.

— Ce se poate face? întrebă Dru, cu braţele

încrucişate într-o poziţie pe care Gray ajunsese să o considere tipică pentru ea, mai ales atunci când se confrunta cu o situaţie în care trebuia să dea dovadă de tărie de caracter. Bineînţeles că Dru era cea care întreba ce se putea face, era cea care voia să se războiască cu o complicaţie de sarcină pe care nu o putea schimba cu nimic. Războinica.

— Medicii pot să o ajute până într-un punct. Bo se încruntă. Dar singurul leac este naşterea.

Pe drumul înspre spital, Dru îi povestise lui Gray despre dezamăgirile din trecut legate de infertilitatea celor doi. El ştia că Meg mai avea trei luni şi jumătate până când îi venea sorocul.

Gray îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Discuţia asta devenise prea personală. El era un străin. Nu făcea parte din familie, întâlni privirea lui Dru. Ea trebuie să fi ghicit că el voia să plece fiindcă îi făcu uşor un semn din cap.

— Doctorii vor evalua mai bine situaţia, spuse Bo. Bebeluşii mai au nevoie de timp ca să se dezvolte. Dar pentru nimic, nu aş pune-o pe Meg în pericol.

Jake, cel cu cicatricea, stătea la o jumătate de pas distanţă de ceilalţi. Arăta la fel de posomorât ca moartea şi nu spuse nimic. Cu căutătura aia, s-ar fi descurcat bine într-o fază de atac din NFL.

— Meg rămâne internată? întrebă mama lui Dru.

— Da, o vor mai ţine câteva zile pentru a o monitoriza pe ea şi pe bebeluşi. După asta, vom vedea.

— Putem să o salutăm? întrebă Ty. Sunt singur că sunteţi amândoi obosiţi, aşa că nu stăm mult.

— Sigur.

Bo îi conduse în capătul holului. Jake mergea alături de el, iar cei doi vorbeau în şoaptă. Ty îl puse pe cel mai mic băiat pe după umeri, astfel încât picioruşele lui atârnau de fiecare parte a gâtului lui Ty. Nancy şi John îi luară de mâini pe ceilalţi copii. Dru şi Gray erau la urmă.

Gray îşi aranjă şapca, trăgând-o mai jos pe ochi.

— Nu o să intru în salon. Mă duc jos să iau nişte cafea. Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare?

— Dacă cobori, trebuie să vin şi eu.

— Hărţuitorul meu nu este aici în spital, Dru.

Ea îi aruncă o privire din colţul ochilor ei superbi.

— Persoana care te urmăreşte te informează cumva cu privire la următoarea mişcare?

Nu exista nicio ironie în întrebarea lui Dru. O adresase aproape blând.

— Atunci aştept în hol.

Familia începu să intre într-unul dintre saloane.

— Nu.

Dru îl apucă de mânecă şi îl trase înăuntru.

I se aprinseseră nişte semnale de avertizare. Nu avea ce să caute aici. Nu se implicase emoţional în relaţiile sale cu femeile. Fără obligaţii. Nu voia deloc să se implice în drama din familia lui Dru.

Şi totuşi, iată-l aici, uitându-se la o blondă însărcinată care zăcea pe un pat de spital şi sperând – din toată inima – că totul avea să fie bine cu ea şi cu copiii ei. Chiar şi îmbrăcată în rochia de spital, simţindu-se probabil nu foarte bine şi cu atâtea griji pe cap, Gray observase bunătatea din ochii lui Meg în timp ce stătea de vorbă cu rudele ei.

Meg se elibera din îmbrăţişarea caldă a unuia dintre copii când îl zări.

— Meg, spuse Dru, acesta este Gray Fowler.

Meg arăta de parcă îl cunoştea.

— O, da. Ştiu exact cine eşti. Mulţumesc că ai adus-o pe Dru. Mă bucur că aţi putut veni amândoi.

— Cu plăcere.

Bucuroasă că venise? Nu putea să-şi dorească ca un străin de peste 100 de kilograme să se furişeze în rezerva ei de spital într-o zi atât de dificilă pentru ea.

Familia rămase cu Bo şi Meg mai puţin de zece minute.

În timp ce Gray şi Dru treceau pe la recepţia spitalului în drum spre parcare, Gray fu oprit de două ori şi i se cerură autografe de fiecare dată de la fanii lui preferaţi: puşti care aveau şi ei visuri în legătură cu fotbalul. întotdeauna îl abordau cu acel entuziasm plin de emoţie şi începeau conversaţia în acelaşi mod:

Tu eşti... Gray Fowler?

Dru rămase lângă el în timp ce vorbi cu ei. Se prefăcu că este o persoană oarecare şi nu o gardă de corp, dar Gray putea sesiza faptul că era mereu atentă la ce se petrecea în jur.

În loc să folosească intrarea principală, îl conduse spre capătul unui hol care dădea într-o ieşire laterală, apoi îl lăsă să aştepte acolo în timp ce se duse să-i aducă maşina. De prima dată de când intrase sub paza agenţilor, i se explicase că un număr mare de atacuri se consumau la intrările şi ieşirile din clădiri. Se apropiau de acele zone cu mare atenţie, iar Gray se obişnuise de-acum cu procedura asta.

De fiecare dată când una dintre maşinile lui era lăsată nesupravegheată într-un spaţiu public, agenţii o verificau înainte să pornească motorul. Dru nu spusese niciodată: ***Caut o bombă deoarece nu vreau ca cineva să te arunce în aer***; Dar, din câte îşi dădea seama, acesta era exact motivul pentru care îi verificau maşinile.

Dru opri Denaliul, Gray se urcă, iar ea demară scoţând maşina din campusul spitalului.

— Vreau să conduc, spuse Gray.

— Nu.

— Nu cred că ai voie să mă refuzi, dat fiind că sunt clientul tău. Şi asta e maşina mea.

După o clipă îndelungată de tăcere, Dru trase în sfârşit pe dreapta. Cei doi schimbară locurile între ei. Gray mută mai în spate scaunul şoferului ca să aibă loc, şi o porniră din nou la drum.

— E împotriva credinţelor mele să las o femeie să mă

ducă cu maşina.

Dru pufai nemulţumită.

— Toată lumea ştie că femeile conduc prost.

Ochii ei sclipiră cu atâta furie încât Gray râse.

— Glumesc, Dru.

— Văd că n-am de ales decât să stau de vorbă ***foarte serios*** cu tine.

— Te referi la discuţia aia în care îmi spui despre toate pericolele care mă pasc şi îmi relatezi poveşti tragice care sprijină ideea că am mai multe şanse să rămân în viaţă dacă fac exact ce îmi spui tu?

— Da. Aia.

— Am mai avut-o în ziua în care ne-am cunoscut. Ai uitat?

Gray simţi cum iritarea lui Dru se îndreaptă în direcţia lui, ceea
ce, ca de obicei, îi provoca o plăcere sadică. El îi aruncă o privire. Stătea aşezată într-un unghi care îi făcea ca jacheta să-i stea umflată într-o parte. Deasupra taliei, Gray văzu ceea ce părea a fi conturul unei arme. Dru purta întotdeauna sacouri sau jachete mulate, la fel ca agenţii lui bărbaţi.

— Îţi porţi pistolul într-un toc ascuns? întrebă el.

— Care armă?

— Scoate-ţi jacheta. Aş vrea să văd ce porţi sub ea.

— Şi sunt sigură că ai dori să-mi vezi şi arma.

Gray rânji. Imaginea mentală a lui Dru purtându-şi arma într-un toc ascuns i se păru foarte atrăgătoare.

— Deci? Ai o armă?

— Recurg la Amendamentul 5*.

— Te-ai familiarizat cu armele în Marină?

În copilărie, Gray împreună cu amicii lui merseseră la vânătoare. Si el se descurca binişor cu o armă.

y y

---

* **Amendamentul 5 din Constituţia Americii statutează că o persoană este absolvită de un răspuns când acesta poate fi incriminatoriu pentru cel aflat în cauză.**

Dru se întoarse pe jumătate cu faţa spre el, dar centura de siguranţă nu-i permitea să se mişte mai mult de-atât.

— Tata m-a învăţat să trag cu arma când eram copil, cu mult înainte de a ajunge în Marină.

— Te-ai descurcat chiar de la început?

— Da.

— Eşti precum... cum o chema pe acea faimoasă trăgătoare?

— Annie Oakley*.

— Esti varianta modernă a ei.

— Nu, sunt Războinica. Ai uitat?

Din vocea lui Dru se simţea amuzamentul.

— Abia aştept s-o văd pe Războincă în rochia neagră pe care am cumpărat-o pentru ea.

— Nicio problemă.

— Serios?

— Angajează un caricaturist, arată-i rochia şi sunt sigură că va fi bucuros să-ţi realizeze nişte benzi desenate.

Gray respectă limita de viteză, ceea ce însemna că Denaliul mergea pe banda lentă. Toţi ceilalţi treceau pe lângă ei în direcţia Dallasului. Avea să ajungă la timp la interviul său programat la o staţie locală de radio.

Dru aruncă o privire prin parbrizul din spate, verificând fără îndoială dacă cineva era pe urmele lor.

— Mama ta a avut cancer? întrebă el.

O ploaie măruntă care cădea din norii joşi şi cenuşii începu să-i ude parbrizul.

— A dat-o părul de gol?

— Da.

Gray îşi frecă degetele mari de volan.

— A avut cancer la sân, dar din fericire, l-au descoperit în stare incipientă. Mama mea n-a crezut niciodată că o va înfrânge cancerul, şi aşa a fost. Operaţia, chimioterapia şi radiaţiile au funcţionat în cazul ei. A

* **Trăgătoare de elită [n. trad.].**

terminat tratamentele acum nouă luni şi toate analizele ulterioare spun că a scăpat de el.

— Mă bucur.

— Şi eu. Mama ta a fost vreodată bolnavă grav?

— Deseori.

— De ce afecţiuni a suferit?

Gray se concentră asupra drumului, iar în interiorul său se activă blocajul emoţional. O parte din el voia să creadă că poate avea încredere în Dru, măcar puţin. Poate de asta se şi închise în el. Trebuia să fie ***foarte*** atent.

— Gray? insistă Dru.

— O să spun numai atât. Există mii de copii care au avut părinţi buni. Şi există alte mii de copii care n-au avut părinţi buni. Eu fac parte din cea de-a doua categorie.

Aerul din maşină deveni atât de apăsător încât Gray porni radioul. Melodia lui Bob Marley, „Three Little Birds”, se auzi din difuzor. Aceasta rulă în timp ce părăsiră autostrada şi se opriră la semafor.

— Reggae? întrebă Dru.

— îmi place. Se auzea postul de radio prin satelit Sirius*. Mă face să mă simt ca şi cum aş fi undeva pe o plajă.

— Mie îmi place mai mult la munte.

— Mă gândeam eu.

Gray îşi mişcă capul în ritmul muzicii. Cum se făcea că Dru nici măcar nu bătea ritmul cu piciorul pe aşa o piesă? El se întoarse cu faţa spre ea şi mimă din buze: ***Nu te îngrijora de nimic pentru că toate lucrurile mărunte o săfie în regulă.***

— O să fiu mai sigură de asta, spuse Dru acoperind muzica, atunci când o să ne convingem că Cherokee-ul din spatele nostru nu ne urmăreşte.

Gray încetă să mai cânte şi se uită în oglinda

* **Sirius este printre cei mai mari ofertanţi de Satellite Radio (SR) din America. Difuzează 120 de canale digitale audio prin satelit [n. trad.].**

retrovizoare. Un jeep Cherokee de culoare bej, vechi de vreo opt sau nouă ani, se opri în urma lor la două maşini distanţă.

— De câtă vreme e în spatele nostru?

— De când am intrat pe autostradă.

Ploaia uşoară şi distanţa diminuau vizibilitatea. Şoferul părea să poarte o pălărie şi ochelari de soare. Era bărbat?

— Ai mai văzut vreodată maşina asta? întrebă Dru. Cunoşti pe cineva care conduce o maşină ca asta?

— Nu. Vrei să ne continuăm drumul spre staţia radio? Gray verifică harta de pe telefonul său. Erau aproape.

— Cât timp mai avem până când trebuie să fii acolo?

— Douăzeci de minute.

— Atunci hai să facem un mic ocol. Virează la dreapta. La stopul de colo, fa-o la stânga.

Lumina semaforului se făcu verde, iar Gray făcu aşa cum îi spusese Dru. Cherokee îi urmă, deşi păstra o oarecare distanţă faţă de ei.

— Poate că m-am înşelat în privinţa camionetei maronii, spuse Gray.

— Nu ştim asta. încă mai verific camioneta.

— Nu văd niciun număr în faţa Cherokee-ului.

— Aşa este. Nu are plăcuţă de înmatriculare deşi este ilegal să conduci fără ea în Texas. Dru fotografie maşina cu telefonul ei. Ia-o din nou la dreapta. Apoi virează la stânga. Aici fa dreapta. Ea vorbi fără niciun fel de emoţie, ci cu multă autoritate profesională. Vom lua mai multe viraje, aşa cum nicio maşină n-ar circula în mod normal.

După cel de-al treilea viraj de după autostradă, Cherokee-ul dispăru. Gray parcă la marginea trotuarului în districtul industrial şi aşteptă. Nici urmă de Cherokee.

— Ce părere ai? Crezi că e o coincidenţă că Cherokee-ul a avut o rută similară cu a noastră?

— Poate.

Dru nu părea convinsă. Continua să privească drumul din spatele
lor.

Indiferent cine era cel care îi trimitea scrisorile îl urmărea de mult timp. Persoana aceea se poate să fi făcut o greşeală prin faptul că a ieşit în evidenţă, s-a deconspirat şi le-a dat o şansă de a o vâna la rândul lor.

— Sau crezi că ăsta era hărţuitorul meu?

Gray spera că da. Era mai mult decât pregătit să-l înfrunte.

— Poate, spuse Dru, întâlnindu-i privirea.

n dimineaţa următoare, sub talpa adidaşilor de alergat ai lui Dru scârţâiau pietricele şi se rupeau crenguţe în timp ce alerga spre casa celei mai apropiate vecine a ei, Augustine Jones. Retrieverul catadicsise să o însoţească azi deoarece, deşi vremea era închisă, nu plouase. Chipul lui Fi se albise odată cu vârsta şi trebuia ridicată pe şi de pe patul lui Dru precum o regină pe lectică, dar căţeluşa încă mai putea alerga.

Dru încetini pasul, mergând pe ultima sută de metri până la casa vecinei. Până acolo avea de parcurs un kilometru. Se cunoscuseră la scurt timp după ce cumpărase cabana deoarece împărţeau o porţiune de drum înainte de răspântia care ducea, într-o direcţie, la casa lui Augustine şi, în cealaltă, la casa ei. Mai aveau şi două pasiuni comune, credinţa creştină şi pasiunea pentru motociclete. Cam la atât se limitau asemănările dintre ele.

Augustine era o afro-americancă în vârstă de şaptezeci de ani care arăta ca şi cum ar fi avut o sută doi. Locuia singură într-o casă anostă din cărămidă care ar fi trebuit să fie înconjurată de altele la fel, dar se părea că investitorul abandonase extinderea în zonă.

Cel puţin o dată pe săptămână, în timpul alergării de dimineaţă,
Dru se oprea pe la Augustine să vadă ce face. Şi, în

fiecare miercuri seara, o ducea la o biserică de bikeri ce funcţiona în incinta unei reprezentanţe de motociclete din Holley.

Oprindu-se pe aleea din faţa casei lui Augustine, Dru făcu câteva exerciţii pentru relaxarea musculaturii în timp ce respiraţia îi reveni la normal. Fi se lăsă pe burtă, cu picioarele desfăcute, cu nasul lipit de ciment, gâfâind. Retrieverul o privi pe Dru cu sprâncenele zvâcnind.

— Intră, copilă!

Augustine deschise uşa, apoi se întoarse şi se retrase în casă.

— Salutare, strigă Dru.

Flecăreala plăcută a lui Augustine ajunse până la urechile ei.

La scurt timp după ce se cunoscuseră, Dru o invitase într-o duminică la un prânz în familia Porter. Venise cu o salată englezească de mazăre verde. Dru îşi amintea numai vag că îi plăcuse şi că îi spusese asta lui Augustine. De atunci, devenise reţeta preferată pe care Augustine i-o pregătea lui Dru de fiecare dată când se întâlneau.

Se scârbise de ea.

De cum ajungea acasă la Augustine, Dru spunea o rugăciune scurtă, rugându-L pe Dumnezeu să o scape de salata de mazăre.

— Stai, îi spuse ea lui Fi. Probabil că era inutil să-i mai repete. Din moment ce Fi ştia că Augustine nu le permitea animăluţelor cu lăbuţe murdare să intre în casa ei.

— Eşti norocoasă, îi spuse Augustine lui Dru când aceasta intră. Cu ceva efort, reuşi să aşeze un bol din sticlă pe masa din bucătărie. Tocmai am făcut salata de mazăre care îţi place.

— Mmm. Dru îşi puse o mână pe stomac, dându-i de înţeles că este sătulă. Numai ce am mâncat. E în regulă dacă îmi pui o porţie din salata asta delicioasă într-o

caserolă să o iau cu mine acasă? ***Unde pot să o arunc în tocătorul de resturi alimentare?***

— Bineînţeles. Augustine îi făcu semn cu o mână îndoită şi noduroasă. Am să-ţi pun chiar acum cu o lingură într-un bol. Ca să nu se răcească.

Artrita reumatoidă se instalase în trupul Augustinei, mult prea devreme. Din cauza bolii, mai mult îşi târşâia picioarele decât reuşea să păşească, iar spatele îi era cocoşat.

Dru deschise dulăpiorul de sub chiuvetă şi trase punga cu gunoi din găleată.

— Nu trebuie să faci asta, spuse Augustine.

De câte ori îl golea, îi spunea mereu că nu este nevoie.

— Ştiu că nu trebuie, răspunse Dru, cărând sacii cu gunoi afară la tomberon.

Augustine se măritase la douăzeci de ani şi trăise cu soţul ei timp de douăzeci şi cinci de ani, până în ziua în care el o informase din senin că nu o mai iubeşte. În acea zi, el îşi împachetă o valiză şi ieşi din viaţa ei. Nici Augustine, nici fii ei nu-l mai văzuseră vreodată.

În vremea în care soţul ei o părăsise, cei trei băieţi ai lor plecaseră deja de acasă. Trezindu-se dintr-odată şi având cuibul gol, Augustine îşi pusese în cap să facă toate lucrurile pe care soţul ei o descurajase să le facă. Renunţase la slujba de profesoară. Se tunse extrem de scurt, îşi cumpărase o motocicletă şi se alătură grupului local de bikeri ce colindau drumurile mărturisind despre măreţia lui Dumnezeu. Devenise ghid la o companie de turism. Şi începuse să colecţioneze figurine ***Precious Moments***[*]***.***

*** Figurinele *Precious Moments*, create de artistul Samuel J.Butcher ca o modalitate de a-şi exprima credinţa, au ochi adorabili în formă de lacrimă şi au apărut pentru prima dată ca ilustraţii pe felicitări.**

Dru se întoarse în bucătărie, luă salata pe care o pregătise Augustine pentru ea şi trecu pe lângă colecţia de figurine în timp ce o urmă pe vecina ei în sufragerie. Două figurine Precious Moments, reprezentând un băiat şi o fetiţă care se ţineau de mână, se aflau pe pervaz. Un îngeraş stătea pe un raft din bibliotecă. O mămică ce punea leucoplast pe genunchiul fiicei ei şi alte douăsprezece mini statuete acopereau partea de sus a dulapului.

— Am vândut una azi dimineaţă cu patruzeci şi doi de dolari! Augustine arătă înspre mama cu leucoplast.

— Eşti o persoană foarte îndrăzneaţă, Augustine. Insişti cu Momentele Preţioase.*

Augustine râse.

— Ador eBay-ul. Tu nu te-ai răzgândit? Nu vrei să cumperi şi

tu câteva figurine şi să începi propria ta colecţie? Îţi fac o ofertă bună.

— Nu m-am răzgândit.

Dru se dezamăgise pe sine cu laşitatea ei în privinţa salatei englezeşti de mazăre, dar trăgea ferm linia când venea vorba de porţelanurile Precious Moments.

Augustine se lăsă pe spate în scaunul ei mecanic uriaş, al cărui spătar era poziţionat într-un unghi drept. Apăsând butonul telecomenzii, cu un huruit slab, spătarul scaunului se lăsă pe spate, aducând ocupanta lui într-o poziţie aproape culcată.

— Ce ai de gând să faci azi, în ziua ta liberă? întrebă femeia mai în vârstă.

Să mă gândesc la Gray. Dru dădu din cap, alungând ideea asta prostească.

— Mă duc la magazin să iau câte ceva să fac o plăcintă de dovleac pentru cina de poimâine, în familie, de

---

* **Aluzie la numele companiei *Precious Moments* [n. trad.].**

Ziua Recunoştinţei. După asta, o să mă opresc pe la spital.

Îi spuse despre starea lui Meg.

— Poţi să fii sigură că o să vorbesc cu Bunul Dumnezeu despre Meg şi gemenii ei.

— Mulţumesc. Sunt convinsă că ai o linie directă cu El.

— Asta pentru că încă mai folosesc linia fixă. Cuvântul Lui.

Amândouă zâmbiră discret, fiind împovărate de gravitatea condiţiei lui Meg.

— Ce planuri ai de Ziua Recunoştinţei? întrebă Dru.

— Mă duc acasă la fiul meu, Marvin. Stai aşa, spuneai că faci plăcintă de dovleac? Am o reţetă perfectă -

— Nu are rost, Augustine. Respect întotdeauna reţeta de pe spatele cutiei Libby.*

Vecina ei se arătă scandalizată.

— Familia mea o preferă aşa, spuse Dru.

— Dar trebuie să adaugi mai multă nucşoară şi -

— Nu te osteni, te rog. Dru mestecă câteva boabe de mazăre.

— Ce mai face jucătorul de fotbal?

Ochii blânzi ai lui Augustine şi gura arcuită erau adâncite în faţa fină, moale, de culoarea cafelei mocha. Pielea gâtului îşi pierduse fermitatea şi arăta mai degrabă ca trei rânduri suprapuse de manşoane mici şi pufoase. îmbrăcămintea ei de bumbac negru era greu de definit, purta cercei mari şi sclipitori, ochelari bifocali şi pantofi de vârstnici cu tălpi groase.

Când Dru îi povestise lui Augustine despre Gray săptămâna trecută, aceasta fusese imediat fascinată. Fostul ei soţ, Ray, fusese un fan înfocat NFL. Atât de pasionat încât începuse să colecţioneze autografe de la jucători şi suveniruri legate de fotbal încă din copilărie şi

---

* **Brand de conserve şi băuturi cu sediul la Geneva, Elveţia [n. trad.].**

nu renunţase niciodată la hobby-ul lui. Admiraţia lui pentru sport i se transmisese şi ei.

— Jucătorul de fotbal e enervant, răspunse Dru.

Ieri, îi trimisese lui Julie pozele pe care le făcuse maşinii bej Cherokee. Nu se aştepta să primească vreo informaţie utilă. Ploaia, distanţa dintre autoturisme şi lipsa unei plăcuţe de înmatriculare făceau ca identificarea să devină foarte dificilă. Totuşi. Un agent putea să spere.

— Ţi-am zis că mi-am dat întâlniri cu un fost jucător de fotbal când aveam amândoi patruzeci de ani? Edward Clark, fiul. Mmm. Am călărit odată pe măgari pe o margine a Marelui Canion.*

— Uau!

Dru avea un mare respect pentru spiritul cutezător al lui Augustine. Dar nu credea că toate poveştile ei se întâmplaseră ***cu adevărat.***

— Apoi am mers cu pluta pe fluviul Colorado, continuă Augustine, şi am dormit în corturi înainte să plecăm cu elicopterul.

— Lui Edward îi plăceau măgarii, corturile şi toate celelalte lucruri pe care le făceaţi?

— O, da! Mmm. Iubesc jucătorii de fotbal. Dacă Gray Fowler ăla ajunge vreodată pe-aici prin zonă, să-l aduci să mă vadă, da?

— în regulă.

Dru continuă să mestece. Credea – spera? – că mâncase suficientă

* **Grand Canyon reprezintă un canion foarte lung, sinuos şi adânc săpat de fluviul Colorado din Statele Unite ale Americii într-un platou înalt [n. trad.].**

salată. Aşeză bolul pe măsuţa de cafea lângă o figurină Precious Moments reprezentativă pentru Thanksgiving.

Expresia lui Augustine deveni melancolică.

— N-am zburat niciodată cu deltaplanul deasupra Marelui Canion, dar mi-ar plăcea. Să văd dacă pot aduna un grup ca să mergem.

Femeia se acoperi cu o pătură albastră, croşetată.

Zborul cu deltaplanul de pe marginea Marelui Canion era o utopie pentru Augustine. De când o cunoscuse, n-o văzuse decât şchiopătând în jurul casei. Dru aproape că simţea fizic o durere doar privind-o pe Augustine umblând.

Erau unii care spuneau că Dru avea o inimă de piatră. Dar, de fapt, empatiza teribil de bine în anumite situaţii. Nepoţii şi nepoatele ei. Diagnosticul de cancer al mamei ei. Stresul posttraumatic al fratelui ei, Jake. Augustine. Fi.

În ciuda deteriorării fizice a lui Augustine, avea încă o nevoie umană foarte puternică de a fi relevantă. încă avea nevoie să viseze. Dru respecta profund acele nevoi. Vizitele acasă la Augustine întotdeauna o făcuseră pe Dru să fie mai conştientă de cât de scurtă era propria ei viaţă. Dumnezeu nu îi promisese că avea să-şi păstreze trupul sănătos. Nici nu îi garantase oportunităţi pentru noi aventuri. Avea numai prezentul.

— în orice caz – Augustine îşi aşeză mâinile peste pătură – cred că suntem aproape să-l găsim pe Roy.

Cu un an în urmă, Augustine se hotărâse că voia să-l întâlnească pentru ultima dată pe fostul ei soţ. Asemeni lui Inigo Montoya din filmul ***Princess Bride***[*]***y*** Augustine pregătise un discurs pe care voia tare mult să-l ţină personajului negativ din viaţa ei. împreună cu fii ei încercau să-l găsească.

— Deci, sunteţi pe aproape?

— Copilă, ar fi bine să dau de numărul de telefon şi

---

* ***File de poveste*** **este un film american romantic de comedie fantastic de aventuri din 1987 regizat de Rob Reiner [n. trad.].**

de adresea acelui neisprăvit. Marvin crede că Roy e pe undeva în stat.

— Să-mi spui dacă pot ajuta cu ceva.

— Aşa o să fac.

Poate că Dru nu putea să-i împlinească visul lui Augustine cu deltaplanul, dar dacă putea, avea să o ajute să-l săpunească zdravăn pe fostul soţ.

Douăzeci de minute mai târziu, Dru alerga prin pădure în drumul spre casă cu o caserolă Tupperware cu salată de mazăre într-o mână şi cu Fi lângă ea.

Douăzeci de minute după asta, se tolănea pe canapeaua din camera ei de zi şi îşi verifica mesajele primite pe laptop.

Julie îi trimisese informaţii despre Rich Osbourne, şoferul camionetei maronii Ford. Verifică antecedentele lui Rich. Nimic îngrijorător sau neobişnuit. Alesese cariera de camionagiu după eşecul de a fi cântăreţ şi compozitor. Era însurat de mulţi ani cu o femeie pe nume Mona. Aveau un fiu, Kyle şi o fiică, Nicole. Primise câteva amenzi pentru conducere şi parcare ilegală şi fusese acuzat de conducere sub influenţa alcoolului când avea douăzeci de ani. Asta era tot. Nici vorbă de vreun ordin de restricţie împotriva lui sau de vreo acuzaţie de hărţuire.

Dru se uită peste fotografiile incluse în raport, majoritatea fiind instantanee neclare din buletinele informative ale oraşului Bonham şi informaţii de la biserică. Rich era un tip înalt, rumen şi voinic, deşi mare parte din ceea ce s-ar fi numit voinic la treizeci de ani arăta doar ca un exces de grăsime şi burtă mare la cei şaizeci de ani pe care îi avea în prezent.

Dru îşi stoarse creierul ca să descopere vreo neconcordanţă între ceea ce îi spuseseră Mildred şi Rich şi informaţia primită prin e-mail. Nu ajunse la niciun rezultat. Pista cu camioneta maronie nu-i dădea pace.

Totuşi, era ***ceva –*** ceva nesemnificativ şi neglijabil – referitor la Mildred sau la Rich care nu se potrivea. Dru nu-şi putea da seama exact ce era, iar chestia asta îi provoca o uşoară nelinişte, ca atunci când auzeai un

zgomot suspect, apoi îţi vedeai de treabă, dar tot simţeai că ceva nu este în regulă.

Dru aruncă o privire la ceasul din partea din dreapta-sus a monitorului ei. La ora asta, Gray era încă la sediul echipei Mustangs, fie pe teren, fie uitându-se la vreun film, fie în mijlocul unei întâlniri.

Fi sări pe canapea şi îşi puse capul pe coapsa lui Dru. Ea îşi continuă căutarea printre emailuri.

Agentul care era acum de serviciu le trimisese ei şi celorlalţi colegi o copie scanată a unei scrisori care ajunsese azi în corespondenţa lui Gray.

Te urăsc şi o să te omor. Poate că o s-o omor mai întâi pe noua ta iubită, şi apoi pe tine. Ca să vezi cum o fac.

V-am văzut împreună la restaurantul Circle M Steakhouse şi v-am văzut certându-vă într-o parcare de la biserică. Îţi stăpâneşti greu mânia, Gray?

Eu da.

Lui Dru i se tăie respiraţia.

Hărţuitorul lui Gray ştia despre ea.

Aşezându-şi o mână pe trupul cald al lui Fi, Dru îşi îndreptă atenţia spre copacii tomnatici care se vedeau dincolo de ferestrele ei. Scena arăta atât de paşnică şi de inofensivă, în contrast cu cuvintele scrisorii. Nu era foarte plăcut să primească ameninţări cu moartea din partea unui hărţuitor dement. Scrisoarea o făcu să-şi vină-n fire ca după o ceaşcă de cafea tare.

Ştiuse că hărţuitorul lui Gray îl urmărea cu atenţie, aşa că se aşteptase ca, la un moment dat, hărţuitorul să o vadă împreună cu Gray. Nu numai pe ea, ci şi pe celelalte gărzi de corp. Totuşi, nu se aşteptase ca persoana respectivă să nutrească o asemenea animozitate faţă de ea în special.

Reciti scrisoarea. Părea că hărţuitorul era interesat să o omoare numai pentru a-l face pe Gray să sufere.

Era clar că hărţuitorul nu ştia că ea era garda lui de

corp şi nu iubita lui. Poate ar face bine să afle mai multe despre Kayla Bell, fosta iubită furioasă a lui Gray. Părea mai degrabă scenariul unei foste iubite însetate de răzbunare, planificarea uciderii noii iubite în faţa bărbatului.

Faptul că hărţuitorul îi văzuse la restaurant nu i se păru lui Dru ceva foarte neobişnuit. Restaurantul fusese înţesat cu oameni care se prea poate să fi folosit reţelele de socializare pentru a anunţa prezenţa lui
Gray în acel local. în zona dedicată servirii răcoritoarelor fusese mare forfotă. Ferestrele restaurantului care dădeau spre stradă i-ar fi permis hărţuitorului să-i vadă, fără să intre în local.

V-am văzut certându-vă în parcarea bisericii era însă o altă poveste.

Dru aşeză capul lui Fi pe o pernă şi se duse în bucătărie ca să-şi desfacă o pungă cu Doritos. îşi sprijini talpa unui picior de gamba celuilalt şi mâncă chipsuri, gândindu-se.

înainte de cearta lor din parcarea bisericii, maşina lui Gray staţionase într-o zonă sigură la sala de antrenamente a echipei Mustangs. Hărţuitorul n-ar fi avut cum să monteze un dispozitiv de urmărire pe Ferrari în timp ce maşina era parcată acolo. Conduseră de la sala de antrenamente până la biserică cu viteze foarte mari pe autostradă. Era imposibil ca hărţuitorul să se fi ţinut după ei. Dacă persoana respectivă ar fi făcut acest lucru, Dru ar fi observat că sunt urmăriţi.

Atunci, cum se face că hărţuitorul i-a văzut în parcarea bisericii?

Când folosise ieşirea de pe autostradă în acea zi, urmase ruta lui obişnuită. Fie că hărţuitorul îl aşteptase în apropierea bisericii, ştiind de traseul lui, fie atunci când unul din ei accelerase pe autostradă, hărţuitorul îi urmărise într-un ritm mai lent, o luase pe ieşirea care ducea acasă la Gray şi apoi îi găsise certându-se în parcare.

Dru mestecă încă un chips. Poate că era util să întreprindă o operaţiune de contra-supraveghere în zona din jurul bisericii. Ca să-l hărţuiască pe hărţuitor.

Gray stătea în biroul său mai târziu în acea zi, ţinând în mână cea mai recentă scrisoare a hărţuitorului. Fusese păstrată într-o pungă Ziploc aşa cum făcuseră întotdeauna.

Pe măsură ce mesajul scrisorii pătrunse în creierul lui Gray, o furie oarbă începu să clocotească în el. Persoana care îl urmărise şi care îşi vărsase ura asupra lui în toate scrisorile trimise acum o ameninţase şi pe Dru.

Pe Dru.

Gray resimţi furia atât de puternic în tâmple încât îi fu greu să se linişească.

Suportase mizeria scrisorilor, îngrijorarea managerului său general, neplăcerea de a trebui să se obişnuiască non-stop cu o gardă de corp. Dar chestia asta?

Asta îl supăra.

Agentul care îi ţinea locul lui Dru în zilele ei libere îi dăduse scrisoarea, apoi se retrase în colţul îndepărtat al biroului de acasă al lui Gray pentru a lucra pe laptopul firmei de pază.

Ashley intră uşor, ţinând într-o mână un smoothie cu proteine şi în cealaltă mână un platou cu gustări preparate în casă.

— Bine ai venit acasă, Gray. Doreşti să mănânci ceva?

— Sigur.

Îi era cam rău de la stomac, dar ştia din experienţă că nu era bine să o refuze, chiar dacă nu servea nimic din ce îi aducea. Îi rănea sentimentele dacă îi spunea că nu vrea să mănânce.

Ea aşeză mâncarea pe biroul lui.

— Dacă e un moment potrivit, aş vrea să vorbesc cu tine despre invitaţiile pe care le-ai primit şi cum te pot

ajuta săptămâna asta cu treburile din casă -

— Nu este... un moment potrivit.

Zâmbetul vesel al lui Ashley păli.

— Mă poţi lăsa o jumătate de oră? întrebă el. Apoi o să vorbim.

— Bineînţeles.

Ea răspunse prompt şi pe un ton docil, lăsându-l în pace.

Gray traversă încăperea şi-i dădu înapoi scrisoarea agentului.

— Mă poţi lăsa singur?

Plecă şi agentul, închizând uşa după el. Cu siguranţă că era plăcut să ai câţiva angajaţi care chiar făceau ceea ce li se spunea. Spre deosebire de Dru Porter. Gray îşi scoase celularul şi formă numărul lui Dru.

În loc să-i răspundă cu un salut, aşa cum era normal s-o facă, ea îi spuse:

— Îţi dai seama că e ziua mea liberă.

În loc de un simplu ***Ce maifaci?*** Gray o întrebă:

— Ai văzut scrisoarea care a ajuns azi?

Dru nu răspunse preţ de o clipă. Gray putea auzi zgomote slabe în fundal. Ea era undeva afară, în public. Nu acasă.

— Am văzut-o, spuse ea.

— Şi? ceru el să ştie.

— Si ce?

y

— Vrea să-ţi ia viaţa şi să mă facă să privesc scena.

— Ştiu. Hărţuitorul tău e un comediant pe cinste.

Gray îşi încleştă dinţii puternic.

— Scrisoarea de azi m-a supărat la modul cel mai ***serios.***

— La fel de mult ca un fundaş de la Green Bay?*

— Mai rău. Era un lucru atunci când mă ameninţa pe mine, dar acum să atenteze la viaţa ta, asta m-a enervat rău de tot. Am ieşit în public cu mai multe femei-

*** Green Bay Packers este o echipă de fotbal american cu sediul în Green Bay, Wisconsin [n. trad.].**

— Poţi să mai repeţi ce-ai spus -

— De când am început să primesc scrisorile, dar asta e prima oară când vreuna dintre ele cade pradă furiei acestui maniac.

— Ar putea fi încă un exemplu al modului în care situaţia s-a agravat în ultimele săptămâni.

Gray îşi puse o mână la ceafa şi se uită în podea. Nu voia ca Dru să fie rănită. Şi cu siguranţă nu din cauza lui.

— Vreau să-l găsesc pe tipul ăsta, Dru.

— Si eu.

— Chiar acum.

— Îţi dai seama că e ziua mea liberă, repetă ea. Mi-ar fi un pic cam greu să-l găsesc în momentul ăsta, ţinând cont că sunt la cumpărături.

Gray inspiră adânc şi îşi umplu plămânii cu aer, silindu-se să se calmeze. Dru era în siguranţă. Hărţuitorul lui nu îi cunoştea identitatea. De fiecare dată când o prezentase cuiva, folosise numele de Dru Montana, niciodată Porter. Deci chiar dacă i-ar fi aflat numele, n-ar fi fost în stare să-i localizeze adresa. Si de fiecare dată când Dru pleca de la el, Gray ştia că se asigura că nu era urmărită.

— Mai eşti la telefon? întrebă Dru.

— Da.

Gray se apropie de biblioteca lui şi se încruntă la titlurile cărţilor, fără să vadă cu adevărat vreunul dintre ele.

— Cunoşti vreun Rich, Mona, Kyle sau Nicole Osbourne? întrebă
ea.

— De ce?

— Acestea sunt numele persoanelor care au legătură cu camioneta maronie. Îi cunoşti pe vreunul dintre ei?

— N-am auzit niciodată de ei.

— Eşti sigur?

— Da.

— Atunci să trecem la următorul subiect.

— Spune.

— Săptămâna trecută mi-ai spus că nu ai de gând să pleci din oraş de Ziua Recunoştinţei.

— Aşa este.

— Nu ai de gând să te duci la Mullins* ca să-ţi petreci ziua cu familia?

— Nu.

— Te-ai hotărât unde ***ai de gând*** să-ţi petreci ziua? Sutton va dori să se ducă mâine în recunoaştere şi să înceapă să strângă informaţii cu privire la persoanele pe care le vei întâlni.

— Cred că o să stau acasă.

Gray primise zeci de invitaţii de la prieteni pentru Ziua Recunoştinţei. Deşi sărbătorile îl deprimau, accepta de obicei oferta cuiva şi se ducea cu maşina la reşedinţa lor decorată pentru a servi o cină simandicoasă cu un grup mare şi vesel de prieteni. Bărbaţii purtau pulovere sau era îmbrăcaţi la patru ace. Femeile îşi etalau colierele cu perle. Focul ardea în şemineu. Serveau bucatele specifice sărbătorii cu tacâmuri scumpe. Plăcintă gustoasă de dovleac cu frişcă adevărată, nu din tub.

Toată lumea avea să se poarte extrem de frumos cu el,

să-l bată uşor pe spate, în semn de prietenie, şi să facă tot posibilul ca să-i facă

*** Mullins este un oras din Marion, Carolina de Sud, Statele Unité [n. trad.].**

pe plac. Şi toţi aveau să pozeze în familia americană perfectă, o familie în care nimeni nu s-ar fi gândit să-şi bată copiii. În cea mai mare parte a timpului, credea în imaginea aceea perfectă a familiei americane. Ceea ce nu făcea decât să-l deprime mai mult.

Nemernic nerecunoscător ce eşti**, **Grayl îşi aminti pumnul care îl lovise în faţă, apoi podeaua se învârtise cu el. Simţise impactul ghetei într-o parte, în coapsă.

Nu, Gray nu avea destulă energie pentru perfecta sărbătoare americană de Ziua Recunoştinţei de anul ăsta. Prefera să-şi ţină hărţuitorul departe de familiile prietenilor săi. Mai degrabă avea să mănânce orice îi lăsa Ashley în frigider şi să se uite la fotbal şi la Netflix.

— Stai acasă? întrebă Dru. Vrei să spui că ai de gând să organizezi cina de Ziua Recunoştinţei la tine acasă?

— Nu, vreau să spun că n-o să sărbătoresc deloc anul ăsta.

Gray îi putu ***auzi*** dezaprobarea.

Îi era dor de Dru. Cele două zile libere pe săptămână erau prea multe. Mai ales din cauză că juca în deplasare atât de des în perioada asta a anului. În săptămânile în care călătorea, era departe de ea, la fel şi în zilele ei libere.

Dru era programată să se întoarcă înapoi la muncă joi, de Ziua Recunoştinţei. Puteau mânca ce pregătea Ashley, iar apoi Dru îl putea insulta în timp ce se uitau la fotbal şi la Netflix împreună. Gray voia asta. Era egoist.

În acelaşi timp, nu se aştepta ca Dru să lipsească de la cina de Ziua Recunoştinţei din familia ei din cauza lui, doar pentru a putea să-şi exercite misiunea de a-l proteja.

— De ce nu-ţi iei liber joi, Dru? Petrece-ţi ziua împreună cu familia ta, învinge-ţi răufăcătorii folosindu-vă

de artele marţiale, ţintiţi ochii taurilor de la o milă distanţă sau luaţi-vă la întrecere la călărit sau orice faceţi voi.

— Ai uitat să menţionezi de zborul cu avionul nostru invizibil.

— Cum aş putea uita aşa ceva?

— Gray?

— Da?

— Nu-mi iau liber joi.

N-ar fi trebui să se simtă uşurat. Dar era. Urma să o aibă pe Dru cu el de Ziua Recunoştinţei.

— Ce cumperi?

— Ingrediente pentru plăcinta de dovleac.

Gray se lăsă pe canapea, iar şoldul îl duru puternic. Intinzându-şi cu grijă picioarele pe taburet, îşi puse o mână sub cap. Se întrebă dacă Dru gătea prost. Probabil că aşa era.

— Familia noastră mănâncă de obicei în jurul orei două şi jumătate, spuse ea. Mama şi cumnatele mele s-au hotărât să o pună anul ăsta la ora unsprezece, ca să nu o ratez. Dar de vreme ce insişti să fii antisocial, ca să nu mai vorbesc de anti-american, ignorând Ziua Recunoştinţei -

— Sunt jucător de fotbal. Cât de american mai trebuie să fiu?

— Mă gândesc că pot să-mi anunţ familia să revină la două şi jumătate cu servirea mesei deoarece poţi să vii cu mine.

— Aş prefera să urmăresc Super Bowl-ul decât să particip la masa organizată de Ziua Recunoştinţei din familia ta.

— Morocănosule.

Părea ca şi cum Dru şi-ar fi oprit coşul cu cumpărături şi găsise un loc în magazin unde nu era nimeni.

— Sunt convins că fraţii tăi nu mă suportă, spuse Gray.

— Te înşeli amarnic. Categoric nu le place de tine.

— Cineva mă urmăreşte, îi reaminti el. N-ar fi bine să mă aduci în preajma familiei tale.

— N-ai voie să spui nimănui unde îţi petreci Ziua Recunoştinţei. Şi nu vei putea să spui unde ai fost nici după ce trece sărbătoarea. Şi când spun „nimănui”, vorbesc serios, nici măcar lui Ashley, care este suspicios de optimistă -

— Aseară pentru cină mi-a pregătit sendvişuri cu carne de porc. Au fost delicioase.

— Ashley ia doze mari de antidepresive? Ceva nu e în regulă cu
ea.

— Ia o doză importantă de prietenie.

— Mă voi asigura că nu suntem urmăriţi când ne vom deplasa spre reşedinţa familiei mele. Vei fi în cel mai sigur loc în care ai fost în ultimele luni.

E încă ziua ta liberă, îţi dai seama, nu? se apostrofa Dru în după-amiaza următoare.

Fi, singura pasageră din maşină, îşi înclină capul într-o parte din locul pe care stătea.

Cel mai adesea Dru prefera motocicleta. Excepţie făceau zilele neprielnice condusului pe două roţi, situaţiile în care trebuia să transporte ceva şi ieşirile în care voia să-şi ia şi câinele. Astăzi alese să-şi conducă maşina neagră, marca Yukon, veche de zece ani, deoarece ar fi fost o mămică foarte rea dacă şi-ar fi lăsat câinele singur ore întregi în zilele ei libere.

De când citise ultima scrisoare a hărţuitorului, cuvintele o deranjau ca eticheta de pe dosul unei cămăşi. Se hotărâse să meargă cu maşina până în parcarea bisericii unde acesta îi zărise pe ea şi pe Gray certându-se. Parcă SUV-ul la o oarecare distanţă, pe partea opusă a străzii.

Timp de douăzeci de minute, Dru stătuse pitită în scaunul şoferului, uitându-se la maşinile care ieşeau de pe autostradă. Urmărise cu atenţie mişcarea din parcare, străzile adiacente, maşinile parcate, pietonii, aleile. Dru căuta cu privirea pe cineva care, exact ca ea, stătea la

pândă. Era şi mai bine dacă acea persoană se întâmpla să fie la volanul unei camionete maronii sau a unei maşini bej Cherokee.

Până acum, nu zărise nimic neobişnuit.

7 >

Gray trebuia să apară dintr-o clipă într-alta în drum spre casă de la antrenamente. Gray, cel pe care îl poftise la masa familiei de Ziua Recunoştinţei. Nu plănuise să-l invite. Dar el o zăpăcise cu totul atunci când îi spusese că avea să stea singur acasă şi pe deasupra îi şi oferise să-şi ia o zi liberă.

În acel moment i se păruse cât se poate de corect să-l anunţe că avea să o însoţească la reuniunea familiei Porter. De când vorbiseră, avusese timp să se gândească la realitatea implicată în acea invitaţie pe care i-o lansase cu atâta uşurinţă. Prezenţa lui Gray la masă avea să-i enerveze pe fraţii ei. În plus, nici ea nu avea să se bucure de mâncare în linişte, nu în timpul serviciului şi nu alături de jucătorul cu ochi verzi în preajmă.

În mare parte tot mai credea că procedase bine invitându-l. Doar că nu mai era atât de sigură.

Ea desfăcu un pachet de biscuiţi cu unt de arahide, rupse o bucăţică şi i-o dădu lui Fi, care o prinse din aer.

— Îţi place contra-supravegherea? Dru îşi aranjă ochelarii în timp ce mestecă. Minunat, nu-i aşa? Foarte palpitant. De ce-ar mai fi nevoie să beau cafeină când am parte de aşa ceva?

R fixă cu privirea bucăţica rămasă în mâna lui Dru fără ca măcar să clipească. Trupul căţeluşei era încă sub vraja biscuiţilor cu unt de arahide.

— Eşti o scumpă. Ţi-l dau ţie.

Îi aruncă şi cealaltă bucăţică chiar în timp ce zări maşina Denali al lui Gray. Părăsise autostrada înainte să se facă verde la semafor. Câteva maşini cotiră în aceeaşi direcţie în care o luase şi el. Una dintre ele avea să fie maşina condusă de agentul de serviciu.

Dru rămase nemişcată, aşteptând. Trecură treizeci de

secunde. Porni maşina şi se îndreptă spre casa lui.

Când parcă în faţa porţii proprietăţii lui Gray, Dru zări cum uşa de la garaj se închidea. Agentul ieşise deja din maşină şi se dusese înăuntru.

Ea îşi puse mâinile pe volan şi se încruntă.

— Ce aiurea.

Nu zărise nimic suspicios.

&

În celălalt capăt al oraşului, Meg o privea pe dr. Peterson, obstetriciana ei. Meg era întinsă în pat, cu mâinile sprijinite uşor pe burtică, în acelaşi pat de spital în care era deja de trei zile.

Dr. Peterson stătea la capătul patului, uitându-se peste fişa lui Meg.

Meg îşi muşcă interiorul obrazului.

— O să te externez astăzi.

Dr. Peterson lăsă fişa în jos şi îi zâmbi lui Meg.

Neîncrederea – care era în parte teamă, în parte o negativitate instinctivă – o cuprinse pe Meg.

— O?

— Tocmai la timp pentru Ziua Recunoştinţei de mâine. Sunt convinsă că de-abia aştepţi să te întorci acasă şi să dormi în patul tău.

Nu. Nu chiar atât de mult. Meg îşi iubea casa. O adora. Dar se simţea mai în siguranţă aici, cu o echipă de doctori şi de asistente care să-i monitorizeze bebeluşii. Îi făcuseră analize de sânge, de urină, ecografii, profiluri biofizice ale gemenilor. Aici, personalul medical îi supravegheau medicaţia şi vedeau cum răspunde la tratament. Dacă pleca acasă, ar fi părăsit această insulă de relativă protecţie. Acasă nu existau aparate care să o liniştească. Mintea i-ar fi luat-o razna de fiecare dată când bebeluşii nu se mai mişcau. Problemele cu vederea puteau să reapară şi atunci ar fi fost la câţiva kilometri distanţă de spital.

— Da, o să fie bine să pot dormi din nou în patul meu, spuse Meg precaută. Dar principala mea grijă o reprezintă siguranţa bebeluşilor. Cum pot fi sigură că vor fi la fel de bine acasă aşa cum au fost aici?

Dr. Peterson lăsă fişa deoparte şi se aşeză la capătul patului.

Meg era foarte ataşată de obstetriciana ei, care fusese alături de ea în toţi acei ani în care se luptase cu infertilitatea. O roşcată voinică în vârstă de patruzeci de ani, dr. Peterson iubea mersul cu cortul şi drumeţiile pe munte, purta un ceas marca Ironman şi avea fii adolescenţi. Vestimentaţia ei în stilul Rei* nu era chiar atât de avangardistă, nu se machia şi îşi prindea la spate părul ondulat de lungime medie cu o clemă simplă. În buzunarul de la piept al halatului alb de medic îi atârna un stetoscop.

Meg simţise întotdeauna că doctoriţei Peterson îi păsa cu adevărat de ea. Era o bună ascultătoare şi nu părea niciodată grăbită. Nu-i vorbea în termeni medicali ca de exemplu: ***Nivelul ridicat al imunoglobulinei va creste valoarea de niatoxitocitinphlanx**, **care îţi va ajuta thyrodociashechmodia dacă urmezi protocolul clinic în sarcină multiplă. înţelegi?*** La care pacienta se

simţea obligată să dea din cap.

— Am reuşit să-ţi stabilizăm tensiunea arterială şi să-ţi

*** Rei Kawakubo este o creatoare de modă şi artistă de origine japoneză.**

îmbunătăţim funcţia rinichilor, îi spuse dr. Peterson lui Meg. O să ai aceeaşi medicaţie şi acasă, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji.

Bo fusese alături de Meg aproape non-stop de când aceasta se internase. Cu numai o jumătate de oră în urmă, el dăduse o fugă până acasă ca să facă un duş, să ia nişte lucruri şi să i le aducă lui Meg la spital. îşi dorea ca Bo să fie aici. Dacă ar fi fost acum în salon, poate că i-ar fi spus doctoriţei că voia ca Meg să mai rămână internată -

Nu. Bo nu i-ar spune aşa ceva doctoriţei. Ar fi bucuros să ştie că starea lui Meg se îmbunătăţise şi că putea să o ia acasă. Toată lumea se bucura când pleca din spital şi se întorcea acasă, unde era confortabil şi foarte familiar. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul lui Bo.

Dar nu el purta sarcina şi nici nu era responsabil de bunăstarea a două vieţi micuţe. Meg nu credea că Bo, cel calm şi puternic, fusese la fel de zdruncinat de ce i se întâmplase acasă şi de diagnosticul ei de preeclampsie, aşa cum fusese ea.

— Cum voi şti acasă că bebeluşilor le este bine? întrebă Meg.

— O să-ţi dau un tensiometru şi o să-ţi explic cum să-l foloseşti şi cât de des să-ţi verifici tensiunea. În plus, vreau să vii mai des la consult decât am stabilit iniţial. Şi, bineînţeles, dacă simţi ceva ce te îngrijorează, poţi să mă suni şi să stăm de vorbă.

Meg răsuflă îngrijorată.

— Uite ce e, Meg. Ştiu că posibilitatea apariţiei unei complicaţii poate fi înfricoşătoare. Dar nu te-aş trimite acasă dacă n-aş crede că aşa este cel mai bine în momentul de fată.

— În regulă, spuse ea, mai mult încercând să se încurajeze pe sine.

— Cel mai bun lucru acum este să reuşim să-i ţinem pe gemeni cât mai mult timp în pântece ca să crească. În momentul de faţă, fiecare cântăreşte numai un kilogram şi jumătate.

Meg îşi dorea să poată grăbi trecerea timpului. încă ***douăsprezece sau treisprezece săptămâni**, **Doamne?*** Apoi – în sfârşit – toată neliniştea ar fi dată uitării, iar bebeluşii ei ar fi pregătiţi să se nască.

în schimb, ideea de a trece prin fiecare oră a acestor douăsprezece sau treisprezece săptămâni i se păreau lui Meg o variantă mult prea demodată, să aştepte scurgerea a şaizeci de minute într-o oră păreau a fi ca nişte paşi gigantici de Hercule mult prea anevoios de făcut.

— Va trebui să stau în pat de cum ajung acasă?

În spital fusese nevoită să stea întinsă.

— Mai demult recomandam odihna la pat în cazurile de preeclampsie. Dar studiile realizate nu semnalează foarte clar existenţa unor beneficii, aşa că nu ai de ce să stai în pat toată ziua. Ia-o uşor, şi vezi-ţi mai departe de viaţă.

Bebeluşii mei au devenit viaţa mea.

Chiar acest gând îi venise primul în minte? Bebeluşii nu reprezentau toată viaţa ei. Meg avea o viaţă plină care cuprindea multe lucruri. Şi totuşi, de pe acest pat de spital, simţea ca şi cum totul în lumea ei – trecutul, viitorul, căsnicia ei, sănătatea ei mentală – păliseră pentru a face loc siguranţei necesare naşterii gemenilor.

Cum putea Meg merge mai departe dacă pierdea copiii? Numai simplul gând o îngrozea.

— Eu doar... îmi doresc, îmi doresc foarte mult ca bebeluşii să fie sănătoşi.

Meg trebuia să spună răspicat acest lucru, asigurându-se că doamna dr. Peterson ştia cât de important era pentru ea.

Simpatia cuprinse fiecare rid de expresie de pe faţa doctoriţei. Ea îi întinse mâna lui Meg, iar aceasta, care aprecia întotdeauna afecţiunea, i-o prinse într-a ei.

— Ştiu, spuse dr. Peterson. Bebeluşii vor fi bine.

Bunătatea inimii ei nu putea să-i garanteze lui Meg că aşa va fi. Câteodată se întâmplau lucruri sfâşietoare copiilor nenăscuţi.

Meg se uită în jurul rezervei de spital, care îi era de-

acum cunoscută. Nici tehnologia medicală de ultimă oră, nici medicamentele şi nici o echipă profesionistă de medici nu o puteau asigura că totul va fi bine.

Fie că rămânea aici, sau pleca acasă, Meg ştia cu siguranţă – la nivelul minţii – că Dumnezeu şi numai El ţinea soarta micuţilor ei în mâinile Lui. El îi fusese credincios în trecut, iar ea se putea încrede în El. Mintea înţelegea. Dar inima i se strânsese de frică. O speria să-i încredinţeze lui Dumnezeu ceva care însemna ***atât*** de mult, ceva ce Meg aşteptase de ***atâta*** vreme.

Primul instinct al lui Meg era ***să facă*** ceva care să grăbească

rezultatul pe care-l dorea. Totuşi, în situaţia ei, tot ce se putuse face se făcuse deja.

Doctorii o trimiteau acasă.

Să aştepte, să spere şi să lase bebeluşii să crească.

e tot parcursul drumului Gray îi adresă o mulţime de întrebări despre familia ei, astfel încât să le reţină numele şi să înţeleagă legăturile de rudenie dintre ei, odată ce ajungeau la masă. Totuşi, în momentul în care uşa se deschise şi fură întâmpinaţi de numeroşi oameni şi de câini, Gray îşi dădu seama că era depăşit de situaţie. Familia Porter era numeroasă.

— Sărbătoare binecuvântată tuturor de Ziua Recunoştinţei, tuturor! strigă Dru.

Familia îi răspunse cu entuziasm. Unii strigară urări din camera de zi, alţii făcură cu mâna din bucătărie.

Din moment ce Gray era cel care ţinea în mână plăcintele, Dru închise uşa în urma lor. Mirosul curcanului gătit se simţea pregnant în aer. Mai erau şi alte arome. Mirosul pământiu al cartofilor care se pregăteau. Scorţişoară. Aluatul de pâine care se cocea.

Unele dintre femei îi zâmbeau lui Gray cu atât de multă veselie încât, dacă ar fi fost într-o altă familie, ar fi crezut că erau cam prea înfierbântate de spiritul sărbătorii. Dru îl asigurase că familia ei era creştină. Probabil că nu serveau tărie de sărbători.

Fraţii lui Dru, în schimb, arătau ca şi cum nu aveau încredere în el. Cel cu cicatricea pe faţă, Jake, se holba la el ca şi cum i-ar fi luat măsura pentru un sicriu.

Sărbătoare binecuvântată de Ziua Recunoştinţei.

Aşa cum îi spusese, Dru îşi anunţase familia că va aduce la masă un musafir, dar nu specificase că era vorba de ***el.*** Nu voise să le spună de el înainte de a avea şansa de a stabili nişte reguli de bază.

— Pentru aceia dintre voi care nu l-au cunoscut deja, vi-l prezint pe Gray Fowler. Dru vorbi cu voce tare care atrase atenţia tuturor din casă. Joacă la echipa Mustangs ca atacant central şi este un client de-al meu. El nu voia ca familia noastră să-şi schimbe obiceiurile de Ziua Recunoştinţei din cauza lui, aşa că l-am adus cu mine deoarece -

Fu întreruptă de sosirea vijelioasă a lui Hudson. Dru îl prinse pe băiatul blond şi îl agăţă cu uşurinţă de şoldul ei subţire.

Gray se simţea ca un idiot, stând în pragul uşii unei case necunoscute, ţinând în mână plăcintele cu dovleac ale lui Dru acoperite cu folie de aluminiu în timp ce doi câini cu blăniţe în culorile maro, negru şi alb îl miroseau, iar ceilalţi din familie îl fixau cu privirea. Ar fi trebuit să fie un ticălos şi să insiste ca Dru să rămână la el acasă şi să se uite împreună la Netflix.

— Poftim. Mama lui Dru veni repede, cu mâinile întinse. Dă-mi mie astea.

Gray îi dădu plăcintele. Acum îi avea doar pe câini, care se uitau la el şi gâfâiau. El îi mângâie stângaci pe capete.

— După cum spuneam, continuă Dru, l-am adus pe Gray cu mine deoarece ştiu că pot să am încredere în voi că nu-i veţi face poze şi nu veţi pomeni nimic despre prezenţa lui aici pe reţelele de socializare. Nu că aţi dori să faceţi asta, de vreme ce el joacă pentru echipa

Mustangs.

Toată lumea chicoti.

— Nu-i prea târziu să mă daţi afară, spuse Gray grupului. Fanii echipei Cowboys nu-şi împart de obicei mâncarea cu mine.

— Dă-l afară! strigă Ty, fratele lui Dru, rânjind.

Bruneta cu părul ondulat care stătea lângă el îi dădu un cot.

— Gray rămâne, vorbi hotărât Dru.

Grupul răspunse ca şi cum un general ar fi emis un ordin. O fi fost Dru mezina familiei, dar era foarte... convingătoare.

— De asemenea, spuse Dru, aş aprecia să nu pomeniţi nimic despre prezenţa lui Gray în casa familiei noastre, atunci când plecăm de aici şi ne vedem de drum. Nimănui. Nici măcar într-o discuţie amicală. Din nou, nu pot să-mi imaginez că v-aţi dori aşa ceva...

Gura ei frumoasă se arcui în timp ce-i aruncă o privire lui Gray.

El simţi ceva în piept când privirile li se întâlniră. Emoţie.

— Din moment ce eu joc în echipa Mustangs, termină el fraza.

Familia lui Dru o asigură că n-aveau niciun interes să facă poze cu
el sau să spună altora despre prezenţa lui.

— Si cu asta am terminat cu anunţurile. Dru făcu un semn cu
y y
mâna. Puteţi să vă continuaţi sporovăială. Ea se întoarse înspre băiatul care rămăsese agăţat de şoldul ei. Te rog să nu postezi pe Twitter o poză cu Gray ***#NFL***, spuse Dru pe un ton mai blând. În regulă?

Hudson se jucă cu o şuviţă din părul ei brunet.

— Ce e ăla has-taa?

Emoţia care îl cuprinsese văzând-o cu micuţul Hudson persistase, iar acea căldură lăuntrică ce o simţea îl neliniştea. II făcea să se simtă vulnerabil.

Între ei se putea simţi o atracţie evidentă. Acceptase seducţia asta până într-un punct. Fizic, orice bărbat ar fi fost atras de ea. Azi îmbrăcase un sacou vişiniu, pe dedesubt un maieu alb din mătase, pantaloni negri din piele şi tocuri înalte. Ce şansă avea Gray în faţa pantalonilor negri din piele?

Putea să-şi strunească atracţia pe care o resimţea. Avea experienţă în domeniul acesta şi o doză destul de mare de încredere în capacitatea lui de a se controla.

Dar emoţia? Gray nu ştia ce să facă cu ea şi nici cum să o controleze. Si nici nu voia să o domine.

y

Gray plecase de acasă la facultate cu mult timp în urmă. De atunci îşi urmărise propria plăcere. Îi plăcea să fie burlac şi să nu se ataşeze emoţional de nimeni, concentrându-se numai asupra ambiţiilor sale în domeniul fotbalului. îşi aranjase viaţa exact aşa cum îşi dorea.

Şi totuşi, Gray nu venise din proprie iniţiativă. Ci de dragul lui

Dru. Ceea ce îl făcu să se simtă ca şi cum ar fi cumpărat un bilet pentru o anumită destinaţie şi se trezise că ajunsese în altă parte, deşi nu-i dăduse voie şoferului.

O blondă scundă, slabă, foarte drăguţă, cu păr lung şi ondulat se apropie de ei.

—Mă bucur că ai putut veni la masa noastră de Ziua Recunoştinţei, Gray.

— Mulţumesc.

— Ea e Lyndie, spuse Dru. Soţia lui Jake.

Biata de ea.

— Clădirea asta se numea cândva Candy Shoppe. Dru îl puse pe Hudson jos, iar băiatul o luă la sănătoasa. Când Lyndie s-a mutat prima dată aici în Holley, clădirea a fost împărţită în două apartamente, iar ea a locuit la etaj.

— Da, spuse Lyndie. O vezi pe femeia de acolo, în pulover roşu? Arătă cu mâna înspre bruneta care stătea pe braţul unui fotoliu ocupat de un bărbat cu maxilarul ascuţit, care ţinea în braţe un copil mic. E prietena mea, Amber. Când m-am mutat la etaj, ea locuia deja la parter.

Când Amber s-a măritat cu Will – tipul care stă lângă ea – ea s-a mutat. Will îl ţine în braţe pe fiul lor în vârstă de optsprezece luni, Logan. Nu-i aşa că micuţul e drăgălaş?

— Foarte. Când Amber s-a mutat, îi explică Dru lui Gray, Jake i-a făcut o surpriză lui Lyndie, cumpărând întreaga clădire.

Dru făcu o faţă pe care ai face-o în faţa unui copil care a mâncat trei prăjituri şi care o cere foarte politicos pe a patra.

— încă nu ţi-am spus chestia asta despre fraţii mei, dar toţi sunt pur şi simplu înnebuniţi după nevestele lor. E jenant. Fac lucruri de genul ăsta, cum ar fi să le cumpere nevestelor case.

— Ca să ştii şi tu – ochii căprui ai lui Lyndie sclipiră – soţiile fraţilor Porter sunt şi ele înnebunite după bărbaţii lor.

— Ca să scurtăm povestea, spuse Dru, Jake şi Lyndie au renovat această clădire şi au mai adăugat şi un corp nou care dă în curtea din spate. Acum casa are forma literei ***L.***

— Aţi făcut o treabă minunată.

Gray văzuse emisiuni TV în care unii oameni renovaseră clădiri vechi precum şcoli sau hambare şi le transformaseră în case moderne de locuit. îi plăcuse dintotdeauna ideea. El putea simţi istoria locului în podelele din lemn masiv şi în grinzile care se întindeau de-a lungul tavanului a ceea ce se numea concept deschis cameră/ bucătărie/ sufragerie.

— De obicei, Meg şi Bo sunt gazdele când vine vorba de sărbătorile familiei, şi le organizează acasă la ei, îi spuse Dru lui Gray în timp ce se despărţiră de Lyndie şi se îndreptau spre un grup de rude de-ale ei. Dar din cauza sarcinii lui Meg, Lyndie şi Jake s-au oferit să le ţină locul, cu luni în urmă. După cum se vede, suntem norocoşi că Meg şi Bo măcar pot să ajungă şi ei.

Gray îi cunoscu pe părinţii lui Lyndie şi pe bunicul ei. Dru îi spusese lui Gray când veneau încoace că sora mai

mică a lui Lyndie, Mollie, cea care avuse paralizie cerebrală, murise cu trei ani în urmă. El putea vedea pe chipurile părinţilor lui Lyndie durerea pricinuită de pierderea ei. Dar mai văzu şi căldură şi bunătate. Tatăl şi bunicul lui Lyndie, amândoi fani ai sportului, vorbiră cu el şi cu Dru despre echipa Mustangs.

Apoi, Gray o cunoscu pe Celia, soţia luiTy. Era foarte prietenoasă, dar nu putu vorbi mult cu el deoarece fiul ei mai mic trecu în fugă pe lângă ea ţinând în mână o pereche de foarfeci şi râzând. Celia o rupse la fugă după el.

Gray dădu mâna cu unchiul Celiei, Danny, apoi cu iubita lui Danny, Oksana, care era atât de machiată încât arăta precum o bunică rusoaică care era pe cale de a se urca pe scenă pentru a cânta la operă.

Danny era în mijlocul unei poveşti despre recenta lui excursie cu bicicleta pe munte când părinţii lui Dru începură să adune pe toată lumea, pregătindu-se de masă. Formau oare un cerc? Gray spera că nu. Nu cumva se puneau în cerc şi se rugau, nu-i aşa?

Ba da.

— Nu fac parte din familie, îi şopti el lui Dru în timp ce copiii erau aranjaţi în cerc. Acesta ar putea fi un moment bun ca să-mi verific telefonul într-unul dintre dormitoare.

— Marele jucător de fotbal se teme să împărtăşească lucrurile pentru care este recunoscător?

Gray gemu în sinea lui.

— Asta e ceea ce facem? O să stăm într-un cerc şi o să spunem pentru ce suntem recunoscători?

Dru încuviinţă uşor din cap, arătând ca şi cum era pe punctul de a izbucni în râs,

— Nu mi s-a mai cerut să spun pentru ce sunt mulţumitor de Ziua Recunoştinţei de când eram în clasa întâi a doamnei Ensign.

— înseamnă că ai mari restanţe.

— Chiar am unele chestii pe telefon pe care trebuie

să le -

— N-o să scapi.

— Îţi place chestia asta.

— Bineînţeles că da.

Membrii familiei Porter începură să-şi întindă braţele unii spre alţii pentru a forma cercul. În ultima secundă, Dru încercă să împingă un puşti între ei astfel încât să nu trebuiască să-l ţină de mână pe Gray, dar el fu rapid. Tot ce se putea ca într-o bună zi să fie inclus în Gala de Onoare a Fotbalului deoarece era ***foarte*** rapid. Gray o prinse de mână pe Dru şi se aplecă la urechea ei. Şamponul ei mirosea la fel de proaspăt ca iarna.

— Dacă voiai să mă ţii de mână, Dru, tot ce trebuia să faci era să mă rogi.

— Mai târziu, îi şopti ea, te-aş putea împuşca cu un glonţ de calibrul 22.

Fiica cea mare a lui Ty şi a Celiei stătea de cealaltă parte a lui. Gray trebui să se uite în jos un metru şi jumătate ca să-i întâlnească privirea.

Ea îşi împinse ochelarii albaştri pe nas şi îi oferi solemn mâna. Gray o apucă chiar în clipa în care John Porter, tatăl lui Dru, începu să vorbească despre cât de bucuros era că venise toată lumea.

Gray stătu acolo ţinându-se de mână cu Dru şi cu nepoata ei, ascultând cum fiecare spunea motivul pentru care este recunoscător. Din fericire, familia Porter aminti de toate lucrurile bune. Le plăcea să râdă.

La fel ca şi în celelalte dăţi în care Gray îşi petrecuse sărbătorile cu alte familii, se simţea singur şi nelalocul lui. Dar se simţea mult mai confortabil aici decât se simţise în celelalte părţi deoarece cei din familia Porter nu pozau în acea perfecţiune artificială. Nancy şi
John Porter erau oameni de la ţară ca şi el. Copiii lor îşi construiseră cariere impresionante, dar şi ei crescuseră într-un orăşel. Şi unii dintre aceşti oameni erau de-a dreptul ciudaţi. Precum Danny şi iubita lui rusoaică. Unii nu erau foarte prietenoşi. De exemplu, Jake.

Toţi erau autentici. Ar fi turnat frişcă Cool Whip dintr-o cutie de plastic peste plăcinta lor cu dovleac.

— Pentru ce eşti recunoscător, Hudson? Celia îl îmboldi pe băiat când fu rândul lui.

— Păi... pentru dinozaurii T-Rex.

Veni rândul lui Ty. Ţinea o fetiţă în faţa lui.

— Ellerie e recunoscătoare pentru mâncarea de dovlecei pentru copii. Eu sunt mulţumitor pentru familia mea. Pentru voi toţi. Dar, ca să fiu sincer, cel mai mult pentru Celia.

Îi zâmbi strâmb soţiei lui înainte să-şi întoarcă atenţia către preşcolarul care îl ţinea de cealaltă mână, cel care alergase mai devreme cu foarfecele.

Băiatul îngheţă.

Ty îl strânse de mână.

— Ta-ta, spuse băiatul.

— Bine zis, băiete. Bineînţeles că eşti recunoscător pentru tati. Aşa şi trebuie. Cred că Connor e un geniu, Celia.

— Sau e bine antrenat, spuse ea. Dar ce zici de ***mama***, Connor?

— Mama!

— Ai dreptate.

Fu rândul lui Bo şi al lui Meg. Apoi urmară Jake şi Lyndie.

O bătrână scundă cu părul alb enumeră în jur de zece lucruri, inclusiv gemenii lui Bo şi ai lui Meg, mulţumi pentru Domnul şi Mântuitorul ei, îl aminti pe soţul ei care murise în războiul din Coreea. Apoi încheie revenind la gemenii lui Bo şi ai lui Meg.

— Sunt recunoscătoare pentru cărţi, spuse fata – Addie – care stătea în picioare lângă el. Apoi îşi înclină capul în direcţia lui. Părul ei blond şi drept îi veni peste chipul dulce.

— Sunt recunoscător pentru fotbal, spuse Gray sincer.

Sportul pe care îl iubea îi dăduse ocazia de a-şi face un nume în
viaţă. Fără fotbal, ar continua să fie un nimeni şi un nimic.

Câţiva dintre membrii familiei Porter răspunseră aprobator la afirmaţia lui. Unul spuse:

— Aici, aici!

Altul fluieră ca un fan înfocat, iar John Porter numi fotbalul drept cel mai bun sport din lume.

— Sunt recunoscătoare pentru casa şi căţeluşa mea, le spuse Dru tuturor.

— Pentru noul rimei de la Lancome, spuse iubita lui Danny într-o engleză cu un puternic accent străin.

În cele din urmă, John se rugă. Când termină, toată lumea murmură „Amin."

Nancy le ură ***Bon appetit!*** deşi Gray habar n-avea ce înseamnă.

— Să mâncăm! continuă Nancy. Găsiţi-vă fiecare biletul cu numele, luaţi-vă farfuria şi aşezaţi-vă în rând, bine?

Gray îşi găsi numele pe un bileţel alb, pe masa din bucătărie, era scris de o mână de copil. Probabil Addie îl notase după ce venise.

Gray luă cu grijă farfuria din porţelan. Apoi el şi Dru se aşezară la rând.

— Când a fost rândul tău, ai spus că eşti recunoscătoare pentru casa şi căţeluşa ta, spuse el.

— Şi te surprinde deoarece... ?

Dru nu i se părea lui Gray drept o iubitoare de animale.

— Credeam că locuieşti într-un castel undeva, spuse el. Ştii tu, împreună cu ceilalţi super eroi din benzile desenate?

Dru îl fixă cu privirea preţ de o clipă, apoi râse.

— Nu, nu. Cei mai mulţi dintre super eroii din benzile desenate sunt bărbaţi, aşa că ar fi destul de obositor. Deja trebuie să suport mai mult decât suficient testosteron cu tine în preajmă.

Ajunseră la rând. Gray îi făcu semn lui Dru să intre în

faţa lui, apoi el îşi puse în farfurie o bucată de curcan, sos, piure de cartofi, o lingură cu vârf de cartofi dulci cu nuci maronii crocante pe deasupra, mazăre verde, salată de afine şi pâine. Ajunse în dreptul unei tăvi pline cu legume coapte, roşii şi dovlecei zucchini. întâlnind privirea lui Dru, el îi făcu semn înspre tavă cu cotul.

— Ratatouille. Mama e înnebunită după toate chestiile franţuzeşti.

Meg şi Bo erau aşezaţi la masa din bucătărie alături de ei, şi de bunicul lui Lyndie şi de doamna cu părul alb care fusese atât de mulţumitoare pentru gemenii lui Bo şi ai lui Meg.

— Gray, aş vrea să ţi-o prezint pe Sadie Jo Greene. Meg arătă înspre doamna mai în vârstă. Ea a fost dădaca mea când eram mică şi, ei bine, practic m-a crescut singură.

— Ce băiat chipeş eşti! îi spuse Sadie Jo lui Gray. Ce înălţime ai? Doamne, cred că ai doi metri!

— Am un metru şi nouăzeci şi trei.

— îmi aminteşti de Jack LaLanne* în tinereţe, cu toţi muşchii ăia.

Oare vorbea de tipul care purtase cămăşi strâmte şi pantaloni de gimnast?

— N-am prea auzit ce zicea Dru când ai intrat. Sadie Jo îşi întinse mâna ei ridată şi moale în direcţia lui. Avea o pereche de ochelari pe nas care îi stăteau puţin cam strâmb. Călăreşti mustangi†? Aşa este?

Gray fusese pe cale să ia prima îmbucătură din meniul pe care şi-l alese pe farfurie, dar îşi puse furculiţa înapoi.

*** Francois Henri „Jack" LaLanne a fost un antrenor de fitness, nutriţionist şi gazdă TV supranumită drept „Tatăl aerobicului" şi „primul supererou de fitness." [n. trad.]**

† Aluzie la numele echipei de fotbal (Mustangs, care tradus înseamnă mustangi – cai sălbatici din America de Sud [n. trad.].

— Nu, doamnă, joc în echipa Mustangs. Suntem o echipă de fotbal.

— Cine?

— Echipa Mustangs.

— N-am auzit niciodată de ea.

întâi faza cu colanţii de gimnastică. Acum asta.

— Fotbal, strigă zgomotos bunicul lui Lyndie din partea cealaltă a mesei. Deci, cu alte cuvinte, Mustangs sunt o echipă din NFL, o informă el tare pe Sadie Jo. Au câştigat recent Super Bowl-ul.

— O, atunci sunt foarte sigură că eşti foarte, foarte bun în ceea ce faci, se grăbi Sadie Jo să spună, holbându-se la Gray cu vădită afecţiune.

— De fapt, spuse Dru, e doar bunicel. Ea îi aruncă lui Gray o privire obraznică, de genul „îmi poţi mulţumi mai târziu”.

— Trebuie să mănânci, dragă. Sadie Jo îl strânse pe Gray de braţ ca şi cum ar fi fost nepotul ei. Nu mă lăsa să te ţin de vorbă. Trebuie să mănânci tot şi să-ţi mai pui o porţie. Cât ai în farfurie n-are cum să-ţi ajungă. Şi, Meg, cu siguranţă că-ţi va mai trebui curcan şi sos.

— Se poate să ai dreptate, spuse blând Meg, în mod evident obişnuită cu dădăceala lui Sadie Jo.

Gray o văzuse prima dată pe Meg în spital şi acum din nou aici. îşi aranjase cu grijă părul ei lung şi bogat. Dedesubtul machiajului perfect, pielea îi era palidă şi i se putea citi încordarea în ochi şi în modul în care îsi ţinea strâns buzele. Vorbea, zâmbea şi sărbătorea ziua, de dragul celor din familie, dar Gray putea să vadă cât era de încordată.

Asta îl îngrijoră, apoi îşi spuse că era un prost fiindcă îşi făcea griji. El şi Meg erau practic străini. Gray nu avea niciun motiv pentru care să-şi facă griji în legătură cu bebeluşii ei.

— Connor a răsturnat paharul! strigă Addie de la masa copiilor. Lichidul se împrăştie pe decorul cu curcani pe care le-am făcut!

Câţiva adulţi care stăteau mai aproape de masa copiilor săriră să dea o mână de ajutor.

— Dreptul antrenorului de a contesta, spuse din senin bunicul lui Lyndie.

— Cum adică? Bo îl întrebă cu bunătate pe bătrân.

— În ziua de azi, antrenorii din NFL au dreptul de a flutura steagul roşu şi de a contesta ce se petrece pe teren.

— Aşa este, răspunse Gray.

— Un steag roşu? întrebă Sadie Jo. Ca în Uniunea Sovietică?

Şi cam aşa se derulase conversaţia din jurul mesei de sărbătoare din familia lui Dru. Totuşi, mâncarea fu delicioasă. Iar Dru stătuse lângă el cu pantalonii ăia din piele.

Când Gray ajunse în sfârşit acolo unde aşezaseră

plăcintele de dovleac şi de pecan pe o măsuţă laterală, ce văzu?

O cutie din plastic Cool Whip.

&

145

Dru ştiu fără să se întoarcă că era Jake cel care intrase în dormitorul de oaspeţi de la etajul de sus al casei care se numea încă Candy Shoppe. îşi dădu seama după sunetul paşilor.

Urcase pentru a treia oară la etaj de când venise acasă la Jake şi Lyndie. De la fereastra acestui dormitor, putea urmări clar strada în ambele direcţii.

— Jake, spuse ea în loc de salut.

El îşi sprijini un umăr de perete în porţiunea în care se termina rama geamurilor. Incrucişându-şi braţele, o observă cu atenţie. Pe Jake nu-l deranja tăcerea.

Foarte bine. Nici Dru nu murea de nerăbdare să vorbească despre ce anume venise Jake să stea de vorbă cu ea. Ea îşi îndreptă privirile în direcţia centrului vechi al oraşului Holley. Nimic neobişnuit sau suspect. Lumina aurie scălda copacii care erau încă pe jumătate acoperiţi cu nuanţe de roşu lucios, portocaliu închis şi un galben cald. Frunzele căzute se rostogoleau în josul străzii înainte să se oprească pe la colţuri sau în curţile din faţa caselor ca valurile unui ocean ce se spărgeau de ţărm. Câteva case mai în josul străzii, o familie juca baschet pe aleea lor. Dru putea auzi sunetul înfundat al săriturii mingii şi strigăte de genul „Aici sunt!” şi „Bună aruncare!”

Ea se uită în cealaltă direcţie a străzii.

Jake era fratele cel mai apropiat ca vârstă de ea. Dar chestia asta legată de ***apropiere ca vârstă*** era probabil discutabilă, deoarece între ea şi fraţii ei erau mai bine de zece ani. Era ca şi cum băieţii făcuseră

parte din Versiunea întâi a familiei Porter, iar Dru din Versiunea Doi. în versiunea a doua, ea fusese unicul copil. Doar că lucrurile n-au stat tocmai aşa, deoarece deşi ei erau mult mai mari decât Dru, influenţa lor fusese puternică.

De când se ştia Dru – ***din cea mai fragedă pruncie —*** voise să ţină pasul cu toţi trei. Dorise lucrul acesta şi nu reuşise niciodată.

Bo, Ty şi Jake formau propria lor gaşcă. Făceau toţi parte din aceeaşi generaţie. Toţi erau bărbaţi. Băieţii familiei Porter. Când erau copii, se luau la trântă, făceau avioane din hârtie şi râdeau în întunericul dormitorului lor când trebuiau să adoarmă. învăţaseră să călărească, să înoate şi să tragă cu puşca în acelaşi timp. Crezuseră în

Moş Crăciun şi avuseseră dinţi strâmbi, fuseseră certaţi de părinţii lor şi descoperiseră bucuria de a se juca în noroi împreună.

Toate astea înainte ca Dru să se nască. Ea, care rămăsese atât de mult în urma lor, nu avusese şansa să experimenteze vreunul dintre aceste lucruri împreună cu ei, deoarece toţi erau trecuţi bine de vârsta primei copilării atunci când apăruse ea.

Unii copii ca ea, copii surpriză care se născuseră târziu, probabil că se bucurau enorm de afecţiunea părinţilor. Le plăcea mai mult ca sigur dădăceala şi statutul necontestat de „bebeluş”. Dar personalitatea lui Dru nu înclina în direcţia asta. Dumnezeu o înzestrase cu un simţământ al dreptăţii, precum şi cu o doză, sănătoasă sau nesănătoasă, de competitivitate. Fusese un copil zvăpăiat cu zgârieturi pe braţe şi cu o puşcă pe spinare.Tânjise după dreptul de a fi inclusă în societatea fraţilor ei. Dezavantajul dat de vârstă, înălţime şi sexul ei o înfuriaseră întotdeauna.

Pe măsură ce crescuse, însuşi faptul că ***dorise*** să fie inclusă în grupul lor o scoase din sărite. Ce-i păsa lui Dru dacă făcea parte sau nu din trioul fraţilor ei? Dru era unică. Îi iubea pe fraţii ei. Dar nu era ca ei şi nici nu avea

nevoie să fie ca ei.

Şi totuşi, o mică împunsătură dureroasă cauzată de singurătatea izolării ei de grupul lor îşi făcuse loc în inima lui Dru. Acum era adult. Perfect independentă. Independentă într-un mod ***feroce.*** Nu mai era fetiţa indignată care fusese odată. Nici nu mai era adolescenta rebelă care făcuse tot felul de chestii nebuneşti, datorită firii ei neliniştite şi a dorinţei de a atrage atenţia fraţilor ei.

Acum că era adult, Dru nu mai avea nevoie ca cineva să fie de partea ei, nici nu ***voia*** să aibă nevoie ca cineva să ţină cu ea. Nici măcar Bo, Ty şi Jake. Nici măcar...

împunsătura rămase.

Dru se îndepărtă de fereastră şi, imitând postura lui Jake, îi întâlni ochii căprui.

Ea şi toţi cei trei fraţi ai ei făcuseră serviciul militar în Marină. În cazul lui Dru, al lui Bo şi al lui Ty, experienţa aceasta îi maturizase şi îi întărise. Serviciul militar imprimă în ei încredere de sine, le îmboldi curajul şi le întări caracterul. Dru, Bo şi Ty erau toţi mai puternici datorită Marinei. Se întorseseră de acolo nevătămaţi.

în ce-l priveşte pe Jake, serviciul său în Marină fusese mai îndelungat şi mai complicat. îi lăsase cicatrici adânci în trup şi în psihic.

Dru se afla în primul an la liceu când vehiculul militar în care se deplasase Jake fusese lovit de un dispozitiv artizanal în Irak. Ceilalţi trei camarazi care-l însoţiseră în misiunea din acea zi muriseră în accident. Jake se alesese cu un plămân perforat şi zgârieturi pe faţă, coapsă şi pe o parte a corpului. El se întorsese acasă în Texas şi revenise în familie cu un trup care se vindeca, dar cu un suflet care fusese distrus. Fratele pe care Dru îl ştia odată devenise o fire închisă, înverşunată şi neliniştită. Diagnosticul? Sindromul stresului posttraumatic.

în primii opt ani după explozie, Jake lucrase ca antrenor de cai, venise la întrunirile de familie atunci când fusese nevoie, o scosese pe Dru din încurcături

atunci când era absolut necesar. Jake supravieţuise. Dar nu ***trăise*** cu adevărat. Din cauza stării lui mentale, îi pricinuise lui Dru mai multe griji decât toţi fraţii ei laolaltă.

Apoi, cu patru ani în urmă, Lyndie îşi făcu apariţia în viaţa lui întunecată. Fusese un miracol să vadă cum Dumnezeu se folosise de dragostea puternică şi de neoprit al lui Jake faţă de Lyndie ca să-l salveze şi să-l răscumpere. Fratele ei revenise la viaţă.

Chiar zâmbea uneori, în special soţiei lui. Se simţea din nou bine în propria piele. Ochii lui nu mai aveau acea expresie hăituită. îşi găsise pacea.

Totuşi, Jake putea să fie încă intimidant atunci când îşi propunea. Nu-i plăcea să joace teatru de dragul aparenţelor.

Dacă Dru ar fi rămas doar cu o singură pungă de doritos Cool Ranch, era sigură că Bo nu s-ar atinge de ea, chiar şi dacă l-ar fi costat scump păzirea pungii. Ty, în schimb, dacă i-ar fi încredinţat-o ar fi mâncat mare parte din conţinutul pungii şi i-ar fi înapoiat-o tachinând-o cu zâmbetul pe buze, iar Dru i-ar fi şi mulţumit pentru că se înfruptase din ea. Iar Jake s-ar fi strâmbat îndelung la oricine intenţiona să i-o fure şi, astfel, i-ar fi speriat pe toţi.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, zise Dru.

— Ce crezi că vreau să-ţi spun?

— O să-mi spui că nu-ţi place că l-am adus azi pe Gray cu mine.

Jake se îndreptă de spate.

— Aşa este. Credeam că Gray Fowler este urmărit de cineva care ar putea să-l omoare.

— Chiar aşa şi este. Dar m-am asigurat că nu eram urmăriţi când veneam încoace.

—Te-ai gândit că persoana asta poate folosi dispozitive electronice de urmărire?

— N-are cum. Singurul mod prin care ne-ar fi putut urmări până aici ar fi fost cu avionul.

— Atunci de ce te uiţi în ambele direcţii pe fereastra mea?

Punct ochit, punct lovit.

— Pentru că sunt în timpul serviciului, iar Sutton mă plăteşte să fiu cât se poate de vigilentă.

Jake îşi strânse buzele.

— Lyndie locuieşte aici, Dru.

— Sunt conştientă de asta.

— Nu vreau să fie în pericol.

Jake vorbea foarte serios. Siguranţa soţiei lui era ceva sfânt pentru el. Nu se negocia. Unii oameni s-ar înarma pentru a-şi apăra dreptul la liberă exprimare. Cauza lui Jake era Lyndie. El s-ar înarma de dragul ei fără să stea pe gânduri.

— Nu vreau ca nimeni din familia asta să aibă de suferit, spuse Dru.

— Atunci de ce l-ai adus pe Gray Fowler?

— Nu avea unde să se ducă în altă parte.

Jake se încruntă.

— Dintr-un oarecare motiv, Gray nu are o relaţie bună cu familia
lui.

— Şi unul dintre cei mai faimoşi bărbaţi din suprapopulata metropolă Dallas şi Fort Worth nu a primit nicio singură invitaţie la masă de Ziua Recunoştinţei?

— Cred că a primit multe invitaţii, dar s-a hotărât să le refuze. N-am vrut să-l las să stea singur acasă taman într-o astfel de zi.

Urmă o scurtă pauză.

— Nu cumva... laşi garda jos în privinţa lui, nu-i aşa?

— Nu.

Poate că Dru cedase – puţin. Dar refuza să creadă că i se întâmplase una ca asta.

— Gray e clientul meu.

Jake nu păru să fie împăcat cu răspunsul ei.

— Aceasta va fi prima şi ultima vizită a clientului tău în casa mea. Ne-am înţeles?

— Da.’

— Sper din toată inima că nu te îndrăgosteşti de el, Dru. Trebuie să-ţi reamintesc că joacă pentru echipa Mustangs. Ţi-i minte eseul pe care l-a înscris împotriva noastră în septembrie? Jocul controversat din al patrulea sfert făcuse ca cei de la Mustangs să câştige în detrimentul celor de la Cowboys.

Coborâră scările.

— îmi amintesc. Dar putem oare să-i purtăm pică? Gray joacă pentru echipa care îi semnează cecurile.

— Pot să-i port pică? Jake pufni uşor. Da. Cu siguranţă că pot.

Dru şi Jake se îndreptară în direcţii diferite când ajunseră la
parter. Unii din membrii familiei erau adunaţi în jurul mesei din sufragerie, şi se delectau cu cafea. Dru îl găsi pe Gray în camera de zi împreună cu restul familiei. Şedea pe canapea, privind-o pe mama lui Lyndie cum încerca să mimeze ceva într-un joc de şarade. Bebeluşa Ellerie stătea în poala lui, cu faţa la el. Copilul se holba la Gray cu o privire plină de interes în timp ce îi rodea manşeta de la pulover – un pulover de culoarea cărbunelui care probabil că costase o avere.

Se îmblânzise faţă de Gray? Ei bine, da. Era mult mai tolerantă. Nu avea dreptul să se lase fermecată de el, asta era clar. însă îi plăcea de el. îi aprecia etica muncii, francheţea lui, încrederea, simţul umorului. Gray era un bărbat cu o viaţă de familie disfimcţională şi care avea puterea de a ridica măsuţa de cafea din faţa lui şi să o zdrobească de genunchi. Şi totuşi, ţinea în poală un bebeluş şi juca şarade.

— Vânt? strigă Gray drept răspuns la teribila pantomimă a mamei lui Lyndie.

Karen dădu din cap şi continuă.

— Furtună! ţipă Addie. Fetiţa stătea lângă Gray, aplecată înainte.

Nu. Jucătorii se lansau în presupuneri, tot mai grăbiţi.

— T-Rex! Hudson sări în sus şi jos. E un T-Rex!

— Un surfer care e doborât de un val? bănui unchiul Danny.

— O franţuzoaică care joacă can-can! insinuă mama lui Dru.

Karen negă vehement. Biata femeie.

-T-Rex!!!

— O doamnă care îşi caută genele false care i-au căzut? îşi dădu cu părerea iubita rusoaică a lui Danny.

— E cu siguranţă o rafală de vânt, spuse Ty. Stând în spatele canapelei cu o ceaşcă de cafea în mână. Care trece peste râul Cooper într-o seară de primăvară.

— ***T-Rex!***

— Eleanor Roosevelt? crezu Sadie Jo, cu o mare doză de confuzie.

Dru îl privi pe Gray râzând. Ciudat lucru, era plăcut surprinsă să-l
vadă aici, în oraşul ei, înconjurată de cei dragi din familia ei. Să fie aici împreună cu el. Dru fu cuprinsă de tandreţe
-

Ea luptă împotriva acestui sentiment. Tandreţea ei faţă de Gray reprezenta un ecou teribil şi o amintire amară a modului în care se simţise faţă de ultimul ei client.

Nu se putea să-şi dea întâlniri cu Gray. Era împotriva regulamentului de serviciu. Nu avea voie. Deci, din moment ce nu putea fi nimic între ei, era oare ceva atât de nepotrivit încât să se bucure de un bărbat chipeş care juca şarade cu familia ei?

Nu era nepotrivit. Dar nu era nici înţelept.

E un uragan, Gray. Dru îşi îndreptă atenţia înspre el. Acesta este cuvântul pe care îl mimează mama lui Lyndie.

Gray se întoarse spre ea ca şi cum Dru ar fi rostit cuvintele cu voce tare. Preţ de o clipă, îi întâlni privirea şi îi zâmbi uşor mâhnit. Simţi tăria privirii lui, iar căldura îi inundă trupul.

II surprinsese jucând şarade şi ţinând în poală un

bebeluş care îi mesteca îmbrăcămintea. El se aplecă din nou în faţă.

— Uragan.

— Da!

Mama lui Lyndie râse, bucuroasă de succes. Ea îşi izbi pumnii în aer, fericită.

— Mulţumesc, Gray!

Oare tocmai îi citise gândurile?

Poate că se apropiaseră deja unul de altul mai mult decât îşi dăduse seama.

Vai. El nu era în pericol doar din cauza ameninţărilor care îi fuseseră aduse. Gray însuşi ***era*** un pericol.

Prima impresie pe care şi-o făcuse despre el, din clipa în care se întâlniseră, se dovedea a fi cât se poate de exactă.

Gray provoca numai bătăi de cap. Un încurcă lume întunecat, încăpăţânat şi periculos.

um merg lucrurile între tine şi garda ta de corp? îl întrebă Corbin pe Gray trei zile mai târziu.

— Eu şi Big Mack ne înţelegem de minune, răspunse Gray, prefacându-se că nu înţelege aluzia prietenului său.

Nu voia să vorbească cu el despre Dru. În primul rând, subiectul cu siguranţă l-ar fi făcut pe Gray să se enerveze pe Corbin. În al doilea rând, voia să se concentreze asupra fotbalului. Stăteau la mese alăturate în sala de antrenamente, exersându-şi muşchii înainte să intre pe teren.

Corbin zâmbi.

— Nu-mi pasă cum te înţelegi cu Big Mack. Mă interesează cum merg lucrurile între tine şi garda ta de corp care e o femeie atrăgătoare pe nume Dru.

— Ne înţelegem bine.

— O abordezi într-un mod lent, dar sigur, nu-i aşa?

— Cu niciun chip nu-mi divulg metodele în faţa ta.

Cum era de aşteptat,iritarea începuse deja să-l cuprindă. Antrenorul lui Gray se aplecă, apoi îi întinse piciorul, ca să-i încălzească muşchii din soldul rănit.

— Eu o să-ţi spun ce fac, spuse Corbin cu uşurinţă. Simt că este corect să te informez că nu o abordez încet, dar sigur pe Dru. Am vorbit cu ea la telefon în fiecare zi în ultima săptămână. Noaptea trecută, m-a lăsat în sfârşit să o scot la o cină târzie după ce i se termină tura.

Gray înlemni.

— O, da?

Dru îşi părăsise tura cu el în favoarea unei întâlniri cu Corbin? O emoţie supărătoare, în parte gelozie, în parte o posesivitate pur masculină, îi întunecă inima şi mintea.

— Mă apuc de treabă, spuse Corbin. Dacă nu faci o mişcare în curând, o să fie ca-n povestea cu broasca ţestoasă şi iepurele de câmp.

— Broasca ţestoasă l-a întrecut pe iepure. Ai uitat?

Corbin râse.

— Da, aşa este. Bine, atunci... o să fie ca şi cum Jeff Gordon* ar concura cu un puşti pe o trotinetă.

Antrenorul lui Corbin termină de aplicat banda kinesiologică** pe una dintre gleznele atacantului şi se apucă de cealaltă.

— Nu mi-ai cerut încă Rolexul. Deci Dru nu te-a sărutat încă, spuse Gray.

Totuşi, asta nu însemna că ***Corbin*** nu o sărutase deja. Doamne, numai simplul gând făcea ca stomacul să i se strângă.

— Ai sărutat-o?

— Aş vrea eu. Războinica nu poate fi cucerită doar cu nişte telefoane şi o cină. Dar tu ştii deja asta.

Gray nu spuse nimic fiindcă îi era teamă de ceea ce i-ar fi putut ieşi pe gură. Auzirea numelui de ***Războinica***, pe care i-l dăduse Corbin şi pe care acesta îl folosea ca poreclă pentru Dru, nu făcu decât să-i sporească frustrarea.

După ce termină exerciţiile de relaxare a muşchilor, se aşeză pe marginea mesei de masaj şi se uită cum antrenorul începu să-i maseze

JefFery Michael „JefF Gordon este un fost şofer profesionist american de curse auto [n. trad.].

Este o tehnică de bandajare a zonei dureroase fără a limita libertatea de mişcare.

glezna cu o viteză de expert. Inima îi fu cuprinsă de furie, invidie şi îngrijorare că amicul lui avea să reuşească.

Corbin ghicise corect abordarea lui Gray. Care lăsase lucrurile să decurgă de la sine, fără nicio grabă, clădind mai întâi o prietenie cu ea. Corbin însă putea foarte bine să i-o sufle de sub nas.

Gray o invitase pe Dru la meciul de mâine seară. Iniţial îi refuzase invitaţia, dar după ce insistă reuşi şi primi acceptul ei. Se considerase învingător deoarece, încă din liceu, folosea aceeaşi metodă şi se dovedise sigură când venea vorba de a cuceri inima unei fete.

Dar şi Corbin avea să joace mâine seară în acelaşi meci. În vreme ce poziţia lui Gray în defensivă era crucială, cea a lui Corbin era mai puţin importantă. îşi dorise ca Dru să vină la meci pentru el, dar prezenţa ei acolo putea fi în avantajul lui Corbin până la urmă.

De ce oare fusese de acord cu pariul ăsta idiot?

Regretă că fusese de acord şi, în acelaşi timp, ştiu exact de ce o făcuse. Nu voise să i-o servească pe tavă fără să lupte întâi.

Şi Gray încă ţinea la chestia asta. De fapt, devenise cât se poate de înverşunat în momentul ăsta.

Dru – Dru ***a lui –*** nu se putea îndrăgosti cu adevărat de Corbin. Dar imediat se întrebă de ce n-ar avea voie. Corbin nu era numai bogat şi faimos. Era o persoană bună şi generoasă. Nu avea trecutul zbuciumat al lui Gray. Corbin era mult mai deschis în ce priveşte relaţiile şi probabil că ar fi fost un iubit mai bun decât el.

Corbin sări de pe masa lui.

— încheietura mea e pregătită pentru Rolexul tău.

— Peretele meu e pregătit pentru televizorul tău.

Corbin îl bătu uşor pe umăr, ochii sclipindu-i de umor, apoi se îndreptă spre ieşire.

— Tu eşti doar în ofensivă, îl tachină el. Eu sunt atacantul. Femeilor le place cel mai mult de atacanţi.

Râsetul lui păru să plutească în încăpere încă mult timp după ce plecă.

155

Ei bine, se gândi Dru mai târziu în acea zi, în timp ce se uita cu binoclul, separe că voi avea nefericita plăcere de a o întâlni pefosta iubită furioasă a lui Gray. Kayla Bell.

— Cât de mult o laşi să mai stea acolo? întrebă Gray.

— Nu mult. Voiam doar să o observ câteva clipe.

Dru preluase tura de la Big Mack cu o oră şi jumătate în urmă. Nu trecură nici douăzeci de minute de când îşi începu serviciul şi Kayla apăsă butonul interfonului montat pe poarta de intrare în casa lui Gray şi întrebă dacă poate intra. Dru refuzase. În niciun caz nu îi permitea Kaylei să intre în casă ca să vorbească cu Gray, sau lui Gray să iasă afară la ea. Acum cinci minute, Dru se strecurase în încăperea dotată cu aparatură multimedia de la etaj, unde Gray se juca pe Xbox, să o poată privi pe Kayla prin geamurile camerei. Survolase cu privirea perimetrul exterior al casei prin ferestrele altor două camere. În schimb, de aici avea cea mai bună vedere.

Kayla parcase pe drumul din faţa casei. Se hotărâse să-l aştepte afară, în spatele volanului Lexusului SUV, argintiu, aruncând din când în când câte o ocheadă pe geamul din faţă al maşinii şi folosindu-şi degetul arătător pentru a căuta ceva în telefon. Nu părea să fie agitată. Dru nu remarcă nicio armă şi nici nu purta haine largi care să-i permită să ascundă vreuna.

Lăsă deoparte binoclul şi apucă aparatul foto pe care agenţii îl păstrau la faţa locului. Focaliză imaginea pe Kayla, şi făcu poze cu ea şi cu maşina ei, apoi se întoarse către Gray.

El stătea întins pe canapeaua din piele, purtând un tricou alb, pantaloni de trening şi o şapcă cu cozorocul la spate. Când Dru intrase în tură, îl găsise cu Rashid şi Duayne, doi dintre alergătorii de la Mustangs, vorbind

nimicuri şi râzând în timp ce jucaseră Madden NFL[*]. După plecarea lor, Gray schimbase jocul, deoarece un Dodge Charger din 1970 apăruse pe ecran. Şi părea să aibă aproximativ dimensiunea ***Titanicului.***

Dru şi Gray aveau să plece în curând ca el să se poată caza la hotelul în care echipa Mustangs petrecea noaptea dinaintea meciurilor. Jocurile X-box era o parte din ritualul lui de dinaintea plecării şi cazării la hotel. Dru observase acest obicei şi citise despre el în notiţele agenţilor. Credea că Gray se folosea de X-box pentru a-şi ocupa mâinile şi pentru a se putea concentra.

Dru se îndreptă spre uşă.

— Te duci în sfârşit să vorbeşti cu ea? întrebă Gray.

Zgomotul şi mişcarea din joc se opriră.

— Îhî.

— Distracţie plăcută.

Gray îi zâmbi lui Dru asemeni unui vânzător de bilete care ţi-ar ura distracţie plăcută într-o casă bântuită.

— Discuţia cu fosta ta iubită va fi o adevărată distracţie pentru mine, Gray. Exact la asta visam atunci când m-am angajat în domeniul ăsta. Abia aştept.

— Dacă aş avea vreun motiv să cred că este periculoasă, aş merge cu tine. Dar nu ea mă hărţuieşte, nu e o ameninţare pentru mine.

— Ar putea fi.

— Nu e. E puţin dusă cu pluta. Dar nu acel gen de nebunie care să presupună internarea într-un spital psihiatric.

— Ihmm.

— De asemenea, nu ştiu dacă ţi-am spus, dar voi juca mâine la Monday Night Football[†] o ocazie unică în tot

---

* **Madden NFL este o serie de jocuri video de fotbal american ce reproduc virtual meciurile de NFL [n. trad.].**

† **ESPN Monday Night Football este o emisiune televizată în direct a jocurilor săptămânale ale Ligii Naţionale de Fotbal pe ESPN în Statele**

sezonul.

— Serios? Nu mai spune.

— Şi, fie vorba între noi, suntem în dispută pentru playoff*.

— Poftim?!

— Aşa că mă bucur să scap de drama Kaylei. Gray îşi îndreptă degetul mare înspre ecran. Sunt ocupat cu cursele de maşini în Elveţia. El îi făcu cu ochiul şi îşi continuă jocul.

Mă bucur să scap de drama Kaylei. Desigur, Dru putea paria că şi în trecut, când se confruntase cu drame similare în relaţiile lui amoroase, alesese să facă acelaşi lucru.

împreună cu Anthony Sutton îl chestionaseră cu privire la relaţiile

---

Unite [n. trad.].

*** Departajare când echipele sunt în fruntea clasamentului.**

lui din trecut în acea primă zi la sediul firmei. Cea mai longevivă relaţie o avuse în vremurile în care Gray fusese la Universitatea A & M din Texas. Timp de zece luni îşi dăduse întâlniri cu o blondă drăguţă şi zâmbitoare, pe nume Raelynn – cei de la Sutton se documentaseră bine şi descoperiseră poze. Ea crescuse într-un orăşel din Oklahoma şi acum locuia în Austin împreună cu soţul ei bogat şi cei doi copii blonzi, drăguţi şi zâmbitori.

Şirul scurtelor poveşti de dragoste ale lui Gray părea să se fi limitat în mare parte la aventuri de o noapte şi amiciţie. Dru credea că nu era dispus să se implice în măsura în care o cerea o relaţie adevărată. Ceea ce o făcea să se întrebe de ce. De ce nu voia Gray lucrul acesta?

Dru apăsă mânerul uşii.

— Când te întorci, spuse Gray, ia-te la întrecere cu mine. Vreau să te înving pe traseul de pe deal.

— Poţi încerca să te descotoroseşti de misoginism pentru o clipă? Sunt femeie, dar asta nu înseamnă că nu mă pricep la Xbox. Eu aş fi cea care te-aş anihila, dar asta ar periclita fragila ta stimă de sine în ziua de dinaintea meciului cu cei de la Eagles*.

Dru închise uşa în urma ei.

Trecuseră trei zile de la Ziua Recunoştinţei. În timpul ăsta, Gray primise o scrisoare cu scris de mână de la super fânul obsedat Kevin Lee, care trăncănea despre cât de mult îl adora şi îi cerea o listă întreagă de suveniruri cu autograf. Şi alta din partea hărţuitorului său. Din nou, făcea referire la Dru.

Ieri, recitise informaţiile pe care le strânsese când fusese în Bonham, investigându-i pe Mildred Osbourne şi pe fiul acesteia, Rich. Cum putea să găsească un indiciu, dacă îl ratase de la început? Nu avea cum, totuşi Dru nu putea scăpa de sentimentul supărător că neglijase un anumit detaliu.

Şi mai rău era că Gray începuse să-i fie tot mai drag cu fiecare zi care trecea. De fiecare dată când li se întâlneau privirile, pulsul lui Dru o lua razna. Dezvoltase un fel de al

saselea simt când venea vorba

de el. Indiferent unde se deplasau în timpul turelor ei, Dru aproape că îi putea ***simţi*** prezenţa. Dacă, de exemplu, erau acasă, iar ea lucra

*** Philadelphia Eagles – echipă de fotbal american [n. trad.].**

online la masa din bucătărie, era foarte conştientă de prezenţa lui Gray în biroul lui.

Sincer vorbind, faptul că era distrasă de aspectul lui fizic nu făcea niciun bine nimănui. Unii oameni aveau beneficii clare la locul de muncă – de pildă, asigurare dentară.

Dru ar fi preferat asigurarea dentară.

înainte să părăsească casa lui Gray, Dru îşi verifică de două ori arma şi le trimise un mesaj celor de la Sutton Security ca să-i anunţe că Kayla Bell ajunsese la faţa locului şi că urma să iasă să intervieveze subiectul.

îndată ce ieşi în stradă, Dru se folosi de telefon pentru a face o poză cu numărul de înmatriculare a maşinii Kaylei. Nu strica să se asigure că maşina era înregistrată pe numele ei, verificând la registrul auto. Dru porni aplicaţia telefonului de înregistrare vocală, apoi îl puse în buzunar.

Când Dru se apropie cam la zece metri distanţă de autoturismul Lexus, geamul din dreapta şoferului se lăsă în jos.

— Bună? întrebă Kayla.

— Bună ziua.

Dru veni până la portiera şoferiţei, încercând să se obişnuiască cu faptul că până atunci o văzuse numai în poze sau de la distanţă.

Kayla o privi iscoditoare, neîncrezătoare şi uşor dispreţuitoare. Trăsăturile ei aveau un aer uşor exotic şi se machiase în stilul lui Jennifer Lopez. Kayla fie folosise placa pentru a-şi îndrepta părul lung brunet, fie venea direct de la vreunul dintre acele saloane care ofereau proceduri profesionale de netezire a părului.

— Sunt Dru, prietena lui Gray. Vremea calmă şi răcoroasă părea că-şi ţinea răsuflarea. îmi cer scuze, dar este ocupat. Nu va ieşi afară.

— Serios?

Dru văzu cu colţul ochilor o fetiţă dormind într-un scăunel de copii pe bancheta din spate a SUV-ului. Geamurile din spate erau fumurii, ceea ce explica de ce nu

putuse să o vadă din casă. Două codiţe se zăreau de-o parte şi de alta a căpşorului fetiţei. Faţa îi era uşor ridicată şi întoarsă într-o parte, cu gura întredeschisă.

Kayla ieşi din maşină. Din interior se auziră în surdină acordurile unei piese de-a lui Katy Perry.

— Eşti prietena sau iubita lui Gray? Kayla se sprijini de maşină şi îşi înfipse vârfurile degetelor în buzunarele din faţă ale pantalonilor ei confortabili.

— Iubita lui.

Statutul lui Dru de iubită falsă se putea dovedi cu adevărat util în această situaţie. Dacă stârnea furia Kaylei, atunci Dru putea studia mai bine firea femeii.

— De câtă vreme te întâlneşti cu el? întrebă Kayla.

— De câteva săptămâni.

Ochii Kaylei se îngustară.

— Ţi-a povestit despre mine?

— Da.

— Ce ţi-a zis? Că sunt nebună?

Se putea simţi tensiunea din vocea ei.

— Cuvintele lui exacte au fost că eşti „puţin dusă cu pluta”.

Insulta îi răscoli expresia feţei.

— Nu sunt nebună. II ***iubesc.*** Dar din moment ce Gray nu ştie ce e dragostea, nu poate înţelege. El n-ar şti ce-i iubirea nici dacă l-ar lovi drept în faţă.

Kayla se uită drept în ochii lui Dru, provocatoare.

Era clar că ştia ce presupune o confruntare. Poate că era chiar genul de persoană căreia îi plăceau astfel de lucruri.

— Relaţia voastră n-o să dureze, o asigură Kayla.

— Bine.

— Eu am fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată lui Gray. Eram minunaţi împreună. Perfecţi.

încrederea Kaylei era atât de puternică încât se afla doar la un pas distanţă de delir.

— Gray m-a dat la o parte când m-am apropiat prea mult de el, continuă ea. Dacă reuşeşti să te apropii de el, o să-ţi facă la fel şi ţie. Te avertizez numai. Aşa se va

întâmpla.

Cele două se studiară una pe alta. Amândouă bine înfipte pe tocurile lor înalte, având aceeaşi înălţime şi la fel de brunete.

Asemănările erau exterioare. Dar Dru nu dorea să-i semene în interior. Kayla urmărea cu încăpăţânare un bărbat care nu o dorea. Era de-a dreptul jalnică. Determinarea de care dădea dovadă i-ar fi prins bine în alte domenii ale vieţii, dar şi-o irosea pe Gray Fowler.

— Eşti sigură că n-are de gând să iasă? întrebă Kayla înţepată.

— Foarte sigură.

Kayla răsuflă frustrată şi se urcă în maşină. Scoase două pacheţele de gumă de mestecat Trident cu aromă de mentă.

— Am venit azi fiindcă ştiu că în curând va merge la hotel. Mâine, în ziua meciului, va face câteva exerciţii de întindere, va da câteva ture de alergare pe teren şi îşi va testa crampoanele. Apoi, înainte să alerge prin tunelul de acces în stadion, va mesteca două gume Trident cu aromă de mentă. I le-am adus ca să-i poarte noroc. Kayla îşi dădu capul într-o parte. Ştiai despre Trident?

— Nu.

Kayla îi întinse cu aroganţă cele două pacheţele pe care le ţinea în palmă.

— Vrei să i le dai lui Gray din partea mea?

Cu niciun chip. Niciuna din normele de conduită ale agenţilor de la Sutton Security nu aproba înmânarea unei gume de mestecat, care ar putea fi teoretic otrăvită, clientului pe care îl păzeau, dacă ea venea din partea unui suspect. Dru aruncă gumele în buzunarul de la jachetă.

— Cât timp aţi fost împreună, tu şi Gray? întrebă ea.

— Două luni şi jumătate.

— Si când s-a încheiat relaţia?

— Cu mai bine de doi ani în urmă.

— Atunci de ce tot îl suni şi îi trimiţi mesaje şi vii până aici ca să-l vezi? o întrebă Dru calmă. Gray şi-a

refăcut viaţa.

Amărăciunea cuprinse chipul Kaylei, făcând să pălească frumuseţea din trăsăturile ei pudrate cu grijă. Nu răspunse.

— Îi trimiţi vreodată scrisori? întrebă Dru.

— De ce aş face-o? Am numărul lui de telefon.

Dru observă limbajul trupului Kaylei. Nu părea că ar fi minţit.

— E vremea să-l laşi în pace.

Dru nu întrerupse contactul vizual cu ea nici măcar pentru o clipă. Poate că Kayla Bell era o fire combativă, dar Dru văzuse lupte ***adevărate.*** Nu se lăsa intimidată de ea.

— Am o fiică împreună cu Gray.

— Nu-i adevărat.

Gray era o persoană publică. Dar asta nu însemna că merita să fie hărţuit, ameninţat şi îmboldit să devină tăticul unui copil care nu-i al lui.

— Testul de paternitate a dovedit că Gray nu este tatăl copilului tău. Oricât de mult îţi doreşti sau aştepţi să se întâmple una ca asta, n-ai cum schimba adevărul.

Cele două femei se uitară fix una la cealaltă, iar tensiunea plutea în aer. Vrei să te iei la bătaie cu mine în timp ce fiica ta doarme pe bancheta din spate a maşinii tale? Dacă da, n-o să-ţifie prea bine.

Kayla intră în maşină şi izbi portiera cu forţă.

Dru rămase în stradă – cu un pistol sub jachetă şi două pacheţele de gumă de mestecat în buzunar – şi o privi cum pleacă.

&

Lui Dru începuse să-i placă destul de mult meciurile transmise în Monday Night Football. Totuşi, nu participase niciodată la un meci în direct deoarece nu atinsese niciodată nivelul de nebunie financiară necesară pentru a cumpăra bilete.

În cazul meciului din seara asta, Gray îi dăduse un

bilet. Locul ei era foarte bine plasat, dar şi ciudat. Ciudat deoarece Dru era înconjurată de prietenii şi de familiile jucătorilor de la Mustangs. Ea nu făcea parte din cercul de prieteni şi nici din familia lui Gray. Nici ***nu avea cum*** să fie suportera echipei Mustangs.

Spre deosebire de cei din jurul ei, Dru nu se îmbrăcase într-un tricou cu sigla echipei, nu avea suveniruri Mustangs şi nici culorile echipei. Având în vedere vremea rece şi aspră din seara asta, Dru îşi pusese ghetele ei marca Dr. Martens, jacheta ei argintie de schi şi o şapcă neagră tricotată. îmbrăcămintea o arăta nepărtinitoare. Şi totuşi atunci când ofensiva lui Gray era în avantaj pe teren, Dru nu se simţi foarte imparţială. Se simţi împlinită. Şi plină de speranţă că el avea să înfrângă apărarea celor de la Eagles. Dar şi îngrijorată că Gray şi-ar putea frânge gâtul. Şi...

Mândră de el.

Pe teren, Gray dădea dovadă de concentrare maximă şi intensă. Îi apucă pe boboci de umeri de fiecare dată când se uită în jos la ei, cască la cască, pentru a le da instrucţiuni, pentru a-i felicita sau pentru a-i corecta. Gray se mişcă cu o graţie atletică, sigur pe sine. Alteori, se izbea de apărători cu o explozie de ferocitate. Bloca, primea pasele şi punea în primejdie linia defensivei.

Gray era întruchiparea poetică a fotbalului. Nimic nu-i putea sta în cale.

Pe măsură cel al treilea sfert se termină, Dru se ridică în picioare împreună cu ceilalţi fani pentru a urmări sfârşitul lungii marcări a unui touch-down. Era la a treia încercare şi reuşise Gray alergă înainte câţiva metri, apoi coti brusc într-o parte, se opri şi continuă fuga spre unul dintre atacanţi. Corbin îi aruncă mingea. Gray o prinse şi se năpusti în linia defensivă ca un camion din ciment. Când trecu de linia de punctaj, luă cu el şi apărarea, şi pe fundaşul celor de la Eagles. Stadionul izbucni într-un ropot de urale.

Dru rânji şi acceptă o îmbrăţişare de la femeia care stătea lângă ea, mama paznicului de la Mustangs. Femeia

purta una dintre acele insigne mari şi rotunde pe care se afla o poză cu fiul ei.

Echipa Mustangs marcă punctul în plus, iar ofensiva părăsi terenul. Dru se forţă să nu se holbeze la Gray când era pe tuşă sub locul ei. Ea nu era responsabilă de protecţia lui în timpul meciului, aşa că nu avea de ce să se uite doar la el. Mai mult, era ridicol să vină la un meci într-o seară de luni şi să nu urmărească fiecare secundă a acţiunii. Şi apoi, Gray se uitase după ea mai devreme în tribune până o găsise. Dru nu voia ca el să o surprindă din nou, fixându-l cu privirea, ca şi cum ar fi fost în transă, precum erau ceilalţi şaptezeci de mii de oameni de pe stadion. Avea deja destui oameni în viaţa lui care erau fermecaţi şi fascinaţi de persoana lui.

Dru trebuia să-şi păstreze mintea limpede, să dea dovadă de profesionalism şi să fie inteligentă.

N-ar trebui să-l fixeze cu privirea. Doar o să arunce o scurtă privire în jos -

Privirile li se întâlniră. Gray stătea în apropierea unei bănci, ţinându-şi casca într-o mână. Aşa cum era moda jucătorilor duri de fotbal, cu braţele goale, în ciuda – sau tocmai datorită – fierbinţelii care îl cuprinse. O mânecă i se ridicase îndeajuns de mult încât Dru putea să-i vadă contururile tatuajului său pe dedesubt. Părul îi era lac de sudoare. Obrajii îi erau îmbujoraţi. Urme de zgârieturi, inclusiv una roşie care părea să fie de sânge, îi mânjeau tricoul şi pantalonii. Stătea în mijlocul unei forfote febrile, uitându-se drept la Dru cu un zâmbet întrebător.

Un dor după Gray care trecea cu mult de limitele unei atracţii fizice o cuprinse. încuviinţă uşor din cap în direcţia lui şi îi spuse din priviri: ***Te-ai descurcat bine***. Apoi îşi întoarse atenţia asupra meciului.

Gândurile lui Dru se războiră.

Nu, nu era deloc imparţială în ceea ce-l privea pe Gray. Era exasperant. Uimitor! Jenant. Amintiri ale fostului ei client îi reveniră în minte, batjocoritoare. Tocmai ceea ce Dru se hotărâse că ***nu*** o să se lase să se întâmple – înfiriparea unei legături afective între ea şi Gray – se

întâmplase oricum.

Ce avea să facă?

0 ***să faci ce ai făcut dintotdeauna. 0 să te aduni.*** Refuza să fie una dintre acele femei care erau conduse de sentimente. Să se îndrăgostească de Gray ar fi fost ceva incredibil de stupid din punct de vedere profesional şi incredibil de prostesc la nivel personal.

îşi aminti cuvintele Kaylei: ***El m-a dat la o parte atunci când m-am apropiat prea mult de el. Dacă reuşeşti să te apropii de el\ o să-ţi facă la fel şi ţie.*** Nu era interesată să devină una din noile sale cuceriri de scurtă durată. I se păru că Kayla avea dreptate. Gray nu se sfia să se descotorosească de iubitele lui. Nici nu părea să aibă vreo problemă în a le înlocui.

Existau literalmente mii de femei pe acest stadion care voiau să-şi dea întâlniri cu el şi mai multe mii în Dallas, în Fort Worth şi în restul

> [7] *i*

ţării. Gray cu siguranţă n-avea nevoie de o iubită care să-i gătească, sau să-l dădăcească, sau să aibă grijă de casa lui. Nu avea nevoie de una care să-i organizeze programul sau întâlnirile în scop caritabil. Nu avea nevoie de cineva care să se îmbrace cu tricoul lui şi să-i ţină pumnii din tribuna familiei şi prietenilor.

Gray avea nevoie de cineva care să-l păzească şi să-i găsească

hărţuitorul. Şi Dru era singura calificată să o facă. Ar trebui să se detaşeze de el în mintea ei şi să-şi ţină în frâu emoţiile. Era garda lui de corp.

Acesta era şi singurul rol de care şi Gray Fowler era interesat.

r ay privi cum ospătarul aşeză pe masa lor un platou cu tort ***red velvef.*** O lumânare neaprinsă fusese aşezată deasupra şi cineva scrisese „La mulţi ani!” cu litere cursive din ciocolată pe marginea farfuriei. Lui Ash avea să-i placă la nebunie.

— O. Ospătarul ezită, întinzându-şi mâna să ia platoul. Am ratat-o? Ar trebui să mai aştept şi să revin mai târziu cu desertul?

— Nu, e în regulă, îi spuse Gray. E la toaletă. O să vină într-o clipă.

— În regulă. De îndată ce o văd că se apropie de masă, voi reveni să aprind lumânarea.

Ospătarul plecă.

Mâine era ziua de naştere a lui Ashley şi, ca în fiecare an, Gray o scosese la cină într-un restaurant ales de ea, pentru a sărbători

*** Desert tipic american, format din straturi de blat umed de culoare roşie şi cremă de brânză. Iniţial, culoarea roşie a blatului era obţinută din sfeclă, astăzi fiind înlocuită de coloranţi alimentari puternic pigmentaţi.**

evenimentul. Din fericire pentru el, Ash nu era singura femeie prezentă la această întâlnire.

Dru stătea de cealaltă parte a mesei, iar lumina lumânărilor îi juca pe gât şi pe conturul maxilarului. De fiecare dată când ieşeau împreună, petrecea cea mai mare parte a timpului observând cu atenţie împrejurimile. Dar se părea că astă-seară Dru evita în mod intenţionat să se uite la el. O fixase cu privirea mai mult decât de obicei, iar Dru fixase cu privirea orice altceva ***decât pe el*** mai mult decât de obicei.

Ash alesese un restaurant numit Urban Country într-o zonă cu mare încărcătură artistică, renovată recent, care purta numele de Bishop Arts District. Localul servea mâncare pentru cei mai pretenţioşi gurmanzi ai bucătăriei sud-americane, ceea ce lui Gray i se părea ciudat. Mâncarea de acest fel pe care o mâncase în copilărie nu fusese deloc specială.

Mobilierul restaurantului era modern, dar decoraţiunile vechi. Etajere mari din lemn punctau pereţii, iar pe ele erau expuse farfurii vechi cu diferite motive în nuanţe roşii şi albe. Materialul draperiilor părea din anii 1950. Era cumva un model de cireşe, presărat cu diamante albastre? Era începutul lui decembrie, aşa că în foaier fusese pus un brad rustic, lângă bar, iar deasupra fiecărei ferestre atârnau crenguţe verzi.

Nu era tocmai genul de local preferat de Gray. Era mult prea feminin.

— Fii pe fază, îi spuse el lui Dru. Când vine Ash înapoi, îşi va închide ochii, se va gândi puţin până îşi va pune o dorinţă, după care va sufla în lumânare.

Dru îi aruncă o privire.

— O dorinţă irosită, fiindcă-şi va strica bucuria zilei de naştere cu visul de a deveni iubita ta.

— Nu-şi doreşte aşa ceva. E mulţumită să-mi fie menajeră.

—Te înşeli amarnic. Dru îşi îndreptă atenţia înspre

partea din faţă a restaurantului. Ar trebui să-ţi dai întâlniri cu ea, Gray. E incredibil de drăguţă, iar friptura ei înăbuşită e super gustoasă.

— E drăguţă şi friptura ei înăbuşită e super gustoasă, dar nu mă tentează să ies cu Ashley.

— Cum vrei.

Din nou, Dru se uită în altă parte, lui Gray rămânându-i doar să-i observe profilul feţei. Frustrant. Nu era obişnuit să fie dat la o parte. Se obişnuise să-şi dorească mult mai puţină atenţie din partea oamenilor. Nicidecum să tânjească după ea.

După victoria echipei lui din seara zilei de luni, Gray dorise să o întâlnească pe Dru, aşa că după meci se grăbise să facă un duş. Ştia că următoarele două zile nu lucra şi se hotărâse să-i spună la revedere pentru timpul în care va fi liberă. De asemenea... însemnase ceva pentru el să o vadă stând în tribune.

În timpul meciului, gulerul jachetei ei argintii îi înconjurase bărbia, iar pălăria neagră fusese trasă pe ochi. Părul negru şi strălucitor îi atârnase peste umeri. Obrajii şi vârful nasului i se înroşiseră.

Jucase în sute de meciuri. Dar prezenţa lui Dru la meciul de luni îi oferise ceva nou. Adăugase un plus de valoare partidei, care şi aşa era importantă pentru cariera lui. Îi făcuse plăcere să o vadă acolo. Fusese conştient tot timpul că ea se uita la el, iar acest lucru îl motivase.

Când se grăbise să ajungă în zona de parcare a jucătorilor după conferinţa de presă, Dru plecase. II aştepta doar Weston Kinney. Dezamăgirea îl posomorî atât de mult încât fu într-o dispoziţie proastă următoarele de două zile. Gray se încruntă în timp ce-şi aranjă Rolexul pe încheietură.

Era joi, iar ea revenise la muncă. Se uitase de câteva zeci de ori la ceas în dimineaţa asta în timp ce participase la întâlnirile cu echipa, urmărind filmul meciului, antrenându-se, ridicând greutăţi. Când veni ora două şi ea

intrase pe tură, Gray îşi putu da seama imediat că ceva se schimbase. Dru nu mai zâmbea, nu-l mai tachina şi nici nu se mai fudulea. Astăzi, se comporta strict profesional.

Gray nu suportă prea bine schimbarea bruscă a lui Dru.

— Eşti supărată pe mine?

— Poftim?

În sfârşit îl privi drept în ochi şi menţinu contactul vizual.

— Dacă eşti supărată pe mine, spune-mi deschis. Mă descurc.

— Nu sunt supărată pe tine.

— Atunci de ce mă tratezi cu răceală?

— Nu mă port aşa. îmi fac doar meseria.

— Da, dar ceva s-a schimbat. Se presupune că eşti iubita mea, dar abia dacă te-ai uitat la mine de când am intrat în restaurant.

— Sunt mai preocupată să te protejez decât să joc rolul iubitei tale.

— S-au înmulţit ameninţările cu moartea în ultima vreme?

— Nu.

— Atunci, relaxează-te. Oamenii din jur se uită la noi mai mult decât de obicei tocmai din cauză că tu ***nu*** te uiţi la mine.

Dru îşi încreţi fruntea, sceptică.

— Speram să te îndrăgosteşti de mine după ce m-ai văzut jucând. Gray rânji. Acum ar fi ocazia potrivită să te seduc.

Umorul din vocea lui îmblânzi trăsăturile lui Dru. în sfârsit! I se

y

păruse că trecuse un an de când n-o mai zărise zâmbind.

— Femeile sunt disponibile de obicei ca să fie seduse după meciuri?

— întotdeauna. Deci ce te reţine? îţi place fotbalul.

— Sunt fana echipei ***Cowboys.***

Gray se sprijini de spătarul scaunului, cu mâinile pe coapse.

— Eşti încăpăţânată.

El rosti cuvântul răspicat.

— Nu sunt disponibilă pentru seducţie. Nu pentru tine, oricum. Şi nu fără un inel pe deget.

Un inel pe deget? Pe bune? Singura femeie pe care o cunoştea, aproape la fel de conservatoare, era Ashley.

— Distractivă conversaţie, spuse Dru. Vine Ashley.

Gray se ridică puţin de pe scaun în timp ce Ash luă loc la masă.

— Ce-i asta? întrebă Ash, ridicându-şi degetele aproape de gât.

— Desertul. îţi place tortul red velvet, nu-i aşa? întrebă Gray.

— Da. O, e foarte drăguţ. Atât de frumos din partea ta. Uau! Arată super. Ashley continuă ca şi cum n-ar mai fi servit până atunci un desert de ziua ei la restaurant. Mulţumesc, Gray.

— Vrei să-ţi şi cântăm? Sunt sigur că Dru ar fi bucuroasă să îţi cânte „La mulţi ani!”

— Nu, nu. E perfect.

Ospătarul îşi făcu apariţia, aprinse lumânarea cu o brichetă şi plecă.

— Prea bine, spuse Ash. E timpul să-mi pun o dorinţă.

Dru o privi scurt pe Ashley.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş dori ceva care să merite efortul.

> 7 >

Ce zici de o motocicletă.

Menajera lui Gray râse cu poftă.

— O, Doamne, nu.

Se descurca aşa de bine cu motocicletele ca peştii cu placa de skateboard.

Dru îl privi resemnată pe Gray.

Ash îşi ţinu ochii închişi destul de mult, apoi suflă în lumânare, îndepărtă lumânarea de pe tort şi arătă cu mâna înspre cele trei furculiţe pe care le lăsase ospătarul.

— Serviţi-vă.

— Tu prima, spuse Gray. încercă să surprindă privirea lui Dru, însă fără succes.

Ea alegea întotdeauna mesele de lângă pereţi şi se aşeza întotdeauna pe locul care-i oferea cea mai bună vizibilitate. Gray presupunea că proceda aşa astfel încât nimeni să nu se strecoare pe la spatele ei şi pentru ca să poată să supraveghea locul mai bine, aşa cum făcea acum.

Jacheta ei de motociclistă din piele de un argintiu închis era cu doar câteva nuanţe mai deschisă decât maieul negru pe care îl purta dedesubt. Un lănţişor lung din argint îi atârna în mijlocul cămăşii, terminându-se cu un pandantiv bară din acelaşi metal. Atenţia lui Gray fu distrasă toată seara de acel pandantiv, care era lipit de cămaşa lui Dru -

— E absolut delicios, spuse Ash. Uite, Gray. Gustă puţin.

El luă o bucată cu furculiţa. Blatul nu era deloc uscat, ci avea textura potrivită a tortului red velvet. Glazura din cremă de brânză era fină şi dulce.

Ash începu să vorbească despre planurile de ziua ei împreună cu mama ei. Gray asculta pe jumătate, ochii lui fiind aţintiţi asupra lui Dru -

Un pocnet surd, urmat de zgomotul sticlei sparte.

Dru reacţionă imediat. Sări de pe scaun şi se năpusti asupra lui. Ei căzură amândoi. Gray avu doar timp să-şi amortizeze căderea cu mâna înainte ca restul greutăţii sale să fie suportat de umărul şi coapsa lui. Dru ateriză peste el. Scaunul lui se prăbuşi la pământ.

Fusese cumva un foc de armă? Pocnetul acela putea fi cauzat şi de altceva decât de o armă. Explozia unei tobe de eşapament. O petardă. Numai că acele lucruri nu explicau sticla spartă.

— Nu te mişca.

Dru îşi desprinse picioarele dintr-ale lui şi îngenunche în spatele lui. O apucă pe Ashley de încheietură şi o trase în jos, sub masă.

Se auzi un nou ***pocnet.*** Mai multă sticlă spartă. Cineva trăgea cu arma în restaurant. Din cauza lui Gray? Oamenii aceştia – şi Dru, şi Ash – erau în pericol din cauza... lui? Ideea asta îl lovi precum o piatră în stomac. Oare hărţuitorul lui era cel care trăgea? Ce fel de om şi-ar descărca arma într-un restaurant înţesat cu oameni, când Gray era cel pe care-l ura?

Dru îl apucă pe Gray de umăr.

— Esti rănit?

y

— Nu. ***Tu*** eşti rănită?

— Sunt bine. Dar ***tu*** sigur eşti bine? Stai puţin.

Gray văzu concentrarea din privirea lui Dru, dar nicio urmă de frică în timp ce ochii ei îl cercetau.

— N-am nevoie să mă verific, spuse el. Sunt bine.

Oamenii din restaurant reacţionau la o viteză umană normală, murmurând de confuzie şi frică.

— Jos, toată lumea! strigă Dru. S-au tras focuri de armă în restaurant. Ascundeţi-vă sub mese. Apelaţi numărul de urgenţe.

Oamenii făcură ce li se spusese, mişcându-se panicaţi.

— O să te mut într-o locaţie mai sigură, îi spuse Dru lui Gray.

El se ridică într-un genunchi.

— O luăm şi pe Ash.

Părul menajerei lui se ridicase aiurea într-o parte. Pielea, deja palidă a lui Ash, se albise de-a dreptul.

— Bine, spuse Dru. Fugi de-a lungul holului, pe acolo, Ashley. Duce la o cameră de serviciu, o bucătărie şi apoi la ieşirea din spate. Apleacă-te cât de mult poţi şi ţine-ţi capul şi umerii în jos, în timp ce alergi. Opreşte-te la camera de serviciu. Gray, tu mergi după ea. Bine?

— Nu. Urmeaz-o tu, iar eu vin în spatele tău.

Ochii lui Dru sclipiră de furie.

— Nu, şuieră ea. Dru se întoarse spre Ash înainte ca Gray să se mai certe cu ea.

— ***Du-te!***

Ash fugi înspre hol. Urmată de Gray, cu Dru chiar în spatele lui, aproape, punându-se pe sine între el şi restaurant. Ash nu se mişca îndeajuns de repede pe tocurile ei ca să ţină pasul cu el, aşa că Gray o săltă pe sus cu un braţ şi fugi cu ea pe hol.

Dru împinse uşa de la camera de serviciu. Se aprinse automat lumina, care dădu la iveală o încăpere de mărime medie plină de ustensile de curăţat şi rafturi cu farfurii extra, feţe de masă şi faină.

— înăuntru, ordonă Dru.

Ashley intră, dar Gray rămase în pragul uşii uitându-se după ea cum mergea spre capătul holului în direcţia ieşirii. Scoţându-şi arma, deschise uşa din spate a restaurantului. Se lipi de perete, făcându-se astfel o ţintă greu de nimerit în timp ce scană parcarea întunecată din spatele clădirii. Doar să o privească era tot ce putea face Gray, nu putea să se ducă după ea şi nici să o tragă înapoi.

II salvase când se trăsese primul foc de armă. Totul se întâmplase repede. Într-un timp mult mai scurt decât i-ar fi luat să pocnească din degete, Dru îl şi scăpase.

Mulţi oameni îi spuseseră cât de important era pentru ei. Fanii. Echipa lui. Antrenorii lui. Agentul lui. Asta era prima oară când cineva îşi pusese pielea la bătaie pentru el. Slujba ei era să-l apere. Dar faptul că pusese acţiunea înaintea vorbelor făcu ca ceva rece şi închistat din inima lui să se frângă.

Dru lăsă ca uşa de la ieşire să se închidă şi îşi puse arma pe dedesubtul jachetei în timp ce merse cu paşi mari pe hol înspre Gray.

Lui îi păsa de ea. Ţinea la ea mai mult decât era înţelept s-o facă.

Gray nu intrase în camera de serviciu aşa cum îi poruncise Dru. În schimb, stătea mai mult pe hol. Mai devreme, în cursul zilei, ea verificase restaurantul şi alesese camera de serviciu drept încăpere sigură.

Voia ca Gray să stea înăuntrul acelei zone securizate.

Totuşi, chipul lui aspru era încordat. Sprâncenele îi erau lăsate în jos, iar ochii verzi îi clocoteau. Toate astea îi spuneau lui Dru că Gray nu era într-o stare de spirit foarte agreabilă. Părul îi era în dezordine din cauza modului în care îl trăsese la pământ. Una dintre manşetele cămăşii lui albastre de afaceri era pe cale să se desfacă, iar materialul era şifonat.

— Intră înăuntru, îi ordonă Dru.

Era un tip masiv, dar nu-i era frică să-l împingă în camera de serviciu.

— Gray. Intră -

Merse până la ea şi o sărută.

Dru se forţă să depăşească şocul. Era un atacator prin preajmă... nu se aşteptase la aşa ceva... ***Cefăcea Gray?***

O săruta.

Tăria lui de a-i ţine piept o făcu să se împleticească. Gray o sărută ca un maestru, perfect în toate privinţele şi cu multă încredere. O făcu să simtă dorinţa şi sentimentele lui dincolo de cuvinte. Tânjirea după Dru. Afecţiunea lui faţă de ea.

Trupul ei răspunse. Gray mirosea atât de bine şi scump -

El ***era*** scump. Prea scump pentru cariera, ambiţiile şi independenţa lui Dru.

Se smulse de lângă el.

Gray o privi, iar pieptul îi fremătă.

— Ce-a fost asta? întrebă Dru.

— Un sărut.

Probabil că sărutul lor durase vreo patru secunde. Dar fiecare dintre aceste secunde se multiplicase şi avusese efectul unuia de zece secunde. Dru ar fi trebuit să-i pună

capăt după două secunde. Faptul că nu-l oprise, că îi plăcuse la fel de mult ca şi lui, o ruşina. ***Specialist, în protecţie. Personală!***

— Intră în camera de serviciu. Dru vorbi încet, punctându-şi fiecare cuvânt cu o notă de avertizare.

Ashley scoase capul afară, cu o mână pe uşă şi cu cealaltă pe tocul uşii. Rimelul i se prelinsese. Plângea de frică? Ashley făcu tot posibilul să zâmbească. Cu buzele slabe şi pe jumătate crispate şi cu ochii îngroziţi, arăta cu siguranţă ca o nebună. Minunat.

Dru îi zorise pe Gray şi pe Ashley să intre în camera de serviciu şi închise uşa în urma ei.

— Vom mai sta aici câteva minute până vine poliţia, spuse Dru. Totul va fi bine.

— Tocmai... s-a tras în noi? întrebă Ashley tremurând toată.

— Da, s-au tras două focuri de armă.

Ashley îşi puse o mână pe piept în dreptul inimii.

— De ce crezi că e mai bine să stăm aici în loc să ieşim prin spate? întrebă Gray.

Îi era greu să se uite la el fără ca amintirea acelui sărut să nu-i cuprindă toată fiinţa.

— Nu-mi place ieşirea din spate. Am verificat-o mai devreme în cursul zilei înainte să venim şi acum încă o dată. Duce într-o parcare. Dacă o traversăm, suntem expuşi pericolului. Nu avem unde să ne ascundem. E posibil ca atacatorul să fi dorit să ne facă s-o luăm prin spate. N-am de gând să-l las să te împuşte, Gray.

Ashley scoase un ţipăt scurt.

— Aici suntem în siguranţă, continuă Dru. N-am mai auzit alte focuri de armă. Totul se linişteşte şi poliţia o să vină în curând.

— Crezi că hărţuitorul meu a făcut asta? întrebă Gray.

— Da. Orice altă ipoteză mi se pare o prea mare coincidenţă în clipa asta.

— La ce... ? Ashley înghiţi convulsiv. Îi reveni acel zâmbet de nebună. La ce grădiniţă predai, Dru?

Naivitatea ei, gen Pollyanna, o călca pe nervi pe Dru.

— Nu sunt educatoare. Asta era doar acoperirea mea. Sunt unul dintre agenţii executivi de pază ai lui Gray.

— Un... specialist în protecţie personală?

— Da. Echipa Mustangs ne-a angajat să-l păzim pe Gray deoarece primea scrisori de ameninţare.

Ashley se clătină pe picioare. Gray îşi încolăci un braţ în jurul umerilor ei în acelaşi mod în care ar fi luat de umeri un copil şi o trase aproape de el.

— Eşti în siguranţă, Ash. Suntem cu toţii bine.

— Ihmm. Sunt bine.

— Sunt antrenată exact pentru genul acesta de situaţii, o asigură Dru.

— Nu eşti iubita lui Gray? întrebă Ashley.

— Nu. Nu sunt. Dar aceasta ***este*** acoperirea mea. Deci dacă întreabă cineva, aş aprecia mult dacă ai confirma povestea.

— Desigur. Ashley îşi drese vocea. Ei bine. Mă bucur că am putut servi masa înainte de..ăă... de focurile de armă.

Cuvintele lui Ashley sunară piţigăiat şi mult prea siropoase. Cu totul nepotrivit în situaţia lor. Dacă ar fi avut loc un cutremur, Ashley ar fi stat printre ruine cu praf în păr, zâmbind şi vorbind despre cât de drăguţ era să poată vedea cerul ***prin*** tavan.

— Mâncarea a fost gustoasă.

— Vrei să stii ce mă enervează cu adevărat? întrebă Dru.

— Abia aştept să aud, spuse Gray sec.

— N-am luat nicio îmbucătură din tortul red velvet.

upă cum estimase, poliţia ajunse la scurtă vreme după incident. Toţi trei dădură declaraţii. Dru explică poliţiştilor că firma Sutton Security lucra cu detectivul Carlyle de la Departamentul de Poliţie din Dallas la o investigaţie în desfăşurare privind ameninţările la adresa lui Gray.

Poliţiştii încercară să fie atenţi la ce le spunea. Chiar încercau asta, dar Dru vedea cât le era de greu să se concentreze. Erau fani NFL şi cu toţii voiau poze cu Gray şi autografe pentru fiii lor. Unul dintre ei chiar aduse o minge de fotbal pentru a primi o semnătură.

În timp ce îl venerau pe clientul ei, Dru se uită peste probele de la faţa locului. Una dintre ferestrele cu sticlă incasabilă ale restaurantului avea două găuri de gloanţe, una cu aproape doisprezece centimetri mai jos decât

cealaltă. Gloanţele se înfipseseră în peretele din spate al localului cu câţiva centimetri deasupra locului unde stătuseră ei. Dacă atacatorul intenţionase să-l împuşte pe Gray, atunci îşi ratase ţinta.

Firma Sutton avea să ia legătura cu detectivul Carlyle pentru a culege date balistice cu privire la muniţia care fusese folosită în atac odată ce informaţia era disponibilă. Locul prin care intraseră gloanţele şi cel în care ajunseseră cartuşele îi oferiseră lui Dru o

idee destul de clară despre unghiul de tragere al acestora. Ceea ce o conduse la identificarea aproximativă a poziţiei trăgătorului în momentul atacului.

Ashley şedea pe un scaun, strângându-şi puloverul în jurul umerilor, iar Gray râdea cu poliţiştii adunaţi la faţa locului pe tema victoriei lui la Super Bowl, în timp ce Dru ieşi pe uşa din faţă a restaurantului. Se opri pe trotuarul din faţa localului. De jur împrejur erau alei pietonale. Luminile stradale erau de modă veche. Merse până identifică fereastra care fusese lovită, apoi îşi imagină traiectoria pe care o luaseră gloanţele ca să ajungă acolo. Atacatorul trăsese cu arma într-un unghi uşor descendent, dintr-o poziţie aflată la înălţime.

De cealaltă parte a străzii, într-un şir ordonat, fuseseră construite încă din zilele Vestului Sălbatic mai multe magazine. Toate erau folosite. Unele dintre construcţii aveau două etaje, altele unul. Dru făcu câteva poze cu telefonul, apoi se îndreptă în spatele şirului de clădiri. Dădu într-o alee, plină cu containere de gunoi. Dru deschise aplicaţia de lanternă de pe telefon.

Nu aveai cum să ajungi uşor de la nivelul aleii pe acoperişuri, dar n-ar fi fost greu să mergi de-a lungul aleii cu o scară extensibilă, să te urci pe acoperişul unei clădiri cu un singur etaj, apoi să tragi înapoi scara. Dacă ar fi făcut aşa, atacatorul ar fi avut tot timpul din lume ca să se uite prin lunetă şi să-i privească prin ferestre.

Dru avea să revină aici a doua zi pe lumină pentru a cerceta cu de-amănuntul aleea şi acoperişurile. Dacă cel care îi atacase era hărţuitorul lui Gray, iar ea aşa bănuia, era destul de sigură că n-avea să găsească nimic. Hărţuitorul nu era un amator. Chiar şi aşa, avea să se întoarcă.

Ea stătu în mijlocul aleii, încruntându-se la spatele clădirii pe care credea că o folosise atacatorul.

Ce îl motivase pe hărţuitor să treacă de la scrisori la o muncă mult mai murdară şi mai riscantă de a căra o armă

pe acoperiş şi de a trage focuri de armă în direcţia lui Gray? Se întâmplase oare ceva, un moment definitoriu, care să incline balanţa şi să-l facă pe hărţuitor să facă acest pas?

Dacă ţinta hărţuitorului ar fi fost pe jumătate la fel de bună ca ţinta lui Dru, ea ar fi acum la morgă alături de Gray, cu o etichetă legată de picioare.

Gândul acesta o cutremură pe Dru.

Când auzise primul foc de armă, teama pentru Gray o străpunsese precum o ţeapă. În acele prime secunde după ce îl trăsese la pământ, Dru nu ştia dacă fusese rănit. Ea nu-şi făcea griji în privinţa propriei siguranţe. Însă spaima ei legată de el fusese ceva mult mai greu de gestionat.

În primii ei ani la firma Sutton, Dru avusese o grijă strict profesională faţă de clienţii ei. Ceea ce era cât se poate de cuviincios. Apoi fusese desemnată lui Mark. Şi acum lui Gray. Dru se implicase emoţional în cazurile ambilor bărbaţi. Era ceva umilitor şi enervant să trebuiască să se străduiască atât de mult să fie obiectivă. Si era de-a

y

dreptul năucitor să fie sărutată de un client.

Acel sărut...

Dru era mulţumită datorită solitudinii aleii şi brizei care îi răcorea obrajii. Acel sărut fusese intens. Gray venise drept spre ea şi o sărutase. Fără ocolişuri sau cuvinte şoptite. Nu-i ceruse voie şi cu siguranţă că nu fusese intimidat de ea, aşa cum erau majoritatea bărbaţilor. Pur şi simplu... bum. O sărutase.

Dru încă nu-şi revenise din şoc. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că avea să fie retrasă din serviciul lui Gray dacă Anthony Sutton afla despre acel sărut.

Dru i-ar fi raportat personal acest lucru lui Anthony şi şi-ar fi dat demisia imediat dacă ar fi crezut că relaţia pe care o înfiripase cu Gray îi afecta capacitatea de a-şi face treaba.

Dar nu era cazul în situaţia asta. Chiar credea că se

descurca.

Gray o surprinsese cu un scurt sărut. Frenezia momentului îi înfierbântase. El supravieţuise pericolului. Oricum. Nu fusese mare lucru. Dru pusese capăt sărutului repede. Poate nu la fel de rapid pe cât ar fi trebuit, dar totuşi... scăpase.

Nu avea de gând să-l mai sărute şi nici să înceapă o relaţie amoroasă cu el. Îi plăcea de el şi se simţea atrasă de Gray, dar asta nu însemna că trebuia să-i afecteze calitatea muncii. Dimpotrivă ar putea-o ajuta să se descurce mai bine.

Găseşti scuze**, **Dru. Şuviţe de păr negru îi alunecară pe faţă. Ea şi le dădu la o parte. Sperase că depăşise tendinţa ei de a-şi găsi justificări pentru acţiunile voite. De data asta, dorinţele ei aveau să câştige deoarece ea ***chiar*** dorea să-l prindă pe atacatorul lui Gray. Aceasta era singurul ei ţel.

Era o femeie în toată firea. Putea să reziste ispitei.

Mai făcu câteva poze, apoi se întoarse la restaurant.

Din moment ce Dru avea motive să creadă că hărţuitorul lui Gray stiuse unde vor fi în seara asta, bănuia că stia şi care le erau maşinile.

j 7 > > >

Ea sună la Sutton şi ceru ca un angajat să le aducă una dintre maşinile de la firmă. Apoi îi escortă pe Gray şi pe Ashley din restaurant până în noul autoturism negru Chevrolet Suburban cu geamuri fumurii. Dru se aşeză pe scaunul şoferului, iar angajatul de la Sutton – pe scaunul din dreapta.

— Nu stau de obicei pe bancheta din spate, spuse Gray în timp ce maşina pleca de la restaurant. Mă simt ca un puşti de doisprezece ani.

Desigur că trupul lui Gray părea mult mai masiv pe bancheta din spate.

— Şşşt, fotbalistule cu nazuri. Savurează o gustare şi joacă-te pe Nintendo DS până când ajungem la destinaţie.

Dru se asigură ca de obicei că nu erau urmăriţi. După ce îl lăsă pe angajat la sediul firmei, o duse pe Ashley acasă la părinţii acesteia. Niciunul dintre ei nu voiau ca Ashley să rămână singură peste noapte în apartamentul ei. Era mai bine pentru ea să fie înconjurată de familie care o putea alina după şocul serii şi putea să o răsfeţe în voie mâine, de ziua ei.

— Mulţumesc că mi-ai făcut cinste cu cina, Gray.

Ashley îi oferi o îmbrăţişare de rămas bun, care părea să dureze mai mult decât era necesar pentru un angajat şi asistenta lui. Dru simţi o umbră inexplicabilă de gelozie.

Când Ashley se dezlipi de Gray, se întoarse spre Dru.

— Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Dru voi să-i spună că era încă în viaţă pentru că gloanţele fuseseră trase cu câţiva centimetri mai sus de locul pe care stătuse în restaurant. În schimb, conchise:

— Oricând.

Dru ţinu direcţia nord în timp ce conducea, iar întunericul şi tăcerea umplură atmosfera din interiorul maşinii.

— Vreau să conduc, spuse Gray.

— Nu.

— Eu sunt clientul.

— De data asta, nu e maşina ta. Treci peste misoginismul ăsta.

Beculeţele de la bordul maşinii erau aprinse. În răstimpuri, un fascicul de lumină pătrundea în interior, când treceau pe lângă stâlpii de iluminat de pe autostradă, apoi dispărea. Amintirea sărutului lor pluti între ei, devenind tot mai copleşitoare cu fiecare milă.

Când Dru trecu de ieşirea care ducea la el acasă, Gray se uită la ea.

— Mergem la mine acasă, spuse ea. Numai în seara asta. Sau poate până mâine seară.

Anunţul ei fu urmat de linişte şi uimire.

— Un agent care-şi duce clientul acasă nu cred că apare în manualul gărzilor de corp.

— Ai dreptate. Nu e trecut.

— Atunci de ce mă duci acolo?

Povestea cu Mark o făcuse pe Dru să devină foarte protectoare. Nu-şi dăduse seama pe deplin cât de protectoare devenise până când gloanţele nu zburară deasupra capului lui Gray. Deci. Asta era.

— Casa mea e într-o zonă retrasă. Sunt sigură că vei fi în siguranţă acolo până când ne asigurăm că lucrurile s-au liniştit şi avem timp să adunăm mai multe informaţii despre atacul din seara asta.

— Am putea foarte bine să mergem şi la un hotel.

Bineînţeles că ar fi putut. Dar Dru nu voia deloc să-l ducă într-un
hotel necunoscut. Ci într-unul unde avea un avantaj. Cunoştea oraşul Holley, Texas şi îşi ştia proprietatea ca-n palmă, iar cunoaşterea însemna putere.

— Nu e nevoie ca amândoi să ne părăsim casele. Weston poate lua orice ai nevoie şi să-ţi aducă la mine acasă când începe tura lui.

Gray se gândi o clipă, apoi spuse:

— N-ai de gând să mă pui să dorm pe canapeaua ta, nu-i aşa? Nu accept aşa ceva.

Dru ştia ca trupul lui se refăcea în timpul somnului după bătaia zilnică pe care o încasa. Odihna potrivită era la fel de necesară pentru un atlet precum nutriţia.

— Am un dormitor un plus. Mai ai şi alte probleme?

— Nu cred că e nevoie să vină Weston. Nu dacă locuinţa ta este atât de solitară şi de sigură precum pretinzi.

— Casa mea e într-o zonă mai retrasă, dar e numai relativ sigură, nu complet sigură. Şi oricum mi se termină tura la zece.

Era deja nouă şi douăzeci.

— Weston şi Mack îşi vor continua turele ca de

obicei.

— Weston e un tip ciudat. S-a gândit cineva că ***el*** ar putea fi persoana care mă hărţuieşte?

— Nu.

Gray plescăi din limbă.

— Ar merita să cercetezi şi pista asta. E doar o idee.

Dru nu se putu abţine să nu zâmbească. Era adevărat că Weston era puţin ciudat. Cei care lucrau în turele de noapte trebuiau să fie aşa. Apelă numărul telefonului lui Weston şi i-l înmână.

— Spune-i ce ai nevoie.

Dru îl ascultă în timp ce Gray vorbi cu agentul.

Conducerea unui autoturism în care Gray era pasagerul o făcea pe Dru să devină extrem de conştientă de cât de valoroasă era viaţa lui. Şi, de asemenea, de responsabilitatea ei pentru siguranţa lui. Era ca şi cum l-ar fi plimbat pe preşedinte cu maşina. Acum că se gândi la asta, poate că Gray avea nevoie de mai multă protecţie decât preşedintele. Oamenilor le plăcea mai mult de el. Dacă Dru ar fi făcut un accident de maşină cu Gray la bord, America n-ar fi iertat-o niciodată.

Gray termină convorbirea şi se foi pe locul lui, sprijinindu-şi un umăr voinic de geam. O privea ca şi cum şi-ar fi dat toată silinţa să-i citească gândurile, cu o mână relaxată pe spătarul care îi despărţea.

Avea un chip puternic şi interesant. O gură serioasă. O bărbie masculină. Trăsăturile lui erau la fel de echilibrate şi incoruptibile ca oricare dintre sculpturile de pe Muntele Rushmore.

Gray nu era un tip tânăr. Şi nici blând. Era un bărbat care se maturizase graţie experienţei şi efortului şi, dacă putea ghici, datorită necazurilor.

— Ai vorbit serios mai devreme, când ai zis că nu eşti dispusă să fii sedusă fără un inel pe deget?

— întotdeauna vorbesc serios.

— Nu eşti virgină, nu-i aşa?

— Nu. ’

— Atunci care-i povestea ta?

Dru îşi cântări opţiunile. Ar fi preferat să-l ignore şi să-şi păstreze intimitatea. Totuşi, Gray îi ceruse să-i spună motivul din spatele principiului „fără relaţii intime înainte de căsătorie”, iar ea nu putea să ţină lucrurile ascunse la nesfârşit.

— De la vârsta de şaptesprezece ani până acum un an şi jumătate, am încercat orice lucru stupid şi nebunesc care se poate testa. Multă vreme am fost îndrăzneaţă, motivată şi provocatoare în cel mai nesăbuit fel. Orice ai fi făcut în viaţă, eu am reuşit performanţa să excelez în rău.

— Nu se poate.

— Ba da, dar nu sunt mândră de acea perioadă din viaţa mea. Când venea vorba de muncă, eram întotdeauna punctuală şi munceam din greu, dar de îndată ce terminam orele de serviciu, îmi satisfaceam oricare poftă aveam. Sunt norocoasă că încă trăiesc după toate astea.

— Si?

— A fost distractiv într-un fel.

Era o oarecare doză de plăcere şi de adrenalină în a fi rău. Dacă n-ar fi stat aşa lucrurile, păcatul n-ar mai fi fost o problemă.

— Totuşi, de-a lungul timpului, faceam tâmpenii din ce în ce mai mari ca să obţin aceeaşi stare de extaz. Si nimic din toate astea...

nu mă împlinea cu adevărat. Bănuiesc că ştii câte ceva despre asta, nu-i aşa? Să cauţi fericirea în lucruri precum realizările profesionale şi bogăţia, numai ca să-ţi dai seama că nu te împlinesc?

Expresia lui Gray deveni neîncrezătoare.

— Dru, am o slujbă pentru care aproape orice bărbat ar ucide ca s-o deţină. Nimeni nu este mai împlinit decât mine.

— Vezi să nu.

Dru zâmbi cu faţa spre parbrizul maşinii. Gray n-avea decât să zică orice. Dar ea ajunsese să-l cunoască şi nu credea o iotă din ce-i spusese.

— Sunt împlinit, insistă Gray.

— Cum zici tu.

— Deci... ce s-a întâmplat cu un an şi jumătate în urmă de te-ai schimbat?

Durerea şi suferinţa se mai domoliseră cu trecerea timpului. Dar ele nu dispăruseră niciodată. Dru încă mai experimenta valuri de tristeţe din când în când.

— Eram în Mexic, într-o misiune, asigurând paza unui director executiv. A fost răpit.

— E chiar momentul potrivit să-i spui actualului tău client că fostul tău client a fost răpit?

— Tu ai întrebat.

Dru îşi aminti acea zi fierbinte şi prăfuită. Mirosurile îi reveniră în minte. Sunetele. Acea îngrozitoare dejucare.

— Răpitorii erau extrem de profesionişti. Au înfundat ruta pe care i-o cerusem şoferului s-o ia, apoi au blocat strada pe care o aveam drept alternativă. Ne-au prins într-o ambuscadă.

Gray aşteptă ca Dru să continue.

— Pe directorul executiv îl chema Mark Hanson, spuse Dru. Sutton mă trimisese ca agent cu un an înainte de atac.

— Ce s-a întâmplat în ambuscadă?

Plămânii lui Dru se încordară.

— Când răpitorii ne-au urmărit maşina, şoferul s-a aruncat la podea. L-am împins jos pe Mark şi am deschis focul. Aş fi avut mai multe şanse de succes dacă aş fi avut un agent cu mine sau dacă răpitorii ar fi venit dintr-o singură direcţie. Dar eram singură, iar ei au venit din două direcţii. Am doborât câţiva dintre ei într-o parte a maşinii, apoi mi-am întors arma în partea cealaltă şi am tras mai multe focuri. În timp ce eram întoarsă cu spatele, au deschis portiera şi m-au tras afară. M-am luptat. Dar erau mulţi. M-au dezarmat şi l-au luat pe Mark.

— Mi se pare c-ai făcut tot ce-ai putut. Erai depăşită numeric.

Gray o apăra. Era îndeajuns de loial ca să o apere, deşi deznodământul acelei zile în Mexic arătă clar eşecul ei.

— Ai fost rănită? întrebă Gray.

— Braţul mi-a fost atins de un glonţ în schimbul de focuri. În lupta din afara maşinii, m-am mişcat ca să blochez o lovitură, iar impactul mi-a frânt tibia. Răpitorii m-au legat de un stâlp, iar ca să mă eliberez mi-am rupt încheietura mâinii. Dar era prea târziu. Plecaseră deja.

Gray rosti câteva cuvinte de furie. Maşina continuă să ruleze cel puţin un kilometru.

— Povesteşte-mi despre Mark, spuse Gray.

— Avea şaizeci şi cinci de ani. Avusese o căsnicie fericită timp de patruzeci de ani, trei copii şi şapte nepoţi. Era un tip grozav. Extrem de inteligent, dar şi extrem de blând. Răbdător. O persoană care întâi te asculta, apoi vorbea. Spre deosebire de ***unii oameni***, s-a înţeles foarte bine cu mine şi făcea tot ce-i spuneam.

— Ai ţinut la el.

— Da. Mi-a fost ca un tată sau ca un unchi preferat.

— Ce fel de muncă presta?

— Era directorul executiv al unei companii de energie nepoluantă.

— Foloseşti timpul trecut când vorbeşti despre el. Bănuiesc că răpirea nu s-a încheiat bine pentru Mark.

Dru dădu din cap.

— Răpitorii l-au ţinut în viaţă pentru răscumpărare. Preţul era scandalos, dar compania şi familia lui erau dispuşi să plătească. Totuşi, înainte ca asta să se întâmple, lucrurile s-au înrăutăţit. Nu cunoaştem detaliile. Se poate ca Mark să fi încercat să scape. Tot ce ştim sigur este că a fost împuşcat în spate şi a murit departe de casă şi de familie.

— îmi pare rău, spuse Gray.

Dru îşi strânse buzele. Această tragedie – adevărul dureros, amintirile, sfârşitul nefericit – era mult prea împovărătoare de purtat.

— I-am explicat lui Anthony Sutton cu lux de amănunte tot ce se întâmplase. Dar şoferul stătuse cu faţa la podeaua maşinii tot timpul şi nu mi-a putut susţine afirmaţiile. Situaţia nu arăta bine, faptul că clientul meu fusese răpit, iar eu eram totuşi în viaţă. Toată lumea de la Sutton m-a privit cu suspiciune multă vreme după aceea. Ştiam că făcusem tot ce-mi stătuse în putinţă pentru Mark, dar asta mi-a oferit mult prea puţină consolare fiindcă, tot eşuasem. Ai auzit vreodată expresia „vino la Isus”?

— Da.

— Eşecul meu m-a apropiat de Isus. Nu pentru că nu mai văzusem oameni morţi înainte. Văzusem în Marină. Moartea îmi era familiară până într-un punct. Dar nu m-am putut împăca cu vina pe care am experimentat-o după ambuscadă. Nici cu furia pe care o resimţeam. Sau, ce era şi mai rău, să mă confrunt cu faptul că, atunci când Mark a avut cea mai mare nevoie de mine, nu l-am putut salva. înainte de întâmplarea asta, mă lăudasem întotdeauna cu abilităţile mele. Dumnezeu S-a folosit de tragedia asta pentru a mă smeri. Pentru a mă aduce la El.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că mergi la biserică.

— Sunt una mai neortodoxă. Mă duc la întâlnirile bisericii de motociclişti în serile de miercuri împreună cu vecina mea.

— Şi atunci când te-ai întors la Isus, ai renunţat la relaţiile intime, alcool şi toate celelalte lucruri rele? întrebă Gray neîncrezător.

— Ei bine, am păstrat o motocicletă. Dru îi zâmbi strâmb. Dar da, în afară de asta, am scos celelalte lucruri din viaţa mea. Odată ce am înţeles că fusesem iertată şi cât de mare fusese preţul iertării mele, m-am schimbat. Am început să trăiesc ca un om iertat. Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Îţi schimbi des partenerele şi consumi băutură. Trăieşti ca un om neiertat.

— Deodată ai început să vorbeşti ca o femeie de la biserică.

Maşina părăsi autostrada pe ieşirea spre Holley.

— Mă rog împreună cu ceilalţi bărbaţi creştini înainte de fiecare meci.

Gray vorbi pe tonul unui profesor care încerca să vorbească logic cu un elev exaltat. Ai putea fi tentat să crezi că toţi jucătorii de fotbal ar fi temperamentali. Nu şi Gray. El îşi păstra ferocitatea pentru terenul de joc, şi chiar şi acolo se controla cu extremă precizie.

— Sunt corect cu oamenii. îmi petrec timpul sprijinind organizaţii caritabile, precum Grace Street, şi îmi donez o bună parte din bani. Am mers la biserică în copilărie. Dar cel mai important lucru, sunt din Texas. Gray îi zâmbi şăgalnic lui Dru. Toţi cei din Mullins, Texas, sunt creştini.

— Am crescut în biserică, Gray. Dacă m-ai fi întrebat în timpul celei mai agitate perioade din viaţa mea dacă eram creştină, ţi-aş fi spus că da. Dar conduita mea nu-mi reflecta spusele.

— Mă judeci.

— Nu, spun lucrurilor pe nume, spre deosebire de majoritatea celor pe care-i cunoşti, care ar fi de acord cu tine chiar dacă ai susţine că cerul e roşu.

Ajunseră la unul dintre puţinele semafoare din Holley. Dru se întoarse cu faţa către Gray.

— îmi placi, spuse el. Nu era deloc timid şi nici nu-şi cerea scuze. Vreau să ieşim împreună.

Pielea lui Dru fu cuprinsă de un fior. Sângele i se înfierbântă. Trupul ei! Trupul o trăda, în ciuda discursului pe care i-l ţinuse lui Gray cu privire la modul în care Dumnezeu o salvase şi cum viaţa i se schimbase.

Asta era problema cu ispitele. Dumnezeu nu le îndepărta. Rămâneau acolo – puternice şi încă mai trebuia să se lupte cu ele. Dacă le făcea chiar şi puţin loc, aveau puterea malefică de a o trage înapoi.

— Nu.

— Te rog?

— Nu.

Trecură câteva secunde, iar Dru avea sentimentul îngrijorător că răspunsul ei îmboldise de fapt firea competitivă a lui Gray. în felul în care un toreador flutura o pelerină roşie în faţa unui taur. Era un tip plin de încredere în forţele proprii căruia îi plăceau la nebunie provocările.

— Cel mai drăguţ lucru pe care ţi-l pot spune este că eşti clientul meu. întâlnirile amoroase dintre agenţi şi clienţi sunt împotriva politicii companiei.

— Si?

— Şi chestia asta pentru mine contează.

Gray o privi insistent.

— Te-ai întâlni cu mine dacă n-aş fi clientul tău?

Urmă o pauză.

— Poate. Sau, poate că nu.

— De ce „poate că nu”?

— Eşti egoist şi misogin şi ***...Ai o mulţime de calităţi. îmi place de tine***, ***deşi mi-aş dori să nu-mi placă...*** mi-eşti antipatic în general şi va trebui să-ţi pui viaţa în rânduială cu Dumnezeu înainte să te iau în serios.

— Sunt bine cu Dumnezeu!

Chiar era? Gray o acuzase că îl judecase şi aşa făcuse. II evaluase după comportamentul lui. Cel din trecut. Era posibil ca Gray să fie acum creştin, deşi instinctele îi semnalau contrariul.

— Cine a spus că trebuie să începem o relaţie? întrebă Gray. Nu trebuie să ai gânduri de genul ăsta ca să ieşi cu mine la o întâlnire sau două.

îndoiala o încolţi. Nu se gândise prea mult la varianta de a se întâlni cu cineva. Nu avusese de ce. De când se întorsese la Isus, Dru primise multe astfel de invitaţii. Le refuzase pe toate din cauza lipsei ei de interes.

Cât de „creştin” trebuia să se dovedească a fi un bărbat

ca să-ţi poţi da întâlniri cu el? Era dispusă să iasă la câteva întâlniri cu cineva dacă nu era sigură de credinţa lui? Un răspuns negativ părea ridicol. Cum putea Dru să fie sută la sută sigură de credinţa altcuiva? Mai mult de-atât, era înconjurată de necredincioşi la muncă, la poligon, în oraş. Chiar ea fusese necredincioasă nu cu mult timp în urmă. A refuza să iasă la cină cu cineva care părea să fie necredincios i se părea drept exces de zel. Creştinii trebuiau să iasă în lume – altminteri cum îşi extindea Dumnezeu împărăţia?

Dar întâlnirile amoroase sunt ceva diferit, Dru. Aifi înhămată la un jug cu cel necredincios şi aşa mai departe.

Ea nu avea răspunsuri.

— Am încheiat discuţia asta ipotetică cu privire la o posibilă întâlnire între noi dacă n-ai fi clientul meu, spuse Dru. Realitatea este că ***eşti*** clientul meu.

— O să am răbdare, Dru. Şi într-una din zilele astea o să ieşi cu mine la o întâlnire.

Ea flutură o mână.

— Poţi să-ţi dai întâlniri cu cine vrei, Gray. Te poţi întâlni cu una dintre milioanele de femei care ar sări la prima ocazie.

— Nu vreau să mă întâlnesc cu ele. Te aleg pe tine.

Atmosfera din maşină deveni atât de încărcată de tensiune încât lui Dru i se uscă gâtul. O făcea să-şi dorească să strângă în pumni materialul albastru deschis al cămăşii lui şi să-l aibă lângă ea.

— Scopul meu este să păstrăm distanţa profesională dintre noi, nu să o reducem, spuse Dru, uşor răguşită. Nu mai putem să ne sărutăm, precum aseară în hol.

— Ţi-a plăcut.

— Nu. Nu mi-a plăcut.

Se lăsă puţin tăcerea după afirmaţia ei.

— Eşti directă, spuse Gray.

— Da.

— Si chiar te mândreşti cu asta. Nu-i aşa?

— Da.

— Când nu mai spui adevărul, atunci nu mai eşti directă, Dru. Asta se cheamă minciună.

Supărată pe Gray şi pe ea însăşi, Dru strânse din dinţi. Avea dreptate. Minţise când spusese că nu-i plăcuse sărutul. Iar el ştia asta. Cuvintele ei – ***întotdeauna vorbesc serios —*** îi reveniră în minte, tulburând-o.

Gray îi dădea dureri de cap. Dru avea nevoie de o pungă de doritos Cool Ranch.

O camionetă trase în spatele lor şi îi claxonă. Dru se uită la semafor. Era verde. Nu ştia când se schimbase culoarea cît timp stătuseră pe loc. Acceleră.

— Dacă mă mai săruţi, va trebui să-l informez pe Anthony Sutton şi nu voi mai lucra la cazul tău.

Aşa deci. Credea că asta îl va potoli pe Gray.

Cincisprezece minute mai târziu, Chevroletül Suburban ajunse pe drumul noroios care ducea la cabana ei.

— Eşti mai retrasă decât credeam la început, spuse Gray, dacă trăieşti atât de departe în inima pădurii.

Dru parcă maşina şi împreună se îndreptară spre uşa de la intrare. Ajungea acasă târziu în noapte atunci când lucra, aşa că întotdeauna lăsa aprins lampadarul rustic de la uşa din faţă, precum şi o lampă în camera de zi.

— Nu e genul de casă în care mă aşteptam să locuieşti, spuse Gray. N-ai destul de mult spaţiu pentru maşina ta de super eroină.

Dru n-ar fi trebuit să se simtă atât de măgulită de insistenţa lui Gray cu privire la alter egoul ei de super eroină. Chiar n-ar trebui.

— Ţin maşina într-o peşteră subterană super secretă.

Sunetul zgârieturilor făcute de unghiile lui Fi pe lemnul tare ajunse la ei înaintea căţeluşei. Dru o scărpină pe gât şi sub urechi.

— Ea e Fi.

— Ca în ***Semper Fi***[*]?

— Da.

Căţeluşa se duse la Gray, care o mângâie în timp ce aceasta dădu din coadă.

— Arată ca şi cum ar avea în jur de treizeci de ani.

— Are unsprezece. Am adoptat-o de la un adăpost pentru animale în perioada de recuperare după fractura de la picior şi încheietură. Şi-a adus aportul la schimbarea mea.

Dru întinse spre Fi o mână cu palma în sus.

— Una care adoră petrecerile.

Apoi pe cealaltă mână.

— Proprietară de câine.

Lui Dru îi luă cam treizeci de secunde pentru a-i arăta lui Gray camera de zi şi bucătăria. Casa nu-i era murdară, dar era într-o dezordine plăcută. Pături, cărţi, o sticlă goală de apă şi corespondenţa zăceau de-a valma. Pe podea zări două perechi de pantofi – marca New Balances pentru alergat şi pantofii eleganţi cu tocuri L.K. Bennett[†]. Laptopul îi era deschis pe canapea.

La etaj, îi arătă dormitorul ei şi baia. Apoi se opriră în pragul celui de-al doilea dormitor.

— Asta e al tău.

Gray păşi în spaţiul strâmt, umplând jumătate din el.

— E cumva un dulap?

Părea să fie pe punctul de a izbucni în râs.

— E într-adevăr foarte mic. Nepoţii şi nepoatele mele dorm aici când rămân peste noapte la petrecerile în pijamale.

Patul dublu, cu tăblia rustică din aramă acoperit cu o

*** O expresie latină care înseamnă „mereu credincios" sau „mereu loial". Este deviza Corpului marin al Statelor Unite, scurtată de obicei la Semper Fi [n. trad.].**

† L.K.Bennett – brand internaţional de modă de lux, cu sediul la Londra, Marea Britanie [n. trad.].

cuvertură în culorile albastru, roşu şi alb, ocupa peretele de vizavi de geam. O mică bibliotecă cu cărţi pentru copii şi jucării ţinea locul unei măsuţe de toaletă. O veioză solitară era aşezată deasupra.

— Ei bine, vai cât e ora? Dru se uită la ceasul ei. E zece. Mi-am terminat tura, deci o să-mi scot câinele la plimbare, apoi o să mă închid în camera mea şi o să mă ascund de tine. Mă simt ca o profesoară care a trebuit să-şi aducă acasă unul dintre elevi.

Ochii lui Gray luciră poznaş.

— Vrei să te joci de-a profesoara?

— N-ai leac.

ui Gray i-ar fi plăcut să inspecteze casa lui Dru. Să se uite ce are în congelator şi în cămară. Să-i răsfoiască revistele. Să se uite la emisiunile TV pe care ea şi le înregistrase ca să ştie ce îi place.

Dar a doua zi dimineaţă după ce făcuse un duş şi se îmbrăcase cu pantalonii de trening şi cămaşa Dri-FIT* pe care Weston i-o adusese aseară, şi coborî la parter îl găsi pe Big Mack stând în camera de zi. S-a zis cu distracţia.

— Bună, Mack.

— Bună, Gray.

Melodia luiTaylor Swift,„Blank Space,” se auzea încetişor din căştile telefonului bodyguardului. Mack îşi mişca capul şi arăta înspre Gray în timp ce cânta: ***Fve got a blank space*, *baby*, *and Tll writeyour name.*** †

— Ai nevoie de consiliere. Gray se întoarse înspre bucătăria lui Dru.

---

* **Echipamentul de tenis Nike este fabricat dintr-un material superior prin tehnologia Dri-FIT. Aceasta consta în inserţii în interiorul tesaturii amplasate strategic pentru a absorbi traspiratia corpului şi a o evapora, permiţând aerului sa circule şi sa raceasca organismul [n. trad.].**

† **„Iubire, am să scriu numele tău aici, în acest spaţiu liber al meu.” (traducere liberă din engleză) [n. trad.].**

Big Mack se mişcă greoi în spatele lui, aducând şi acordurile muzicale cu el.

— Am auzit că ai avut o cină palpitantă aseară.

— Aşa a fost. Gray făcu cu mâna înspre cafetiera lui Dru. Ce şanse avem să găsim ce ne trebuie ca să facem cafea?

— ***Eigbty/Twenty?**** ***M.&ck*** se porni din nou să fredoneze, de data asta adăugând şi nişte mişcări de dans în timp ce îl ajută pe Gray să găsească cafeaua măcinată, filtrul şi cănile. ***„So its gona be forever***; fredonă el, ***or it's gonna go down inflames***... †

Gray reuşi totuşi să cotrobăie prin dulapurile bucătăriei. Nu erau foarte aprovizionate. Nu se compara deloc cu modul în care Ash se gospodărea. Mâncarea nu era nici organică, nici sănătoasă.

Şi apoi, unde era Dru? Voia să o vadă înainte să plece la antrenamente în jumătate de oră.

De îndată ce cafeaua începu să fiarbă în cafetieră, Gray se sprijini cu mâinile de blatul de bucătărie, uitându-se pe fereastra de deasupra chiuvetei şi văzând în mare parte doar siluetele golaşe ale copacilor de la începutul lui decembrie. Nu era obişnuit să fie înconjurat de atâta pustietate şi singurătate. Era ceva straniu. Şi totodată liniştitor.

Casa lui Dru îi amintea de staţiunile de lux a căror locaţii erau construite pentru oaspeţii care căutau puţină intimitate la sfârşit de săptămână. Camera lui multimedia avea mai mulţi metri pătraţi decât întreaga ei casă. Aşa-zisa cameră în care dormise aseară era mai mică decât masa din sufrageria lui.

Chiar şi aşa, se odihnise bine în patul îngust. Foarte bine. Mult mai bine decât cineva care era obişnuit să

---

* **Optzeci/douăzeci [n. trad.]**

† **Deci povestea noastră va dura pentru totdeauna sau va pieri în flăcări [n. trad.]**

doarmă într-un pat king size.

Stătea împreună cu Mack la masa rotundă din bucătărie, ascultându-i ponturile despre apărarea celor din echipa Patriots* înainte de meciul din deplasare de mâine din Massachussets, când Dru şi Fi intrară în bucătărie.

Gray rămase nemişcat, observând-o cu atenţie. Purta adidaşi de alergat, pantaloni negri de sport şi o cămaşă subţire Nike cu mâneci lungi de culoare albastru deschis. Nu era machiată. Părul ei negru şi strălucitor era prins într-o coadă de cal.

Faptul că era aici şi o vedea era ca şi cum i s-ar fi divulgat un secret. Până acum, Gray nu o văzuse îmbrăcată altfel decât în hainele de la muncă. Lui îi plăcuse întotdeauna cum arătau femeile îmbrăcate cu haine de sport. Dru, însă?

Doamne, arăta superb.

— Bună dimineaţa, domnilor.

— ’Neaţa.

— Se pare că v-aţi descurcat cu cafeaua. Vrea cineva micul dejun?

— Sigur, răspunse Gray. Doresc clătite şi şuncă. El rânji şi aşteptă replica ei acidă.

— Pixurile tale cu privire la femei sunt nesfârşite, nu-i aşa, Gray? Bluza ei albastră făcu ca ochii să-i pară şi mai deschişi la culoare. În primul rând, eu nu gătesc. În al doilea rând, chiar dacă aş găti, n-am ingredientele necesare pentru clătite. Aici nu te trezeşti cu June Cleaver† în bucătărie, ca la tine acasă.

*** New England Patriots – echipă de fotbal american cu sediul în zona Greater Boston [n. trad.].**

† Actriţă care juca în serialul de televiziune american „Lasă-l pe Beaver”. June şi soţul ei, Ward, sunt adesea invocaţi ca model tipic pentru părinţii din suburbiile americane în anii ’50 [n. trad.].

Mack pufni în râs, distrat ca de obicei de dinamica dintre Gray şi Dru.

— Am cereale. Sau Pop-Tarts. Dru aşeză cutiile pe masă lângă boluri, linguri şi o sticlă cu lapte. Vă puteţi servi.

— Capn Crunch sau Apple Jacks*? întrebă Gray. Unde sunt cerealele sănătoase, Dru?

— Acasă la tine, răspunse ea. Aceasta e casa mea, iar mie îmi plac cerealele care chiar au un gust bun.

— Cum de te păstrezi atât de slabă? întrebă Mack. Eu numai ce mă uit la o pungă de Capn Crunch şi mă îngraş cinci kilograme.

* **Diferite tipuri de cereale [n. trad.].**

— Alerg în fiecare zi. Dar în mare parte e vorba de moştenirea genetică. Am un metabolism rapid. Mănânc mult, dar nu se depune.

— Aş vrea şi eu să am un metabolism rapid, murmură Mack.

— Aş fi crezut că Războinica bea sucuri verzi din fructe sau mănâncă carbohidraţi sănătoşi, spuse Gray.

— Cine e Războinica? întrebă Mack.

— Un personaj de benzi desenate pe care eu şi Dru îl cunoaştem, răspunse Gray.

— Războinica nu trebuie să-şi facă griji cu privire la sucurile verzi din fructe sau la carbohidraţii sănătoşi, îi răspunse ea. Super eroinele pot mânca tot ce poftesc. Am dat o lege în privinţa asta în anii 70.

Gray râse.

— Ne vedem mai târziu, doamnelor, spuse Dru, dispărând în spatele casei.

Gray simţi o împunsătură dureroasă dată de pierderea ei.

— Unde te duci?

— Să alerg, strigă ea.

Gray se îndreptă spre uşa din spate, unde Dru îşi punea o bentiţă de cap mai călduroasă şi un pulover.

— Pot să vin cu tine? O să fie o încălzire bună pentru mine.

— Mack nu poate să ţină pasul, iar eu aş prefera să nu alerg cu arma la mine.

— Haide, o rugă Gray. Trebuie să plecăm în curând, aşa că o să te însoţesc doar zece minute, apoi o să alerg înapoi aici zece minute. Vreau să văd de ce eşti în stare.

— Am viteză.

— Aş fi surprins dacă n-ar fi aşa.

Dru îl observă preţ de o clipă îndelungată, apoi se duse sus, ghici Gray, să-şi ia arma şi tocul. El începu să se întindă.

Când Dru se întoarse, porniră într-o alergare uşoară, cu Fi alături. Un pârâu curgea de-a lungul unei văi micuţe

pe lângă ei. Gray putea auzi clipocitul apei care curgea peste pietre. Un aer rece le suflă din faţă.

La început, flexiunea şoldului fu rigidă, dar începu să se încălzească pe cum alerga. Cei doi înteţiră pasul treptat. În sfârşit, mobilitatea i se îmbunătăţea considerabil.

— Ţi-aduci aminte ce mi-ai spus aseară? spuse Gray. Că trăiesc ca şi cum aş fi neiertat?

— Da?

— Mă deranjează.

— Te deranjează – vorbele lui Dru ieşiră în reprize în timp ce respiraţia îi deveni tot mai ritmică – deoarece e adevărat, iar Dumnezeu te convinge de asta.

— Nu-i adevărat. Cred că sunt iertat.

Dru îi aruncă o privire sceptică.

— Chiar. Cred.

— Eu rămân la convingerea mea de aseară. Nu mă pot uita în sufletul tău sau ceva de genul ăsta. Nu sunt psiholog sau preot -

— Poţi să mai repeţi o dată.

— Conexiunea dintre tine şi Dumnezeu e întreruptă.

Dru se înşela amarnic. Era hotărât să-i demonstreze contrariul, dar cum? Când avea să-l cunoască mai bine, avea să-şi dea seama. Era creştin. Da, consuma tărie şi avea iubite. Dar se comporta exemplar în comparaţie cu majoritatea tipilor pe care îi cunoştea.

Ea mări pasul. Gray era atlet profesionist. Era mai rapid decât Dru. Dar acolo unde el era greoi, ea era uşoară. Abia dacă atingea pământul în timp ce alerga, iar picioarele ei lungi se mişcau rapid şi graţios. Ea îşi mări ritmul. Cu toate astea Gray rămase lângă ea, deosebit de amuzat, aruncându-i ocheade.

Şi-o putea imagina cu uşurinţă în copilărie, încercând din răsputeri să ţină pasul cu fraţii ei, maxilarul fiindu-i încordat exact în acelaşi unghi. Tandreţea pe care el o simţea faţă de ea era ca o băutură caldă într-o zi rece. Se ataşase foarte mult de ea. Îi plăcea spiritul arţăgos,

curajul şi independenţa ei încăpăţânată. Chiar şi spiritul ei competitiv.

Mai târziu în acea dimineaţă, Dru părăsi poligonul de tragere şi parcă în faţa magazinului alimentar. Se întinse să ia din torpedou lista de produse pe care le achiziţiona cel mai adesea. O folosea întotdeauna pentru a-şi aminti ce trebuia să cumpere în timp ce se plimba printre rafturi.

Luă lista care zăcea în spatele actelor maşinii. Şi chiar în clipa aceea, îşi dădu seama ce anume nu îi dăduse pace cu privire la Mildred Osbourne şi camioneta ei Ford maronie.

Meg se mişca greoi zilele astea. Ca un tren care trăgea o încărcătură mult prea mare.

Se apropie de padocul din spatele grajdului de iepe de prăsilă de la Whispering Creek, pe jumătate mergând ca o persoană normală, pe jumătate balansându-se ca o femeie însărcinată. O iapă şi mânzul ei se aflau în interiorul ţarcului împrejmuit, ceea ce era bine. Decembrie nu era sezonul potrivit pentru mânjii nou-născuţi ai cailor de curse.

Cu grij ă, Meg îşi aşeză un braţ pe gardul vopsit în alb şi se poziţionă pe o parte astfel încât să-i poată vedea mai bine pe cei doi cai.

Amândoi erau negri. O pată albă străbătea fruntea mamei, iar toate cele patru picioare ale ei aveau pete albe. Mânzul era negru ca smoala şi foarte tânăr. Picioare fusiforme îi susţineau corpul. Coama şi coada aveau părul fin de culoarea piersicii.

Meg zâmbi, văzând cum mânzul stătea la câţiva centimetri depărtare de mama lui. De fiecare dată când iapa făcea câţiva paşi pentru a paşte iarbă, micuţul mergea alături de ea, iar coastele lor se atingeau.

Trecuseră câteva luni de când Meg vizitase padocul ăsta. Aproape un an, poate? Aşa de mult? Da. Atât de mult. Pe vremuri, Meg venea aici mai des. Apoi viaţa, munca şi lucruri mai urgente o ţinuseră departe.

Stătuse pentru prima dată în acelaşi loc în urmă cu opt ani, la scurt timp după ce moştenise ferma. La vremea respectivă, Meg îşi jelea tatăl. Atacurile de panică o asaltau, nu voise să preia controlul unei ferme de cai de rasă.

Totuşi, ce îi plăcuse întotdeauna la fermă? Mânjii. De prima dată când îi văzuse, Meg îi adorase. Erau frumoşi, delicaţi, nevinovaţi şi o amintire vie a faptului că viaţa merge mai departe. În fiecare an, un nou început.

Se împrietenise cu Bo chiar în locul acesta. De fapt, odată ce-şi dăduse seama că el apărea la gard de fiecare dată când ea venea, continuase să vină ***doar*** ca să petreacă timp cu Bo. Obişnuia să-i zâmbească în felul lui masculin. Ochii aceia de un cenuşiu care o topeau îi calmase în vremea aceea inima ei foarte tulburată şi singuratică. Dumnezeu o mângâiase prin intermediul lui Bo.

Se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Şi datorită acestui fapt, Dumnezeu îi condusese destinul lui Meg într-un mod surprinzător. Ei, căreia îi plăcuse arta şi muzeele mult mai mult decât caii şi cursele, se hotărâse să păstreze ferma tatălui ei.

Slavă Domnului pentru asta. Ferma era chemarea lui Bo. Era mijlocul prin care Jake şi Lyndie îşi dovedeau abilităţile sclipitoare în ceea ce privea antrenamentul cailor de rasă. Traseele pentru cai pe care le păstraseră aduseseră bucurie familiilor care locuiau la conac. Fără fermă, Silver Leaf n-ar fi avut niciodată şansa de a inspira lumea cu viteza lui uimitoare şi cu inima lui curajoasă.

Dumnezeu lucrase într-aşa fel încât toate lucrurile se aranjaseră cât se poate de bine.

Meg îşi închise ochii şi-şi întoarse faţa înspre soarele de iarnă, rugându-L pe Dumnezeu să-i dea aceeaşi linişte

pe care El i-o dăduse odinioară în locul acesta.

Cu douăzeci de minute în urmă, stătuse la biroul ei din clădirea administrativă de la Whispering Creek, recuperând munca rămasă nefacută din zilele în care lipsise de la Fundaţia Cole. Simţise o împunsătură puternică şi dureroasă în zona pelvină. Inima îi tresărise şi aproape că nu mai putuse respira de frică. Meg apelase linia directă care i se dăduse către asistenta dr. Peterson. Femeia, care o cunoştea bine, îi explicase cu seninătate că senzaţia era normală şi că nu avea de ce să-şi facă griji.

Banală? Meg încercase să-şi vadă mai departe de treabă, dar sfârşise prin a se holba la monitorul computerului în timp ce gândurile i-o luau razna. Se hotărâse să iasă din birou şi să conducă maşina până la padocuri.

îşi luase haina din lână pentru a nu simţi răcoarea zilei. Totuşi, fără vânt şi cu mult soare, vremea era plăcută – mult mai plăcută – afară. Aerul avea acel iz muşcător al lunii decembrie. Meg putea simţi mirosul lemnului şi al frunzelor uscate care se zdrobeau sub paşii ei şi un iz fin de pin.

Meg auzi zgomot de paşi. Se întoarse şi îl văzu pe Bo mergând în direcţia ei. Exact ca pe vremuri. Un val de nostalgie o năpădi.

Bo purta acelaşi model de jachetă pe care îl preferase întotdeauna. Cu petice pe coate de un maro închis şi cu un guler din piele de oaie. Meg îi dăruise jacheta asta cu ocazia zilei lui de naştere. Blugii îi erau uzaţi, ghetele zgâriate, iar părul lui negru era tuns scurt.

— Cum reuşeşti să faci asta? întrebă Meg.

— Ce anume?

— Să afli că sunt aici.

— Am o reţea de spioni. Bo o sărută uşor în loc de salut. Incolăcindu-şi un braţ pe după gard, se întoarse cu faţa spre ea. Ce te aduce în padocul de iepe pentru prăsilă, doamnă Porter?

Meg ridică din umeri.

— Aveam nevoie de o pauză. Voiam să ies în natură.

Chipul lui îi trăda înţelepciunea de care dădea dovadă.

— De ce aveai nevoie de o pauză?

— Am simţit o durere ciudată care m-a speriat. Asistenta doctoriţei Peterson m-a asigurat că totul este în regulă, dar trebuia să mă liniştesc.

Îi putea spune orice şi totul lui Bo. Faptul că putea să-i vorbească
liber, fără ocolişuri o liniştea foarte mult.

’ > >

— Bine.

Bo îi luă mâna şi o sărută înainte să-şi întoarcă atenţia înspre iapă şi mânz. Mâna lui caldă, încălzindu-i degetele reci. Liniştea prezenţei lui o întări.

— E de-abia a doua oară când cei doi au ieşit afară, spuse Bo.

— Cât are mânzul?

— Trei zile. Dar s-a născut cu o lună mai devreme de termen, aşa că i-am ţinut înăuntru mai mult decât o facem de obicei.

— Arată grozav.

Bo o observă pe Meg cu atenţie, aşteptând până când privirile li se întâlniră.

— Mânzul s-a născut prematur. Dar şi el şi iapa sunt foarte bine. Cu doar aceste două propoziţii, Bo rosti o întreagă predică de
încurajare. Mânzul se născuse prematur, aşa cum probabil aveau să se

nască şi bebeluşii ei. Dar iapa şi mânzul se simţeau grozav, la fel cum Bo era sigur că Meg şi bebeluşii aveau să se simtă bine. Dumnezeu avusese grijă de aceşti doi cai chiar şi atunci când lucrurile nu au mers conform planului sau orarului. Se puteau baza pe faptul că Dumnezeu avea să aibă grijă şi de Meg şi de copiii ei.

Meg îşi încolăci braţul în jurul braţului lui Bo şi îşi puse capul pe umărul lui. Rămaseră aşa, admirând frumuseţea exemplului din faţa lor fără să schimbe o vorbă. Meg şi Bo trecuseră prin multe împreună. Comuniunea lor trecea pragul cuvintelor.

Când Meg privi retrospectiv cursul evenimentelor prin care trecuse, putu vedea amprenta credincioşiei lui Dumnezeu în fiecare etapă a vieţii.

Rămase orfană de mamă pe când avea doi ani. Dumnezeu însă se îngrijise de ea şi i-o dăruise pe Sadie Jo în calitate de dădacă, suporter, îngrijitoare şi bunică vitregă.

Primul soţ o minţise pe Meg, îi furase încrederea şi o părăsise. Dumnezeu fusese alături de ea tot timpul. Îi dăruise un nou început de fiecare dată. O nouă speranţă.

Tatăl lui Meg murise când ea avuse douăzeci de ani. Dumnezeu o chemase la Whispering Creek. El îl adusese pe Bo în viaţa ei. Şi tot El îi oferise ceea ce avea să devină pasiunea vieţii ei.

Complicaţiile sarcinii acesteia aveau puterea de a o îngrozi până în măduva oaselor. Atacurile de panică pe care nu le mai avusese în ultimii ani făceau tot posibilul să revină în forţă în viaţa lui Meg.

Voise să scape de frică şi să se încreadă în Dumnezeu. Meg se rugase să-i fie luate temerile. îşi purtase familia în rugăciune înaintea Lui în fiecare zi. Dar până acum, Domnul alesese să lucreze aşa cum o făcuse după ce prima căsnicie a lui Meg se destrămase. Nu-i îndepărtase îngrijorările. Ci mai degrabă, o sprijinea în mijlocul lor. Câteodată, i se părea că Dumnezeu o susţine de un simplu fir de aţă.

Ea oftă şi îi strânse mâna lui Bo.

— Nu vreau să te reţin dacă ai treabă, şopti ea.

—Tu eşti prioritatea mea, Contesă. Pentru tine am tot timpul din lume.

199

— Ţi-a spus Dru că o scot diseară în oraş la un desert?

Cuvintele lui Corbin îl loviră ca un duş rece. Clipi o singură dată.

— Ce-ai spus?

Stătea în faţa vestiarului său din sala de antrenamente a echipei Mustangs.

Prietenul lui era la câţiva centimetri distanţă. Plin de sine, Corbin îşi încrucişă braţele.

— Am stabilit întâlnirea de câteva zile. Ne întâlnim diseară în orăşelul ei. Holley parcă? Nu ţi-a pomenit nimic de ieşirea noastră?

— Nu. Gray se aplecă şi îşi legă şiretul de la pantof ca şi cum viaţa lui depindea de asta.

— îmi miroase a victorie.

Gray se încruntă tare. îşi legă şiretul de la celălalt pantof, apoi se ridică uşor în picioare. Era cu doi centimetri mai înalt decât Corbin. Amândoi întâmpinaseră greutăţi în copilărie. Amândoi erau cu totul dedicaţi echipei lor. Aveau interese comune şi un simţ al umorul aparte.

Gray îl stima mult pe Corbin. Dar în momentul ăsta furia care-l cuprindea şi tendinţa bruscă de a-l pocni nu-i demonstrau loialitatea de prieten.

Corbin îl studie pe-ndelete, iar sprâncenele i se ridicară.

— Dacă îmi rupi ceva, uriaşule, nu uita că n-o să mai fiu în stare să-ţi arunc mingea. Îi zâmbi timid. Chiar începe să-ţi placă de ea, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat cu

părerea ta despre Dru că e prea dură? Prea competitivă? Îţi mai aduci aminte ce spuneai?

— M-am răzgândit.

— De obicei nu eşti posesiv.

— De obicei, nu.

În trecut, ce-i drept nu fusese. Dar în cazul lui Dru era altă poveste.

— Ce e diferit la ea?

— Este... prietena mea.

Gray îşi dădu seama că era adevărat. Pentru prima dată în viaţă, femeia cu care voia să se întâlnească era şi prietena lui.

— Ei bine, noroc în amiciţia voastră. Să văd dacă o pot convinge pe Războincă să fim mai mult decât prieteni în seara asta.

Corbin îi făcu cu ochiul şi se duse la vestiarul său.

Gray rămase nemişcat ca o stâncă, iar în jurul lui activităţile coechipierilor săi erau în toi.

Ştia cum aveau să decurgă lucrurile diseară. Oricine îl întâlnea pe Corbin îl idolatriza.

Existau câteva nume sonore pe fiecare listă NFL, dar noul atacant era chiar în capul acelei liste. În calitate de atacant central, Gray aprecia un atacant profesionist. Fără el, indiferent cât de buni erau ceilalţi, echipa era sortită eşecului. Corbin Stewart fusese numit Cel Mai Valoros jucător al Super Bowl-ului pe care îl câştigaseră. El deţinuse unul dintre cele mai bune locuri în clasamentele atacanţilor timp de cinci ani la rând. În situaţii stresante, Corbin era la fel de calm ca suprafaţa unui lac, era un lider înnăscut şi putea arunca o minge prin urechile acului.

Pe de altă parte, atacanţii erau puţin mai molâi decât restul, după părerea lui Gray. Dacă unul era eliminat de pe teren, făcea un tărăboi imens. Gray încasa lovituri în fiecare meci.

Gray nu voia ca Dru ***a lui*** să iasă în oraş şi să mănânce desert împreună cu Corbin. Toată lumea avea să i se

arunce la picioare, femeile aveau să saliveze după el, iar el avea să-şi folosească din plin şarmul personal.

Gelozia împovărătoare îi clocotea în piept, înfierbântându-l cumplit.

ru se întoarse la cabana ei în acea după-amiază chiar înainte de a-şi începe tura. Era încă destul de departe, când zări maşina Denali a lui Gray şi camioneta lui Mack parcate în faţă.

Chiar şi simpla vedere a autoturismului condus de el o umplea de emoţie. Jalnic.

După îşi achită îndatoririle din dimineaţa asta, se întorsese în zona restaurantului Urban Country. Cu ajutorul unei scări, escaladă zidul din spate al unei clădiri vechi cu un singur etaj care era vizavi de restaurant. Dru găsi urme proaspete de paşi în praful de pe acoperiş, într-un loc bătătorit de multe alte tălpi. Presupuse că urmele de paşi neatinse erau ale trăgătorului. În timpul investigaţiei, poliţiştii le evitaseră cu grijă, călcând numai pe lângă ele.

Dru făcuse poze ale urmelor de paşi şi le măsură lungimea şi lăţimea. Paşii păreau să fie de pe talpa şănţuită a unui adidas de bărbat. Talpa avea în jur de douăzeci şi cinci de centimetri lungime. Ceea ce însemna mărimea 40.

Lunetistul nu fusese îndeajuns de amabil încât să lase în urmă şi alte indicii evidente, aşa că Dru îl sunase pe Anthony Sutton, care o informase că vorbise cu detectivul Carlyle. Pe lângă analiza urmelor de paşi, poliţia mai cercetase şi câteva dintre zonele de dimprejur, căutând amprente, şi îi rugase pe proprietarii magazinelor cu camere video să le ofere acces la înregistrări.

Gloanţele erau de şapte milimetri, marca Remington, şi se găseau foarte uşor. Muniţia nu avea să-i ajute să localizeze atacatorul. Dru credea că lunetistul ***era*** hărţuitorul lui Gray, aşa că nu trăgea speranţă să-i descopere identitatea prin intermediul urmelor de paşi şi al înregistrărilor de pe camerele video. Hărţuitorul era

mult prea atent la detalii.

Toată ziua reflectase cu o oarecare nelinişte la acele aspecte ale atacului de aseară pe care nu le înţelegea. De ce hărţuitorul nu-şi corectase ţinta după ce văzuse că primul foc de armă fusese tras prea sus? Dacă persoana asta voia să-l omoare pe Gray, de ce încetase focul după numai două gloanţe?

Ce ştia Dru mai exact? Sigilarea unor cuvinte de ameninţare într-un plic era un lucru total diferit faţă de a lua o armă în mână şi de a trage ţintit înspre o fiinţă umană. Hărţuitorul lui Gray trecuse de acea barieră aseară, şi astfel Gray se afla acum într-un pericol mult mai mare.

Dru îl întrebase pe Sutton dacă îl putea ţine pe Gray încă o seară în cabana ei, iar acesta fusese de acord, atâta vreme cât victima atacului era de acord. Nu se gândise cum să-i ceară voie. Avea să-l informeze că va mai rămâne la ea acasă.

O întâmpină mirosul de popcorn atunci când intră în cabană. Gray şedea pe unul dintre scaunele din camera de zi, cu un picior încrucişat pe genunchiul opus, cu ultimul număr din revista ***Guns & Ammo*** deschisă în poala lui şi cu un bol de popcorn pe măsuţa de lângă el. Părea complet relaxat, simţindu-se ca la el acasă.

— Bine ai venit acasă, spuse Gray.

— Mulţumesc.

Lui Dru i se părea ceva ireal să-l aibă pe Gray aici, aşezat atât de confortabil. Ea se întorcea întotdeauna într-o casă goală. întotdeauna. Era un gând periculos şi ispititor… atât de minunat… să vină acasă şi să-l găsească pe el aşteptând-o.

— Care mai e treaba, Mack?

— Nu cine ştie ce.

Dru îi zâmbi lui Big Mack, care se instalase pe canapeaua ei.

Inevitabil, atenţia lui Dru se mută din nou asupra lui Gray. Purta o şapcă cu sigla echipei Mustangs şi un

hanorac negru cu fermoar în faţă peste hainele de sport. Părea că făcuse duş de curând şi probabil că mirosea ca un bogat.

— Vei mai rămâne aici încă o noapte, îl informă Dru.

— Poftim? Gray se prefăcu scandalizat. Chestia aia căreia îi zici pat are mărimea unui săpun.

— Da. Iar disconfortul tău în calitate de oaspete îmi oferă multă satisfacţie.

Mack râse zgomotos.

Dru se duse la bucătărie să caute o sticlă de Cola şi să-şi găsească echilibrul mintal. Faptul că Gray stătea în cabana ei era deopotrivă cel mai umilitor lucru şi cea mai plăcută plăcere pur feminină care o agitase ca bulele de şampanie. Latura ei casnică se bucura să-l aibă în casă.

Stai aşa, nu avea o latură casnică? Cum? Dru nu avea o astfel de înclinaţie spre partea casnică.

Se spălă pe mâini la chiuvetă, încercând să se cureţe complet de gândurile ei nepotrivite. Fi îi stătea la picioare.

Un sfat înţelept pentru tine, Fi. Nu te îndrăgosti de jucători de fotbal încrezuţi şi afemeiaţi. Orice femeie isteaţă stie ce prostie ar fi un lucru ca ăsta.

Retrieverul ei se uită la Dru cu o privire întrebătoare.

— Ce mai faci tu, draga mea Fi? Ţi-e foame?

Dru îi aruncă doi biscuiţi de câini, apoi scoase dopul de la sticla de Cola şi bău cafeina dulce şi carbogazoasă.

Când reuşi să-şi revină, Dru se duse cu sticla de Cola în camera de zi. Mack era în picioare şi se mişca atât de unduitor de parcă era un şarpe. Pocnea din degete în ritmul cântecului în timp ce vocea lui Miley Cyrus răzbătea din casca care îi atârna din ureche.

— Rămas bun, nefericiţilor. Mack rânji şi merse în paşi de dans spre uşa de la intrare. Am şters-o de aici. Ne vedem mâine.

îşi luară la revedere.

Uşa se închise în urma lui, lăsându-i pe Dru şi pe Gray singuri într-un mediu care deodată păru mai intim.

— Mack e mult mai distractiv decât tine, spuse Gray.

— Dar îţi place de mine mai mult oricum.

— Adevărat. Gray mestecă nişte popcorn. Ceva nou în legătură cu atacul de aseară?

Dru se aşeză pe măsuţa de cafea şi îi spuse ce aflase.

— Practic, spuse Gray când ea termină, n-au descoperit încă nimic care să ne ajute să identificăm atacatorul.

— Cu excepţia posibilului număr de la pantofi.

Dru luă o gură de Cola.

— Ce-mi ascunzi?

Ea îl privi inexpresivă.

— Hai, spune-mi.

— Probabil că nu e nimic important.

— Spune-mi oricum.

Dru îşi frecă bărbia. Ajunsese să-l cunoască destul de bine, dar era surprinsă de fiecare data când descoperea că şi el o înţelese la fel.

— Mi-am dat seama de ceva mai devreme... în legătură cu Mildred Osbourne şi camioneta ei maronie.

— Ce anume... ?

— Am deschis torpedoul maşinii mele şi înăuntru am dat de actele de înmatriculare ale autoturismului. Ceea ce m-a pus pe gânduri. Maşina e înregistrată pe numele meu, nimic anormal. Sunt necăsătorită şi am peste douăzeci de ani. Dar Mildred e măritată şi are optzeci de ani. De ce o femeie de vârsta ei ar avea un vehicul înregistrat numai pe numele ei?

— îmi miroase a misandrinism, Dru.

Buzele lui Gray se arcuiră. îi servea aceeaşi acuzaţie de care Dru îl suspectase.

— Ceea ce ar putea explica motivul pentru care mi-a luat ceva timp până m-am hotărât să investighez de ce numai Mildred e trecută pe actul de proprietate al camionetei. Susţin cu tărie feminismul.

— Nu mai spune, spuse Gray sec.

— L-am verificat deja pe fiul lui Mildred, Rich, deoarece el este singurul care se află în posesia camionetei. Am rugat-o pe Julie, experta tehnică de la Sutton, s-o cerceteze din nou pe Mildred.

— Ar fî bine ca persoana care mă hărţuieşte să nu fie o bătrânică, Dru. Ţin mult la imaginea mea de superstar NFL imbatabil.

— Poftim?

— Să te am pe tine drept gardă de corp şi pe Mildred drept hărţuitoare mi-ar strica imaginea -

— Nu spun că Mildred ***este*** hărţuitoarea ta, spuse Dru. O să mai aflu câte ceva despre ea. Asta-i tot.

De sub cozorocul şepcii, Gray o observă cu atenţie pe Dru. În loc ca ochii lui să pară mai întunecaţi în umbră aşa cum ar fi fost de aşteptat, mocneau ca jăraticul încins. În timp ce îl privi, tachinarea din ochii lui începu să pălească. Sobrietatea îi luă locul. De fapt, era ceva mai mult decât austeritate. Era aproape durere.

— Mai stau aici o noapte, spuse Gray.

— Da.

— Cum o să ne ocupăm timpul?

— În după-amiaza asta, ne vom duce în vizită la vecina mea. Augustine mă va altoi bine cu figurinele Precious Moments dacă află că ai fost aici şi nu te-am dus să te vadă.

— Ce altceva o să mai facem? Diseară, de exemplu?

Aha. Gray aflase de planurile ei cu Corbin. Asta îl rodea.

— Ştii deja ce fac diseară?

— Am auzit un zvon.

— O să ies puţin cu Corbin. Weston va fi aici cu tine, deci n-o să fii singur.

Gray îşi încordă bărbia. Gura i se întinse într-o linie fermă.

— Ieşi la o întâlnire cu prietenul şi coechipierul meu şi crezi că-mi fac griji dacă Weston va fi aici sau nu ca să-

mi ţină companie? Ţi-am spus aseară că vreau să ieşim în oraş împreună.

— Şi eu ţi-am spus că nu se poate.

— Dru. Gray o privi serios. Drept în ochi. Nu vreau să ieşi la întâlniri cu altcineva decât cu mine.

Firea ei independentă se aprinse ca amnarul cremenea.

— Eşti clientul meu. Dru îşi punctă fiecare cuvânt. N-ai niciun drept să-ţi pese de viaţa mea personală.

— Prea târziu.

Dru se încordă.

— Ca să-ţi poţi păstra slujba, îi spuse Gray, acum nu putem ieşi împreună. N-am nevoie să-mi reaminteşti. Am priceput.

— Bun.

— Nu vreau să ies cu alte femei. Aş prefera să te aştept pe tine.

— Nu ţi-am promis niciodată că o să ieşim împreună de îndată ce nu mai eşti clientul meu.

— Iei în considerare ideea de a fi iubita lui Corbin?

— N-am de gând să fug cu el diseară, dacă la asta te gândeai. M-a invitat la un desert, iar eu i-am spus că o să vin. Nu-i mare lucru.

— Ţi-a cerut să ieşiţi la o întâlnire, Dru. Şi tu ai spus „da" la o întâlnire.

— L-ai văzut pe Corbin? E chipeş, drăguţ şi de succes. Aş putea nimeri mai rău.

Trupul lui Gray se încordă de enervare.

— ***Eu*** sunt chipeş, drăguţ şi de succes.

— Nu eşti chiar atât de drăguţ. Drept vorbind, ***drăguţ*** nu era chiar în capul listei ei de calităţi dezirabile. Drăguţ era aproape sinonim cu supus.

O venă se încordă în gâtul lui Gray.

— Şi cum rămâne cu povestea că ar trebui să te dai drept iubita mea?

— Mergem la un restaurant micuţ din centrul oraşului Holley. Nimeni de acolo n-o să mă recunoască.

Gray se ridică în picioare. Un tip masiv, puternic şi furios de 1.93 metri.

— Îţi dai seama că Corbin nu este uşă de biserică, da? S-a împăcat el cu Dumnezeu? Sau chestia asta e valabilă numai în cazul meu?

Au! O întrebare corectă. Dru se ridică în picioare.

— Cred că cuvintele mele exacte au fost că tu ar trebui să te împaci cu Dumnezeu înainte ca eu să te iau în serios. Nu-l iau pe Corbin în serios. Am vorbit cu el la telefon şi mergem la un restaurant. Până acum, doar ne împrietenim.

Poate că era ceva greşit, dar Dru nu-şi făcuse deloc griji în privinţa vieţii spirituale a lui Corbin şi nici nu se gândise să-i pună întrebări pe tema asta. Cu Gray era ceva diferit. Se implicase emoţional. Ajunsese să-l cunoască. îi păsa de el, de aceea îl dojenise. îl evalua pe Gray după un standard diferit.

— Poţi să fii sigură, îi spuse el cu o voce joasă, că vrea mai mult decât prietenia ta.

— E doar un desert, Gray.

— Nu vreau să te duci, îi spuse el răspicat.

Dru avea o viaţă întreagă de practică atunci când venea vorba să se ţină tare pe poziţii şi să menţină contactul vizual cu fraţii ei care o depăşeau ca vârstă şi mărime. Nu se lăsă intimidată de el.

— Mă duc.

&

Luase în vizită la vecina ei un bărbat pe care era furioasă – şi care îi împărtăşea starea – şi se dovedise că nu fusese cea mai bună idee.

Dru, Gray, Augustine, plus două boluri de salată englezească cu mazăre, stăteau la masa din sufrageria lui Augustine, o masă care fusese lustruită într-atât de mult încât semăna cu un patinoar din mahon. Vecina lui Dru petrecu primele douăzeci de minute ridicându-l în slăvi pe Gray şi reamintind toate motivele pentru care avea o aşa de mare slăbiciune faţă de jucătorii de fotbal. în tot timpul ăsta, o mânie palpabilă plutea între Dru şi Gray, deşi amândoi se străduiau să-i arate bunăvoinţă femeii.

Bietei Augustine îi căzu cu tronc Gray, aşa cum cad merele dintr-un copac, cu ajutorul trăsăturilor lui chipeşe, faima şi naturaleţea în conversaţie. Faptul că Gray îi mâncase şi ultima îmbucătură din salata ei de mazăre şi că o complimentase pe tema asta nu o făcea pe Augustine decât să-l îndrăgească şi mai mult.

Ticălosul.

O figurină Precious Moments cu un copil care ţinea o floare în mână o fixă cu privirea pe Dru dezaprobator, ca şi cum fetiţa din porţelan i-ar fi citit gândurile acre.

— Fostul meu soţ, Roy, era un mare fan al fotbalului. Colecţiona semnăturile jucătorilor şi tot felul de suveniruri şi, dacă era vreun meci de fotbal la televizor, atunci se instala pe canapea şi se uita.

Gray încuviinţă din cap.

— Roy m-a părăsit acum douăzeci de ani. Mâna bolnavă de artrită a lui Augustine îndepărtă o scamă de pe masa ei. Nu l-am mai văzut de atunci. Până de curând, nici nu voiam să-l mai văd. Dar m-am răzgândit. Mi-ar plăcea să mai dau ochii cu el o singură dată. Numai o dată. Nu cred că o să pot dormi cum trebuie până nu-i spun exact ce cred despre el. Deci eu şi fiii mei l-am căutat. N-am avut noroc.

— îmi pare rău să aud asta, spuse Gray.

— Roy nu vrea să fie găsit. În spatele ochelarilor, ochii lui Augustine se îngustară încet, apoi se rotunjiră. Mă întreb dacă... ce grozav ar fi. Poate că Roy ar ieşi din ascunzătoare pentru un eveniment la care ar şti că tu vei fi acolo.

— Augustine, o avertiză Dru. Nu voia ca vecina ei să-i ceară favoruri. Oamenii urmăreau în mod constant să obţină anumite lucruri de la el.

— E în ordine. Gray nu se uită la Dru.

— Vei participa la vreun eveniment în lunile următoare? îl întrebă Augustine.

— O organizaţie caritabilă numită Grace Street găzduieşte Winter Family Fun Day în fiecare an, în luna februarie. Voi merge acolo.

— Nu mai spune! Augustine părea că trăieşte un episod de moarte clinică, aşa cum unii oameni au parte şi relatează despre ea, în care ar fi murit, ar fi ajuns în rai şi s-ar fi întors pe pământ ca să spună ce a văzut acolo. Te superi dacă îmi scrii detaliile?

— Deloc. Cu mare plăcere.

— Vei participa la evenimentul ăsta numai dacă îţi

descoperim hărţuitorul până atunci, îi reaminti Dru.

— Dacă nu-l găsim până atunci, mă sinucid.

Dru se duse după un carneţel şi un pix astfel încât Augustine să nu fie nevoită să se ridice.

— Cum îţi petreci timpul în afara sezonului, Gray? întrebă Augustine.

— Cu fizioterapie. Mă antrenez la sală. În primăvara trecută am călătorit în Australia.

— Australia! Am făcut scufundări la Marea Barieră de Corali.

Dru strecură pixul şi carneţelul aproape de cotul lui Gray, apoi se sprijini cu şoldul de masa din sufragerie în timp ce el notă informaţiile cu privire la eveniment.

— Am înotat alături de meduze şi de peştii de piatră, continuă Augustine. Ai făcut scufundări la Marea Barieră de Corali?

— Da.

—Tot atunci, am mers într-un safari la bordul unei bărci cu motor şi am făcut un tur prin Snowy Mountains*, călare, timp de trei nopţi.

— Uau!

— Ce părere ai, Dru? Bătrâna se întoarse plină de speranţă înspre Dru. Ar trebui să organizez o excursie pentru noi două în Down Under? † Am putea sta la pândă să vedem unele dintre cele mai mortale animale.

— Sigur, Augustine. Oricând.

Dar mai întâi ne vom întoarce în timp ca să-ţi recapeţi trupul pe care l-ai avut odată.

— Ştiai că Dru mă duce la biserică în fiecare săptămână? îl întrebă Augustine pe Gray.

*** Lanţul muntos cel mai înalt din Australia ce cuprinde masivul Mount Kosciuszko din Parcul Naţional Kosciuszko [n. trad.].**

† Oraş situat în regiunea Northern Rivers din New South Wales, Australia, înTweed Shire [n. trad.].

— Nu-i nevoie să te lauzi cu mine, îi spuse Dru.

— Mă vizitează şi îmi ţine companie. îmi scoate gunoiul afară. Mm! O iubesc pe Dru.

Gray se uită în ochii lui Augustine. Se vedea aversiunea lui faţă de Dru.

— Dru este cea mai interesantă şi cea mai frustrantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Dru inspiră şi îşi împinse limba într-o parte a gurii. Pe bune? Gray discuta asta cu Augustine?

Femeia clipi de două ori, iar ochii i se făcură ca de bufniţă.

— De ce zici că Dru e frustrantă?

— Deoarece ştie că vreau s-o scot la o întâlnire şi chiar îi place de mine. Dar în schimb în seara asta iese în oraş cu prietenul meu cel mai bun.

Augustine fluieră.

— Ei bine, asta explică totul! Aerul de aici e aşa de plin de scântei că ar porni bateria moartă de la maşină. Ea se uită de la unul la altul cu chipul ei blând şi înţelept. Ştiţi ce cred eu?

— Că Gray o să mă facă să mă apuc de băutură? întrebă Dru.

— Că sunteţi perfecţi unul pentru celălalt, declară Augustine.

&

Dru petrecu trei sferturi de ceas pregătindu-se pentru întâlnire. Gray ştia asta deoarece, în timp ce ea se pregătea, el stătea la parter singur, uitându-se la un meci de baschet al echipei Mavericks.* Weston ajunsese cu câteva minute în urmă, dar numai ce ieşise din nou afară, probabil ca să supravegheze zona cufundată în întuneric.

Gray pleca mâine, pentru că duminică avea un meci

---

* **Dallas Mavericks este o echipă profesionistă de baschet din Dallas, Texas, SUA [n. trad.].**

împotriva celor de la Patriots. Competiţiile la nivel naţional erau solicitante. Gray prefera să-şi păstreze mintea relaxată în zilele de dinaintea meciurilor. De fapt, era modul în care îşi trăia viaţa în afara terenului de joc: relaxat.

Şi totuşi, iată-l aici, stând într-o cabană din nordul Texasului în mijlocul pustietăţii, gata să-şi roadă unghiile de ciudă.

Fotbalul conta cel mai mult pentru el. Fusese prioritatea lui numărul unu încă de când era în clasa a zecea.

De ce se dădea de ceasul morţii din cauza unei femei?

Când Gray auzi paşii lui Dru pe scări, privirea lui se îndreptă într-acolo. Era îmbrăcată cu un pulover, blugi şi cizme. îşi luă o haină din piele, îl privi în ochi mai puţin de o fracţiune de secundă, apoi ieşi pe uşă.

&

— E pe jumătate beat, îi spuse Weston când ea se întoarse la cabană cu o jumătate de oră după miezul nopţii.

Beat?

Dru se uită la Weston ca şi cum i-ar fi vorbit într-o limbă străină. Gray se abţinea de obicei şi nu se lăsa ademenit de alcool ca să nu-i afecteze în vreun fel prestanţa pe terenul de joc. Zborul spre Massachussets era programat pe dimineaţă şi echipa urma să joace duminică. Administraţia echipei Mustangs şi sute de mii de fani se bazau pe el că avea să fie la înălţime.

Weston şedea pe canapeaua ei cu picioarele încrucişate. Părul blond şi lins al tipului în vârstă de douăzeci şi nouă de ani era atât de deschis la culoare încât aproape că se potrivea cu tenul lui. Constituţia lui vânjoasă şi îmbrăcămintea la modă îţi dădeau impresia că era inofensiv. Dacă-l urmăreai bine, observai cât de atent era, ceea ce te făcea să crezi că se petrecea ceva în spatele comportamentului lui atât de liniştit. Şi, în final, îţi dădeai seama că era absolut de temut.

În seara asta, Weston arăta la fel de netulburat ca întotdeauna în cămaşa lui în carouri şi cu blugii mulaţi, maro. O carte despre istoria lui Constantin cel Mare stătea deschisă cu coperta în sus pe canapea lângă el.

— Unde este Gray? întrebă Dru.

— Sus, în camera de oaspeţi.

— Unde a găsit băutură?

— În cămara ta.

Dru tresări.

— Am uitat că mai aveam.

Când ea se lăsase de băut, pusese sticlele pe care le avea pe raftul de sus din cămara ei ca să nu le mai vadă şi să nu se mai gândească la ele. Ar fi trebuit să le golească conţinutul la chiuvetă.

Scoţându-şi haina, Dru se lăsă pe un scaun. Fi îşi făcu apariţia, iar ea îi frecă capul şi urechile căţeluşei.

— Cu vreo oră în urmă, spuse Weston, Gray a vrut să se suie în maşină şi să plece. Dar îşi lăsase cheile pe măsuţă, iar eu i le luasem de îndată ce începuse să bea. N-a fost prea bucuros.

— Sunt convinsă.

— Gray e de obicei un tip înţelegător. Weston o cântări pe Dru din priviri. Ai ideea ce l-a stârnit aşa în seara asta?

Dru se hotărî să-i evite întrebarea.

— Crezi că e înţelegător fiindcă doarme aproape tot timpul când e tura ta, Weston.

Ea se ridică în picioare, sperând să afişeze un zâmbet relaxat. De fapt, conştiinţa îi şoptea că avea şi ea partea ei de vină. Putea să-şi fi planificat altă dată întâlnirea cu Corbin. Când Gray îi spusese că nu voia să plece în seara asta, firea ei încăpăţânată se răzvrătise. Pusese piciorul în prag. Discreţia nu fusese niciodată punctul ei forte.

— Mă duc la culcare. Noapte bună.

— Noapte bună.

La etaj, uşa dormitorului gol se deschise. Fi ţopăi în spatele ei, apoi merse tiptil în dormitorul lui Dru, aşteptând

fără îndoială să fie ridicată pe saltea.

Dru se opri în pragul uşii. înăuntru, veioza nu fusese aprinsă. Lumina difuză de pe scări ajungea în cameră, dând la iveală silueta înaltă şi bine făcută a lui Gray, care stătea la fereastră în umbră, uitându-se afară. îşi îngropase mâinile în buzunarele puloverului său.

— Te-ai distrat? întrebă Gray fără să se mişte. Rotunjise consoanele. în loc să le pronunţe destul de abrupt, le rostise peltic. Dar nu se bâlbâia şi nici nu se clătina pe picioare. Se pare că Weston avusese dreptate. Gray era pe jumătate beat.

— Da, m-am distrat.

Dru şi Corbin serviseră prăjitură lava cake şi un cappucino. Ce fusese atât de rău în asta?

Dru îsi strânse buzele şi se întrebă cât de mult alcool consumase Gray. Ea nu mai pusese strop de băutură în gură de multă vreme încât dacă ar lua un pic cu siguranţă s-ar chercheli. Era nevoie numai de un pahar plin ca s-o ameţească. Dar Gray? Probabil că băuse o găleată.

Ea se abţinu să-i ţină morală. Dru nu putea face aşa ceva din acelaşi motiv pentru care Weston nu-l putuse împiedica să bea. Clienţii firmei Sutton aveau vicii. Agenţii nu aveau niciun drept să-i judece sau să-i controleze. Rolul lor era de a le oferi protecţie.

— Te-ai îndrăgostit de el? întrebă Gray.

— Eu şi Corbin suntem doar prieteni.

El încă nu se întoarse cu faţa înspre ea, aşa că Dru se duse lângă el. Cei doi se uitară pe fereastră la priveliştea de dincolo de geam. Luminile casei colorau în nuanţe de gri vârfurile copacilor. O lună în creştere atârna pe cerul rece al nopţii ca un dirijor înconjurat de o orchestră de stele.

Corbin nu-i trezea lui Dru niciun fel de fior. Chiar era ciudat că nu simţea nimic. El avea puterea de a cuceri o femeie. Dar ea nu experimenta acea atracţie mistică pe care o simţea faţă de Gray.

Însă, bărbatul de lângă ea? O dorinţă copleşitoare o îmboldea în prezenţa lui. Emoţional. Fizic. Legătura aceasta devenea tot mai puternică şi mai insistentă cu fiecare secundă care trecea.

Dru nu era o femeie obişnuită care să-şi piardă controlul de sine. Ea nu voia să-l dorească pe Gray Fowler. Totuşi, era prea târziu pentru a mai schimba ceva.

— Cred că te-ai bosumflat destul, nu crezi? întrebă Dru blând. Nu eşti atât de gelos pe cât eşti de ***competitiv.*** Nu mă doreşti, de fapt, ci doar nu vrei să fiu a lui Corbin.

— Te înşeli amarnic.

Gray se întoarse, iar Dru ştiu că el îşi îndreptase privirea asupra ei.

Ea se uită în sus la el, iar contactul lor fizic dădu naştere unei unde de soc.

y

— Cred... zise Gray cu o voce atrăgătoare, leneşă şi uşor neclară.

— Da?

— Că te iubesc.

Dru rămase cu gura căscată. Cuvintele lui alunecară lin în inima ei, şi-i produseră o undă caldă de plăcere.

— N-ai voie să-i spui unei femei că o iubeşti când eşti beat.

— Faptul că te iubesc nu-mi va face tare mult bine, nu-i aşa?

Dru făcu câţiva paşi înspre uşă.

— E târziu, şi ai un avion de prins mâine. Trebuie să te odihneşti şi să fii cumpătat. Treci în pat, fotbalistule.

— Vrei să mi te alături?

— Ştii deja că nu.

Gray se întinse pe patul dublu, care era amuzant de mic pentru dimensiunile lui. Se aşeză cu spatele pe perne. îşi băgă din nou mâinile în buzunarele de la pulover. Şi îşi încrucişă picioarele goale. Gray o studie cu atenţie pe Dru, cu un amestec de animozitate şi vulnerabilitate, iar Dru fu speriată rău – o speria ***tare mult –*** cât de mult se ataşase

de el.

— Am ajuns unde sunt astăzi datorită faptului că sunt un tip hotărât, spuse Gray.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Sunt la fel de – gura lui Gray se împiedică – de hotărât în ceea ce te priveşte, Dru.

— Culcă-te, atacant beat.

— O să ajungi să mă iubeşti, spuse Gray.

Dru închise uşa în urma ei, cu inima bătându-i cu putere. Se agăţă cu putere de ultima fărâmă de imparţialitate pe care o avea faţă de el, deoarece, dacă o pierdea şi pe asta, ar fi trebuit să se retragă din funcţia ei ca pază de corp. Poate că ar trebui ***să se retragă -***

Nu! Dru nu găsise încă persoana care îl hărţuia pe Gray.

0 să ajungi să mă iubeşti, îi spusese el.

0, ***Doamne***, se rugă Dru, trebuind să se sprijine. Era îngrozită de faptul că Gray ar putea avea dreptate.

ei de la Mustangs pierdură meciul. Gray dădu vina pe Dru. Orice se petrecuse în tinereţea lui în cadrul familiei lui disfimcţionale, indiferent de rănile pe care le purtase sau cât de mult îl duruse trupul, dincolo de îngrijorările din viaţa personală, Gray fusese întotdeauna în stare să se concentreze numai pe fotbal în timp ce se afla pe teren.

Gray îşi dădu scaunul pe spate în avion. Era duminică seara, împreună cu restul echipei zburau spre casă în Dallas, pe un cer care se întuneca de la portocaliul deschis al apusului de soare la cenuşiul nopţii. Muzica reggae se auzea încet din căştile lui. Gray încercă să se lase pătruns de muzică, să se calmeze.

Nu reuşi.

Bineînţeles că vremea fusese incredibil de rece în Massachussets. Ninsese pe toată durata meciului.Terenul devenise noroios, iar mingea le scăpase printre degete. Loviturile erau întotdeauna mai dureroase la temperaturi scăzute, iar apărarea celor de la Patriots fusese bestială, punând presiune pe Corbin.

Chiar şi aşa, Gray n-avea nicio scuză pentru prestaţia lui mediocră de azi. ***Detesta*** să joace sub nivelul lui. Jucase în felul acesta deoarece

nu-şi putuse lua gândul de la Dru. În timp ce se îmbrăcase în vestiar şi ascultase sfaturile antrenorilor, Gray se gândise la cât de dor îi era dor de Dru. Pe tuşă, îşi amintise exact cum arătase Dru când venise lângă el la fereastră, când îşi ridicase privirea înspre el şi se uitase în ochii lui. Pe teren, în învălmăşeala meciului, îi auzise vocea catifelată spunându-i: ***N-ai voie să-i spui unei femei că o iubeşti atunci când eşti beat***

Bruneta superbă cu ochi de turcoaz îi distrăsese atenţia în timpul meciului. Ceea ce era rău. De asemenea, îi afectase şi relaţia cu Corbin, o prietenie trainică care dura de opt ani şi pe care nimic nu o ameninţase până atunci.

Gray şi Corbin se purtaseră în această deplasare ca de obicei. Râseseră şi se tachinaseră unul pe altul. Dar în tot acest timp, Gray simţea cum resentimentul faţă de prietenul său creştea tot mai mult înăuntrul lui. Supărarea tacită îi făcuse să nu se sincronizeze pe teren.

Gemând uşor, Gray îşi ridică o mână în sus şi îşi frecă pielea capului.

Detesta prestaţia mediocră. Şi ***nu suporta*** să piardă.

Seara lui Dru petrecută în oraş cu Corbin fusese una dintre cele mai proaste nopţi pe care Gray le avusese de mult, mult timp. Fusese neliniştit şi furios, stări care îl făcuseră să poftească cu disperare băutura.

Alcoolul îi accentuase agitaţia şi mânia. Nu putuse suporta că fusese închis în casa ei cu Weston şi Fi în timp ce Dru era de cealaltă parte a oraşului, împreună cu Corbin.

Prima lui greşeală fusese să încerce să plece. Iar a doua, să-i spună lui Dru că credea că o iubeşte. Gray regreta ambele rătăciri.

Nu-i venea să creadă că gândul de a o iubi pe Dru îi trecuse măcar prin minte, cu atât mai puţin greşeala de a-i fi mărturisit acest lucru în faţă.

Ce lucru tâmpit a putut spune! Nu o iubea.

Gray îşi lăsă încheieturile mâinilor pe cotiere. Supărat pe el însuşi, îşi întoarse capul într-o parte, încercând să-şi

găsească o poziţie confortabilă.

Dragostea nu era pentru el. Ştia din proprie experienţă cât de mult rău putea face dragostea nu doar persoanei implicate direct, ci şi tuturor celor care aveau legături cu ea.

Eşti un nimic**, **Gray! Cuvintele îl bântuiră din trecut. Nenorocitul îl împinse din spate. Gray se împiedică, lovindu-se cu capul de marginea unui dulap. O durere surdă îi sfredeli craniul, iar el îşi duse instinctiv o mână la locul dureros, ca şi cum ar fi putut opri durerea şi rana. ***Pune-tepe genunchi şi cere-ţi scuze pentru că eşti un ticălos mic atât de nerecunoscător şi egoist. Acum.*** O mână îl înşfacă pe după umeri şi îl împinse pe ***vine. Am spus: Acum!***

De fiecare dată când Gray participase la o petrecere de nuntă, închinase un toast în cinstea cuplului în timp ce se uita la mire şi se gândea în sinea lui: ***Felicitări, fraiere. Nu-mi vine să cred că zâmbeşti pentru c-ai renunţat la libertate şi la jumătate din avere.***

Gray nu voise niciodată să se îndrăgostească. Nu-şi dorise niciodată o soţie.

Rămăsese fidel unicului său vis. O nouă victorie la Super Bowl. Echipa asta chiar avea o şansă. Povestea cu Dru îi stătea în cale. Afecţiunea lui pentru ea îl transformase într-un prost care o implorase să iasă în oraş cu el şi care se îmbătase când îl respinse şi căruia îi era atât de dor de ea încât îl durea fizic, deşi trecuse doar o zi de când nu o văzuse.

Ce se întâmplase cu el? Gray nu se mai recunoştea.

Poate că din cauza timpului petrecut cu Dru sau poate din cauza pariului cu Corbin, Gray se implicase mult mai mult în povestea asta decât plănuise iniţial.

Trebuia să pună capăt acum.

Avea să-i dea lui Corbin Rolexul lui şi să-i lase prietenului său cale liberă spre Dru.

Durerea îl măcina doar la gândul ăsta, dar nu-l putea opri

din hotărârea lui.

Dragostea nu era pentru el.

&

Dru aştepta în parcarea rezervată jucătorilor de lângă sala de antrenamente a echipei Mustangs împreună cu un mic grup de iubite, soţii şi membri de familie. Lămpile de iluminat industrial cu reflexia lor ternă se războiau cu întunericul cerului înnorat în timp ce autobuzul echipei Mustangs se opri în parcare. Jucătorii începură să coboare.

II zări pe Gray îmbrăcat cu pantaloni de costum şi o cămaşă de afaceri.

O bucurie neghioabă se iscă în ea ca un zmeu care se înalţă într-o zi cu vânt. Îi urmărise fiecare mişcare din timpul meciului, ceea ce fusese un exerciţiu lung de tortură. Dru ***simţise*** răcoarea ascuţită şi neînduplecată la fel de clar precum simţise frustrarea crescândă a lui Gray. Fusese trântit la pământ în nenumărate rânduri. Dăduse tot ce putuse. Dar când camerele de filmat îl luaseră în obiectiv, arătase posomorât – ochii îngustaţi şi gura strânsă într-o linie subţire.

Gray se apropie de Dru cărându-şi geanta duffel, fiind cât se poate de obosit.

— Bună, spuse Dru.

— Bună.

Simţi o nevoie stringentă de a-l îmbrăţişa. Dar Dru nu era din fire adepta îmbrăţişărilor.

— Ai adus maşina? întrebă el.

— Da.

Ea încuviinţă din cap înspre locul unde o parcase, iar cei doi se îndreptară într-acolo. Gray îşi puse lucrurile înăuntru, apoi îşi întinse palma.

Fără să spună vreun cuvânt. Dru îi puse cheile în mână. Uite cât de agreabilă putea fi! Cât de binevoitoare.

În câteva clipe, Gray ieşi din perimetrul îngrădit al sălii

de antrenamente. Vreo sută şi ceva de fani aşteptau la poartă. Unii ţineau în mână pancarte, cei mai mulţi aclamau, alţii strigau. Mulţimea ar fi fost mult mai vioaie, fără îndoială, dacă echipa Mustangs ar fi câştigat.

Super fânul Kevin Lee se năpusti în fruntea mulţimii purtând o jachetă cu sigla echipei şi o căciulă de schi. El făcu hotărât cu mâna şi strigă:

— Gray, Gray! Eşti cel mai tare, amice! Poţi să-mi dai un autograf pe o fotografie şi să mi-o trimiţi pe mail?

— Continuă să conduci, îi spuse Dru. Nu deschide geamul.

Gray ridică o mână şi îl salută pe Kevin, dar nu opri maşina.

— Ai să-ţi iei revanşa data viitoare în faţa celor de la Patriots! strigă Kevin, alergând pe lângă ei. El făcu tot ce putu ca să se apropie de Gray, mai avea puţin şi sărea pe capota maşinii. îmi poţi trimite o poză, amice? Gray! Te rog? Mi-ar plăcea foarte mult unul dintre tricourile tale...

— O, Dru. Lasă-mă să-i dau ceva. Tipul practic aleargă cu limba scoasă ca să ţină pasul cu noi.

Maşina încetini.

— Nu te sfătuiesc -

— E inofensiv.

Gray opri maşina şi se întinse să ia ceva de pe bancheta din spate. Dru se încordă, iar ochii îi erau aţintiţi asupra lui Kevin, cu arma pregătită în mână.

Cum stătea în afara maşinii, cu capul încadrat de geamurile laterale părea o poză într-o ramă. Gâfâia şi zâmbea plin de speranţă.

Gray găsi o minge de fotbal. Luă un pix din consola din mijloc şi scrise ***Pentru Kevin**y* apoi se semnă. După ce lăsă geamul în jos, Gray îi dădu mingea lui Kevin.

— Poftim, omule.

— Mulţumesc! Uau! Mulţumesc atât de mult. Chipul lui Kevin radia de fericire. E minunat.

— Ai grijă de tine, îi spuse Gray în timp ce o luă din loc.

— Pe curând, amice! Hai, Mustangs! Mi-ar plăcea cu siguranţă şi un tricou semnat într-o zi! Şi o poză...

Maşina coti pe drum, iar vocea lui Kevin se pierdu în depărtare. Sistemul de încălzire se strădui să îmblânzească aerul rece din interior. Farurile străpunseră întunericul.

Dru încercă să fie atentă atât la obstacolele ivite pe drumul din faţa lor, cât şi la porţiunea de şosea rămasă în spatele lor, în caz că erau urmăriţi, dar şi la Gray. Părea tăcut în seara asta. Deprimat.

— Esti obosit? întrebă Dru.

— Da.

— Te doare ceva?

— E suportabil.

Îi învălui o linişte apăsătoare în timp ce o luară înspre nord în direcţia cartierului lui.

Aproape două zile veniseră şi trecuseră de când Gray îi spusese: ***Cred că... te iubesc.*** Apoi o năuci cu ***Faptul că te iubesc n-o să se sfârşească bine pentru mine***, ***nu-i aşa?*** Şi, la final, lovitura de graţie O ***să ajungi să mă iubeşti.***

Prea puţin se mai gândise la altceva. Derulase în minte acele frânturi de conversaţie ca şi cum ar fi fost decupaje preţioase dintr-un ziar, analizându-le în detaliu. îşi amintise tonul vocii lui. Rememorând cum arătase, scăldat în umbrele nopţii, când i le spusese.

Cuvintele lui... ah, cuvintele lui aveau un farmec ciudat pentru ea. Fusese o surpriză că i se păreau atât de atrăgătoare. Dar aşa le simţise. Vorbele lui îi inundaseră sufletul, topind acele trăiri captive gheţii ei interioare. Iar Dru se răsfaţase cu amintirea lor în acelaşi fel în care cineva s-ar fi delectat cu o bomboană cu caramel pe care nu voia să o înghită.

Dar acum, uitându-se la el, posibilitatea ca Gray Fowler să-i fi spus vreodată acele cuvinte părea cu totul deplasată. El părea acum distant şi obosit.

— Ţi-e foame? întrebă el.

— Nu prea.

— Sunt lihnit.

— E opt şi jumătate. N-ai mâncat în avion?

— Ba da, dar a trecut ceva vreme.

El trase maşina în parcarea de la Hillstone, un restaurant aflat la marginea cartierului său Preston Hollow.

De fiecare dată când adăuga o oprire neplanificată în traseul lui, Gray îi îngreuna munca. II mai însoţise la Hillstone şi atunci cercetase incinta restaurantului. Totuşi, doar pentru că era familiară cu locul nu însemna că erau eliminate riscurile. Nu văzuse pe nimeni care să-i urmărească, dar era mai greu să fie sigură pe întuneric. Mai mult, Gray fusese împuşcat înăuntrul unui restaurant cu doar trei nopţi în urmă, iar Dru avea sentimentul ciudat că hărţuitorul îşi cam pierduse răbdarea.

Scoţându-şi telefonul, căută informaţiile pe care le salvase cu privire la localul Hillstone. Rute de ieşire, locaţia camerei de siguranţă pe care o alesese, cele mai apropiate spitale din zonă, adresa şi numărul de telefon al restaurantului şi altele.

Mergeau în tandem spre local, iar zgomotul făcut de tocurile lui Dru accentua nefireasca tăcere dintre ei.

Gray îşi trecu mâna prin păr, care fusese uşor aplatizat de tetiera din avion. Efortul lui de a şi-l pieptăna cu degetele îi dădură un aer foarte atrăgător, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un pui de somn.

Chipul tânăr al chelneriţei se albi de şoc când îl recunoscu pe bărbatul care se apropia de standul ei. Probabil că visase cu ochii deschişi la Nick Jonas* atunci când îl zărise pe Gray.

— Două, te rog, îi spuse Gray fetei.

Ea se îmbujoră.

— Da, domnule, Desigur. Pe aici – se scutură puţin – pe aici, vă rog.

---

* **Interpret, compozitor şi actor american – cunoscut în principal pentru apartenenţa sa la formaţia Jonas Brothers [n. trad.].**

Îi conduse către unul dintre separeurile din piele foarte joase în timp ce aruncă priviri în jur ca să vadă dacă mai observa şi altcineva vedeta faimoasă care intrase în localul lor.

Dru îşi ascunse un oftat şi îşi îndreptă atenţia către clienţii restaurantului. Hillstone se lăuda cu un iluminat plăcut, farfurii la fel de mari ca platourile, o abundenţă de piele de culoarea ciocolatei maronii şi suprafeţe lucioase din lemn. În aer se simţea aroma delicioasă a costiţelor fripte.

Abia ce se aşezară la masă şi izbutiră să studieze meniul că două

femei de vârsta lui Gray se şi apropiară de masa lor. Una dintre ele fie se ascundea oarecum după cea din faţă, fie o împingea de la spate pe cealaltă. Ele se scuzară foarte mult pentru întrerupere, apoi îl întrebară dacă le poate da un autograf şi eventual – poate? – să facă o poză cu el.

Gray se ridică politicos. La fel făcu şi Dru, observând cu atenţie împrejurimile şi fiind cu ochii pe el în timp ce interacţiona cu cele două.

De când începuse să lucreze pentru el, Dru observase ceva subtil în timpul acestor interacţiuni cu fanii. Ceva foarte discret. Gray se descurca excelent cu oamenii, iar ei îi luase mult timp până să observe un soi de tristeţe care îl cuprindea de fiecare dată când ceilalţi îl ridicau în slăvi. Isi ascundea mâhnirea foarte bine.

Gray şi Dru se întoarseră la locurile lor din separeu.

— Ştii, spuse Dru, am presupus că fiind idolatrizat de alţii înseamnă că eşti preţuit. Dar nu este aşa, nu? Ci mai degrabă te fac să te simţi exact pe dos.

Gray îşi întredeschise buzele. Nu părea atât de surprins pe cât părea de şocat şi de amuzat, ca şi cum nu-i venea să creadă tupeul lui Dru.

— Valoarea personală nu stă în bani, succes sau faimă, continuă ea. Totul este lipsit de sens fără Dumnezeu, de aceea trebuie să ne silim să-L găsim. Dar tu ştii asta deja,

nu-i aşa? Cum că totul este deşertăciune?

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, îi spuse Gray calm.

— Ba cred că ştii. Văd asta. Tot la fel de bine cum complimentele străinilor îţi lasă un gol interior.

— Dar tu, Dru? întrebă el, cu o umbră de tandreţe sau poate compasiune în priviri. Nu cumva strădaniile tale şi nemulţumirea constantă te fac să te simţi mai goală în interior?

Cuvintele lui o atinseră cu o acurateţe incredibilă.

Continuând s-o fixeze cu privirea, Gray se mişcă în scaun şi îşi întinse relaxat un braţ de-a lungul spătarului.

Dru înţelesese un element cheie în ceea ce-l privea pe Gray. Dar şi el înţelesese ceva crucial în ceea ce-o privea. Făcuse eforturi disperate toată viaţa ei. Se străduise din greu, cu mult zel. Să fie liberă. Să fie aclamată. Să exceleze în orice domeniu în care îşi propunea. Şi, deşi II găsise pe Dumnezeu, mai exista o parte din ea care nu se liniştea cu niciun chip.

— Da, recunoscu Dru, câteodată mă face să mă simt mai goală pe dinăuntru.

— Pentru ce te zbaţi atât de mult?

Ea se gândi.

— Presupun că pentru a câştiga respectul celorlalţi.

— în caz că n-ai observat deja, te bucuri de respectul tuturor. Ce-ai zice să te relaxezi puţin pentru câteva minute şi să mănânci cu mine un hamburger şi o porţie de cartofi prăjiţi?

Dru îşi împinse buzele într-o parte, scrutând cu privirea în căutarea persoanei cu cea mai mare predispoziţie spre atac din mulţimea de clienţi ai restaurantului.

— Am mâncat deja, dar n-o să refuz o negresă cu alune.

Chelnerul le prelua comanda fără să-şi noteze nimic. Dru presupunea că făceau lucrul acesta în speranţa de a-şi impresiona clienţii ca să primească bacşişuri consistente. Dar obiceiul ăsta i se păruse întotdeauna suspect. Ar fi

preferat ca tipul ăsta să ştie ce face, decât să-şi stoarcă creierul încercând să-şi amintească tot.

— Doreşti să-ţi petreci întreaga carieră ca pază de corp? întrebă Gray când rămăseseră din nou singuri.

— Nu. N-am parte de destulă acţiune în ceea ce fac.

— N-ai parte de destulă acţiune?

— Mi-ar plăcea să ofer sprijin tactic şi răspuns la situaţii de criză pentru FBI în cadrul echipei SWAT cu sediul în Dallas.

— Asta ar trebui să-ţi ofere mai multă acţiune.

— Aşa ar trebui.

Dru îşi ţinu bărbia sus, gata să-şi apere alegerile în carieră în faţa atacurilor lui.

— Ai fi bună la aşa ceva, fu tot ce spuse Gray.

Credea că ar fi potrivită în cadrul echipei SWAT de la FBI? încrederea lui neaşteptată i se păru ca un dar.

Tăcerea se strecură printre ei. Gray o observă cu aceeaşi seriozitate care îl cuprinse de când se dăduse jos din autobuz în timp ce Dru se bucura de faptul că el credea că ar fi potrivită în echipa SWAT -

— Mi-a fost dor de tine, zise el.

Inima lui Dru o luă razna, în mintea ei, îşi formulă o dojană blândă.

— Drept să-ţi spun, începi să mă zăpăceşti de cap, spuse Gray. Mi-a fost dor de tine şi m-am gândit mult la tine cât am fost plecat. Prea mult. Aceasta este cea mai importantă perioadă din sezonul nostru. Ar trebui să mă concentrez asupra fotbalului.

— Sunt de acord.

— Deci o să fac ceea ce m-ai rugat să fac şi o să mă retrag.

Dru chiar fu surprinsă de chestia asta.

— O?

— Suntem prieteni, iar tu eşti garda mea de corp.

— Da.

— Şi o să mă mulţumesc cu relaţia asta, aşa că nu o să

mai forţez lucrurile. Voiam numai să stii.

— Excelent, spuse ea cu mai multă certitudine decât simţea de fapt. Ceva ce n-ar fi trebuit să fie dezamăgire – deşi semăna leit – o cuprinse pe Dru. Ştia prea bine că nu se putea baza pe ce îi spuse un tip pe jumătate beat, cum că o iubeşte. Chiar ar fi trebuit. Să ştie mai bine.

— Aş renunţa mai uşor la luptă dacă nu mi-ar plăcea atât de mult de tine.

Gray îşi puse mâinile lui masive pe masă. Leneş, arătă cu două degete în direcţia ei.

— Si dacă n-ai fi atât de frumoasă.

— Asta nu ar trebui să spună un prieten gărzii lui de corp.

— Uit cât de frumoasă eşti când sunt departe de tine, continuă Gray, ignorându-i comentariul. Şi când te revăd sunt din nou uimit.

— Nici tu n-arăţi rău, îşi permise Dru să-i spună.

Puţin spus. Ochii aceia verzi! Chipul de gladiator.

— Ţi-am spus seara trecută că mă încearcă un sentiment de iubire la adresa ta.

Dru era obişnuită să fie directă cu oamenii, dar nu la fel de obişnuită ca şi alţii să fie direcţi cu ea. Nu se aşteptase să-i pomenească de momentul în care îi spusese: „Te iubesc.” Fu surprinsă preţ de o clipă.

— Nu eram sigură că-ţi aminteşti.

— N-am uitat. îmi porţi pică?

— Nu.

— Bun. Mulţumesc.

Gray nu-şi nega declaraţia de dragoste, dar nici n-o confirma. El încuviinţă din cap o dată, ca şi cum fu satisfăcut de modul în care încheiase subiectul legat de relaţia lor.

Chelnerul aşeză pe masa lor un bol cu chipsuri crocante de tortilla făcute în casă cu sare mare presărată deasupra.

— Din partea casei, le spuse el. Noi... ei bine, mulţi dintre noi suntem fani ai fotbalului, inclusiv managerul. Aşa

că... hai, Mustangs!

Apoi aduse o farfurie cu dip aburind de spanac şi anghinare şi două holuri mici cu smântână şi sos salsa.

— Mulţumim, îi spuse Gray.

Chelnerul lor încuviinţă din cap şi se retrase zâmbind.

Gray îşi întoarse întrebător bărbia înspre mâncare.

— Tu primul, gurmandule, spuse Dru.

Gray luă un chips.

— Ai veşti în cazul meu?

— Ieri a mai venit încă o scrisoare prin poştă de la hărţuitor.

Gray rupse o bucată dintr-un chips.

— M-a invitat la clubul lui de la ţară ca să jucăm golf?

Dru găsi imaginea scanată a scrisorii pe care şi-o salvase în telefonul ei.

— Vrei să ţi-o citesc?

— Te rog.

Gray mai luă un alt chips.

— ***Tu,*** citi cu voce tare Dru, îmm... cuvinte cenzurate... altele la fel... ***nu pot să te suport.***

— E prietenos.

— ***Mă crezi idiot? continuă Dru să citească foarte încet astfel încât să nu-i poată auzi nimeni. Cine se întâlneşte cu iubita lui cinci zile pe săptămână exact între aceleaşi ore zilnic? Tipa e garda ta de corp. Nu iubita ta.***

Dru îşi îndreptă atenţia spre Gray, care înlemnise.

— ***Laşule, citi Dru, crezi că gărzile de corp pot să te salveze? Nimic nu te poate salva. O să vă omor pe amândoi.***

Gray se lăsă pe spate în scaun.

— Deci persoana care a tras focurile de armă la Urban Country ***era*** hărţuitorul meu.

Dru încuviinţă din cap.

— Şi tipul şi-a putut da seama, după modul în care ai reacţionat la focurile de armă, că nu eşti iubita mea.

— Asta-i concluzia mea. Se pare că iubitele obişnuite nu-şi pun iubiţii la pământ la primul foc de armă. Cine ştia asta?

Gray se încruntă.

— Mă întreb dacă el sau ea şi-a dorit să te nimerească la Urban Country, continuă Dru. Gloanţele au fost trase cu mult mai sus decât era ţinta. Poate că agresorul a devenit suspicios în privinţa relaţiei noastre...

— Aşa că şi-a descărcat arma în restaurant ca să te pună la încercare? Să vadă cum reacţionezi?

— Exact. Hărţuitorul a tras cele două focuri în restaurant ca să vadă dacă sunt garda ta de corp.

— Asta ar explica de ce n-a continuat să tragă. Văzuse cum ai reacţionat, ăsta fiind şi motivul pentru care venise.

— Da.

Gray îşi bătu vârfurile degetelor pe masă de câteva ori, gândindu-se.

— Totuşi, de ce să se deranjeze atât de mult pentru o informaţie de genul ăsta? Dacă era un ţintaş bun, m-ar fi putut omorî pe loc. De ce n-a făcut-o?

— Pot numai să-mi imaginez hărţuitorul n-a dorit să-ţi facă felul la Urban Country. Probabil are un alt plan. Cred că s-a hotărât deja să te elimine în alt fel şi în altă parte.

&

Trei sferturi de ceas mai târziu, Dru îl lăsă la barul restaurantului şi părăsi incinta localului ca să-şi urmeze procedurile de verificare a siguranţei maşinii lui. Un strat subţire şi alunecos de umezeală sclipea pe suprafaţa trotuarului şi a parcării, dovadă a ploii uşoare care începuse să cadă cât timp fuseseră înăuntru. În timp ce Dru coborî de pe bordură, observă o zonă de asfalt uscată aflată în mijlocul parcării, la dreapta ei. Se opri.

Până acum câteva momente, cu siguranţă o maşină staţionase acolo. Parcase înainte să înceapă ploaia, de aceea zona de dedesubt rămase uscată. Probabil tocmai plecase...

poate că şoferul maşinii îl urmărise pe Gray şi o şterse când îl văzuse pe Gray că se ridică de la masă. Autoturismul nu părea să fi plecat demult. Dacă ar fi luat-o din loc de ceva vreme, ploaia ar fi acoperit toată parcarea.

Mijindu-şi ochii, Dru se întoarse încet, căutând stopurile roşii care ar fi putut aparţine unuia dintre vehiculele pe care le urmărea constant. Camioneta maronie. Maşina Lexus a Kaylei. O maşină bej Cherokee. Duba care aparţinea familiei lui Kevin Lee.

Noaptea o învălui în timp ce în depărtare se auzea forfota oraşului într-o seară de duminică. Un cuplu traversă cealaltă parte a parcării, zgribuliţi de frig. Pe stradă, un BMW staţiona cu motorul pornit. Asta era tot.

Dru intră înapoi în restaurant şi ceru o ruletă. Personalul îi dădu una dintr-o ladă cu scule. Se întoarse în parcare şi măsură repede lungimea şi lăţimea zonei uscate. I se părea a fi mai lungă şi mai pătrată decât a unui Sedan.

O camionetă?

Camioneta maronie?

&

Gray şedea pe un scaun la barul restaurantului Hillstone, iar sprâncenele i se încruntară în timp ce o privea pe geam, cum măsura ceva pe asfalt.

Fusese o zi foarte grea. Efectul ibuprofenului pe care i-l dăduseră antrenorii mai devreme trecuse, iar spatele şi gâtul îl înnebuneau de durere. Tortura fizică era cumplită, dar gândurile îl chinuiau şi mai tare.

Dru atinsese un punct sensibil când îi spusese că-şi putea da seama că interacţiunea lui cu fanii îi lăsau un gol interior. Relaţia lui cu suporterii fotbalului era... complicată. Într-o anumită măsură, îi plăcuse întotdeauna să primească aprecierile lor. De fapt, tânjise după atenţie încă din timpul colegiului şi în anii de început petrecuţi în NFL. încercase să se folosească de adoraţia fanilor lui pentru a umple vidul stimei de sine rămas din perioada copilăriei.

în cele din urmă se dovedise că adulaţia lor nu funcţionase. Aflase pe propria piele cât de repede se puteau întoarce împotriva lui atunci când nu juca bine într-un meci important sau când avea o perioadă mai proastă. Se amestecau întotdeauna când avea nevoie de intimitate, îl urmăreau mereu şi-l judecau în consecinţă. Scriau articole în care îi condamnau greşelile, sau îl criticau pe reţelele de socializare, sau sugerau să fie înlocuit cu alţi jucători din ligă care se descurcau mai bine decât el. Un jucător nu se putea încrede pe deplin în suporterii săi. Gray ridica din umeri când îl vorbeau de rău şi se bucura – la un nivel superficial – de binele pe care i-l aduceau fanii.

Până la urmă, nu-şi construise stima de sine prin intermediul oamenilor care îi spuseseră că avea potenţial. Şi-o formase petrecând nenumărate zile pe terenul de joc şi în sala de antrenamente. Când nu era nimeni care să-l vadă, Gray îşi dovedise sieşi abilităţile de jucător.

Se simţea bine în compania suporterilor. Şi nu îl deranja de obicei să vorbească cu ei. Dar Dru avusese dreptate într-un fel. Câteodată conversaţiile lui cu ei îl făceau să se simtă ca un obiect. Un fotbalist de jucărie care funcţiona cu cheiţă. Gray era perfect conştient de faptul că cei care îi spuneau cât de mult îl iubeau şi cât de mult îl adorau nu-l ***cunoşteau*** cu adevărat. Şi conştientizarea acestui fapt nu făcea decât să-i adâncească sentimentul de însingurare.

La cei treizeci şi doi de ani ai săi îşi construise viaţa, în parte motivându-se singur, fără prea multe relaţii reale şi profunde cu alţi oameni. Nu se hotărâse el, cu doar câteva ore în urmă, să facă un pas înapoi în relaţia cu Dru fiindcă devenea prea personală? Prea profundă?

Gray avea nevoie să bea ceva.

— Poţi să-mi aduci o înghiţitură de lichior cu amaretto?

— Bineînţeles.

Gray o urmărea cu privirea pe Dru, care analiza acum maşina lui şi făcea ce ştia că era necesar pentru a se asigura că autoturismul nu avea să sară în aer de îndată ce

îl pornea.

Se hotărâse să se îndepărteze de Dru, dar nu putea nega faptul că ***era*** legat de ea. Când îi spusese că hărţuitorul lui descoperise că nu era iubita lui, ci garda lui de corp, inima i se strânse de îngrijorare. Nici acum nu se liniştise.

îşi tot spusese că situaţia nu se agravase. Hărţuitorul lui ameninţase că o va ucide pe Dru în ultima scrisoare, dar mai făcuse asta şi mai înainte, când crezuse că era iubita lui Gray.

Numai că pe atunci încă nu-i luase în ţinta puştii. Nici nu se arătase dornic să-şi pună în practică ameninţările.

încă de când începuse să primească scrisorile, Gray îl catalogase pe hărţuitorul lui drept un laş. Nu-şi făcuse prea multe griji în legătură cu siguranţa lui. Dar acum îi dăduse motive să-şi facă griji în privinţa lui Dru. Iar lui nu-i plăcea chestia asta. Nu-i plăcea chinul care venea odată cu grijile cu privire la altă persoană.

Dădu pe gât băutura dintr-o înghiţitură.

&

Mai târziu în acea seară, cu mult după ce Dru ieşise din tură, se aşeză pe canapeaua din cabana ei cu computerul în poală. Căută şi găsi în cele din urmă specificaţii de lungime şi lăţime pentru Ford Rangerul din 1988.

Dimensiunile erau asemănătoare cu măsurătorile pe care Dru le făcuse în parcarea restaurantului Hillstone. îşi roase marginea buzei şi îşi plimbă degetele prin blana lui Fi în timp ce mintea ei procesa informaţia, sperând să găsească o pistă utilă.

Ieşi din ascunzătoare, îl îndemnă Dru pe hărţuitorul lui Gray. Descoperă-te. Nu-lpoţi avea pe Gray, dar pe mine? Cu mine te poţi râfui.

Sunt gata.

i-ai revenit după şocul de la restaurant? o întrebă Dru pe Ashley în după-amiaza următoare.

Dru se sprijinea de blatul mesei din bucătăria luxoasă a lui Gray, în timp ce Ashley zdrobea cartofii cu un mixer vertical. Îi pregătea alături de sparanghel şi de pieptul de pui umplut pentru cină.

De când fusese ultima oară aici, casa fusese decorată pentru Crăciun cu mult bun gust. Crenguţe verzi proaspete erau împletite pe toată lungimea balustradei de la scară. Un brad umplea camera de zi şi coroniţe de butaşi erau agăţate în exteriorul fiecărei ferestre. Melodia ***Im dreaming of a White Christmas**** se auzea din boxe.

Dru ajunsese la concluzia că o soţie plătită era un lucru bun.

— Am avut coşmaruri în fiecare noapte de când cu atacul, mărturisi Ashley. N-am fost niciodată atât de aproape de o... situaţie de urgenţă.

Dru scoase un oftat empatic, deşi nu-şi putea imagina cum era să ai coşmaruri după ceea ce se petrecuse la Urban Country. La urma urmei, gloanţele nici nu fuseseră trase foarte aproape de ei.

*** Melodie clasică de Crăciun (Visez la un Crăciun alb.)[n. trad.]**

— Crezi că Gray e în regulă? Ashley o privi pe Dru îngrijorată.

— Sigur că da.

— îmi fac griji pentru el. Povestea asta cu hărţuitorul lui e foarte sinistră. Părul blond al lui Ashley îi atingea uşor gâtul subţire. Funda şorţului ei cu imprimeu floral de la spate se mişca agitată. îl păziţi bine, nu-i aşa?

— Sigur.

Ashley asezonă pireul de cartofi cu sare şi smântână.

— Deci... nu eşti ***defapt*** educatoare la grădiniţă?

Dru râse.

— Nu. Deloc.

— Şi cum rămâne cu povestea întâlnirii voastre? Cea în

care el a venit la tine la grădiniţă, iar tu purtai o bentiţă de cap de Ziua Recunoştinţei şi îi învăţai pe cei mici cum să folosească oliţa?

— Ashley. Dru făcu un semn înspre ea însăşi. Uită-te la mine. Arăt ca o persoană care ar purta o bentiţă de cap de Ziua Recunoştinţei şi care i-ar învăţa pe copii să folosească oliţa?

Ashley oftă.

— Presupun că nu. Numai că povestea mi s-a părut atât de drăguţă, ştii tu, că lucrezi cu copilaşi. Tonul vocii ei se subţie cu o drăgălăşie nostimă.

— De ce nu predai tu la şcoala primară? Ai fi bună la asta.

— O, nu. Fiindcă atunci n-aş putea...

Săfiu în apropierea lui Gray. Completă Dru cu uşurinţă fraza.

Era imposibil să n-o placi pe Ashley în acelaşi fel în care era imposibil să nu-ţi placă de un căţeluş. Totuşi, devotamentul lui ei faţă de Gray o zgândărea pe Dru. Nu-şi dădea seama că el n-avea s-o iubească niciodată aşa cum visa ea?

Lui Dru îi sună telefonul. II scoase din buzunarul interior al jachetei şi văzu că era Julie, specialista IT de la Sutton.

— Scuză-mă.

Dru se îndreptă spre partea din faţă a camerei de zi. Aroma dulce a bradului de Crăciun o învălui.

— Bună, Julie.

— Bună, Dru. Am aflat ceva în legătură cu Mildred Osbourne ce te-ar putea interesa.

Dru îşi concentra atenţia pe fâşia întinsă de pe proprietatea lui Gray ce se zărea dincolo de ferestre.

— Ascult.

— Mildred a fost măritată de două ori.

— Aşa.

— Pe primul soţ îl chema Eugene Osbourne. Rich Osbourne este fiul lor.

— Am înţeles.

Dru vorbise cu Rich la telefon, se dusese la el acasă şi văzuse camioneta maronie parcată în partea din spate a garajului său.

— Se pare că Mildred a fost căsătorită cu Eugene Osbourne numai câţiva ani. A murit tânăr din cauza unei afecţiuni la inimă. La doi ani după decesul lui, Mildred s-a măritat cu Walt Right. Nu mi-ai spus tu că l-ai cunoscut pe Walt când te-ai dus să vorbeşti cu Mildred?

— Ba da, dar nu ştiam că Walt are un nume de familie diferit de cel al lui Mildred. Credeam că numele lui de familie era Osbourne.

Dru nu avusese motive să creadă altceva.

— Nu.

— Deci… deşi Mildred e măritată cu Walt de zeci de ani, a păstrat numele de familie al primului soţ?

— Da. La un an după ce s-a căsătorit cu Walt, au avut un fiu pe nume Douglas Wright.

— Aaa…

Dru îşi aminti vag cum că Mildred spusese ceva despre „băieţii” care se uită la fotbal împreună. Avea mai mult decât un singur fiu.

Dru îşi frecă degetul mare de pervazul ferestrei, gândindu-se. Primul soţ al lui Mildred murise în mod tragic de tânăr. Nu petrecuse mulţi ani împreună cu el, ceea ce ar putea explica ce anume o motivase să-l onoreze prin faptul că-i păstrase numele de familie. De asemenea, Osbourne era numele de familie al fiului ei Rich. Păstrându-şi numele de familie, Mildred se asigurase că fiecare dintre fiii ei va avea un părinte cu acelaşi nume de familie ca al lor.

Femeia avea o fire mai independentă decât crezuse Dru la început. Doamnele care nu-şi schimbau numele de familie atunci când se
căsătoreau erau genul de femei care cumpărau maşini şi le înregistrau pe numele lor.

— Ce ştii despre Dennis Wright? o întrebă Dru pe Julie.

— Are cincizeci şi şase de ani şi locuieşte în Bonham. S-a însurat la douăzeci de ani şi a lucrat mult timp într-o fabrică care producea ţevi de scurgere. Apoi, cu nouă ani în urmă, şi-a abandonat slujba şi a divorţat. Din câte pot să-mi dau seama, fosta lui nevastă s-a mutat înapoi în Midwest*, locul ei natal.

— Ce slujbă are Dennis acum?

— Lucrează ca paznic cu jumătate de normă la o clădire de birouri. Singurul lui copil – Dru putu auzi pe fundal cum Julie mişca mouse-ul de la computer – un fiu pe nume Alex – a murit într-un accident de maşină cu zece ani în urmă la vârsta de douăzeci şi patru de ani.

— Douăzeci şi patru de ani?

— Da.

Ceea ce ar putea explica de ce slujba şi căsnicia lui Dennis se destrămaseră. Tragediile distrugeau vieţi.

— Să mă anunţi dacă te mai pot ajuta cu ceva, Dru, da?

— Mersi, Julie.

Ele îşi luară la revedere şi întrerupseră convorbirea în timp ce Dru se îndreptă spre biroul lui Gray. Ea bătu la uşă.

— Intră.

Gray stătea în spatele biroului său. Fără să se grăbească, se îndepărtă de computer şi îşi întoarse scaunul cu faţa înspre Dru. Exact cum îi spusese seara trecută la Hillstone, încetase să o mai bată la cap cu întâlnirile în doi şi se limitase la prietenia de la locul de muncă.

Dar se putea vedea în ochii lui cum atracţia faţă de ea nu pălise, ci încă exista, puternică şi intensă. Ea petrecuse deja cu el câteva ore azi în tură şi, de fiecare dată când erau împreună într-o încăpere, Dru îi simţea privirea asupra ei.

După antrenamente, Gray făcu un duş şi se îmbrăcă cu o pereche de blugi vechi şi un pulover gri deschis. Nu purta de obicei papuci în

*** Vestul Mijlociu al SUA [n. trad.].**

casă, nici măcar acum în decembrie. Ceea ce lui Dru i se păru ciudat. Nu îi era frig la picioare?

— Mildred Osbourne, spuse ea, proprietara camionetei maronii, mai are un fiu. Dru se opri direct în faţa biroului său. II cheamă Dennis Wright. Cunoşti pe cineva cu numele ăsta?

Gray se gândi.

— Nu.

— Dar Alex Wright? Ai auzit vreodată de el?

Gray se îndreptă de spate. îşi ridică atent capul, iar trăsăturile lui deveniră alerte.

— Ai zis Alex Wright?

— Da. Intuiţia lui Dru se activă. Alex este fiul lui Dennis. A fost ucis într-un accident de maşină acum zece ani. Avea -

— Douăzeci şi patru de ani, termină Gray.

Pe Dru o trecură fiorii.

— L-ai cunoscut pe Alex.

încuviinţând din cap, Gray îşi ridică mâinile pentru a şi le prinde sub cap. Muşchii din umeri şi din braţele voinice i se încordară. Trupul lui părea sculptat. Michelangelo ar fi acceptat imediat să sculpteze silueta lui Gray în marmură. Linii uimitoare, un echilibru plăcut între graţie şi tărie, între splendoare şi un potenţial nimicitor.

Dru se lăsă pe unul dintre scaunele cu faţa înspre birou.

Gray îşi lăsă în jos braţele şi îşi puse mâinile pe coapse.

— Alex era ... ?

— Nepotul lui Mildred Osbourne.

— Eu am fost înlocuitorul lui Alex, spuse Gray, măsurându-şi fiecare cuvânt. El a început să joace ca fundaş pentru echipa Mustangs timp de două sezoane. Era un tip solid, dar nu se descurca grozav. Poate că şi-ar fi îmbunătăţit prestaţia în timp. I-a fost greu să treacă de la colegiu la ritmul mai alert de la NFL. Se mai întâmplă. Era tânăr.

Gray îşi încreţi fruntea şi păru să se ducă cu mintea în

trecut.

Dru aşteptă.

— Cei de la Mustangs m-au selectat pe mine. Apoi au mai angajat un jucător pe aceeaşi poziţie, ceea ce a însemnat că Alex era în pericol să fie eliminat. Muncise din greu ca să-şi păstreze locul în lot.

— Si?

— Echipa Mustangs l-a păstrat până la formarea lotului de cincizeci şi trei de jucători. Apoi l-au eliminat.

Dru putea numai să-şi imagineze cum l-a afectat chestia asta pe Alex.

— Ce ştii despre accidentul de maşină?

— După ce echipa Mustangs a renunţat la el, a petrecut zile întregi încercând să-şi înece amarul în băutură.

Pieptul lui Gray se ridică cu fiecare răsuflare.

— Unora le este greu să renunţe la fotbal. Pentru mulţi dintre noi, asta e tot ce ştim să facem în viaţă... e tot ce ne-am dorit din copilărie.

— înţeleg.

— La vreo săptămână după ce l-au concediat, Alex s-a suit beat la volanul maşinii lui. După vreun kilometru sau doi, maşina s-a izbit de un copac. A murit pe loc.

Dru îl privi cu compasiune.

— A fost un tip de treabă, spuse Gray. Avea mult potenţial şi o viaţă întreagă de trăit. M-am simţit întotdeauna prost cu privire la ce s-a întâmplat cu el.

— Părinţii lui trebuie să fi fost devastaţi.

Gray îşi lăsă în jos bărbia.

— Săptămâna asta, fiul lor juca în NFL. Şi în următoarea, era mort.

— La un an de la moartea lui Alex, părinţii lui au divorţat, iar mama lui s-a mutat, îl informă Dru. Tatăl lui a încetat să mai lucreze pentru compania la care lucrase de multă vreme. E posibil ca durerea tatălui provocată de moartea fiului său să se fi transformat în ură la adresa ta. Tu eşti cel care a luat locul lui Alex în echipă.

— Aceasta a fost decizia antrenorilor. Se hotărâseră să-mi dea poziţia de atacant cu luni înainte, când mă selectaseră.

— îmi dau seama de asta. Dar nu sunt sigură că părinţii îndureraţi sunt suficient de raţionali încât să gândească logic.

Gray îşi împinse scaunul, ca şi cum nu mai putea suporta să stea în el. Se plimbă prin cameră încoace şi încolo, oprindu-se la câţiva paşi de Dru cu braţele încrucişate.

A încerca să-l priveşti pe Gray în ochi era ca şi cum te-ai fi uitat la Empire State Building. Era incomod. Dru se ridică în picioare.

— Crezi că tatăl lui Alex – Dennis – este cel care mă hărţuieşte, spuse Gray calm.

Inima lui Dru se strânse văzând vina şi îngrijorarea care aspriseră trăsăturile lui şi care îl făcuseră să pălească.

— Cred că este posibil.

— Crezi că mă urăşte atât de mult?

— Poate. Ai zărit camioneta mamei lui Dennis că te urmărea şi nu avem motive să-i suspectăm pe Mildred sau Rich.

— Mildred ţi-a spus că Rich este cel care conduce camioneta. Chiar tu ai văzut camioneta parcată acasă la el.

— E posibil ca amândoi fraţii să o folosească, dar s-o ţină acasă la Rich. Sau se poate ca Mildred să-mi fi spus că Rich e cel care conduce camioneta fiindcă el este cel respectabil. Ea ştia că nu aveam ce să găsim în dreptul lui Rich. E posibil ca ea să-l fi sunat pe Dennis din clipa în care am plecat de la ea de-acasă şi i-a spus să ducă camioneta acasă la Rich. Ar fi avut suficient timp pentru asta, înainte să ajungă acolo.

— Dar nu ţi-a spus Rich că el iese cu treburi cu camioneta în oraş?

— Ba da. Dar dacă ai şti că fratele tău are probleme,

nu l-ai acoperi atunci când un agent băgăcios te sună să-ţi spună întrebări?

Gray îşi încordă gura posomorât.

— Dacă Dennis e hărţuitorul meu, nu vreau să fie arestat. El şi familia lui au suferit îndeajuns de mult.

Dru lăsă să treacă câteva clipe.

— Au suferit, spuse ea rezonabil. Dar această suferinţă nu justifică ameninţările la adresa ta sau focurile de armă trase în Urban Country. Dacă Dennis este hărţuitorul tău, atunci trebuie să-l oprim. Acesta este singurul mod în care te putem proteja şi îl putem împiedica să facă ceva care îl va băga la închisoare pentru tot restul vieţii.

— Ce o să faci?

— O să-l sun pe detectivul Carlyle. Am putea avea în sfârşit un suspect şi un motiv.

&

Dennis Wright nu era de găsit.

După ce aflase de legătura lui Gray cu Alex Wright, Dru transmise informaţia detectivului Carlyle. A doua zi, fiind liberă, o puse pe Fi în autoturismul ei Yukon şi conduse până în Bonham. Julie îi oferi lui Dru adresa lui Dennis, care se afla la un complex de apartamente dărăpănat. Dennis nu era acasă. Perdelele apartamentului erau trase, iar cutia poştală era plină ochi cu corespondenţă. Potrivit datelor registrului auto, conducea un autoturism albastru Camaro din 1994. Maşina nu era parcată în spaţiul de parcare al complexului.

Dru se opri la complexul de birouri unde muncea Dennis. Şeful lui îi spuse că nu mai venise la muncă de zece zile.

Poliţia căută informaţii legate de cârdurile de credit ale lui Dennis. Avea numai două. Niciunul dintre ele nu mai fusese folosit de la dispariţia lui.

Dennis se lăsase de muncă, îşi părăsise apartamentul şi trecuse de la cârduri de credit la bani gheaţă. Toate astea i se păreau lui Dru faptele unui bărbat vinovat, un

bărbat care ştia că fie era urmărit, fie urma să fie luat în vizor.

Dru îl apăra cu îndârjire pe Gray în timpul orelor de serviciu. Când nu era cu el, citea şi recitea scrisorile hărţuitorului. Căutase fiecare articol tipărit şi de pe internet care se scrisese vreodată despre Alex Wright.

Avusese parte de atenţia presei. Fusese un fundaş excelent la echipa Alabama înainte să se înscrie la Mustangs. îşi exprimase mulţumirea faţă de tatăl său în mod public de multe ori. Se părea că Dennis fusese un adevărat jucător de fotbal în liceu, apoi antrenorul personal al fiului său când acesta era în şcoala primară, apoi cel mai dedicat suporter al lui Alex.

Găsise o mulţime de poze cu Alex, fusese bine făcut, cu părul blond închis, abordabil şi care părea să fi fost hrănit numai cu friptură.

Dru reuşise să descopere şi câteva poze cu părinţii lui. Mama lui era o brunetă sfioasă. Dennis semăna cu fratele său Rich în pozele pe care le văzuse. Rumen şi robust. Cu păr rar. O durea pe Dru să vadă fotografiile cu familia lui Alex, alcătuită din trei persoane, deoarece în imaginile cenuşii, toţi cei din familia Wright zâmbeau mândri, neavând habar de nenorocirea care se apropia de ei.

Dru alerga în fiecare dimineaţă.

Petrecea timp cu Meg, care de curând fusese sfătuită de către obstetricianul ei să rămână la pat. Se pare că medicamentele nu-i reduseră tensiunea arterială pe cât de mult speraseră doctorii. Aşa că era nevoită să stea la pat.

Dru îi ducea lui Meg cărţi de Sudoku, pungi de biscuiţi Oreo şi DVD-uri cu seria filmelor ***Underworld**** Deoarece, pe bune, atunci când era ţintuită la pat, fără să poată face aproape nimic graţie ordinelor medicului şi a unei burtici însărcinate, de ce să nu trăiască imaginar aventurile unei uimitoare femei-vampir care dobora tipii răi?

Meg era la fel de amabilă ca de obicei în timpul vizitelor lui Dru, dar puţin pământie la faţă şi oarecum cu

gândul în altă parte. Nu o dată Dru o surprinsese învârtind închizătoarea cercelul ei, o făcea în mod subconştient atunci când era neliniştită. Doar când intra Bo în

y y

încăpere, Meg se relaxa.

Dru fu nevoită să recunoască că Meg îl alesese pe cel mai bun dintre fraţii familiei Porter. Ty era un amestec rebel de farmec plin de sine şi încăpăţânare. Jake era mult prea protector cu soţia lui şi era aproape la fel de distractiv ca o înmormântare. Bo, totuşi... Lucrurile cu privire la Bo pe care le considerase odată plictisitoare acum le aprecia. Era o combinaţie minunată de umor subtil şi curaj constant.

Dru o ducea pe Augustine la biserica motocicliştilor.

Stătea cu nepoţii şi nepoatele ei.

În timpul ăsta, Gray mai primi două scrisori de la hărţuitorul lui.

Dru devenise bună la tranşarea problemelor în timpul şederii ei în Marină. Dar cazul lui Gray depăşise limitele normale, la fel cum şi sentimentele ei faţă de el merseseră prea departe. Ţinea la el atât pe plan personal, cât şi profesional, ceea ce explica faptul că nu putea scăpa de un simţământ sinistru de ameninţare la adresa lui ca o umbră lungă care se agăţa de ea.

Febra sezonului de Crăciun deveni tot mai intensă în jurul lui Dru. Ea aşeză câteva decoraţiuni înăuntrul cabanei şi cumpără câte un dar fiecărui membru din marea ei familie. Şi asta fu tot. Dru nu

* Serie de filme artistice fantasy-horror [n. trad.].

era o mamă casnică cu cinci copii. Era o tânără necăsătorită căreia îi plăceau armele şi artele marţiale. Crăciunul nu o extenua aşa cum le obosea pe unele femei.

Corbin continuă să o sune pe Dru şi să o invite la întâlniri. Mai ieşi o dată cu el la un grătar la restaurantul

Taste of Texas din Holley. Dar în ciuda faptului evident că era un bărbat râvnit, mâncatul grătarului împreună cu el o făcea să se simtă că îi este necredincioasă lui Gray. Neloială unui client? Cuiva cu care nici măcar nu-şi dădea întâlniri? Asta-i bună. Dru îi spuse lui Corbin că era bucuroasă că erau prieteni, dar că nu voia ceva mai mult în clipa de faţă. Nici nu elimină cu totul această posibilitate în viitor, fie verbal în faţa lui Corbin, fie în sinea ei.

Numai că, în clipa de faţă, Gray îi ocupase tot spaţiul din viaţă pe care o relaţie cu Corbin l-ar fi solicitat. Până nu găsea hărţuitorul, Dru n-avea chef şi nici răbdare să-şi dea întâlniri. Nici măcar pentru întâlniri cu atacanţii chipeşi din NFL.

De când cu cina de la Hillstone, relaţia ei cu Gray intrase într-un impas. Atât de mult încât Dru începea să creadă că prefera modul în care stăteau lucrurile înainte, când discutau într-o manieră deschisă. Ca atunci când Gray îi spusese că vrea să iasă la o întâlnire cu ea, iar Dru îl refuzase. Gray nu-i mai spunea că ar ieşi cu ea. Şi totuşi valul de emoţie şi de dorinţă creştea cu fiecare zi care trecea. În curând avea
y y y y
să se reverse. Tăcerea lor mutuală în faţa lui o agasa pe Dru.

Echipa Mustangs jucă în San Francisco pe 12 decembrie. O nouă victorie.

La o săptămână după ce descoperiseră legătura lui Alex şi Dennis Wright cu Gray, într-o zi noroasă de luni, Dru primi un mesaj de la Big Mack.

Se întâmplă ceva cu mama lui Gray. 0 să meargă cu maşina până în Mullins s-o vadă azi. Tura mea se termină imediat după şedinţele lui de fizioterapie. Esti gata de-o excursie?

Da*y* răspunse Dru. Oraşul Mullins era în inima statului Texas, în vestul Austinului. Le-ar lua aproximativ trei ore ca să ajungă acolo cu maşina.

Mama lui e în regulă?

Cred că da. Ne întâlnim la sala de antrenamente?

ru avea un permis de trecere, aşa că-şi opri motocicleta în parcarea rezervată jucătorilor de la complexul echipei Mustangs şi aşteptă, pe jumătate sprijinindu-se de ea, pe jumătate stând pe şa.

Cerul abătut de deasupra ei era ca o tapiţerie de nori cât porumbeii de un gri ca de cositor. Dru îşi ridică gulerul jachetei până la gât pentru a se feri de frig şi îşi îngropă mâinile înmănuşate în buzunare chiar în timp ce Gray şi Mack ieşeau din clădire.

Avea părul ud de la duş. Era nebărbierit. Purta un pulover negru cu un fermoar scurt la gât. Hainele simple şi nesofisticate arătau incredibil de bine pe el.

Dru simţi imediat o atracţie faţă de el. Instant, intră în defensivă, înăbuşind sentimentul.

— Ce zici să conduc eu? spuse ea în loc de salut.

— Ai vrea tu, răspunse Gray şi deschise portiera din faţa scaunului pasagerului pentru ea.

În câteva minute, ajunseră pe autostradă.

— Deci... Dru observă cu atenţie profilul lui Gray. Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Nu se... simte bine. Sora mea, Morgan, este în Arkansas cu o prietenă timp de două zile. Şi-a lăsat cei doi copii cu ea.

— Si?

— Morgan a tot încercat să ia legătura cu ea de dimineaţă, dar telefonul suna şi suna, fără ca mama să răspundă.

îngrijorarea o cuprinse pe Dru.

— Morgan a sunat-o pe vecina mamei, o mamă tânără care are copii mici de seama celor ai surorii mele, şi a rugat-o să treacă să vadă ce-i cu mama. A găsit-o în pat. Bebeluşul plângea în pătuţ şi fetiţa de trei ani se juca de una singură în bucătărie.

— Unde sunt copiii acum?

— Vecina i-a luat la ea acasă.

— Si sora ta?

— Se întoarce din Arkansas. Dar tot este la câteva ore distanţă de noi. M-a rugat să văd ce face mama.

— Cum se face că mama ta nu s-a ridicat din pat în dimineaţa asta?

Ochii lui verzi îi aruncară o privire lui Dru. Gray fusese întotdeauna foarte discret când venise vorba despre familia şi copilăria lui. Nu trebuia să-i spună cu voce tare cât de mult detesta faptul că trebuia să vorbească despre subiectul ăsta. Dru ştia deja.

Gray se întoarse cu faţa către drum, iar chipul îi era posomorât.

— E o poveste lungă, Dru.

— Avem ore întregi la dispoziţie, Gray.

— Nu vreau să te împovărez cu problemele familiei mele.

De fapt, Gray nu voia să îi încredinţeze problemele din familia lui.

— Nu prea ai de ales din moment ce n-am de gând să te scap din ochi.

Muşchii de la baza gâtului lui Gray se încordară. Ridică volumul de la sistemul audio. O muzică reggae vioaie umplu atmosfera, închizând astfel subiectul.

— Cât timp o să stăm în Mullins? Vru să ştie Dru vorbind mai tare pentru a se face auzită.

— Nu prea mult. Ne întoarcem diseară.

Dru se uita în oglinda retrovizoare, după maşini care i-ar fi putut urmări. Cu cât se depărtau mai mult de casă, cu atât era mai sigură că nu erau urmăriţi. Drumurile de ţară nu lăsau loc hărţuitorilor unde să se ascundă.

Îi aruncă o privire lui Gray şi îl surprinse uitându-se la ea, cu o expresie adumbrită. O străbătu un fior înainte ca el să întrerupă contactul vizual.

Ciudat bărbat. Secretos. Zdrobit. Frustrant. Şi mai mult decât chipeş în ciuda tuturor lucrurilor.

Dru deschise rucsacul pe care îl adusese cu ea, care conţinea laptopul ei, un roman voluminos pe care îl citea de aproape şase luni şi telefonul ei.

Ei se opriră o singură dată, la magazinul 7-Eleven. Clienţii şi personalul localului se zgâiră la Gray ca şi cum însuşi Elvis Presley ar fi intrat în prăvălia lor din mijlocul pustietăţii. Gray îşi luă o sticlă de apă, un baton de cereale şi gumă de mestecat Trident cu aromă de mentă.

— Ce vrei să-ţi iau? o întrebă el pe Dru.

— îmi cumpăr singură gustările, fotbalistule.

Ea îşi cumpără o sticlă de Cola şi un pachet de Sour Patch Kids.[*]

În mai puţin de zece minute erau din nou pe drum când telefonul lui Gray îl anunţă că primise mesaje noi. Treisprezece semnale sonore în douăzeci de minute.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Dru în cele din urmă.

Derulându-şi mesajele, Gray îi dădu telefonul lui Dru. Toate erau
de la fosta lui iubită, Kayla Bell.

— Să-ţi spun ce-ţi scrie? întrebă Dru.

Gray îşi înclină capul.

— Kayla vrea să ştii că te iubeşte. Că eraţi perfecţi unul pentru celălalt. Că ea a fost cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată şi care ţi s-ar putea întâmpla vreodată în lumea asta. Că este furioasă pe tine. Să vedem. În penultimul mesaj scrie că nu vrea să te mai vadă vreodată. Şi în ultimul se aşteaptă să mori singur şi nefericit.

— Frumoase gânduri.

— Kayla e întotdeauna atât de bucuroasă.

— Mie mi se pare că a băut cam multe cocktail-uri în după-masa asta.

* Bomboane moi cu un amestec de gusturi între acru şi dulce [n. trad.].

Dru reciti cu atenţie fiecare mesaj,încercând să găsească similarităţi cu vreuna dintre scrisorile hărţuitorului.

— Nu este ea persoana care mă urmăreşte, spuse Gray.

— Ar putea fi.

— Nu este.

— De ce nu i-ai blocat numărul pe telefonul tău?

Gray ridică din umeri.

— Nu prea m-am gândit la asta. Nu-i atât de greu să ignori apelurile şi mesajele cuiva.

— Ce-ai zice să-i blochez numărul în locul tău?

— Te rog.

Dru apăsă câteva butoane pe telefonul lui.

— Te-ai gândit vreodată să o reclami la poliţie? Nu e în regulă cum parchează maşina în faţa casei tale.

— Are un copil, Dru. Dacă o reclam la poliţie, n-aş face decât să-i provoc necazuri ei şi fetiţei sale.

— Cum rămâne cu greutăţile pe care ţi le provoacă?

— Care anume? Nu-mi blochează accesul. Şi apoi, nu mi-e greu să ies la poartă şi să stau puţin de vorbă cu ea din când în când.

— Nu-i dai speranţe în vreun fel, nu-i aşa?

— Nu. De fiecare dată când vorbesc cu ea, îi spun cât de frumos pot că între noi lucrurile s-au terminat şi îi doresc toate cele bune. Mă tot aştept să-şi găsească un iubit de care să-i placă mai mult decât de mine.

Slabe şanse pentru aşa ceva$_y$ se gândi Dru.

— Poate o voi prezenta lui Corbin, spuse Gray.

Trecu kilometru după kilometru de pământ texan. Norii estompară culoarea peisajului, aruncând o lumină supărătoare asupra câmpurilor, dealurilor şi văilor care păreau să oglindească starea de spirit a lui Gray în timp ce se apropiau de oraşul Mullins.

Trecură de o arenă de rodeo de la marginea oraşului. Apoi de o pancartă care anunţa că populaţia din Mullins era de 5883 de persoane. Apoi se apropiară de un indicator masiv din lemn pe care se putea citi ***Mullinsy Texas***, ***oraşul natal al lui Gray Fowler***; ***jucător NFL!*** Afişul prezenta apariţiile lui la Pro Bowl şi victoria de la Super Bowl. Cu cât era mai

nouă fiecare completare, cu atât mai puţin ştearsă era vopseaua verde. Realizările lui Gray erau atât de numeroase încât aproape că se consumase tot spaţiul disponibil.

Dru arătă cu mâna înspre afiş în timp ce trecură de el.

— Ai un afîs.

— Am. De fiecare dată când se întâmplă ceva în cariera mea, vin aici cu maşina şi aduc o pensulă şi o cutie cu vopsea verde.

Dru rânji, iar Gray reîncepu să bată cu degetul mare volanul în ritmul muzicii. Muzica lipsită de griji din Caraibe şi bătutul cu degetul nu o păcăliră pe Dru. învăţase să-l citească. Simţea repulsia lui faţă de acest loc.

Mullins nu avea un centru istoric vechi precum Holley. Comunitatea îşi desfăşură viaţa în jurul străzii principale. Trecură de un magazin Walmart. Ace Hardware[*]. Un vechi tribunal impunător şi un penitenciar. Un local numit The Beer Barn care oferea alcool la drive-thru. Un magazin Sonic. Bineînţeles şi un McDonald’s. Apoi câteva magazine în unele clădiri istorice cu ziduri groase.

Gray parcă maşina pe trotuar.

— Mama ta locuieşte la Cindy’s Cinammon Rolls? întrebă Dru, observând magazinul de lângă ei.

— Rulourile cu scorţişoară ale lui Cindy sunt cel mai bun lucru din Mullins. Am o foame de lup.

— Gray -

Dar el ieşise deja din maşină şi închisese portiera cu un zgomot zdravăn.

Gray ţinu deschisă uşa magazinului pentru Dru. Interiorul mirosea precum Cinnabon[†] la mall. O ghirlandă artificială de Crăciun încadra un galantar cu trei tipuri de rulouri cu scorţişoară: simple, cu nuci şi micuţe, care erau fiecare cam

---

* **Corporaţie americană de retaileri de hardware cu sediul în Oak Brook, Illinois, Statele Unite [n. trad.].**

† **Lanţ internaţional de brutării, celebru pentru rulourile cu aceleaşi nume, ce conţin ingredientul special, scorţişoară Makara [n. trad.].**

de mărimea unei papiote de aţă.

Comandară două rulouri simple. Dru îl aşteptă, ţinându-şi în mână farfuria din hârtie, pe care se afla în mijloc ruloul cu scorţişoară, în timp ce Cindy stătea de vorbă cu Gray. Proprietara magazinului când îl trata ca o fană înfocată, când i se adresa de parcă ar fi fost mama unui cercetaş. în timp ce ieşeau pe uşă, Cindy îl dojeni, spunându-i să vină mai des în vizită în Mullins şi să facă tot posibilul să participe la strângerea de fonduri pentru şcoala publică din oraş.

Trecură de cealalată parte a străzii la o clădire joasă, construită din cărămidă galbenă.

— Aceasta este gara veche, spuse el.

Pe laterală se vedeau ferestre mari pătrate, iar numele oraşului fusese gravat pe o piatră fină, dreptunghiulară, aşezată sus în zidărie.

— Cu câţiva ani în urmă, cineva a cumpărat gara şi a transformat-o într-un restaurant unde se serveşte micul dejun şi prânzul.

Ceea ce explica de ce locul era pustiu la ora cinci seara. Ei se aşezară pe o bancă în spatele restaurantului, unde fusese odinioară peronul. Spaţiile părăsite dintre şinele de tren abundau de iarbă veştejită.

Dru îşi scoase ruloul cu scorţişoară şi muşcă din el. Savură gogoaşa caldă şi fină cu aromă de scorţişoară şi glazura cu smântână.

Gray puse farfuria între ei pe bancă, dar nu se atinse de ea.Trecuseră câteva ore de la antrenamente, iar Dru nu-l văzuse mâncând altceva decât un baton cu cereale şi o gumă de mestecat. Deşi pretindea că moare de foame, lui Gray îi pierise poftă de mâncare.

Ea mai muşcă din ruloul ei cu scorţişoară, aşteptând să-i spună ce îl preocupă. Părea că se făcuse stană de piatră.

— Nu te-ai oprit la magazinul lui Cindy ca să mă aduci aici să mâncăm rulouri cu scorţişoară, spuse Dru în cele din urmă.

— Mi-aş fi dorit ca vizita asta să se fi nimerit în timpul turei lui Mack sau a lui Weston. Gray vorbi pe un ton sec şi controlat. Nu-mi place să te aduc aici.

— Nu mă duce cu zăhărelul, Fowler. O să mi se urce la cap.

îi fusese greu de străbătut drumul până aici şi acum se frământa cu faptul că trebuia să-i spună lui Dru lucruri pe care nu le împărtăşise niciodată nimănui. Mai bine vorbea în doi peri, decât să se pricopsească cu compasiunea cuiva.

O privi pe Dru peste umăr.

Ea îşi arcui provocator o sprânceană.

— Te-ai hotărât să-mi povesteşti despre mama ta înainte să mă duci la ea. Corect?

— Da.

— Deoarece...

— Deoarece am putea găsi la mama acasă ceva ce s-ar putea să nu fie prea... plăcut. Vreau să-ţi explic. înainte să ajungem.

Probabil că se certase cu el însuşi până în clipa asta dacă să-i spună sau nu lui Dru.

Poate că el îşi dorea ca vizita asta să se fi nimerit în timpul turei unui alt agent, dar Dru îşi dorea să fie aici. îşi dorea să fie aceea unică persoană care să afle secretul lui. Folosind unul dintre şerveţele pe care le adusese, îşi şterse glazura de pe vârfurile degetelor.

— Mama mea a crescut aici.

Gray se lăsă pe spătarul băncii, încrucişându-şi braţele şi luând o poziţie de autoapărare gest pe care Dru îl surprinsese de nenumărate ori. Materialul negru al puloverului său se strânse în jurul umerilor săi. El îşi îndreptă privirea înspre spaţiul gol din faţa lor.

— Când mama avea şaptesprezece ani, s-a îndrăgostit de un tip pe nume Jeff Crawford. S-au întâlnit timp de un an şi ceva, apoi s-au despărţit. A spune că a fost supărată ar fi doar o jumătate de adevăr. A ieşit şi cu alţi tipi, apoi a rămas însărcinată după primul an de colegiu.

Gray tăcu mult timp.

— Cu tine, ghici Dru.

— Cu mine. S-a lăsat de şcoală şi a urmat un curs de coafeză. Jeff a mers la colegiu în alt stat, dar venea des pe-acasă. El şi mama au reluat relaţia. Apoi s-au certat şi s-au

despărţit. Apoi iar au început să-şi dea întâlniri. Apoi s-au despărţit. Şi tot aşa.

Gray spuse toate aceste lucruri cu răceală şi într-un mod impersonal, nelăsând-o pe Dru să-i citească mai mult în suflet decât fusese forţat s-o facă.

— Când aveam cinci ani, mama s-a măritat cu un tip pe nume Dan. Drăguţ tip. Eu şi mama ne-am mutat din casa bunicilor mei, unde locuisem până atunci, şi ne-am dus să stăm în rulota lui Dan. Fratele meu, Colton, s-a născut. Eu am început şcoala.

— Cum a fost la scoală?

— Bine, cu excepţia faptului că toată lumea mă cunoştea drept copilul din flori al lui Sandy Fowler.

Dru nu zise nimic deoarece ştia că Gray n-ar fi dorit să-l compătimească şi nici să comenteze prejudecăţile pe care le aveau oamenii cu privire la copii nelegitimi. Acum era prea târziu ca să-i ia partea copilului în vârstă de cinci ani care fusese el odinioară.

— Faptul că mama era măritată n-a împiedicat-o să se vadă şi cu Jeff în timpul ăsta.

— Nu.

— Căsnicia ei cu Dan a durat câţiva ani. Când s-a destrămat, ne-am mutat cu chirie într-o micuţă casă de narcomani. Chiar în perioada aia, Jeff s-a însurat. Mama n-a putut accepta chestia asta. A început să bea din greu şi totul a luat-o la vale.

— Tu şi fratele tău aţi fost vreodată luaţi din casă?

— Nu.’

În depărtare, Dru auzi o mamă care-şi striga copilul şi sunetul unei sirene.

— Cel de-al doilea soţ al mamei era un tip chipeş care s-a dovedit a fi la fel de afurisit ca un şarpe. Avea un temperament aprins. Aveam zece ani când mama s-a măritat cu el.

Furia încreţi fruntea lui Gray, îi supse obrajii şi îi făcu riduri în jurul gurii.

Dru simţi cum inima îi bătu în urechi. îşi putu da seama ce se întâmplase, judecând după amărăciunea de pe chipul lui.

— El şi-a vărsat nervii pe mama ta, pe tine şi pe fratele tău?

— Ţipa la mama şi la Colton.

— Si la tine?

— La mine ţipa şi mă bătea.

— Asta-i îngrozitor, Gray.

Dru încercă să nu-şi arate furia din voce, dar nu reuşi pe deplin.

El îi întâlni privirea atât cât Dru putu să vadă în ochii lui, ruşine. Deşi nu el fusese cel care făcuse ceva rău. Gray se întoarse să se uite înspre apus.

— Cât a durat povestea asta? întrebă Dru.

— Trei ani. Vocea lui rămase inexpresivă.

Dru fu uluită, gândindu-se la Gray pe când avea vârsta de zece, unsprezece şi doisprezece ani, fiind bătut de către tatăl lui vitreg. Aceia erau oricum anii ciudaţi ai adolescenţei, când copiii şi aşa sunt nesiguri pe ei înşişi.

— Cum a reacţionat mama ta la abuz?

— Am încercat toţi să păstrăm tăcerea.

— Am înţeles.

— Niciunul dintre noi nu l-a înfruntat pe nenorocit. Am încercat doar să nu-i trezim mânia.

— Si când se înfuria oricum? Atunci ce făcea mama ta?

— Când venea acasă şi mă vedea învineţit sau cu buza spartă sau mai ştiu eu cum se prefăcea că nu observă. Dacă era de faţă când se întâmpla, se uita în altă parte. Lipsea mult de acasă şi când revenea consuma alcool din greu. În curând, a reînceput relaţia ei amoroasă şi cu alte episoade de certuri cu Jeff. Numai că acum trebuiau să se întâlnească pe ascuns, fiind amândoi căsătoriţi.

Aroma ruloului cu scorţişoară ajunse până la Dru, făcându-i stomacul să se strângă.

— Nenorocitul a plecat în sfârşit de-acasă într-o noapte. Mama a divorţat de el câteva luni mai târziu. Dar atunci era din nou gravidă. Ne-am mutat într-un apartament. Eram într-o stare proastă. Fratele meu era

aproape la fel. Mama a făcut tot ce i-a stat în putinţă să nu se atingă de alcool în timpul sarcinii, dar la scurtă vreme după ce a născut-o pe Morgan, s-a apucat din nou de băutură. Pe atunci am descoperit fotbalul.

Sportul cu siguranţă i s-a părut ca un colac de salvare.

— Mama ta s-a mai recăsătorit vreodată?

— O singură dată când eram la liceu. Un alt tip bun pe care n-a ştiut să-l păstreze. A durat un an şi jumătate. Niciodată nu m-am bucurat aşa de mult să plec dintr-un loc ca atunci când am părăsit oraşul Mullins. Nu este tocmai… locul meu preferat în care să mă întorc.

— Deci mama ta nu s-a mai lăsat niciodată de băutură?

— A renunţat la băutură de atâtea ori încât am pierdut şirul. Să se abţină definitiv asta e problema.

— Te rog, spune-mi că şi-a venit în fire şi că i-a dat papucii lui Jeff pentru totdeauna.

Gray o privi direct.

— Nu. Ba se împacă, ba se desparte de Jeff. După mai bine de treizeci de ani.

— Gray – e tot ce reuşi Dru să spună.

— Jeff are trei copii cu soţia lui. Au rămas căsătoriţi până acum câţiva ani când a murit de cancer. N-am cunoscut-o foarte bine. Dar din ce am auzit, a fost o persoană minunată. Toată lumea din oraş o plăcea.

— Ce s-a întâmplat cu Colton şi cu Morgan?

— Colton e la închisoare. Morgan nu s-a măritat niciodată, dar are deja doi copii cu doi bărbaţi diferiţi. Gray râse cinic. E de rău, nu-i aşa? Ca o melodie tristă de country-western.

— Aşa sună până când te-ai ridicat deasupra tuturor greutăţilor şi ai început să ai succes. Ce s-a ales de nenorocit?

— S-a luat la bătaie într-un bar. Celălalt tip l-a lovit cu un tac în cap şi l-a omorât. Mi-a făcut o favoare deoarece l-aş fi executat în cele din urmă.

Urmă o pauză de tăcere.

— Îţi cunoşti tatăl biologic?

Gray se întinse înainte, punându-şi coatele pe genunchi.

— Nu. Mama m-a sunat odată când eram la facultate. Era băută şi tot îmi spunea: ***Ştii, Gray**, **nu? Ştii cine este tatăl tău. Nu-i aşa?*** Îi tot închideam telefonul, iar ea mă tot apela. Mi-a zis în cele din urmă că Jeff e tatăl meu.

Gray îşi întoarse mâinile cu palmele în sus şi observă cu atenţie liniile şi adânciturile din ele. Acele palme erau binecunoscute pentru faptul că prindeau mingile de fotbal, le apărau şi alergau cu balonul oval pe terenul de joc.

— Nu cred că ştie cine este tatăl meu. Şi dacă ar şti, prefer să nu-mi spună deoarece nu vreau să aflu că e vorba despre Jeff.

Soarele coborî dincolo de linia copacilor şi a caselor la apus, lăsând în urmă o aureolă arzătoare de culoarea coralilor.

— Dacă ai întreba-o pe mama de ce a făcut toate aceste alegeri în viaţă, ţi-ar spune că a făcut totul din iubire. Datorită marii, minunatei şi neţărmuritei iubiri pe care o împărtăşesc ea şi Jeff.

Nu era de mirare că Gray nu se implicase emoţional în niciuna
dintre relaţiile lui amoroase. Cine l-ar putea învinovăţi
pentru că nu voia să aibă parte de versiunea mamei lui în
materie de iubire?

— Destul. El se ridică în picioare. Hai să mergem acasă la mama.

aşa nu arăta ca locuinţa unei desfrânate alcoolice, el ştia asta. Gray i-o cumpărase după ce semnase primul lui contract cu NFL-ul. Avea patru dormitoare şi o faţadă din piatră naturală calcaroasă, albă, fiind situată în zona cea mai înstărită a oraşului Mullins.

împreună cu Dru stătură pe verandă în întuneric, aşteptând ca mama lui să răspundă în timp ce el bătea în uşă. Ea nu veni să le deschidă.

Gray îi trimise un mesaj. Sunt la uşa de la intrare. Deschide sau intru forţat.

Tot nu se întâmplă nimic.

Lumina de pe verandă nu fusese aprinsă atunci când se lăsase întunericul. La fel nici cele din camera de zi sau cele

care s-ar fi zărit prin ferestrele de către stradă.

Gray îşi scoase cheile din buzunar.

— Când intrăm, o să mă duc să vorbesc cu ea. Singur.

— În regulă.

Cele două cuvinte simple ale lui Dru spuseră mult mai mult. înţelegea situaţia şi îi respecta intimitatea.

— O să dau o raită prin casă să văd ce găsesc. Apoi o să te aştept în hol.

— Bun.

Gray vorbise serios când spusese mai devreme că regreta faptul că trebuise să facă vizita asta în timpul turei lui Dru. Nu vorbea cu nimeni despre copilăria lui. Îi era ruşine că, dintre toţi oamenii din lume, Dru fusese cea căreia trebuise să-i împărtăşească toate aceste detalii, ea fiind persoana pe care voia cel mai mult s-o impresioneze. Şi ea era ultima persoană din lume căreia voia să-i dezvăluie latura aceasta a lui.

N-ar fi putut suporta dacă Dru ar fi încercat să-l compătimească. Ea nu făcuse asta. În mare parte, îl ascultase. Acum stătea lângă el, în tăcere, cu umerii traşi înapoi şi cu bărbia sus, la fel de neclintită ca întotdeauna.

El îşi dori să se simtă la fel. Ar fi preferat mai degrabă să fie doborât pe terenul de joc decât să facă asta. Deschise uşa. înăuntru, o lumină slabă venea din hol, dând la iveală o casă care arăta la fel de curată ca întotdeauna. Mamei lui îi plăcea să decoreze. Mai ales cu printuri cu piei de animale, pietre decorative sau fâşii de culoare roşie.

Aerul cald dinăuntru mirosea a mentă. Cu ocazia fiecărei sărbători, ea umplea un bol cu uleiuri aromate – Gray nu-şi putea aminti cum se chema aia. Şi apoi aşeza bolul pe măsuţa de cafea din locul ei preferat. În această lună decembrie probabil optase pentru mentă.

Dru începu să tragă toate perdelele, fără îndoială încercând să-l apere de vreun lunetist.

Aprinzând luminile, Gray se duse în bucătărie. Umplu un pahar cu apă cu gheaţă. Din cămară luă o cutie de Triscuits*

---

* **Triscuit este o marcă de biscuiţi pătraţi din grâu, cu o formă specială de fire de cereale suprapuse creând o**

– preferata ei – apoi se îndreptă pe hol către camera ei. Uşa era deschisă. Prin ea, o putea vedea pe mama lui zăcând pe pat în întuneric, nemişcată, cu spatele la el.

Inima lui se frânse.

încet, făcându-şi curaj, înconjură patul ca să o poată vedea la faţă. Ea îşi ţinea ochii închişi, dar Gray ştia că era trează.

Avea numai cincizeci şi doi de ani. Dar nu-şi arăta vârsta deoarece

părul ei era brunet şi lung şi avea o siluetă de invidiat. În zilele ei bune, petrecea mult timp în faţa oglinzii, aranjându-şi machiajul şi alegându-şi ţinuta. Astăzi însă nu era una din acele zile. Chiar şi aşa, arăta... înşelător de frumoasă.

Purta un pulover roz. Probabil se demachiase la un moment dat. Aseară? Aşa că lacrimile îi lăsau doar urme strălucitoare pe obraz, dar nu şi dâre de rimei.

Gray aşeză paharul cu apă şi biscuiţii pe măsuţa de lângă patul ei, în locul unde îşi lăsase telefonul. Aprinse veioza, apoi se aşeză pe marginea patului, aproape de genunchii ei. Fără să spună un cuvânt, Gray îi luă mâna şi i-o ţinu într-a lui. Degetele mamei lui erau mici, fragile şi reci.

O apăsare puternică se lăsă peste umerii lui Gray. Se simţea extenuat şi înfrânt, ca un moşneag de o sută de ani.

Nu mai avea ce să-i spună. De-a lungul anilor, o confruntase cu tot ce crezuse că ar fi ajutat-o. încercase să o convingă să trăiască fără Jeff şi fără băutură. îi explicase că i-ar fi mai bine. Se certase cu ea pe tema asta. O şi internase într-o clinică de sănătate mintală. Existase

o vreme când sperase că siguranţa financiară pe care i-o oferise avea să o pună pe picioare.

Nimic din ce făcuse nu avusese un efect de durată. Nimic nu avea, nici nu putea s-o schimbe în bine. Gray rămăsese fără cuvinte. Nu mai avea energie pentru a se mai răfui cu ea

---

pânză crocantă. Bogaţi în fibre se găsesc în peste 30 de sortimente de la cei originali din faină de grâu, ulei şi sare, până la cei cu arome de usturoi, roşii, parmezan, ierburi aromate şi altele. Pot fi consumaţi ca atare sau ca bază pentru gustări rapide, [n. trad.].

şi nici nu mai simţea imboldul de a continua lupta. Aproape nu-l mai mişca nimic, dar totuşi mai era ceva. O tristeţe ce nu-i dădea pace. Şi un simţământ al datoriei.

Simţi izul fin al parfumului ei. Folosea acelaşi parfum Paris, de când îşi amintea Gray. Unul floral, proaspăt şi plin de speranţă. Camera ei ar fi trebuit să aibă mirosul deznădejdii. Al întunericului, al disperării şi al băuturilor tari. Dar nu era aşa. Consuma votcă, care nu avea miros. Mama lui zăcea neajutorată într-o cameră în care plutea speranţa.

În copilărie, când împreună cu mama lui locuiau la bunici, împărţiseră aceeaşi cameră. Gray dormea într-un pătuţ lângă perete, iar ea într-un pat dublu. În fiecare dimineaţă de sfârşit de săptămână, ea dădea la o parte cuverturile de pe patul ei. Iar Gray sărea lângă ea, iar mama lui trăgea cearşafurile şi păturile peste capetele lor. Se cuibăreau unul lângă altul pe spate. Ea îşi întindea braţul drept în faţă, ridicând aşternuturile şi formând o cupolă de circ în miniatură doar pentru ei. Acolo, dedesubt, era puţin întuneric şi cald şi mirosea a parfumul ei. Lumina care pătrundea în micul cort era aurie.

— Odată, începea ea.

— Ca, spunea el.

— Niciodată.

Râsetele lor umpleau locul în timp ce inventau câte o poveste împreună, completând fiecare cu câte un cuvânt.

Gray îşi amintea la fel de clar ca şi cum sub ochii lui se derula pelicula îngălbenită de timp a unui film în care el îşi întorcea faţa spre ea în acel cort. Ea îl privea, şi amândoi zâmbeau.

— Te iubesc, îi spunea mama lui.

— Şi eu te iubesc, mami.

Gray se simţise în siguranţă. O iubise şi avusese încredere în ea.

Amintirea păli, iar o alta îi luă repede locul. Detalii legate de mizera casă închiriată în care trăiseră după ce mama lui se măritase prima oară. Gray avea atunci cam opt ani, iar Colton – trei. El se jucase în curtea din spate şi venise înăuntru târziu, într-o după masă, auzindu-i plânsetele

disperate.
Panicat, Gray ascultase de unde venea sunetul şi o găsise pe mama lui pe podeaua din hol, cu genunchii traşi la piept şi cu spatele la perete. Era ca şi cum durerea o împiedicase să mai facă un pas, iar ea se prăbuşise exact acolo unde se afla în clipa aceea.
Gray se lăsase pe vine lângă ea şi o bătuse uşor pe spate. Mirosea ca mama – ca parfumul ei. Plânsul ei disperat era cel mai trist sunet pe care Gray îl auzise vreodată.
— El... s-a... însurat, abia reuşi ea să îngaime.
Cine? De ce căsătoria cuiva o întrista atât de tare?
— II iubesc... ***pe el!*** Şi... plânse din nou. Şi acum Jeff s-a însurat cu alta. Azi. Azi... este ziua nunţii lor. El e însurat.
Colton ieşise din dormitorul lui, unde trăsese un pui de somn, cărându-şi păturica după el. O privi pe mama lor şi începu să plângă speriat.
Ea îşi deschise braţele, şi el se duse la ea. Mama lui îl ţinu pe Colton în braţe şi îl legănă înainte şi înapoi, ca şi cum acesta era pe punctul de a muri. Sau ea era pe punctul de a muri. Niciunul dintre ei nu se opri din plâns.
Gray tot continua să o bată uşor pe umăr. Deşi era prea mare ca să plângă, plânse şi el, deoarece se simţea atât de trist, de îngrozit şi de neajutorat.
Ştiuse în acea zi, stând pe podeaua din hol, alături de ea, că viitorul lui era plin de teamă.
— Am fost o mamă oribilă, spuse ea.
Cuvintele ei îl aduseră pe Gray înapoi în prezent. Ea îşi deschisese ochii verzi, dar nu se uita la el. Privea drept înainte. Lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji, umezindu-i genele.
— Ai făcut ce-ai putut, spuse Gray.
— Am vrut să fiu o mamă bună. V-am iubit pe toţi. Am... încercat... Vocea i se frânse. Dar am fost o mamă oribilă. Şi acum Colton... şi Morgan... şi tu.
— Ce-i cu mine?
Din câte ştia despre el, era un membru activ în societate.
— Aproape că nu vii niciodată acasă.
Nu se deranjă să-i răspundă. întotdeauna se simţise puţin

vinovat faţă de mama lui. Ea voia să-l vadă mai des, dar el nu putea să-şi facă mai mult timp pentru vizite. Vorbeau la telefon tot la câteva săptămâni. între convorbiri comunicau prin mesaje. Gray se ocupa financiar de nevoile mamei sale, de Morgan şi de copiii acesteia. îşi vizita fratele în închisoare şi o punea pe Ashley să-i trimită lui Colton cărţile şi revistele permise.

Acesta era echilibrul pe care îl menţinuse Gray între sănătatea lui mentală şi rudele lui. Nu putea oferi mai mult de-atât. Ar fi trebuit să facă mai mult? Poate. Putea să facă mai mult? Nu.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă Gray cu o voce stăpânită. Dumnezeu să-l ajute, ştia ce avea de gând să-i spună. Se pregăti pentru tirada ei.

Timpul trecea, luând cu el şi lacrimile ei tăcute care curgeau mai tare. Pentru prima dată, ea îşi întoarse capul pe pernă ca să se uite la el. Drept în faţă. Gray văzu disperare în ochii ei. Frângere.

— S-a terminat. Relaţia mea cu Jeff.

Sigur, se gândi Gray cu cinism.

— Am fost atât de fericiţi în ultimul an. Dar ne-am certat aseară şi ne-am despărţit. Tonul ei deveni subţire şi încordat. Ce... ce rost mai are, Grayson? Nu sunt bună pentru nimeni. Viaţa mea nu valorează nimic.

Ea îi dusese adesea pe Gray, pe Colton şi pe Morgan la biserică când erau mici, dar nu intrase niciodată cu ei. De ce? Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă l-ar fi avut pe Dumnezeu în viaţa ei? Dacă trăia cineva ca şi cum ar fi neiertat, acea persoană era mama lui.

— Ridică-te, spuse Gray obosit. Trebuie să mănânci şi să bei ceva.

Ea protestă, aşa că o ridică în şezut lângă el. Îi dădu apa şi se încruntă la ea până când o bău. Apoi Gray îi dădu tot câte doi biscuiţi Triscuit o dată, până când mâncă zece.

— Ai mâncare în casă? întrebă el. Îţi pregătesc ceva de cină.

— Au mai rămas nişte spaghete pe care le-am făcut pentru copii... aseară.

Ea plânse uşor şi îşi duse o mână tremurândă la frunte.

— Copiii! Sunt o bunică groaznică. Nu... nu m-am putut ridica din pat în dimineaţa asta. I-am auzit şi am vrut să... dar n-am putut. N-am rezistat să fac ceva. Morgan o să fie atât de supărată pe mine -

— Hai să mergem în birou. O să încălzesc spaghetele şi apoi o să ne uităm la un film – ***şi o să-ţi torn votcă aşa cum fac întotdeauna —*** şi o să ne relaxăm puţin.

— Gray? strigă Dru din faţa casei.

Ochii mamei lui se măriră, se uită la Gray întrebătoare, aproape într-un mod acuzator. Fusese atât de copleşită de nefericirea ei încât nu-şi dăduse seama că se mai afla cineva în casă.

— Da? îi răspunse Gray.

— Un Mercedes tocmai a parcat pe alee. E negru. Clasa C. Pare să aibă trei sau patru ani. Cunoşti maşina?

— E Jeff, spuse mama lui.

— Da, îi strigă Gray lui Dru. Ştiu a cui e.

Mama lui îl apucă strâns de încheietura mâinii. Amărăciunea şi determinarea străluceau în ochii ei.

— Du-te afară, Grayson, şi spune-i că nu mai vreau să-l mai văd câte zile mai trăiesc.

Furia mocnise precum cărbunii înăuntrul lui Gray de când primise apelul lui Morgan din dimineaţa asta. Acum cărbunii se înroşeau, înăbuşindu-i tristeţea şi simţul răspunderii. Ea voia ca Gray să o apere? În războiul creat de ***ea***?

El se ridică, iar mama lui îi dădu drumul la mână. II ***ura*** pe Jeff, care o amăgise zeci de ani, arătându-i lipsă de respect şi niciodată nu se comportase onorabil. Dar era ea mai bună decât Jeff? Îi permisese să-şi bată joc de ea. Iar acum nu avusese grijă de copiii lui Morgan din cauza simţământului ei nesfârşit de auto-distrugere.

— Poţi să-i spui singură, îi spuse Gray pe un ton scăzut. Nu vreau să am nimic de-a face cu chestia asta dintre voi doi. Se îndreptă spre uşa de la intrarea în casă. Plec.

Dru se uita prin vizor. Se dădu înapoi în timp ce Gray se

apropie de ea.

— Un bărbat şi un adolescent vin pe alee. Cine sunt?

Gray întinse mâna spre uşă, intenţionând s-o deschidă - Dru se puse între el şi uşă, oprindu-l cu o palmă pe piept.

— Pari destul de supărat, Gray. îmi spui şi mie ce-ai de gând?

— Plecăm.

— Nu înainte să-mi spui cine-i afară.

Se auzi o bătaie la usă.

— E Jeff.

— Cine este cu el?

Gray aruncă o privire prin vizor.

— Fiul lui cel mai mic, Daniel.

— Câţi ani are Daniel?

Gray se gândi, calculând metodic în mintea lui.

— Nouăsprezece ani.

Dru se gândi bine la asta, iar ochii ei de culoarea turcoazului erau serioşi. Se auzi o nouă bătaie în uşă. Cu toate acestea, Dru nu părea să se grăbească.

Personal, Gray abia aştepta să iasă afară.

— Există vreun motiv pentru care Jeff sau Daniel să dorească să-ţi facă rău? întrebă ea.

— Nu.

— Putem să nu le deschidem uşa şi să aşteptăm până pleacă. Sau îi putem lăsa în casă.

— Jeff are cheie. Vor intra oricum.

— Atunci le deschid eu.

— Sunt gata s-o iau din loc.

— înainte să plecăm, trebuie mai întâi să-ţi verific maşina.

— De ce? Ştim că hărţuitorul meu nu ne-a urmărit până aici.

— Hărţuitorul tău ştie unde locuieşte mama ta, ai uitat? A expediat şi aici scrisori mai demult. Va trebui să-ti verific maşina.

— Atunci acum ar fi momentul potrivit să faci asta.

— O să-i analizez puţin pe Jeff şi pe Daniel, apoi maşina.

Dru deschise uşa.

— O... Jeff se bâlbâi la vederea lui Dru. Eu...

Era clar că nu se aştepta ca un străin să-i răspundă la uşă.

— Sunt Dru, o prietenă de-a lui Gray.

Jeff îşi reveni repede. Se prezentă pe sine şi pe fiul lui, iar Dru dădu mâna cu amândoi.

El se născuse într-una dintre cele mai înstărite familii din oraşul Mullins. Arăta ca preşedintele unei frăţii – genul şmecherului, tipul care-ţi displăcea de la bun început. Chiar şi acum, la cincizeci de ani şi ceva şi purtând costum, arăta tot ca un şarlatan.

Daniel era mai scund decât tatăl lui, mai introvertit şi mai slăbuţ. Avea un păr nisipiu tuns foarte scurt şi ochi mari, iar chipul său avea trăsături ascuţite. Puştiul stătea cocârjat în jacheta lui de camuflaj ca şi cum nu voia să fie aici.

Nu eşti singurul.

— Gray.

Jeff făcu un pas în faţă cu mâna întinsă. Avea expresia impunătoare a unui director de pompe funebre.

Dacă tânărul n-ar fi fost de faţă, Gray l-ar fi împins pe Jeff în piept şi i-ar fi spus să iasă din casa mamei lui. Dar puştiul nu merita chestia asta. Se simţea deja îndeajuns de incomod. Gray îşi încordă maxilarul şi dădu mâna cu el.

— Ce mai face mama ta? întrebă Jeff, bătându-l uşor pe braţ ca şi cum ar fi fost apropiaţi.

Gray se dădu înapoi, trăgându-se din atingerea lui.

— Nu prea bine.

— îmi pare rău să aud asta.

Jeff îşi întinse buzele, îngrijorat.

— Tot încerc să iau legătura cu ea.

Gray îi aruncă o privire lui Dru, întrebând-o din ochi dacă puteau pleca acum.

— Eu şi Daniel servim întotdeauna cina la clubul country în serile de luni, spunea Jeff, şi urmărim Monday Night Football pe ecranul lor mare. Eram în drum cu maşina înspre acolo când ţi-am văzut maşina parcată în faţa casei.

— Aha.

— Cu numai câteva săptămâni în urmă, ***tu*** erai cel pe care îl vedeam pe ecranul mare de la club. Jeff arboră un zâmbet viclean. Ai jucat minunat. Pe bune. Când ţi-am văzut maşina, eu şi Daniel a trebuit să venim aici şi să-ţi spunem cât de bine ne simţim să te vedem înapoi în Mullins.

Jeff îi dădu înainte cu vorba, amintindu-şi momentele principale de la cel mai recent meci de luni seara al celor de la Mustangs.

Poate că el îşi dorise să se oprească când văzuse maşina lui Gray, dar era clar că nu aşa stăteau lucrurile şi cu Daniel. El întruchipa în mod desăvârşit tiparul adolescentului care spunea că părintele lui e un tâmpit.

Copiii lui Jeff erau toţi mult mai tineri decât Gray, aşa că acesta nu îi cunoscuse pe niciunul dintre ei foarte bine. Dar îi văzuse prin oraş de multe ori. Era greu să-i placă de copiii unei persoane pe care nu o suporta, totuşi o parte din el empatiza cu Daniel. Se pricopsise cu Jeff ca tată şi nu avea cum să schimbe această realitate. Şi el fusese afectat de deciziile greşite ale părinţilor lui.

Dacă relaţia mamei lui cu Jeff ar fi reprezentată printr-o monedă, atunci Gray era aversul, iar Daniel reversul acesteia. Diferenţa de vârstă dintre ei era de mai bine de zece ani şi cea de înălţime avea de suferit, puştiul fiind mult mai scund. Dar, în ciuda deosebirilor, Gray se regăsea într-o oarecare măsură în el. Opoziţia pe care o resimţea la Daniel o reflecta pe-a lui.

Oare tânărul era student? Era destul de sigur că mama lui îi spusese că locuia cu părinţii şi mergea la cursuri la facultatea de stat din oraş.

— În fine… Trăncăneala lui Jeff se isprăvi.

Gray nu simţea nevoia să spună ceva. Nici Dru. Ea îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei ei din piele şi îl privi neîncrezătoare pe Jeff.

— Deci. Acesta chicoti. Alcătuiesc o echipă pentru un turneu de golf în martie.

Ochii lui Dru se îngustară.

Jeff era pe cale să-i ceară o favoare. Nivelul de iritare al lui Gray, era greu încercat peste limita de suportabilitate.

— E unul dintre cele mai bune evenimente de golf, continuă Jeff, pentru a strânge bani pentru clubul părinţilor* de la liceu. Ce-ai zice să vii, Gray? Mulţi băieţi ar vrea tare mult să te cunoască. Hei, poate că putem să aranjăm o şedinţă foto cu tine -

-Jeff.

Mama lui Gray intră cu grijă în hol, de parcă punerea unui picior în faţa celuilalt i-ar fi solicitat toată atenţia. îşi puse o mână pe perete pentru a se sprijini.

— Salutare, Daniel.

— Bună ziua.

Apoi, adresându-se lui Dru:

— Sunt Sandy, mama lui Gray.

— Sunt Dru, prietena lui Gray.

Mama lui îi spusese că nu voia să-l mai vadă pe Jeff câte zile mai avea, dar îşi putu da seama imediat că se pieptănase şi se machiase înainte să iasă din camera ei pentru a se întâlni cu bărbatul pe care nu voia să-l mai vadă niciodată.

Jeff se duse la ea.

— Te simţi bine, iubito?

Depinde ce înţelegi prin bine, Jeff. Afost într-o stare de letargie toată ziua.

Mama lui Gray dădu din cap de parcă ar fi spus: Am fost extrem de rănită, dar iată-mă aici, înfruntând curajoasă situaţia creată.

— Dru? întrebă Gray.

Nu mai putea suporta. încă două minute în compania lor şi era pe cale să le spună vreo două.

*** *Booster Club* — grupuri de suport din rândul părinţilor copiilor şi a studenţilor constituite pentru a strânge fonduri necesare susţinerii activităţilor şcolare din sectorul public în urma tăierilor subvenţiilor din partea statului.**

Dru păşi cu spatele spre uşă.

— Eu şi Gray tocmai plecam.

— Nu, spuse mama lui Gray. Deja?

— Deja. Mă duc să pornesc maşina, îi spuse Dru. Apoi plecă.

Slavă Domnului pentru Dru. Ce bine că avea un aliat. Dru era
onestă şi loială, iar Gray credea că îi dorea binele, ceea ce nu se putea spune despre niciunul dintre cei care rămăseseră în casă.

Jeff rămase lângă mama lui Gray, ţinând-o de cot.

— Ce zici despre turneul de golf, Gray? întrebă Jeff. Ai putea vinde tricouri, fotografii sau mingi de fotbal cu semnătura ta? Ştii tu... obiecte de colecţie? Câştigurile ar fi donate clubului părinţilor, bineînţeles.

— Colaborez deja cu câteva organizaţii caritabile, spuse Gray. în afara acestor angajamente, programul meu este plin.

— Bine. Desigur. înţeleg.

— Pa, mamă.

— Grayson. Ochii ei îl implorară. Rămâi şi mănâncă cu mine spaghete, aşa cum ai zis -

— Mersi, dar nu pot. Noapte bună.

Gray ieşi din casă şi se îndreptă spre maşina lui, simţindu-se ca şi cum tocmai scăpase dintr-o temniţă, respirând de-a binelea pentru prima oară de când trecuse de afişul cu ***Mullins, Texas, oraşul natal al jucătorului NFL, Gray Fowler.***

Preţ de o jumătate de oră, Gray nu vorbi. Doar conduse maşina.

Dru stătea pe scaunul pasagerului, observându-l. Gray părea ameţit de ceea ce tocmai îndurase.

Când Jeff intrase în casa lui Sandy şi Dru se uitase bine la el, stomacul i se strânse. Era clar că era tatăl lui. Gray avea o mulţime de motive ca să nege lucrul ăsta, dar semăna prea mult cu el ca să nu fie adevărat.

Probabil că moştenise anumite gene care îl făcuseră cel mai mare şi cel mai înalt dintre toate rudele lui. Dar şi Jeff avea peste 1.80 metri şi era într-o formă fizică foarte bună. Forma bărbiei şi a gurii era asemănătoare cu a lui Gray.

Apoi Sandy îşi făcuse apariţia. După ce îi aflase povestea de viaţă, Dru se aşteptase să arate istovită. În schimb, era extrem de delicată, dar şi surprinzător de drăguţă, cu pometţii ei înalţi şi ochii verzi.

Văzându-i pe Jeff şi pe Sandy, Dru fusese în stare să descopere de unde îşi moştenise Gray trăsăturile fizice. Dar cum rămânea cu cele morale? În ce-l priveşte, erau net superioare celor moştenite. Însă cele ale părinţilor lui erau catastrofale. Dru nu înţelegea pe cine semăna în caracter. Fusese influenţat de fotbal? De antrenorii lui? Oare aceste trăsături morale i se imprimaseră în propria fiinţă prin grija ce le-o purta fraţilor mai mici?

Era uluită de faptul că Jeff nu recunoscuse niciodată că este tatăl lui Gray.

Nu se implicase financiar în creşterea lui, iar Sandy avusese atât de puţini bani. Jeff nu bătuse mingea cu Gray în curtea din faţa casei, nici nu-l învăţase să conducă maşina şi nici nu-l dusese la vânătoare. Nu-l trecuse pe numele lui, nici nu-i lăsase vreo moştenire. Ce era cel mai rău – nu avea scuză pentru aşa ceva – era faptul că Jeff nu intervenise atunci când Sandy începuse să bea şi nici când cel de-al doilea soţ al ei îl ***bătuse*** pe Gray.

II bătuse. Dru încă încerca să proceseze informaţia asta... şi cum trebuie să fi fost pentru Gray. Cum îl afectase perioada aceea din viaţă pe termen lung?

Dru credea că îl cunoştea pe Gray. Ştia doar frânturi. Munca lui asiduă. Spiritul lui caritabil. Rezistenţa lui la accidentări. Dru fusese foarte, foarte ataşată de Gray înainte

de ziua de azi. Dar astăzi lucrurile se schimbaseră. Îi aflase secretele trecutului, iar acea percepţie îi adâncise sentimentele faţă de el, le făcuse chiar şi mai personale şi o umpluse cu o ferocitate protectoare.

— A fost aiurea de tot, spuse Dru în sfârşit, făcând cu mâna în direcţia persoanelor pe care le lăsaseră în urmă.

— A fost, spuse Gray o clipă mai târziu. Nu-i aşa? Ca şi cum avea nevoie de confirmarea faptului că nu era nebun.

— Da. Răspunse ea cu tărie. Nimic din scena aia nu are de-a face cu modul în care funcţionează o familie sănătoasă. Cu siguranţă nu partea în care mama ta a apărut abia ţinându-se pe picioare şi cu un aer de martiră sau când Jeff a încercat să te facă să participi la turneul lui de golf.

— Ca un trist... spuse Gray, invitând-o pe Dru să termine propoziţia.

— Cântec country-western.

Dru îşi încleştă uşor buzele, cu tristeţe. Voia să-l binedispună. îşi dorea să poată face acest lucru.

în schimb, îl pierdu în gândurile lui negre. Stând lângă el, putea ***simţi*** cum se lupta cu furia, frustrarea şi oboseala.

— îmi pare rău pentru mama ta, spuse Dru.

Fără îndoială că el ar fi preferat ca ea să n-aducă în discuţie ce se întâmplase azi. La urma urmei era doar paza lui de corp. Dar ea nu putea să nu-i spună ***nimic*** şi să lase trecutul lui să-l sufoce.

— îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu Jeff şi pentru copilăria ta. Nu e drept prin ce ai trecut. Şi nu este vina ta. Ar trebui să fii mândru de ce ai realizat şi de cine eşti. Ai multă bunătate de oferit.

Gray nu reacţionă la remarca ei, aşa încât crezu că nu va răspunde deloc.

Apoi o privi, iar Dru putu vedea un simţământ puternic de inutilitate în ochii lui. Privirile li se întâlniră înainte ca Gray să-şi întoarcă atenţia la drum. El îşi puse o mână pe unul dintre cotierele dintre scaunele lor şi şi-o întoarse cu palma în sus. Dru nu ezită decât preţ de o secundă înainte de a-şi

pune mâna într-a lui. Făcând lucrul ăsta, ea depăşi bariera unei relaţii strict profesionale dintre un client şi un agent.

Atunci când mâinile li se uniră, o năpădi un sentiment de înţelegere, consolare şi un fior de încântare. Faptul că Dru îl ţinea de mână părea cel mai drept lucru din lume. Era ca şi cum se întorcea acasă.

Gray dăduse la o parte exteriorul protector al lui Dru. Ea nu suportase niciodată să fie considerată inferioară... Nu-i plăcuse să fie exclusă din compania fraţilor ei. Crescuse pe un tărâm texan dur şi devenise puternică şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Nu îi plăcea să fie... vulnerabilă. Nu avea nevoie de un bărbat ca să se simtă întreagă.

Dar ajunsese într-un punct în care, în miez de noapte, stând în maşină în timp ce aceasta îşi urma drumul şerpuit, trebuia să se confrunte cu faptul că sentimentele ei faţă de Gray se adânciseră îndeajuns de mult încât să-i pună în pericol capacitatea de a-şi executa slujba aşa cum trebuie. Se implicase emoţional în viaţa lui. Prea mult încât să rămână imparţială.

Trebuia să-l sune pe şeful ei, să-i explice motivele şi să demisioneze din escorta lui Gray. O răzvrătire puternică se ivi în mintea ei. Dru o înăbuşi. Ura ideea de a se retrage şi de a le încredinţa altora cazul. Considera cazul acesta ca fiind al ***ei,*** Voia tare mult să continue să lucreze pentru el. Voia să fie cea care descoperea identitatea hărţuitorului lui Gray.

Dar Anthony Sutton merita să afle adevărul, deoarece el instituise reguli pentru agenţii lui din motive bine întemeiate. Îi era datoare lui Gray, deoarece merita să aibă parte de cea mai bună protecţie posibilă.

Mâine avea să-l sune pe Anthony.

Şi se va retrage din cazul lui Gray.

e părere ai? o întrebă Bo pe Meg în după-amiaza următoare.

Cu sau fără pălăria de cowboy?

Stăteau lângă camioneta lui pe una dintre aleile de

la Whispering Creek.

Meg îşi observă cu atenţie bărbatul.

— Ştii că îmi place pălăria de cowboy, dar votez împotriva ei pentru fotografie. Mi-e teamă că o să arătăm ca J.R şi Sue Ellen Ewing.*

Bo îşi aruncă pălăria de paie în camionetă şi o luă pe Meg de mână. Parcurseră cei cincizeci de iarzi până la locul unde fotograful şi asistentul acestuia terminau de aranjat decorul. Silver Leaf, flancat de unul dintre îngrijitorii lui, stătea nemişcat şi cu un aer regal.

Pentru cel de-al treilea an consecutiv, Meg fusese de acord să permită organizaţiei caritabile Grace Sreet să găzduiască Winter Family Fun Day pe terenurile de la Whispering Creek. Propria ei organizaţie caritabilă, Fundaţia Cole, făcuse un parteneriat cu Grace Street de câteva ori de-a lungul anilor. Câteva dintre familiile

*** Personaje din serialul TV de mare success „Dallas” [n. trad.].**

nevoiaşe care locuiseră la conacul de la Whispering Creek ajunseseră aici trimise de către aceeaşi organizaţie, care oferea adăpost femeilor şi copiilor abuzaţi.

Meg le puse la dispoziţie terenul pentru organizarea evenimentului, iar cei de la Grace Street se ocupaseră de restul. Aduseseră sculpturi din gheaţă şi amenajaseră un săniuş care urma să fie funcţional indiferent de vreme. Aveau să fie castane prăjite, cidru fierbinte de mere, cacao, caramel, ciocolată, tarabe, jocuri, călărit, trupe muzicale şi apariţii ale celebrităţilor. Evenimentul recrea atmosfera vremurilor de demult din Texas, în preajma sărbătorilor de iarnă. Rustic şi fermecător.

Cu luni în urmă, persoana de contact al lui Meg de la Grace Street o întrebase dacă puteau să-i facă o poză ei, lui Bo şi lui Silver Leaf pentru a o include în materialele promoţionale pentru eveniment. Fusese de acord. Deci

iată-i. Bo arăta splendid şi într-o formă fizică excelentă. Iar ea semăna ca mărime cu un balon cu aer cald.

În ciuda formei ei rotunjite, Meg voia să facă această poză de dragul celor de la Grace Street şi pentru că avea să fie ultima fotografie pentru ea şi Bo „înainte de” schimbare. Tot ce însemnase pentru ei familia lor, alcătuită din două persoane, avea să se modifice pentru totdeauna. Meg voia să se uite la poza asta peste ani şi să-şi amintească de sarcină.

Asta-i bună. Panta uşoară îi luă răsuflarea. Zăbovi puţin.

Bo se opri, aruncându-i o privire îngrijorată.

— Sunt bine, îi spuse ea înainte ca el s-o întrebe. Tensiunea ei arterială îi făcea din nou probleme în ultima vreme, aşa că doctoriţa Peterson îi prescrise odihnă la pat. Dar nu pe toată durata zilei. Doctoriţa o încurajase să se ridice şi să se plimbe câteva minute în fiecare zi. În interiorul casei lor, Meg făcea ture dintr-o cameră în alta. Dacă vremea nu era prea răcoroasă, îi plăcea să se aventureze afară şi să se stea în veranda din spate. În fiecare zi, pentru câteva ore, se retrăgea în biroul lor de acasă pentru a se concentra la munca ei din cadrul Fundaţiei Cole, şezând aşezată cu picioarele sprijinite şi ridicate.

De când cu prescripţia doctoriţei de a rămâne la pat, lumea lui Meg se făcuse mică. Se bucurase pentru răgazul de a veni cu maşina până aici în după-amiaza asta şi să evadeze puţin din mediul ei familial şi lase pentru o clipă grijile ei obişnuite.

Fotograful alesese această locaţie dintre multele disponibile la Whispering Creek datorită priveliştii deosebite.

Meg netezi partea din faţă a hainei ei de un albastru deschis pe care o purta. I se potrivea bine pe braţe şi pe bust, înainte de a se lărgi în dreptul burţii. îşi dorise să fi arătat la fel bine însărcinată aşa cum arătase Ducesa Kate*.

* **Catherine, ducesă de Cambridge, cunoscută popular sub**

Asta sperase Meg atunci când alesese haina asta. Dar din păcate, nu-i merse.

— Eşti frumoasă, spuse Bo.

Meg îi zâmbi. Bărbatul ei era literalmente un dar de la Dumnezeu.

— Mulţumesc.

— Eşti gata?

Ea îşi mută atenţia înspre scaunul pe care fotograful îl pregătise pentru ea şi se calmă.

— Nu trebuie să faci poza dacă nu vrei, ştii asta, spuse Bo deodată, oprind-o.

Meg clipi spre el.

— Pot să te duc acasă şi să-l aduc pe Jake în locul tău, continuă Bo. O să fie un înlocuitor nasol, dar o să pozeze dacă trebuie.

— Nu e nevoie.

— Vrei să-l rog pe fotograf să-ţi aducă scaunul aici? Putem face poza şi aici, dacă preferi aşa.

— Nu. E în regulă.

Bo nu se mişcă. Continuă să o fixeze cu privirea. Avea un aer serios. Meg îşi putea da seama că el voia să spună mai multe, aşa că aşteptă.

Existase o vreme în viaţa lui Meg când îi fusese greu să aibă încredere în bărbaţi, să aibă încredere în ***el,*** Uitându-se acum la Bo, aproape că nu-i venea să creadă. Părea că acea neîncredere aparţinea unei alte femei, cu totul străine.

— Suntem norocoşi, spuse Bo.

— Foarte.

— Aceşti doi copilaşi vor fi mai mult decât suficienţi pentru mine.

Meg înţelese mai mult decât Bo spusese de fapt. El recunoştea faptul că parcurseseră un drum lung. Nu cel de la camionetă până la fotograf, ci anii întregi în care se

---

numele „Kate” este soţia Prinţului William de Wales [n. trad.].

străduiseră să-şi întemeieze o familie. Îi transmitea că, atunci când ajungeau la sfârşitul aşteptării, la naşterea gemenilor, el avea să fie pe deplin împlinit. Nu se mai gândea să aibă şi alţi copii.

Cu numai câteva cuvinte, soţul ei deschisese subiectul planificării familiale. Tocmai aici, pe o pantă presărată pe alocuri cu pâlcuri de iarbă ofilite, alături de trei persoane şi un armăsar care se uitau la ei.

Dacă Bo ar fi dorit să discute cu ea ceva important în timp ce mergeau în echilibru pe o sârmă la înălţime, în bătaia vânturilor care suflau cu o sută de kilometri pe oră, Meg s-ar fi oprit şi l-ar fi ascultat.

Spera că fusese o parteneră iubitoare. Aşa îşi dorea să fie. Pentru că Meg îl iubea cât putea de mult. II iubea pe Bo Porter cu fiecare celulă din trupul ei, cu fiecare speranţă şi cu fiecare colţişor din inima ei. Dar când se gândea la asta, părea că Bo o iubea şi mai mult. El fusese piatra de căpătâi. Nu se plânsese niciodată şi crezuse, fără să se îndoiască, că lucrurile aveau să iasă cât se poate de bine.

Chiar şi aşa, lupta cu infertilitatea şi grijile legate de sarcina asta îşi puseseră amprenta asupra lui Bo. Putea vedea lucrul acesta în ridurile de pe fruntea lui şi în adânciturile de lângă ochii lui. îşi aminti că, atunci când îl cunoscuse, se gândise că faţa lui s-ar fi potrivit unui şerif din Texas din Vestul Sălbatic. Masculin şi serios. încă mai credea asta.

— în toţi aceşti ani, spuse ea, luptându-se cu emoţiile care i se puseseră ca un nod în gât, L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea un bebeluş. Numai unul. Dar în generozitatea Lui, El ne-a trimis doi. Dacă – Meg se abţinu să spună ***dacă totul merge bine şi bebeluşii sunt sănătosi*** deoarece avea să-l supere şi să-l forţeze să o liniştească. Fiul şi fiica noastră vor fi mai mult decât suficienţi şi pentru mine. Asta-i sigur.

Bo fu cuprins de uşurare.

Şi aşa ***era*** cu siguranţă. Dacă Dumnezeu avea să-i ţină sănătoşi pe ea şi pe bebeluşi pe toată durata sarcinii, Meg

avea să fie mulţumitoare ani buni. Poate că nu ar mai îndrăzni să-I mai ceară nimic lui Dumnezeu toată viaţa ei nici măcar un biscuit.

— Acum, haide. Doar mi-am pierdut puţin răsuflarea, asta-i tot. Să facem poza asta odată.

Merseră împreună restul drumului şi îi salutară pe fotograf şi pe asistentul acestuia. Bo făcu conversaţie cu ei în timp ce Meg se aşeză pe scaunul pregătit pentru ea.

— Bună, Mike, îi spuse ea îngrijitorului armăsarului. Cum se simte Silver Leaf azi?

— E la fel de fericit pe cât poate fi un cal, doamnă Porter.

îngrijitorul îl conduse pe Silver Leaf la Meg. Vântul răsfira
coama şi coada de culoare albă ca zăpada a armăsarului ei. Trupul lui cenuşiu strălucea de curăţenie. Se îngrăşase de când nu mai alerga, dar volumul îi prindea bine. Îi scotea în evidenţă statura.

Silver Leaf îşi coborî capul în dreptul lui Meg ca un rege care îşi salută un supus. Ea îşi puse mâna pe nasul lui catifelat.

— Bună, Silver Leaf.

Trecuse mult timp de când avusese o întâlnire faţă în faţă cu cel mai faimos şi mai iubit cal al ei.

Salutări, mică fiinţă umană, păru Silver Leaf să spună.

— Eşti la fel de fabulos ca întotdeauna, şopti Meg.

El o privi într-un mod care spunea, ***Chiar că sunt***, apoi făcu un pas înapoi, dându-şi capul într-o parte.

— Abia aştept să-mi aduc bebeluşii să-l vadă pe Silver Leaf într-o bună zi, în curând, îi spuse ea lui Mike.

Acesta încuviinţă din cap, iar pe chipul lui se putu citi încântarea.

— Asta chiar ar fi grozav.

Silver Leaf îşi ridică şi mai sus bărbia. Îţi poţi aduce odraslele să-mi aducă un omagiu data următoare când ***convoc curtea regală şi când permit oamenilor de rând***

să mă vadă, păru să spună postura lui. ***Vorbeşte cu secretara mea.***

Bo scărpină calul sub obraji. Apoi fotograful îi dădu căpăstrul armăsarului lui Bo şi îi aşeză pe toţi. Bărbatul. Soţia. Calul. Bineînţeles că Silver Leaf era de departe cel mai bun subiect. El făcu întocmai cum i se spuse, ridicându-şi gâtul semeţ.

— Unu, doi, trei, spuse fotograful. Zâmbiţi.

Şi camera făcu clic.

Trecuseră mai bine de două zile de când Gray o văzuse pe Dru.

El stătea pe un scaun înalt la insula din bucătăria lui de acasă, încercând să citească ştirile pe tabletă, dar cel mai mult numărând minutele pe ceasul montat pe perete până când începea tura lui Dru.

Big Mack era aşezat la trei scaune distanţă de el. Amândoi savurau gustările care îi aşteptaseră atunci când Gray se întorsese de la antrenamente, mulţumită lui Ash.

Când se întorseseră noaptea târziu, după vizita din Mullins, la sala de antrenamente de la Mustangs îi aştepta Weston. Lui Dru i se terminase tura, aşa că se despărţi de Gray cu un salut şmecheresc, se urcă pe motocicletă şi băgă viteză. Nu fusese nimic neobişnuit.

Dar el ştia că ceva se schimbase, se tot gândise ce anume – înnebunind practic, deoarece nu putea să se gândească la altceva – toată ziua de marţi şi cea de miercuri, care erau de obicei zilele ei libere.

Trecuseră deja câteva zile de când se hotărâse să se retragă din competiţia pentru câştigarea inimii ei. Nu fusese uşor să se ţină de promisiune, dar făcuse tot posibilul. Se purtase cuviincios cu ea, deşi era cât se poate de conştient de prezenţa ei ca şi cum era soarele lui. Chestia asta era penibilă. Şi incontrolabilă. Gray încercase.

Când plecaseră din Mullins, el avusese un nod în stomac.

Trecutul lui nu era unul frumos. Nici familia lui nu era de vază. Nici el nu era. Mulţi oameni îl considerau un bărbat realizat în viaţă, însă Dru văzuse realitatea. Fusese oripilat de gândul că Dru stătea lângă el, compătimindu-l sau simţindu-se dezgustată de el.

Apoi ea îl surprinsese cu totul, înmânându-i ceva mai preţios decât aurul. Nu este drept prin ce-ai trecut. Şi nu este vina ta. Ar trebui să fii mândru de ce ai realizat şi de cine eşti. Ai multă bunătate de oferit.

Dru nu îndulcise lucrurile. Spusese adevărul. Nădăjduia că ea credea fiecare cuvânt pe care-l rostise. Dru îl cunoştea mai bine decât oricine, iar ea... vorbise serios.

Gray fusese cuprins de tandreţe şi de mulţumire. îşi întinsese mâna. Iar Dru i-o luase.

Cu câteva luni în urmă, ar fi râs la ideea de a se agita atâta pentru că ţinuse o fată de mână. Ce era cu el? Avea cumva doisprezece ani? Dar faptul că ***Dru Porter*** îl ţinuse de mână era ceva important.

Câştigase din greu gestul ei afectiv. Inima lui – inima lui istovită şi plictisită – vibrase cu putere în acel moment. Îi zăpăcise mintea.

Se gândi că atingerea mâinilor lor însemnase pentru ea ce însemnase şi pentru el. Şi anume, că îi plăcea de el. Nu de Corbin. Ci de Gray.

Dru lucra pentru el, aşa că nu se puteau lăsa conduşi de sentimente, cel puţin deocamdată. Dar era dispus să aştepte. Şi acum ştia că ei îi plăcea de el – nu de Corbin – toată gelozia şi îndoiala lui se puteau disipa. Dacă ştia sigur că lui Dru îi plăcea de el, atunci Gray îşi putea controla sentimentele pe care le avea faţă de ea şi, în acelaşi timp, să se ocupe cum trebuie şi de fotbal. Lucrurile se puteau aşeza pe un fagaş normal.

Toate astea se puteau întâmpla ***dacă*** lui Dru îi plăcea de el. Bănuia numai că îl prefera pe el. Era posibil ca Dru să-l fi ţinut de mână doar din bunătate. Gray nu credea asta. Dar era o variantă. Azi intenţiona să afle cum stătea treaba.

Se uită din nou la ceas. Îi era dor de Dru. Abia aştepta să vină. Atât de mult încât se grăbise acasă şi se schimbase într-o cămaşă albă pe care o purtase de câteva ori prin cluburi şi în cei mai buni blugi pe care-i avea. Mack îl privise întrebător când coborâse la parter. Gray se prefăcuse că nu observă.

Tot mai erau cinci minute până la ora două?

— Gray? Vocea lui Ash se auzi de la etaj. Mă duc să-ţi întind rufele uscate. E în regulă?

— Da.

— Am nevastă, mormăi Big Mack. Dar cu siguranţă că mi-ar prinde bine o... care este slujba lui Ashley?

— Femeia care le face pe toate.

— Da. Chiar mi-ar prinde bine una ca ea.

Gray îşi arcui o sprânceană, tachinându-l.

— Soţia ta nu face toate muncile din casă?

— Nu. Toată chestia aia cu emanciparea femeii s-a petrecut cu ceva timp în urmă. Poate că ai observat?

— Care chestie cu emanciparea femeii? întrebă Gray sec.

Mack îşi dădu capul pe spate, râzând zgomotos.

— Eu şi soţia mea avem câte un loc de muncă, omule. Ne-am împărţit treburile gospodăreşti, îngrijirea copiilor şi toate celelalte lucruri care trebuie făcute. Suntem is-to-viţi. Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp relaxându-mă, ştii tu? Să mă odihnesc. Aş putea să fac asta dacă am avea o Ashley prin casă.

— Ţi-o recomand.

Gray se mai uită peste câteva articole. Data următoare când îşi ridică privirea spre ceas, acesta arăta ora două şi două minute. II cuprinse un fior de nelinişte. Dru nu întârzia niciodată. îşi puse deoparte tableta. întorcându-se pe scaun, Gray miji ochii spre poarta din faţă a proprietăţii sale de parcă ar fi putut vedea prin ziduri.

Se auzi un bâzâit de la interfon.

Slavă Domnului. Dru era aici. Mack se duse în biroul lui

Gray pentru a verifica panoul video care reda imaginile surprinse de camerele de supraveghere şi pentru a deschide poarta.

Gray ieşi pe poarta de la garaj şi aşteptă pe alee în vântul rece de iarnă. Motocicleta bine-cunoscută a lui Dru nu apăru. în schimb, se apropie o camionetă argintie.

Era nedumerit. Ceva nu era în regulă.

Mack veni să stea lângă el.

— Unde-i Dru? întrebă Gray încordat.

— Nu ştiu. Mă aşteptam să o văd la poartă ca întotdeauna. Se scărpină pe gât. Tipul care e la volan este Rod Campbell, un alt agent care lucrează la Sutton.

Un bărbat cu păr cărunt şi cu o statură militărească se dădu jos din camionetă şi veni în dreptul lor.

Mack le făcu prezentările.

— Unde-i Dru? îl întrebă Gray pe Rod, fără să piardă timpul cu politeţuri.

— Voi prelua tura lui Dru, începând de azi.

— Pentru cât timp?

— Permanent.

Cuvântul îl lovi pe Gray în piept.

— De ce?

— Nu cunosc motivul, răspunse Rod calm. Ştiu doar că s-a întâlnit cu Sutton, şi unul dintre ei sau poate amândoi au hotărât de comun acord că ar fi mai bine ca Dru să se retragă.

— Mai bine? Gray îl iscodi din priviri pe Mack.

Expresia veselă pe care acesta o afişa de obicei dispăru de pe chipul
lui.

— Nu ştiu nimic despre asta, pe bune.

Dru nu mai era agentul lui? De ce? Din cauza... călătoriei în Mullins? Faptului că se ţinuseră de mână? Fusese ceva atât de nevinovat! Sau era altceva la mijloc? O concediase Sutton fiindcă nu îi plăcuse prestaţia ei la locul de muncă?

După tot ce pătimise în Mexic, Dru fusese extrem de

hotărâtă să-şi reabiliteze imaginea şi să exceleze în cazul lui. Şi chiar asta făcuse. Dintre toate gărzile lui de corp, ea era cea mai bună.

Gray se uită de la un bărbat la altul, iar furia îi clocotea în vene. De ce nu-l anunţase Sutton despre schimbarea asta? Rod era un străin pentru el, şi totuşi ştiuse de înlocuirea ei înaintea lui.

Gray refuză să accepte faptul că Dru nu mai lucra pentru el.

— Te simţi bine, omule? întrebă Mack.

Gray se întoarse în bucătărie şi înşfacă cheile de la maşină.

— Ash?

Ea se repezi în fugă pe scări, cu paşi ca de felină.

— Da?

— Vreau să-mi anulezi întâlnirile din după-amiaza asta.

— Una dintre ele este un interviu cu un blogger sportiv.

— Intreabă-l dacă putem reprograma.

Gray se îndreptă cu paşi mari spre maşina lui.

Mack şi Rod stăteau amândoi în garaj, vorbind. îşi întrerupseră conversaţia când îl văzură.

— Unde te duci? întrebă Mack.

— Acasă la Dru.

— Hai să ne liniştim puţin, sugeră Mack.

— N-am cum.

Noul agent abia avu timp să se urce în scaunul pasagerului înainte ca maşina să demareze în trombă. Gray avea nevoie de răspunsuri, şi voia să le primească personal de la Dru. Ce se întâmplase la firma de pază? Şi dacă nu mai era clientul ei, ce era acum pentru ea?

&

încă de când se trezise, o năpădise o tristeţe ciudată şi un sentiment de singurătate. Se amplificase pe măsură ce ora de plecare la serviciu, veni şi apoi trecu. Se aşezase pe canapea cu Fi, cuibărită lângă ea. îşi strânse cu mâinile la

piept romanul voluminos ca pe un scut hotărâtă să-l citească.

Când venise ora două, Dru aşteptase, plină de egoism şi de o speranţă nesăbuită. Nădăjduise că Gray fusese supărat când văzuse că ea nu ajunse la muncă. Visase cu ochii deschişi cum el făcuse un scandal pe cinste. Cum le spunea celor de la Sutton că o vrea pe ea şi numai pe ea. Cum o suna şi îi cerea explicaţii. Toate aceste scenarii fuseseră... fermecătoare în imaginaţia ei. Ar fi însemnat că îi păsa de ea.

Ora două venise şi plecase fără să primească un mesaj din partea
lui.

Acum era două şi un sfert şi o combinaţie enervantă de depresie şi confuzie o înnebunise cu totul pe Dru.

Doamne Sfinte, Dru! Te porţi ca o.. .fată.

în seara zilei de luni fusese sigură că trebuia să se retragă din poziţia de gardă de corp a lui Gray. încă mai avea această încredinţare, în ciuda faptului că îşi petrecuse fiecare clipă de când se întâlnise cu Sutton, jelind pierderea rolului ei în cazul lui Gray. îşi preţuise slujba. Faptul că putuse să se reîntoarcă pe teren şi să fie responsabilă pentru siguranţa lui Gray o însufleţise. Misterul hărţuitorului lui Gray o captivase atât de mult încât se căznise să-l dezlege chiar şi în zilele ei libere.

Mai mult, pentru că făcuse parte din escorta de pază a lui Gray, fusese sansa ei de a-şi dovedi vrednicia. Asa că retrăgându-se din rezolvarea cazului însemna renunţarea la oportunitatea de a-şi demonstra abilităţile.

Când se întâlnise cu Anthony Sutton pentru a-l informa despre decizia ei în cazul lui Gray, acesta nu-i reproşase atitudinea. El preţuia prea mult sinceritatea angajaţilor lui ca să îi jignească pentru francheţea lor. Chiar şi aşa, era conştientă că nu o avantaja faptul că ultimul ei client fusese ucis şi că eşuase să-şi păstreze obiectivitatea în cazul clientului următor.

Anthony o anunţase hotărât, dar respectuos că avea să desemneze un alt agent care să-i preia tura. Mai mult ca sigur într-un efort de a destrăma vreo relaţie romantică între Dru şi Gray, Anthony îi oferise un post de gardă de corp a unui director executiv care urma să plece într-o călătorie de afaceri timp de o lună la Londra.

Dru îi refuzase oferta. Prefera să facă muncă de birou la sediul din Dallas deoarece, de aici, putea cel puţin să continue să se implice în cazul lui Gray.

Sutton îi spusese să-şi ia câteva zile libere pentru a-şi limpezi mintea, apoi să se prezinte la birou vineri – adică mâine – dimineaţă.

Realiză că motivul principal pentru care îl ţinuse pe Gray la distanţă, în ciuda sentimentelor pentru el, dispăruse. Viitorul relaţiei lor părea la fel de deschis ca cerul din Texas, dar şi tulburător de incert.

Grijile ei cu privire la faptul că Gray nu era conectat cu Dumnezeu nu se risipiseră. Ceva ***nu era*** în regulă, între el şi Dumnezeu, exact cum îi spusese în seara în care se trăseseră focuri de armă în Urban Country. Dar o puteau opri să se întâlnească cu el – dacă Gray voia lucrul acesta?

Nu. Dacă el voia asta, acele îngrijorări nu o mai împiedicau. Nu era ca şi cum avea de gând să i se dăruiască. Nu însemna că dacă accepta să iasă cu el în oraş avea să-şi compromită convingerile. Poate putea contribui la salvarea lui Gray? Poate că deja se eliberase de greşelile trecutului.

Acum că îi cunoştea copilăria, nu se putea abţine să nu aibă încredere în el, pentru că trecuse prin atâtea greutăţi. Având în vedere abuzul pe care îl îndurase, Gray era un exemplu viu că reuşise cu brio. Asta îl făcea în ochii ei să fie un partener de dorit.

Toate acestea i se păreau justificări. Chiar şi ei.

Inchizându-şi ochii, Dru gemu şi îşi aşeză capul pe braţul canapelei. Nu era obişnuită să aibă sentimente atât de puternice pentru un bărbat ca şi cele care o încercau cu privire la Gray. Senzaţia asta nu se împăca prea bine cu

personalitatea ei independentă. Nici cu sinceritatea de sine debordantă. Faptul că îi păsa atât de el o smerea foarte mult pe Dru.

Îi era de folos să-şi amintească că toată introspecţia asta de sine ar putea fi oricum irelevantă. Gray îi spusese că se hotărâse să renunţe la implicarea într-o relaţie romantică cu ea. Până acum îşi respectase promisiunea, iar Dru nu ştia dacă faptul că se ţinuseră de mână în maşină alaltăieri seară sau faptul că nu mai era într-o relaţie agent-client avea să-l facă să se răzgândească. Poate că nu mai voia să iasă cu ea.

Supărată pe sine, Dru se ridică brusc de pe canapea şi se duse val-vârtej în bucătărie. Avusese parte de o viaţă împlinită înainte ca Gray Fowler să apară în peisaj!

Ai fi putut crede că solitudinea îi prindea bine. Însă tânjea după acţiune, activitate, muncă. Chiar şi două zile de linişte erau prea mult pentru ea. Se trezise târziu în dimineaţa asta, plecase într-o plimbare foarte lungă împreună cu Fi, se întâlnise cu Augustine, dereticase prin casă şi făcuse cât mai multe treburi.

Dru luă din frigider găletuţa cu aluatul de biscuiţi cu ciocolată pe care îl cumpărase de la Addie la o strângere de fonduri pentru şcoală. Se apucă să formeze cu o lingură grămăjoare de aluat pe care le puse pe o tavă de copt. Tocmai se îndrepta de spate după ce băgase tava în cuptor şi pornise cronometrul de bucătărie când o mişcare dincolo de fereastra de deasupra chiuvetei îi atrase atenţia.

Maşina Denali a lui Gray venea pe aleea. Era încă departe, dar Dru îi putu distinge clar maşina.

Gray vine pe alee!

Dispariţia ei din escorta lui conta pentru el. Faptul că venise până aici cu maşina îi dădea speranţe. Îi sugera că era posibil să se petreacă ceva mai mult. Euforia îi provocă furnicături pe piele.

Se zori să intre în baia de la mansardă. ***E aiurea, Dru. Nu te porţi aşa când vine vorba de bărbaţi***, îşi spuse ea în timp ce se pieptănă şi se spălă pe dinţi foarte repede.

După ce făcuse un duş mai devreme, Dru se îmbrăcase cu o cămaşă la baza gâtului şi o pereche de blugi comozi şi decoloraţi pe care îi avea de câţiva ani. Ţinuta părea în regulă.

În timp ce se grăbi să ajungă la parter, Gray îi striga numele din faţa uşii de la intrare. Nu se deranjase să bată la uşă. Stătea în verandă, urlând.

Deschise uşa şi fu întâmpinată de o matahală de atlet de un metru şi nouăzeci şi trei.

Dorul după el o năpădi ca un val care se izbea de ţărm. O, Doamne. Se amorezase până peste cap de el. Sentimentele îi întunecau atenţia.

Trecu pe lângă Gray pentru a se adresa lui Rod, care stătea la câţiva paşi de cabană, părând nesigur.

— Eşti sigur că n-aţi fost urmăriţi? întrebă Dru.

— Sigur, o linişti Rod.

— Du-te şi verifică zona, îl îndemnă ea. Gray e în siguranţă cu mine înăuntru.

— Am înţeles, Dru.

Gray intră în cabană. O aşteptă în hol.

Dru se îndreptă hotărâtă înspre el, închizând uşa cu piciorul odată ajunsă în interior. În acelaşi timp, Gray venise spre ea, iar tensiunea dintre ei crescuse, iar sprâncenele lui coborâră.

Se lipiră unul de altul, iar Dru îl sărută. Fără cuvinte dulci. Fără şovăieli. Fără dezmierdări tandre. Se sărutară cu pasiune, abandonându-se total dorinţei unuia după celălalt.

Dru se ridică pe vârfurile picioarelor şi îşi înlănţui braţele după gâtul lui. Gry îi cuprinse faţa în mâini. Sărutul lor o zăpăci cu totul. O înfierbântă. Senzaţia buzelor lui pe ale ei. Aroma proaspătă a gelului său de duş. Fu copleşită de o dorinţă puternică şi insistentă.

Ea îl săruta. Multă vreme, nici măcar nu-şi permise să viseze la aşa ceva. Nu stia dacă era bine ce făcea. Trăia momentul ca şi cum era

martora unei furtuni impresionante – cu fulgere, ploaie

uşoară şi vânt plăcut – prinsă într-o sticlă.

Făcu un pas înapoi ca să răsufle şi se uită în ochii lui de un verde marin intens.

— Era şi timpul.

Gray rosti cuvintele solemn, ca şi cum îi făcea o promisiune. îşi luă câteva clipe pentru a o observa cu atenţie înainte ca gura lui să se arcuiască poznaş.

— Doar atât, Dru? Cu siguranţă că sărutul n-a fost totul? A durat numai treizeci de secunde.

— Prostii. Trebuie să fi durat cel puţin cinci minute.

— Ţi s-a părut fiindcă-ţi ieşiseşi din mână.

— Greşit.

Dru se hotărî să-l conducă înspre peretele de lângă intrarea în bucătărie. Punându-şi palmele pe pieptul lui larg, îl împinse înspre zid. Gray avea de ce să se sprijine, aşa că putea să se sărute mai mult -

Gray chicoti maliţios. Nu voia – n-ar fi vrut să se mişte.

Cu viteza lui uluitoare, o apucă de mijloc. Dru se dădu înapoi şi folosi o simplă mişcare de karate pentru a-i bloca mâna. Gray nu era singurul care era rapid.

Rânjind, Gray schimbă tactica, întinzându-şi o mână leneş spre tâmpla ei, ca şi cum avea de gând să-i dea părul într-o parte. Dru îşi ridică palma la fel de încet şi îi opri degetele. În clipa următoare, se aplecă spre ea, luând-o în braţe cu o singură mână.

— Mă săruţi? întrebă el.

Dru se găsi deasupra lui, iar chipul îi era doar la un centimetru distanţă de al lui. II sărută, iar Gray o lăsă uşor în jos până când picioarele îi atinseră podeaua.

Îi apucă mâna liberă, împletindu-şi degetele cu ale lui. Când reuşi să o prindă bine, Dru i-o dădu într-o parte şi dintr-o îndoire rapidă i-o răsuci la spate.

— Au, făcu Gray uşor.

Strânsoarea ei nu-l rănea. Nu avea de gând să lezeze vreo bucăţică din trupul lui de un milion de dolari. II trase înspre

peretele unde încercase să-l împingă mai înainte şi se puse repede în faţa lui.

— Aşa, spuse Dru, mulţumită că ieşise victorioasă.

Gray stătu cuminte, cu umerii lipiţi de suprafaţa netedă a peretelui, cu un zâmbet pe faţă.

— Eşti destul de supus, remarcă Dru. Gata cu trucurile?

Gray o surprinse cu un croşeu, iar ea reacţionă imediat, adoptând o postură de karate şi blocându-i mişcarea.

El râse. Ea realiză că o testase numai pentru plăcerea de a-i vedea reacţia. Gray nu intenţionase să o atace.

îşi încolăci mâna pe după încheietura braţului pe care îl întinsese Dru şi o trase uşor în direcţia staturii lui musculoase.

— Gata cu trucurile, şopti Gray, şi se sărutară din nou.

Faptul că îl săruta, că îl atingea, că-şi simţea bătăile inimii ei în acord cu ale lui, o umplură de bucurie. Fata dură şi singuratică se îndrăgostise de Gray.

Din bucătărie se auzi alarma cronometrului. Dru se trase repede înapoi.

— Biscuiţii.

înainte ca să-i răspundă, se auzi un ciocănit la uşă.

— îi scot eu, se oferi el.

— Eu răspund la uşă.

Rod stătea în prag. Vădit curios, îşi plimbă privirea de la Dru la Gray care se mişca prin bucătărie.

— E totul în ordine? întrebă Dru, încercând să pară calmă şi stăpână pe situaţie. Probabil că arăta ca şi cum tocmai fusese sărutată. Buzele îi erau uşor umflate, iar pielea îi era înfierbintată. Probabil că şi părul îi era răvăşit într-un mod comic.

— Totul e în ordine, răspunse Rod. O să alternez supravegherea din Denali cu contra-supravegherea dintr-un loc din spatele casei din pădure.

— Sună grozav.

înainte ca Rod să plece din pragul casei şi să-şi vadă de treburile lui, Gray începu să tragă toate perdelele de la

parter.

— Ochi iscoditori, spuse el.

Bucătăria lui Dru mirosea puternic a biscuiţi cu fulgi de ciocolată. Ea aprinse o flacără sub ibric, scoase două căni şi goli pacheţele de ciocolată fierbinte în fiecare. Gray era la câţiva centimetri distanţă, sprijinindu-şi şoldul de marginea mesei. Semăna cu un motan care tocmai înghiţise un canar.

— Da? îl îmboldi Dru să vorbească.

— îţi place de mine.

— Puţin, da.

— Atât cât să mă săruţi.

— Adevărat.

Dru se apucă să aşeze câţiva biscuiţi pe farfurii şi să scoată şerveţele.

— Şi ţie îţi place de mine atât cât să mă săruţi.

— Adevărat, încuviinţă Gray.

Toate întrebările lui Dru cu privire la faptul dacă Gray o plăcea sau nu şi cum ar fi reacţionat la vestea că ea nu mai era agentul lui de pază primiseră un răspuns categoric prin acţiunile lui. ***îi plăcea de ea.***

— îţi place mai mult de mine decât de Corbin, clarifică Gray.

— Pot să mă bazez întotdeauna pe gena ta competitivă.

— Recunoaşte că îţi place mai mult de mine.

— Hmm... Dru îşi împinse buzele într-o parte. Poate că de Corbin îmi place mai mult ca persoană. Dar dintr-un motiv anume, îmi place mai mult să te sărut pe tine.

Gray încuviinţă încrezut. Dru îşi dădu ochii peste cap.

Ibricul începu să fluiere. Turnă apă fierbinte în cănile lor şi amestecă conţinutul în amândouă până când mini-bezelele apărură deasupra ciocolatei de un maro deschis cu alb.

— Te deranjează dacă îmi torni whiskey în ciocolata mea? întrebă Gray.

Dru chicoti.

— L-am aruncat după ce te-ai îmbătat ultima dată.

Ei se aşezară pe scaune la masa din bucătărie.

— Deci, spune-mi. Cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite azi, Gray?

Ea muşcă din biscuitul cald şi lipicios.

— Am aşteptat toată ziua de marţi şi cea de miercuri să te întorci azi la muncă. La ora două, s-a ivit, în schimb, la uşă Rod.

Gray nu se atinsese încă de porţia lui. îşi aşeză braţele pe masă.

— Nu eşti... înlocuibilă, Dru.

Plăcerea o săgetă.

— Rod e bărbat. Se potriveşte tiparului clasic al gărzii de corp pe care ţi-ai dorit-o de la început. Cu el nu rişti să fii rănit în amorul propriu.

— M-ai cucerit, spuse Gray. Rod mi-a spus că te-ai întâlnit cu şeful tău. Ce s-a întâmplat?

Dru ridică uşor din umeri. Mai muşcă din biscuit.

— După călătoria în Mullins, nu simţeam că puteam rămâne obiectivă în ceea ce te priveşte. Mă implicasem prea mult şi ştiam lucrul ăsta, aşa că i-am spus lui Anthony Sutton ce simţeam. M-a retras din serviciul tău imediat. A trebuit să procedez astfel şi să-i spun lui Anthony. Totuşi, sunt furioasă că n-am găsit hărţuitorul. Voiam să fiu cea care îl descoperă. Şi nici nu-mi place că trebuie să-mi predau tura lui Rod.

Ea luă o înghiţitură de ciocolată caldă. Dulce şi fină, băutura ajunse în stomacul ei.

Gray muşcă din biscuitul lui, mestecă, apoi mănâncă şi restul.

— O să fac tot ce-mi stă putinţă din sediul central al firmei ca să-ţi găsesc hărţuitorul. Am de gând să îi verific din nou cu de-amănuntul pe Dennis şi pe Alex Wright. Dacă găsesc ceva nou, asta ne-ar putea ajuta să-i aflăm ascunzătoarea lui Dennis.

— Bine.

Gray zâmbi. Chipul lui o încânta mai mult decât definiţia clasică a frumuseţii. Era cel al unui bărbat, fără nicio trăsătură tinerească. Acum că Dru trăise extazul de a se afla

în braţele lui, îi era puţin ruşine să recunoască cât de mult dorea din nou să fie în braţele lui.

— Vreau să ieşim împreună, spuse Gray. Fără să mai avem alte întâlniri niciunul din noi cu altcineva

Dru râse.

— Ne-am sărutat de trei ori. E prea devreme să negociem o clauză de exclusivitate.

— Simt ca şi cum ne-am vedea de săptămâni întregi. Nu o să ies cu altcineva dacă am promisiunea ta.

Gray părea să fie foarte mulţumit de schimbarea din relaţia lor. Bineînţeles că era un expert în domeniul întâlnirilor amoroase, îşi aminti Dru. Trecuse de începuturi, jumătăţi şi sfârşituri de iubiri superficiale.

— Ne-am înţeles? întrebă Gray.

— E prea devreme să purtăm o discuţie de genul ăsta. Mult prea devreme.

— Bine. Gray se ridică şi îi întinse o mână. E prea devreme să dansezi cu mine?

Ea îi luă mâna, iar el o trase înspre el. Dansară în ritm lent în bucătăria ei fără urmă de acorduri. Zâmbind, Dru îşi puse obrazul lângă al lui şi îşi imprimă în minte senzaţia mâinii lui în a ei şi felul în care braţul lui o lipea de el.

— Îţi petreci restul zilei cu mine? întrebă Gray.

— Şi cum rămâne cu programul tău?

— Am pus-o pe Ash să-mi contramandeze toate întâlnirile.

Chiar aşa făcuse?

— Am putea să tragem cu arma. Ar fi distractiv să-ţi dovedesc că sunt mai bun.

— Mi-ar plăcea să te văd că încerci. Apoi pot să te scot în oraş la cină?

— Să ne scoţi pe mine şi pe Rod la cină, vrei să spui?
— Mă rog.
— Sigur.

Mai dansară un pic, apoi Gray o lăsă pe spate. În răspuns, Dru ridică un picior. Gray o ridică şi o învârti , apoi o trase în siguranţă înapoi la pieptul lui. Gray crescuse într-un orăşel din Texas, ceea ce însemna că se pricepea să danseze pe muzică country. Nu avea nevoie de muzică pentru a ţine ritmul.

Gray e subtil\ Dru. Alarma internă de avertizare a lui Dru începu să sune. ***Nu poţi să-l iei -pe el sau situaţia asta -prea în serios. Cine spune că trebuie să mă iei în serios*, *oricum?*** îi spusese el odată. ***Nu trebuie să mă iei în serios ca să ieşi cu mine la o întâlnire sau două.*** Gray avusese o grămadă de relaţii pasagere. Ceea ce ar putea explica dorinţa lui de a fi cu Dru, care se putea termina la fel de uşor cum începuse.

Dar chiar în timp ce se avertiza singură în privinţa lui, Dru simţi cum cade pradă şi mai mult farmecului său.

e obicei, când alarma ceasului se declanşa pentru a-l trezi să meargă la antrenamente, Gray răspundea cu un mârâit. Primul lui gând conştient se agăţa de fiecare dată de durerea şi rănile pe care le avea. Apoi, se gândea la responsabilităţile pe care le avea de îndeplinit în acea azi, care în schimb îl făceau să fie pregătit să le îndeplinească.

Dar în dimineaţa asta, după ce Dru nu mai era garda lui de corp şi devenise iubita lui, Gray nu avu nicio astfel de reacţie.

În schimb, un simţământ de uşurare îl cuprinse.

Apăsă butonul de amânare, apoi se întinse la loc în patul imens din dormitorul lui mare, cu ochii închişi, zâmbind în timp ce îşi aminti de ea şi de ce se întâmplase cu o zi în urmă. Dru închisese literalmente uşa de la cabană, ***trântind-o*** cu piciorul. Apoi se dusese direct la el şi îl sărutase. Aşa era ea. Directă, fără ocolişuri.

Niciun alt sărut din viaţa lui, nici măcar primele săruturi

din liceu, nu avuseseră efectul acesta profund asupra lui Gray. Fusese cu totul zăpăcit de el, învins prosteşte. El. Puştiul sărac, jucătorul experimentat de fotbal. Nu era ca şi cum ar fi un novice în ale sărutului. Nici nu era naiv. Gray considera că era mult mai matur

decât vârsta lui biologică datorită vieţii pe care o dusese. Aproape că făcuse şi încercase totul.

Gray îşi deschise ochii şi îşi plimbă o mână prin păr, observând cu atenţie liniile groase din metal ale candelabrului.

Dru nu era iubitoare de distracţii sau agreabilă. Gray îşi dăduse întâlniri cu femei şi mai frumoase decât ea. Dar nu fusese niciodată atât de... ***dependent*** de cineva înainte. Până la urmă, îi plăcură mai mult genul bătăios şi încrezător decât femeile iubitoare de distracţii şi cele agreabile. Personalitatea lui Dru o făcea mai frumoasă în ochii lui decât orice frumuseţe exterioară a altei femei.

Se potriveau. Se înţelegeau bine. Ce-i drept, câteodată se mai luau la harţă. Dar oricum ar fi privit lucrurile, era ceva autentic între ei. Erau într-o armonie unul cu celălalt.

Alarma ceasului sună din nou. O opri, sări din pat, apoi se duse la ferestre şi ridică jaluzelele. Lumina blândă a dimineţii şi ceaţa acopereau piscina şi curtea din spate ca o pătură.

El şi Dru se potriveau cu siguranţă. Atât de mult încât el trebuia să aibă grijă. Era fericit ca un peşte în apă – folosind una dintre expresiile pe care le auzise în copilărie – să o aibă pe Dru drept iubita lui. Dar asta nu însemna că voia să se trezească săptămâni şi luni întregi de acum încolo îndrăgostit lulea de Dru.

Iubire. Simplul cuvânt îl făcea să îngheţe.

Muşchii dintre gât şi umeri i se încordară. Nu voia să aibă nimic de-a face cu -

Gray îşi întrerupse gândul inspirând adânc, apoi expirând uşor. Nu exista niciun motiv pentru care el şi Dru să nu continue să se placă unul pe altul, să se întâlnească, să râdă, să vorbească, să iasă împreună. Toate astea nu trebuiau să aibă drept rezultat faptul că se îndrăgostea de ea.

Relaţia lor începuse de-abia ieri.

Gray se ambala prea mult cu grijile astea.

O oră mai târziu, Gray zări maşina lui Corbin pe alee. Amândoi erau în drum spre antrenamente. În mod obişnuit, se strecura lângă prietenul lui, îl aştepta să-l vadă la volan, apoi făcea tot posibilul să demareze în trombă şi să-l lase pe Corbin în urmă într-un nor de praf.

În dimineaţa asta, trebuia să-şi revendice premiul convenit pentru pariu, aşa că se postă în spatele lui Corbin şi merse în urma lui tot drumul până la antrenamente. încet, se opri în spaţiul de parcare de lângă cel al atacantului.

— Te-a sărutat, nu-i aşa? întrebă Corbin în clipa în care ieşi din maşină. De asta m-ai urmărit cu rânjetul ăsta prostesc pe faţă.

— Exact de asta. Cum e zâmbetul ăsta, Corbin? Suficient de mare?

Corbin dădu din cap,prefacându-se cu succes că se simte dezgustat.

— Ticălosule!

Merseră unul pe lângă altul prin parcare.

— M-am străduit din greu cu Dru. Cred că nu prea gândeşte. Aşa s-ar explica de ce te-a ales pe tine.

— Nu-i adevărat. Amândoi ştim că raţiunea ei e impecabilă. Ce dovedeşte alegerea ei e foarte simplu. Doamnele mă iubesc pe mine mai mult.

— O doamnă anume te iubeşte pe tine mai mult. Şi numai pe moment.

Cei doi intrară în clădire şi o luară pe holul care ducea la vestiarul
lor.

— Am pierdut pariul, dar e posibil ca în viitor, cândva, să o conving pe Dru să-mi mai dea o şansă.

— De fapt, aş aprecia mult să-o laşi în pace.

— Să renunţ?

— îmi place de ea, spuse Gray simplu.

Corbin se opri. Doi fundaşi din echipa defensivă îi salutară în trecere.

— Adică îţi place ***pe bune*** de Dru? întrebă Corbin.

Gray înţelegea uimirea prietenului său. El nu recunoscuse niciodată că ar fi avut astfel de sentimente faţă de vreo femeie în trecut.

— îmi place de ea.

— Şi mie îmi place de ea, Gray.

— Nu. Mie îmi place ***cu adevărat*** de Dru.

Gray îl privi drept în ochi pe Corbin.

— Ce aiurea.

— S-au întâmplat chestii şi mai caudate de atât.

— Cum ar fi?

— Că ai fost desemnat Cel Mai Valoros Jucător din NFL.

Corbin râse zgomotos. Reluară mersul.

— Fiindcă pariul ăsta al nostru s-a terminat atât de bine pentru tine, Gray, bănuiesc că nu-ţi mai doreşti televizorul meu cu ecran plat. Războinica este o răsplată suficientă.

— Dru este cu adevărat o recompensă binemeritată. Cu siguranţă. De aceea ar fi grozav să am şi televizorul tău. Gray îl bătu pe Corbin pe umăr în timp ce intrară în vestiar.

— Trimite-mi-l oricând săptămâna asta.

Gray se despărţi de amicul lui şi se îndreptă spre dulapul său.

Nu-i păsa de televizor. Dar avea de gând să-i dea peste nas cu victoria asta lui Corbin. Faptul că putea să se laude cu premiul constituia nouăzeci la sută din distracţia câştigării pariului.

&

Mai târziu, în acea după-amiază, Dru şedea la biroul ei de la Sutton, citind imaginea scanată a scrisorii primite în cursul zilei de la hărţuitorul lui Gray. Tasta ceva într-un document deschis pe computerul ei, hotărâtă să descopere o pistă care să o conducă, asemeni firimiturilor de pâine ale lui Hansel şi Gretel, la Dennis Wright.

Telefonul o anunţă că primise un mesaj nou. De la Gray. O străbătu un fior – la fel cu cel pe care o fată de liceu îl simţea atunci când băiatul de care îi plăcea îi zâmbeşte.

De ce avea reacţiile astea exagerate când venea vorba de el? Era al cincilea mesaj pe ziua de azi. De ce roşea? Zâmbea cu siguranţă.

Vrei să treci pe la mine şi să rkmâi după muncă ? întrebă el.

Nu.

Te rog?

Nu. Dru nu avea niciun motiv să-i dea de înţeles că a zâmbit şi s-a

înroşit toată când i-a citit mesajele. Sau să-i dea apă la moară.

Ashley face pui prăjit şi legume gratinate, îi scrise Gray.

Deodată sunt mult mai interesată.

Si eu o să fiu aici.

Aha.

Şi o ne putem săruta. ***Evident. Dacă vrei.***

Poate că o să trec, scrise Dru. Unii dintre noi mai trebuie să şi lucreze, ştii, nu.

Ne vedem la şase.

&

— Mai ai nevoie de altceva înainte să plec? îl întrebă Ash pe Gray în acea seară.

— Nu cred.

Gray şedea în sufrageria de lângă bucătărie, aşteptândo pe Dru să vină.

Ash se opri la intrarea în micul antreu care ducea la garaj şi începu să se îmbrace cu haine de iarnă. Jachetă, eşarfa, mănuşi şi căciuliţă tricotată.

— Nu ştiu de ce te îmbraci de parcă am fi în Alaska, Ash. Sunt patru grade afară.

— Ţie ţi-e cald de felul tău, dar mie mi-e frig întotdeauna. Nu ai observat că mi-am pus un pulover peste haine în fiecare zi săptămâna asta?

— Nu.

Gray o vedea pe Ash ca o combinaţie între un angajat, o soră mai mică şi o prietenă mult prea naivă. Dacă îl întrebai despre Dru, ţi-ar fi putut spune până şi cel mai mic detaliu. De exemplu, ştia ce model era gravat pe inelul din argint pe care îl purta uneori. Dacă îl întrebai despre Ash, era ca şi cum ar fi avut amnezie.

Se auzi un bâzâit de la interfon.

— Dru e aici, strigă Rod din biroul din faţă.

În sfârşit. Gray se duse să o aştepte pe alee.

Ea îşi parcă motocicleta şi se repezi grăbită înspre el. Când îşi scoase casca, Gray văzu că ochii îi scăpărau de enervare. Punându-şi palmele peste bicepşii lui, Dru îl conduse cu spatele până când intrară amândoi la adăpostul garajului.

Pulsul lui Gray se înteţi de dorinţă.

— Ai de gând să mă ataci aşa cum ai făcut-o ieri la cabana ta? întrebă el, plin de speranţă.

— Nu. Şi nu te-am atacat.

— Dacă n-ai de gând să mă ataci, atunci de ce m-ai împins aici?

— Pentru că aş prefera să nu stai afară, sub lumina felinarelor unde orice lunetist te-ar putea doborî.

— Bună seara şi tie. Si bine ai venit.

După o clipă, Dru îi zâmbi pizmaş.

— Bună seara.

— Nu mai eşti garda mea de corp, îi reaminti Gray. Nu mai trebuie să te îngrijorezi în privinţa lunetiştilor.

— Sunt tot eu... Dru se desprinse din strânsoarea braţelor lui... şi aş prefera să nu te văd împuşcat în faţa mea în seara asta. Mi-ar putea pieri pofta de mâncare.

Apăsând butonul care închidea garajul, îl conduse în bucătăria lui ca şi cum ea era proprietara locului.

Ash şi Dru se salutară în timp ce Gray se duse la cuptor să scoată puiul. Avea o culoare brun-aurie şi arăta crocant. Era înconjurat de morcovi, ceapă şi cartofi, iar toată mâncarea mirosea a rozmarin şi piper. Gray avea o foame de lup.

— Arată bine? întrebă Ashley.

— Glumeşti, nu? îi spuse Dru.

Ash clătină din cap, pe care şi-l acoperise cu o căciulă de iarnă.

— Mâncarea ta merită să fie pe coperta unei reviste culinare, spuse Dru. Recunoaşte că arată minunat. Pe bune. Ridică-ţi bărbia în felul ăsta.

Dru îi arată cum.

Ash o imită.

— Trage-şi umerii înapoi. Acum încearcă să arăţi foarte încrezătoare şi distinsă.

Ash chicoti jenată.

— În seara asta am venit pentru mâncarea ta, îi spuse Dru.

— Vizita ta nu are nimic de-a face cu mine? întrebă Gray.

— Nimic.

Poate că Ash nu era în stare să arboreze expresia aceea de superioritate, dar Dru era expertă în aşa ceva.

— Atunci mă bucur că o am pe Ash drept arma mea secretă.

Privirea lui Gray se întâlni cu cea a lui Dru. Atracţia dintre ei
deveni palpabilă.

Ash îşi drese vocea. Când niciunul dintre ei nu se mişcă, ea îşi

> j ' >

repetă gestul.

— Deci... vă pricepeţi foarte bine să vă prefaceţi că sunteţi un cuplu.

— Nu ne mai prefacem, spuse Gray. Acum suntem un cuplu ***cu adevărat***.

Ash se uită de la unul la altul.

— Poftim?

— Când am început să lucrez ca gardă de corp a lui Gray, mă prefăceam că sunt iubita lui, explică Dru. Acum că nu mai sunt agentul lui, m-am hotărât să-i dau o şansă.

— **O?**

— Gray s-a tot ţinut de mine să ieşim împreună, continuă Dru, până când i-am spus în cele din urmă că mă întâlnesc cu el doar ca să scap de gura lui. Nu e ceva serios între noi. Nu cred că relaţia asta o să dureze mai mult de două luni.

Gray rânji. Credea că va rezista mai bine de atât. Nu era niciodată înţelept să lansezi o provocare unui atlet.

— Ei bine, mă bucur pentru voi. Foarte mult! Ashley bătu uşor din palmele ei înmănuşate. Vă doresc tot ce-i mai bun. Sunteţi amândoi atât de drăguţi.

Drăguţi? Nici Gray şi nici Dru nu erau drăguţi.

Ashley arboră un zâmbet larg care nu păru în totalitate sincer.

— Asta înseamnă că eşti educatoare la grădiniţă până la urmă?

Gray râse.

Dru îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu am fost, nu sunt şi nici nu voi fi vreodată educatoare la grădiniţă, Ashley. Ea vorbi calm. Dacă era altcineva, s-ar fi luat de acea persoană. Dar nu se putea purta aşa cu Ash. N-ar fi fost corect. Era ca şi cum ar fi trântit o greutate în cârca unui copil de doi ani.

— Ar trebui să iei în considerare ideea asta, Dru. Ai

fi bună la aşa ceva.

Ar fi fost groaznică.

— Aş fi groaznică, spuse Dru.

— Ei bine, eu cred că ai fi minunată. Lui Ashley îi apărură gropiţe în obraji. În regulă. Ne vedem mai târziu. Să aveţi o seară frumoasă!

— Pa! strigă Gray.

Ash iesi afară.

— Cine a crescut-o pe Ashley? întrebă Dru. încep să cred că părinţii ei au fost nişte animăluţe fericite care cântau într-o pădure, undeva.

— Da. Cam aşa ceva.

— Mi-a părut rău pentru ea când i-ai spus că suntem cu adevărat un cuplu.

— De când îţi pare ţie rău pentru oameni?

— Mie? Dru se prefăcu că era nedumerită. Sunt plină de sensibilitate.

Gray pufni.

— S-a uitat lung la tine chiar, înainte să iasă pe uşă, spuse Dru.

— Când s-a uitat la mine?

— Când nu erai atent şi ea se holba la tine cu o privire tragică şi plină de dor.

— Ash n-a spus niciodată că ar avea asemenea sentimente faţă de mine.

— De asta e tragic şi lipsit de speranţă. Te sfătuiesc să te însori cu ea. Vreau să spun***, pâinea asta e făcută în casă***?

Dru se uită la pâinea pe care o aşezase Ash ca şi cum ar fi fost Mona Lisa.

— Da, e făcută în casă.

— Ashley e de modă veche. Probabil că e ultimul exemplar din specia ei.

Dru rupse o bucăţică de pâine şi o gustă.

— Mă surprinde faptul că te-ai grăbit atât de mult ca să dai de veste că suntem un cuplu.

— De ce să ascund chestia asta?
— I-ai spus şi lui Corbin?
— Bineînţeles că da. Tânjeşte după ***tine*** într-un mod tragic şi fără speranţă, Dru.
— N-ar fi primul.
Gray avu sentimentul neliniştitor că ar trebui să-i spună lui Dru despre pariul încheiat cu Corbin. Ea aprecia sinceritatea. Foarte mult.
Pe de altă parte, faptul că puseseră pariu pe un sărut din partea ei probabil ar înfuria-o. N-ar fi prea fericită să afle că nu o curtaseră în acelaşi timp din simplul motiv că le plăcea de ea. Gray şi Dru de-abia reuşiseră să dărâme zidurile care îi împiedicaseră să-şi dea întâlniri. Gray nu voia să agite apele în seara asta.
îşi umplură farfuriile cu bucăţi de pui şi legume, salată de spanac şi felii groase de pâine cu maia. După ce se contraziseră puţin în privinţa locului unde ar trebui să mănânce, Dru îl convinse să se bucure de meniul bogat în camera de zi deoarece voia să stea lângă pomul de Crăciun. îşi aşezară farfuriile pe măsuţa dreptunghiulară aflată lângă ferestre. La căderea nopţii, Rod trăsese jaluzelele peste acele ferestre. Masa avea deja două scaune la fiecare capăt, aşa că tot ce trebuia să facă Gray era să mute într-o parte tabla de şah care se găsea la mijloc.
Cât timp mâncară discutară despre ce se întâmplase în ziua respectivă. Bradul uriaş se odihnea lângă ei, iar muzica sentimentală preferată de Ashley se auzea din sistemul audio.
Dru aruncă o privire bradului de Crăciun de vreo câteva ori pentru a-l admira. De fiecare dată când făcu asta, Gray se opri din mâncat şi se uită fix la ea. Ash sau decoratorii angajaţi de ea înfăşuraseră ramurile bradului în luminiţe albe, care scăldau chipul lui Dru aşa cum ar fi făcut-o o lumânare. Nasul ei era drept. Genele lungi şi dese. Pometţii graţioşi. Bărbia mică şi fermă.

Gray nu mai simţea foamea fizică. Ci totul în el tânjea după ea. Cei de la firma Sutton Security trebuiau să-i găsească hărţuitorul deoarece nu voia să se împiedice în gărzile de corp când încerca să o admire pe Dru. Chiar şi acum, în propria lui casă, Rod, care se afla în biroul lui Gray, putea să intre peste ei în orice clipă.

În plus, îşi dorea ca Dru să fie în afara oricărui pericol. Hărţuitorul o ameninţase în mod specific când crezuse că era iubita lui Gray şi, din nou, când aflase că era garda lui de corp. Până ieri, Dru fusese de serviciu de fiecare dată când Gray petrecuse timp cu ea. Fusese înarmată, în defensivă şi pregătită de atac.

Dar acum nu mai era înarmată. încă nu se obişnuise să o vadă fără

una dintre acele jachete pe care le avuse întotdeauna. În seara asta,

purta un maieu cu bretele subţiri sub o bluză largă şi uşor transparentă, pe care şi-o deschisese la gât şi îşi suflecase mânecile.

Dru era rapidă, dură şi îşi putea purta singură de grijă, dar îi părea mai vulnerabilă decât înainte.

Frica îi împânzi inima, era rece şi întunecată. Plină de avertizări.

Până acum, Dru purtase povara care venea odată cu datoria ei de a-l apăra. Acum, Gray simţea că acea povară se transferase pe umerii lui.

— Când pleci de-aici în seara asta, asigură-te că nu eşti urmărită, spuse el. Tipul care mă urmăreşte e şi pe urmele tale.

Dru îşi întoarse privirea de la pomul de Crăciun la Gray.

— Fotbalistule?

— Da?

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Pot să am grijă de mine.

Cuvintele ei nu îl liniştiră. Dru locuia într-o cabană izolată şi neprotejată din pădure.

După ce terminară de mâncat, o convinse să joace Xbox cu el, deoarece camera lui multimedia de la etaj era privată şi închisă. Gray puse jocul lui preferat de curse şi scoase telecomenzi pentru amândoi.

— Dacă eu câştig, ne sărutăm, spuse Gray.

— Se pare că nu doreşti deloc să mă săruţi.

Dru îi aruncă o privire provocatoare din colţurile ochilor.

— Cât de mult te înşeli. Nu accept cu uşurinţă să pierd.

— Nici eu.

— Vreau să câştig, Dru. Şi vreau să te şi sărut. Foarte mult.

— Atunci pune mâna pe volan, Ricky Bobby[*].

Dru apăsă pedala de acceleraţie a maşinii ei virtuale şi trecu repede de linia de start. Gray fusese prea ocupat ca să se uite la ea şi nu-şi dădu seama că începuse numărătoarea inversă.

Spre marea lui frustrare, Dru se strecură pe lângă el chiar în ultima clipă în care Gray ar fi putut să câştige. II învinse. Se descurca grozav la jocul ăsta. Dar pierduse în faţa ei.

Rânjetul pe care îl arboră ea emana triumf pur. îi spunea lui Gray: ***Nu mă subestima niciodată, neîndemânaticule***, mult mai limpede decât ar fi făcut-o cuvintele.

— Din nou, mârâi Gray.

El câştigă data următoare. în clipa în care maşina lui trecu de linia de sosire, îşi aruncă volanul într-o parte atât de tare încât îi căzu. El se mută pe podeaua care le despărţea poziţiile. De pe genunchi, Gray o apucă de încheietura mâinii şi o trase pe podea lângă el. Dru râse şi se îndreptă de spate ca să-l privească în faţă. Erau amândoi pe genunchi, la numai câţiva centimetri distanţă, Gray fiind de două ori mai lat şi mult mai înalt decât ea.

— Credeam c-ai zis că nu accepţi să pierzi uşor.

Gray îşi împleti degetele ambelor mâini cu ale ei. Dru nu părea mânioasă. Chipul i se îmblânzise, iar buzele i se întredeschiseră.

în inima lui pulsa o dorinţă aprinsă.

— Numai atunci când sunt învinsă cinstit, spuse Dru.Te-am lăsat să câştigi.

— Mincinoaso.

Gray începu să respire sacadat. Ce se întâmpla cu el? Numai simplul fapt că o avea lângă el îl făcea să-şi piardă cumpătul cu totul.

Dru îşi îndreptă atenţia spre chipul lui, observând

* **Protagonist de film, cu o replică celebră: „Dacă nu eşti primul, eşti ultimul.”**

fiecare detaliu. Nu era chipeş. Când venea vorba de femei, se bazase întotdeauna mai mult pe cariera lui decât pe înfăţişare. în afara fotbalului, Gray nu avea prea multe calităţi.

— Există un singur mod corect de a lămuri situaţia, spuse Dru.

— Mmm?

— O să jucăm de mai multe ori în seara asta. De mult mai multe ori.

Tachinându-l, Dru se dădu la o parte ca şi cum voia să se întoarcă
la locul ei.

— Nici să nu te gândeşti. Gray o aduse înapoi. în primul rând, îmi vreau sărutul.

îşi trecu uşor mâinile lui mari peste ceafa ei, stătu ceva timp aşa, simţind părul ei catifelat pe pielea lui în timp ce îi sprijini blând ceafa. Gray fu străbătut de un fior.

Dru îi zâmbi uşor. Apoi buzele lor se întâlniră şi nu se mai gândiră la nimic.

Capitolul

doua zi, Gray se cază la hotelul echipei din Dallas. în ziua următoare, cei de la Mustangs jucau cu echipa Dolphins pe stadionul de la Mustangs. Gray o invitase pe Dru la meci. După cum se obişnuise deja cu ea, îl refuzase deoarece se hotărâse să urmărească meciul la televizor, ca să se streseze în linişte, să rămână cu gura căscată şi să-şi roadă unghiile de atâta concentrare. Cei de la Mustangs câştigară, mulţumită unui gol în ultima clipă.

Gray o sună pe Dru după meci.

— Ei bine? întrebă el.

— A fost cât pe-aci, îi răspunse Dru.

Gray chicoti.

— Se pare că n-ai primit mesajul. Trebuie să mă complimentezi la greu după meciuri.

— Dacă-l primesc vreodată, am să-l ignor.

— Ia cina cu mine.

Dru voia să se vadă cu el. Şi să ia cina împreună. Dar apropierea asta dintre ei îi stârnea emoţii şi impulsuri... foarte puternice şi o speriau.

— Rămâne pe altă dată. Mai sunt doar şase zile până la Crăciun

şi am o mulţime de lucruri de făcut. în mare parte, să mă gândesc mult la tine şi să respir adânc.

— Atunci când pot să te văd?

— Miercuri seară?

&

îşi trimiseră mesaje des şi vorbiră mult la telefon în decursul următoarelor zile. Dru era ocupată cu munca şi îşi petrecea serile împreună cu familia ei. Gray era ocupat cu antrenamentele şi îşi petrecea serile împreună cu cei mai apropiaţi prieteni ai lui din echipă: Corbin, Duayne şi Rashid.

Ce vrei să mănânci? întrebă Gray într-un mesaj miercuri după-amiază.

Mâncare italienească?

0 să rezerv o masă la Morelli la ora şapte. 0 să vii**, **nu-i aşa? Gray o tot tachinase că îl făcea să aştepte câteva zile până s-o vadă din nou.

Chiar dacă nu vin, răspunse Dru, n-o să fii singur. 0 să-l ai pe Rod.

Rod poate să stea unde doreşte. Rezerv o masă pentru noi doi şi nici să nu te gândeşti să mă laşi singur să par ca un idiot.

Ce gând ispititor! Nu-mi mai da idei atăt de

bune...

Arfi bine să vii, scrise Gray. Mi-e dor de tine.

Dru închise ochii după ce citi cuvintele. Mi-e dor de tine. O simplă propoziţie, dar una atât de picantă încât îi dădea fiori de plăcere. Atât de puternică încât o speria. îi fusese dor de ea, deşi avusese destule activităţi şi destui oameni care să-i umple timpul.

Făcuse o mişcare înţeleaptă, îndepărtându-se puţin de Gray timp de câteva zile. Dar nu era sigură dacă reuşise să se adune sau nu.

&

Dru îşi făcu apariţia la Morelli la şapte fix.

Ea şi Gray mâncară antipasto*, urmat de cea mai delicioasă lasagna gătită pe care o gustase Dru vreodată.

*** Antipasto sau aperitivele unei mese tradiţionale italiene [n. trad.].**

Nu era rău să se întâlnească cu cineva care aprecia mâncarea bună; comanda ceea ce ea nu-şi permitea, fiindcă era prea scump, şi o putea înfierbânta numai privind-o.

Rod stătea la trei mese distanţă de ei. Avea un simţ dezvoltat al observaţiei şi se pare că era fan linguinii.[*]

Admiratoarele lui Gray le întrerupseră cina de vreo câteva ori. Dru îi făcu amabilă poze de două ori cu alte femei care, datorită entuziasmului, păreau că erau pe punctul de a face un atac de cord.

După ce mâncară, aşteptară înăuntrul restaurantului în timp ce Rod se duse să ia maşina lui Gray.

Dru îl văzuse pe Gray cum tresare când se ridicase din scaun, iar ea putu vedea durerea pe chipul lui.

— Ce te doare? întrebă ea.

— Spatele.

— Lombar sau cervical?

— Şalele.

Dru prefera iubirea năbădoioasă, în locul celei grijulii. Dar avea sentimentul că se lupta cu durerea mult mai des decât lăsa să se vadă. Nu pomenise de ea nimic în timpul cinei lor lungi, iar Dru nu ştia dacă tăcerea lui se datora unei masculinităţii sadice, unei tării remarcabile sau unei convieţuiri normale cu ea.

Probabil că se datora unei convieţuiri normale. Durerea făcea parte din fişa postului. De când îl cunoscuse, Dru îl privise cum se lupta cu ea, cum mergea mai departe în ciuda ei. Ea îşi puse mâna în zona dureroasă. Muşchii i se încordară în jurul vertebrelor.

— Aici?

— În partea stângă.

Folosindu-se de degete, Dru masă locul dureros.

Gray îi aruncă o privire peste umăr, iar ochii lui verzi

---

* **Pastele Linguine sunt fâşii lungi şi plate de paste, dar mai subţiri şi mai înguste. Provin din regiunea Liguria a Italiei [n. trad.].**

sclipeau amuzaţi şi tandri. Dru încercă să-i reziste. Poate că era amuzat de ea sau de el însuşi. Spera că ultima variantă era cea valabilă, cariera lui implica lovituri corporale săptămânale.

Rod parcă maşina pe marginea trotuarului.

— Stai o clipă.

Dru ieşi din clădire înainte ca Gray să aibă şansa să ajungă la uşă. Unele obiceiuri erau greu de lepădat. Nu voia să-l expună vreunui pericol în zona nesupravegheată dintre restaurant şi maşină înainte să fi avut sansa să cerceteze strada în ambele direcţii.

Restaurantul Morelli se afla în complexul de locuinţe de la Mockingbird Station, o mini-comunitate modernă cu magazine şi localuri amplasate la parterul clădirii şi cu apartamente de lux şi mansarde situate la etajele de deasupra. La ora nouă şi jumătate, într-o seară de miercuri, cu trei zile înainte de Crăciun, doar o mână de oameni se plimbau alene pe trotuar. Pe străzile dimprejur se aşternuse liniştea.

Dru se uită înspre Mockingbird Lane*. Nu văzu nimic neobişnuit. Apoi privi în direcţia treptelor care urcau spre cinematograful situat în partea de nord a complexului. Remarcă un vehicul albastru oprit în lungul şir de maşini parcate.

îşi opri privirea la maşina albastră şi îşi miji ochii. Ce îi atrăsese atenţia, în mod special? Maşina arăta ca...

Dru avu un deja-vu aşa cum flacăra aprinde un băţ de chibrit. Maşina arăta ca un model mai vechi de Chevrolet Camaro. Dennis Wright conducea un astfel de model. Sute de mărci identice de automobile erau parcate pe marginea drumului, şi de la distanţă, nu-şi putu da seama dacă maşina pe care o zărise era din acelaşi an cu a lui

---

* **Mockingbird Lane este o şosea importantă de aproximativ 17 km, situată în centrul oraşului Dallas, Texas, una din cele trei artere principale de circulaţie din această parte a oraşului [n. trad.].**

Dennis. Cu toate astea, simţi cum i se ridică părul de la ceafa.

Dru deschise portiera maşinii lui Gray dinspre scaunul pasagerului.

— S-ar putea să fi zărit autoturismul lui Dennis Wright, îi spuse ea lui Rod. Gray e înăuntru. Aş vrea să-l duci cât mai departe de aici.

Rod încuviinţă din cap, iar Dru o porni în direcţia maşinii Camaro, folosindu-se de simţurile ei pentru a căuta indicii în împrejurimi.

Magazinul de îmbrăcăminte de lux din apropierea restaurantului zăcea în întuneric, cu excepţia luminiţelor de Crăciun care-i luminau faţada. Câteva tinere comandau desert la tejgheaua magazinului următor, o gelaterie. Lângă, era o cafenea. Chiar în timp ce trecu prin dreptul vitrinei, un bărbat întoarse semnul ce atârna pe uşă, pe care scria închis şi se întoarse cu spatele spre ea. Dru îşi continuă drumul ... se opri. Câteva persoane rămaseră în cafenea. Luminile plăcute din interior străluceau. Observă programul de funcţionare al localului, pe un panou de sticlă, chiar lângă intrare. ***Zilnic între 6 AM şi 10 PM.***

Nu era încă ora zece. Cine întorsese semnul de pe uşă era foarte posibil să nu fi fost unul dintre angajaţi.

Să fi fost Dennis? Dru nu văzuse chipul bărbatului, dar acesta avea constituţia potrivită. Era posibil să-i fi urmărit până la Morelli şi să-i fi supravegheat din interiorul cafenelei până când plecau. Dacă aşa stăteau lucrurile, Dennis probabil o recunoscuse pe Dru şi întorsese semnul pentru a o împiedica să intre şi să-l găsească înăuntru.

Ea intră în magazin, care mirosea a zaţ de cafea şi a scaune din piele. Niciunul dintre patroni nu era Dennis. Dru petrecuse ore întregi studiind pozele. Avea să-i recunoască chipul când îl vedea.

Uşa de la capătul holului din care se intra în toalete se închise cu un zgomot uşor. Nimeni nu rămase pe hol. Dacă Dennis fusese cel care întorsese semnul în timp ce

Dru trecuse pe acolo, el tocmai plecase.

Trebuia să-l prindă – acum. Nu se mai apropiase niciodată atât de mult de el şi poate că asta era singura ei şansă.

Trecu repede pe lângă toalete şi ieşi pe uşa din spate, care o scoase într-un coridor industrial lung şi larg. Era gol. Ferestre uriaşe şi uşi din sticlă care se deschideau înspre o parcare erau aliniate de o parte a coridorului. De cealaltă parte, alte uşi care ofereau accesul spre zona destinată magazinelor, precum şi o mulţime de cutii poştale şi scări care urcau către apartamentele de deasupra. La câţiva metri distanţă, o femeie dispăru în sus pe scări. Nicio mişcare în garajul slab luminat de dincolo de hol. Dru nu-l vedea pe Dennis. Nu-l auzea.

Strâmbându-se de frustrare, începu să se deplaseze în josul coridorului în direcţia în care el îşi parcase maşina Camaro. Indiferent ce se întâmpla, trebuia să ajungă la maşină înaintea lui. Picioarele ei se mişcară iute pe podeaua din ciment. Dru îşi ciuli urechile.

Unde eşti?

Ea nu uitase povestea de viaţă a lui Dennis. Cum îşi pierduse singurul copil. Sau faptul că Gray nu voia ca Dennis să sufere mai mult decât o făcuse deja. Nu uitase nici veninul care umplea scrisorile cu ameninţări, focurile de armă care fuseseră trase în restaurantul Urban Country sau vânătoarea neobosită de a pune mâna pe Gray.

Simţi imboldul de a apuca pistolul cu mâna dreaptă. Degetele i se îndoiră, apoi se relaxară. Cum nu fusese de serviciu în seara asta, nu-l avea la ea.

Departe, în spatele ei, o uşă se izbi cu putere. Se întoarse la timp ca să-l vadă pe Gray ieşind din cafenea şi oprindu-se pe coridor, cu Rod pe urmele lui. El stătea cu picioarele depărtate într-o poziţie de luptă. Obrajii îi erau îmbujoraţi. Avea o căutătură sălbatică şi furioasă.

Inima lui Dru se strânse. Le făcu mânioasă semn cu mâna amândurora să se retragă, deoarece dacă striga cu

voce tare, Dennis ar fi localizat-o, asta dacă era prin preajmă. Unde-i stătea capul lui Rod? Dru voise ca Gray să fie departe de aici, în siguranţă.

— Dru! ţipă Gray, mergând în direcţia ei. Ce faci? Nu eşti garda mea de corp. Vino înapoi -

Un bărbat ţâşni pe o uşă aflată între ea şi Gray. El se întoarse imediat spre Gray, nelăsând-o pe Dru să-i vadă faţa. Trupul lui, totuşi...Trupul se potrivea descrierii, la fel şi vârsta. Preţ de o secundă, atât bărbatul, cât şi Gray rămaseră nemişcaţi în timp ce privirile li se întâlniră.

— Dennis, spuse Gray, calm şi autoritar.

La acest singur cuvânt – confirmarea de care avea nevoie – Dru fu cuprinsă de un val de adrenalină şi o rupse la fugă.

Şi Dennis se îndreptă spre Gray.

Rod se interpuse între cei doi şi îşi scoase arma.

— Opreşte-te, ceru el.

Dennis nu se opri.

— Nu! Gray împinse în jos arma lui Rod.

Dennis se mişcă repede, iar Dru trebui să facă un efort ca să-l prindă. Când reuşi, îl apucă de umărul cămăşii lui din flanelă şi se folosi de toată puterea pentru a-l întoarce cu faţa înspre ea.

El se întoarse, cu o mână întinsă, îndreptată spre faţa ei. Dru îi pară lovitura.

În sfârşit, îl înfrunta pe Dennis. Fără îndoială că era chiar el, în ciuda faptului că trăsăturile îi erau schimonosite de durere şi de furie. Pielea lui rumenă se făcuse roşie de-a dreptul.

Dennis îşi făcu mâna pumn şi dădu să o lovească pe Dru. Ea se feri din nou. Abia perceptibil era conştientă de zgomotul paşilor lui Gray şi ai lui Rod în timp ce alergau spre ei – dar erau încă departe. Dru porni la atac, ţintind stomacul lui Dennis cu o lovitură laterală. II nimeri. Dennis gemu şi se dădu înapoi, dar izbitura nu păru decât să-l aţâţe şi mai tare în timp ce îşi reveni, cu ambele mâini întinse pentru a o împinge pe Dru în zid. Ea se avântă în

forţă, blocându-i mâinile în lateral şi lovindu-i încheieturile, apoi dându-i un pumn în vintre. Dennis era un tip masiv. Lovitura pe care i-o aplicase, deşi era puternică, nu reuşi să-l doboare. Se aruncă din nou asupra ei, trăgând-o cu el la pământ. Durerea o străbătu pe Dru în timp ce se lovi de caldarâm. Zăcea pe pardoseala din ciment, prinsă parţial sub trupul masiv al lui Dennis, încercând să tragă aer în piept.

Dennis o imobilizase, apăsându-şi palma cărnoasă în pieptul ei pentru a o ţine la pământ. Dru contracară, înfingându-şi mâna în gâtul lui. El urlă, iar strânsoarea lui slăbi -

Dennis fu deodată tras înapoi. De peste Dru.

Gray, folosindu-şi forţa, îl apucă pe Dennis din spate şi-l trase în picioare. În timp ce Dru privi, Gray se poziţionă în spatele lui Dennis, încolăcindu-şi un braţ în jurul gâtului lui Dennis. Dennis se luptă cu el, îmboldit de o durere disperată. Bărbatul mai în vârstă fusese în stare să-şi folosească forţa brută împotriva lui Dru, dar nu avea nicio şansă în faţa lui Gray, care era mai tânăr decât Dennis, mai în formă, mai puternic şi mai mare. Şi furios. Dru îl văzuse pe Gray de nenumărate ori cum se concentra în timpul meciurilor. Dar de data asta era ceva diferit. Emana o furie terifiantă şi plină de răceală.

Respirând greoi, Dru se sprijini cu un braţ şi se ridică în şezut.

Dennis se zbătu şi încercă să-şi înfigă coatele în trupul lui Gray. Însă Gray nu-i dădu drumul.

Dru îngenunchea. Nu se simţea în stare să stea în picioare, încă încercând să-şi revină după lovitura pe care i-o aplicase Dennis atunci când o trântise la pământ.

Rod veni în spatele lui Dennis, cu nişte cătuşe din plastic pe care le ţinea între dinţi. După o scurtă zbatere, i le prinse de încheieturile.

— L-am prins.

Gray îi dădu drumul, împingându-l dezgustat pe Dennis de lângă el. Rod îl trase, ridicându-l în şezut pe podea. Il

apucă de umăr şi îl apăsă ca să-l ţină jos.

Gray se duse după Dru, ridicând-o uşor în picioare. Chipul lui fusese nemilos cu o clipă în urmă, dar acum arăta tulburat.

— Esti bine?

— Da.

Gray o trase pe Dru într-o îmbrăţişare de urs.

— Eşti bine şi la cap?

Mâna lui Gray acoperi locul unde ea se lovise şi îl frecă uşor.

— Da.

Dru îl auzi pe Rod cum vorbea cu poliţia la telefon, explicând ce se întâmplase şi oferind detaliile locaţiei lor.

— îmbrăţişarea asta trebuie să mă liniştească pe mine sau pe tine? şopti Dru în cămaşa lui Gray.

El o sărută pe păr.

— Pe mine.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci îmbrăţişarea lui avea un dublu efect, pentru că o liniştea şi pe ea. Se lăsă pradă mângâierii lui, care avea puterea binefăcătoare a mierii. îi înlătura încordarea lui Dru şi îi potolea tremuratul membrelor. Fusese o singuratică toată viaţa ei. Dar îmbrăţişarea aceasta o lăsa fără cuvinte. Gâtul i se strânse de emoţie.

— Mi-am făcut griji că te-a rănit, spuse Gray.

Dru înlătură sentimentul acesta străin care o îmboldise şi se lăsă pe spate pentru a se uita la Gray.

— Puţin credinciosule. M-am descurcat excelent blocându-i atacul înainte să sară pe tine.

— Ai fost feroce.

— I-am tăbăcit fundul.

— Tu îi ***tăbăceai*** fundul, o corectă Gray. Până când am intervenit eu şi l-am împiedicat să-ţi tăbăcească fundul.

înainte de-a se burzului şi de-a insista că l-ar fi doborât pe Dennis fără intervenţia lui, Gray îi zâmbi uşor.

— Ştii deja că m-aş fi descurcat foarte bine şi pe cont

propriu, spuse Dru pentru că-şi dădea seama că i-ar fi făcut faţă.

— Da. Dar, ca să ştii şi tu, data viitoare când un tip masiv şi furios se năpusteşte asupra mea, aş prefera să-l înfrunt singur.

— O să iau la cunoştinţă. Ca să ştii şi tu, data viitoare când urmăresc un atacator, aş prefera să gestionez situaţia singură. M-ai urmărit şi apoi ai ţipat când ţi-am făcut semn să te retragi.

Gray îşi dădu capul într-o parte.

— Nu credeai sincer că o să-l las pe Rod să mă ducă de aici de îndată ce mi-a spus ce se întâmplă, nu?

— Ba da.

— Greşit. Oricum, ar trebui să-mi mulţumeşti pentru prinderea lui Dennis. A ieşit din ascunzătoare numai pentru că mi-a auzit vocea.

— După mine, nu trebuie să-ţi mulţumesc pentru nimic. Ci să te dojenesc.

— Şşşş Gray o strânse din nou la piept. Mi-a plăcut mai mult când te îmbrăţişam şi tu nu ziceai nimic.

Dennis începu să bombăne. Apoi se opri. Ca să reînceapă mai agitat. Gray şi Dru se despărţiră din îmbrăţişare şi se întoarseră spre el.

El îşi ridică chipul pe care se putea citi înfrângerea suferită odată cu pierderea tuturor lucrurilor dragi. II pironi cu o privire încărcată de ură pe Gray.

— ***Te urăsc***, spuse el răguşit, grav.

Se zbătu în strânsoarea lui Rod, încercând să se ridice şi se sili să ajungă la Gray. Rod îl ţinu bine.

— Uită-te la tine, şuieră Dennis. încrezut ce esti, cu toti banii şi maşinile tale, fără nicio grijă pe lumea asta.

Dru se crispă, spiritul protector activându-i-se.

— Alex e mort, îi spuse Dennis lui Gray. Din cauza ta.

Gray rămase impasibil. Chiar şi aşa, Dru îşi putu da

seama că Dennis atinse un punct sensibil. Gray era dur, dar era şi incredibil de onest.

— E mort, continuă Dennis. Din vina ta.

— Nu, răspunse Dru.

Gray era îndeajuns de puternic pentru a nu trebui să-l reducă la tăcere pe Dennis în clipa înfrângerii acestuia. Dar Dru nu era.

— Moartea lui Alex nu e din vina nimănui de aici. Nu e din vina ta. Şi cu siguranţă nu din vina lui Gray. Singurul responsabil pentru moartea lui Alex... e Alex însusi.

Epuizat, Dennis se zbătu în cătuşe şi încercă din nou să se ridice, fără succes.

— Alex e cel care s-a îmbătat şi s-a suit la volanul maşinii. Dru vorbi pe un ton care nu admitea argumente. îmi pare rău că a făcut asta. Foarte rău. Dar Gray nu este responsabil de tragedia aceea.

Dennis se zbătu îndelung şi dureros înainte ca umerii să-i cedeze în cele din urmă. îşi lăsă capul în jos.

— O, Doamne, suspină el. Alex.

Gray şi Dru schimbară priviri între ei. Li se citi tristeţea în ochi.

Bărbatul mai în vârstă fu scuturat de sughiţuri de plâns.

— Fiul meu, continuă el să şoptească. Ful meu. Alex al meu este mort. Singurul meu copil. Ful meu.

Gray îngenunche la câţiva centimetri distanţă de Dennis.

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Alex. Mi-a plăcut de el. A fost un bun jucător de fotbal şi un om de treabă.

Dennis nu răspunse.

Lui Dru îi părea rău de Dennis, chiar îi părea rău. De fapt, sentimentele ei erau un amestec de empatie, satisfacţie că l-a prins, animozitate la adresa lui şi uşurare pentru că ameninţarea care planase asupra lui Gray fusese îndepărtată.

Dru o cunoscuse pe mama lui Dennis, Mildred, şi se bucura de dragul acesteia şi de dragul restului familiei lui pentru că îl găsiseră înainte să aibă ocazia să facă ceva mai rău. încă mai avea timp să-şi repare greşelile. Dru ştia din experienţă personală cum putea lucra Dumnezeu în viaţa cuiva.

îl prinseseră pe hărţuitorul lui Gray.

Totul se terminase.

&

Lui Gray îi fu rău de la stomac pentru tot restul serii.

De fiecare dată când încerca să adoarmă, imaginea lui Dennis care o lovea din nou şi din nou pe Dru i se derula în minte, ca şi cum ar fi fost o bandă de film. Gray alergase spre ea să o ajute la viteză maximă, dar îi luase prea mult timp, iar Dennis o lovise înainte să aibă şansa să-l oprească. La ce bun că avea un trup masiv şi era rapid la fugă dacă nu se putea folosi de aceste avantaje atunci când avea mai mare nevoie?

Gray se dăduse jos din pat de ceva vreme şi acum stătea în baie, holbându-se la reflexia lui din oglindă. De ce intervenise Dru să-l salveze? Ar fi trebuit să-l lase pe el să-l înfrunte pe Dennis. S-ar fi descurcat. În schimb, ea îl doborâse pe Dennis.

Ceea ce făcuse ea îl speriase pe Gray. II îngrijora şi îl nedumerea, în egală măsură.

Anthony Sutton se întâlnise cu el şi cu Dru la sediul poliţiei după prinderea lui Dennis. Chiar şi Brian Morris, managerul echipei Mustangs, venise. Detectivul Carlyle îi informă că Dennis ceruse un avocat şi mărturisise numai faptul că îl urmărise pe Gray. Ca să se protejeze, nu recunoscuse că trimisese scrisorile sau că trăsese focurile de armă la Urban Country. Refuzase să spună unde se ascunsese. Până când detectivii nu putea stabili adevărul, nu aveau cum să dovedească legătura lui Dennis cu scrisorile sau atacul armat.

Trebuiau să găsească arma lui Dennis, pantofii care

lăsaseră urme pe acoperişul de vizavi de Urban Country sau, cel puţin, ciorne ale scrisorilor de ameninţare salvate pe computerul lui.

Totuşi, apariţia lui în seara asta la Mockingbird Station dovedea că îl urmărise pe Gray. Tragedia fiului său îi oferea motivul. Şi încercarea de a-l ataca pe Gray arăta că Dennis voise să-i facă rău.

Era foarte posibil să fi găsit făptaşul. Dennis era reţinut de poliţie.

Gray, Anthony Sutton şi Brian Morris fuseseră cu toţii de acord că renunţarea la paza neîntreruptă a lui Gray era cea mai bună opţiune.

Atunci ce era? Ce era cu îngrijorarea şi confuzia pe care o resimţea?

O parte din frământările lui aveau de-a face cu Dru.

Ea îşi riscase viaţa de două ori ca să-l protejeze. Prima dată, la Urban Country, când fusese de serviciu. Dar astăzi ea nu fusese de serviciu, iar Gray simţea cum îl lasă picioarele fiindcă atitudinea ei punea la îndoială ceva ce crezuse mult timp că era adevărat.

Când Gray era mic, învăţase că nu se putea încrede pe deplin în mama lui că va avea grijă de el sau că-l va apăra. Din moment ce nu

putea avea încredere în ea. Gray nu-şi pusese încrederea în nimeni. Se bazase pe el însuşi ca să se descurce în viaţă, crezând că aşa trebuiau să stea lucrurile mereu.

Dar Dru dovedise că era dispusă să facă ceea ce mama lui nu fusese dispusă să facă. Ea îl protejase de cineva care voia să-i facă rău.

Dru era de încredere.

Gray se tot gândi la chestia asta, încercând să se obişnuiască cu ideea, să vadă cum reacţionează la aşa ceva. Dru era demnă de încredere. Putea avea încredere în ea. ***Să aibă încredere în ea?***

Putea să facă aşa ceva? încercă să se apere de răspunsul pe care trebuia să-l dea. însă avea nevoie de el. Gray voia să se încreadă în Dru. Să lase pe cineva să pătrundă în viaţa lui. Totuşi, trebuia să facă un salt... unul important ca să ajungă în punctul acela.

Gray nu era pregătit. încă încerca să se obişnuiască cu profunzimea sentimentelor lui faţă de Dru.

El şedea pe marginea căzii mari şi moderne din baie, pe care nu o folosise niciodată. Aplecându-se în faţă, îşi puse coatele pe genunchi şi fixă cu privirea dalele curate de pe podeaua băii.

El văzuse şi altceva în seara asta. Dincolo de ce făcuse Dru. îl văzuse pe Dennis căzut la pământ, tremurând de durere. Dennis nu fusese în stare să depăşească tragedia care se petrecuse cu fiul său, Alex. Greutăţile cu care se confruntase îi dăduseră viaţa peste cap.

Şi mama lui Gray avusese parte de greutăţi în viaţă care o dărâmaseră şi pe ea.

Gray însuşi avusese parte de ele. La fel ca Dennis şi mama lui, nici el nu fusese în stare să depăşească durerea dintr-un anumit punct de vedere. Ca să recunoască lucrul ăsta faţă de sine însuşi – să recunoască faptul că semăna cu mama lui sau cu Dennis – asta cerea să fie brutal de

sincer.

Trăieşti ca şi cum esti neiertat, îi spusese Dru.

Negase atunci lucrul acesta în faţa ei şi faţă de sine, dar Dru era perspicace. Văzuse adevărul. Nu era vorba de neiertarea lui, ci că el era ***neiertător.*** Asta explica de ce trecutul lui încă avea puterea de a-i influenţa relaţiile. Şi mai explica şi problema dintre el şi Dumnezeu, lucru de care îl acuzase Dru. Dumnezeu ierta. Dar El cerea oamenilor Lui să ierte. Iertarea era o provocare pentru Gray.

Nu-l iertase cu adevărat pe nenorocitul care îl bătuse – Nu. De îndată ce mintea lui o luă în direcţia aia, Gray ştiu că era ceva greşit, nu asta era problema. II iertase pe nenorocit. În clipa în care aflase de moartea lui, toată furia pe care o avea la adresa lui se risipise. Chiar dacă nu Gray fusese cel care ţinuse în mână tacul care îl ucisese pe tatăl lui vitreg, se simţise ca şi cum fusese răzbunat. Nenorocitul meritase ceea ce i se întâmplase, şi cu asta basta.

Nu, neiertarea lui nu-l viza pe nenorocit, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Gray îşi înfipse degetele în păr şi le frecă încoace şi încolo, ciufulindu-şi pieptănătura. Neiertarea lui avea de-a face cu mama lui.

Cândva o iubise. Ea încă mai pretindea că-l iubeşte. El întotdeauna se simţise responsabil de soarta ei şi, într-un fel, o compătimea. Dar, pe de altă parte, o învinuia. Când se gândea la durerea pe care i-o cauzase lui, lui Colton, lui Morgan şi ei însăşi, îl sufoca amărăciunea.

Gray stătu nemişcat, îşi adună gândurile, apoi se rugă. Rugăciunea nu era ceva neobişnuit pentru el. Când îi spusese lui Dru că era creştin, vorbise serios. Nu participase în tabere creştine, nici nu citise cărţi creştine, nici nu purtase tricouri cu mesaje creştine în copilărie. Nu. Dar el credea. Se ruga. Adesea conducea rugăciunile printre coechipierilor lui -

Schimbifemeile cape şosete şi consumi băutură.

Era adevărat. Aşa făcea. Semăna mult cu mama lui care schimba la fel de des bărbaţii şi consuma băutură. Numai că Gray nu era atât de împătimit ca ea.

Simţi dispreţ faţă de propria persoană. Într-o măsură mai mică? Asta nu-l scutea de vină, nu-i aşa? Ceva nu era în regulă.

După ce văzuse ce se întâmplase cu mama lui, Gray n-ar fi trebuit să cocheteze deloc cu acelaşi stil de viaţă. În ciuda conştientizării, mersese mai departe şi făcuse ce voise, ignorând vina. Ani la rând, Gray îşi spusese că totul era în regulă fiindcă era mai bun decât majoritatea bărbaţilor necăsătoriţi de vârsta lui pe care îi cunoştea. Nu încălcase legea. Avusese grijă să nu rănească pe nimeni – O imagine a Kaylei îi apăru în minte. ***Iartă-mă.***

Gray trebuia să-şi schimbe stilul de viaţă. Să-şi schimbe modul de

a gândi. Să renunţe la obiceiul de a se ţine departe de oameni pentru a se apăra de ei. Şi trebuia să ierte.

O iert pe mama. Gray încercă să fie sincer. îşi imagină că îşi deschise ambele palme şi că renunţă la toate lucrurile inutile din trecut de care se agăţase.

Venise vremea să renunţe. Să lase în urmă trecutul şi să meargă mai departe.

(3a^ictsfuf2Î

ra un Ajun de Crăciun de poveste în familia Porter. Sărbătoarea începu la biserică cu un program dedicat copiilor de la ora trei după-amiază, la care participă toată familia. Şi umplură două rânduri de bănci. Apoi se încolonară cu mic, cu mare spre casa Celiei şi a lui Ty şi gustară din tradiţionala reţetă de aperitive sub formă de mingiuţe de brânză a mamei lui Dru din seara de Crăciun, în timp ce aranjară pe masă restul felurilor de mâncare.

Tocmai terminaseră de mâncat şi aşteptau desertul şi cafeaua. După care, tatăl lui Dru avea să citească povestea de Crăciun din Biblie. Apoi, mama lui Dru avea să insiste ca toată lumea să meargă la colindat, în ciuda împotrivirilor acestora.

Oamenii şi tradiţiile acestea erau ceea ce făceau ca sărbătoarea de Crăciun să fie ***Crăciun*** pentru Dru. Ea se sprijini de uşa dintre sufragerie şi camera de zi, cu micuţa Ellerie agăţată de şoldul ei, observând cu atenţie forfota din jurul ei.

În fiecare an, părinţii lui Dru îi invitau pe cei nou-veniţi în oraş la reuniunea lor din seara de Crăciun. Doi studenţi chinezi care studiau în SUA stăteau pe canapeaua albastră cadrilată a Celiei, clipind la Lyndie în timp ce căţeluşii acesteia se făceau comozi la ei în poală.

O familie care se mutase din Idaho în Holley asculta un discurs al mamei lui Dru despre reţeta mingilor de brânză şi cum aceasta fusese transmisă din generaţie în generaţie în familia lor timp de patruzeci şi opt de ani.

Sora mai mare a lui Ellerie, Addie, stătea lângă Jake pe un fotoliu, spunându-i despre desenele realizate pe care le păstra în mapa pe care o ţinea deschisă.

Într-un colţ, Hudson strângea în mânuţe prăjiturelele de

Crăciun făcute în casă, cele menite să fie savurate puţin mai târziu şi din care se presupunea că vor mai rămâne câteva pe o farfurie şi pentru Moş Crăciun. Era posibil ca Hudson să fi moştenit spiritul de sfidare a autorităţii de la ea, ceea ce o făcea pe Dru să fie nemaipomenit de mândră. O mătuşă putea să spere, nu-i aşa?

Bo îl ţinea pe Connor cu capul în jos, lipit de pieptul lui, vorbind cu Meg, atât de natural, ca şi cum nu l-ar fi atârnat pe micuţul amuzat de parcă era o cravată.

Era aproape greu să-ţi aminteşti cum arăta casa asta atunci când fusese vizuina de burlac a lui Ty, goală şi lipsită de culoare. După ce se însurase cu Celia, atât viaţa lui, cât şi a casei lui suferiseră o transformare majoră. Celia iubea culorile. O explozie de culori vii. Ea zugrăvise pereţii camerelor de la parter cu o nuanţă veselă de galben. Articole de artă populară se găseau peste tot. Modele vesele în culori primare împodobeau covoraşele, perdelele, pernele decorative şi tapiţeria mobilei.

Ellerie întinse o mânuţă înspre scena naşterii Domnului care stătea pe un bufet din apropiere.

— Aaa.

— Vrei să te uiţi la ea?

Din moment ce setul nu era sofisticat şi nici casabil, Dru îi dădu lui Ellerie miniatura Măriei ca să se uite la ea.

— Ce zici, scumpete?

— Aa. La.

— Da. Dru îi zâmbi copilului. Bine zis, scumpo.

Celia o îmbrăcase pe Ellerie într-o rochie din stofa cu roşu şi verde şi cu o bentiţă cu o fundă uriaşă. O buclă a fundei începuse să cadă peste ochiul lui Ellerie. Dru o aşeză la locul ei.

Deci... da. Atmosfera din seara asta era cât se poate de minunată. Greutatea caldă a lui Ellerie era comodă şi reconfortantă. Cineva pusese albumul de Crăciun al lui Jewel[*]. Dru abia aştepta prăjitura cu brânză, cu aromă de

---

* **Jewel Kilcher este compozitoare, muziciană, producătoare, actriţă, şi autoare de origine americană [n.**

mentă, îmbrăcată într-un strat generos de glazură de ciocolată făcut de Celia. Numai de-ar putea să şi-l scoată pe Gray din minte şi să se concentreze la cei din jurul ei, atunci ar fi cadrul perfect pentru o felicitare de Crăciun.

Dacă.

Dennis Wright fusese acuzat de urmărire şi atac. Avocaţii lui Gray obţinuseră un ordin de restricţie împotriva lui. Dennis fusese audiat, i se plătise cauţiunea şi fusese eliberat cu condiţia să nu ia deloc legătura cu Gray sau cu Dru, să nu deţină arme şi să nu călătorească în afara Texasului. Dacă se găseau dovezi care să indice legătura lui Dennis cu atacul armat de la Urban Country sau cu scrisorile de ameninţare, atunci procurorul avea să-şi întărească acuzaţiile. Detectivul Carlyle era încrezător. El îi spusese lui Dru ieri că avea nevoie de mai mult timp pentru cercetări.

Când Dru aflase că Dennis fusese eliberat, se dusese la Anthony Sutton şi îl rugase să-i ceară insistent lui Brian Morris să-l pună din nou pe Gray sub pază permanentă. Sutton o ascultă cu calmul lui obişnuit. Dru îşi dădu repede seama că Sutton considera acum părerile lui Dru la adresa lui Gray ca fiind cele ale unui iubite îngrijorate. Nu ale unui agent bine informat.

Dennis nu prea avea cine ştie ce cazier. Nu rănise de fapt pe nimeni. Hărţuitorul temut, pe care toţi îl credeau că era periculos, se dovedise a fi un tată cu inima zdrobită, şi nimeni, cu excepţia lui Dru, nu-şi făcea griji prea mari în privinţa lui. Puteau să treacă câteva luni până să înceapă procesul. Ceilalţi consideraseră că protecţia lui Gray pe o perioadă atât de îndelungată şi de nesigură era nejustificată. Gray avea un bun sistem de alarmă acasă, spusese Sutton. Iar Gray îi asigurase pe Sutton şi pe Brian Morris că avea să fie atent pe unde merge şi că avea să ia aminte la maşinile care îl urmăreau în trafic.

Deci asta era tot.

Dru nu era împăcată cu această situaţie. îi plăcea ca

---

trad.].

lucrurile să aibă o finalitate. Nu avea să fie liniştită până când nu se găseau dovezile care să-l lege pe Dennis de atacul armat şi de scrisorile de ameninţare. Poate că îşi va găsi tihna după ce aveau să obţină o condamnare.

Dru se îndreptă spre bradul de Crăciun astfel încât Ellerie să-i poată observa cu atenţie luminile multicolore, mari şi de modă veche. O adunătură de ornamente cumpărate de la magazin şi decoraţiuni făcute de copii îi împodobeau ramurile.

Cu siguranţă că nu aveau să se găsească ornamente făcute de copii în bradul de Crăciun de la petrecerea la care se ducea Gray diseară la unul dintre coechipierii lui. Ceea ce o aduse pe Dru la următorul motiv pentru care se gândea neîncetat la Gray în seara asta. Agenţii lui îl apăraseră, dar jucaseră cumva şi rolul unei conştiinţe morale. Gray nu mai avea agenţi cu el, iar Dru spera din toată inima că el nu avea să se îmbete în seara asta şi că va rezista ispitelor provocate de multele femei care aveau să se arunce la picioarele lui.

Dru nu-şi făcuse iluzii că relaţia lor avea să fie serioasă şi de lungă durată. Prefera să fie realistă. Dru şi Gray se plăceau unul pe celălalt, începuseră să iasă la întâlniri în ultima vreme. Totuşi legătura lor era reală şi palpabilă. Era oare numai asta – faptul că Dru voia ca el să se poarte frumos la petrecere ca să poată continua să iasă la întâlniri deoarece... ce să vezi. Nu voia să-i dea drumul încă.

Dacă Dru l-ar fi invitat aici, în seara asta, bănuia că Gray ar fi acceptat. Nu-l invitase deoarece a-ţi aduce iubitul la petrecerea din Ajunul Crăciunului ar fi fost o mişcare prea îndrăzneaţă. Era un gest tipic pe care l-ar fi făcut o femeie pe cale să se logodească.

— Vrei să te uiţi afară, scumpo? Dru se duse la ferestrele din faţă. Peluza şi aleea erau străjuite de luminiţe albe pâlpâitoare.

Dru avea să-l întâlnească mâine pe Gray. îl invitase să se oprească la cabana ei preţ de o oră sau două dimineaţă înainte ca el să se cazeze la hotelul echipei cu ocazia ultimului meci al sezonului de duminică şi înainte ca ea să se

ducă acasă la părinţii ei. Când Gray îi acceptase invitaţia, Dru se grăbise să-i spună să nu-i aducă vreun cadou. Nu avea niciun rost să devină sentimental doar pentru că era Crăciunul sau pentru că se simţea obligat să-i aducă un cadou -

— Am auzit că ai început să-ţi dai întâlniri cu trădătorul ăla de
Gray Fowler, spuse Ty, îndreptându-se spre ea. El îşi băgă în gură un hot dog de mărimea unei îmbucături şi îi scoase scobitoarea cu care-l apucase.

Cu câteva zile în urmă, Dru îi povestise mamei ei despre Gray fiindcă ştiuse că se putea baza pe ea să le dea vestea într-un mod înţelept lui Bo, Ty şi Jake.

— Da, răspunse Dru. Mă întâlnesc cu el.

— Chiar dacă a înscris eseul ăla împotriva echipei Cowboys în septembrie?

— Sunt destul de ocupată după cum vezi, având grijă de micuţa ta. Fii bun şi-mi ia şi mie nişte hot dogi?

— Bună încercare. De cât timp te întâlneşti cu el?

— Nu de mult.

— În ziua în care s-a inaugurat statuia lui Silver Leaf la Lone Star Park – Ty desenă nişte cercuri în aer cu scobitoarea – din câte îmi amintesc ai spus că nu aveai deloc de gând să ieşi cu el.

Dru îşi îngustă ochii.

— Asta era adevărul la vremea respectivă. N-am vrut să ies cu el până când deodată ... am vrut. De când viaţa mea amoroasă e în grija ta,Ty-

— Eşti sora mea. În plus, e distractiv să aflu câte ceva despre ea fiindcă devii frustrată şi înţepată.

— înţepată? Nu devin înţepată.

Bo şi Jake se apropiară. Dru îşi înăbuşi un geamăt. Un complot frăţesc de toată frumuseţea. Ty trebuie să le fi trimis celorlalţi doi o alertă ultra secretă folosindu-se de telepatie.

— Vă amintiţi cum s-a purtat Dru în ziua aia la Lone Star? îi întrebă Ty pe ceilalţi. Când ne-a spus că era garda

de corp a lui Gray Fowler şi noi am avertizat-o să nu se îndrăgostească de el?

— ***îmi amintesc exact, răspunse Bo. A spus: Nu mă îndrăgostesc de bărbaţi. Prefer sâ-i las pe ei să se îndrăgostească de mine.***

— N-aş merge atât de departe încât să afirm că m-am îndrăgostit de Gray, minţi Dru.

— Prostii, spuse Jake încetişor, cu o expresie gravă.

Dru era obişnuită să le ţină predici altora, dar viceversa nu era valabilă.

— Oricum. Domnilor! Am un bebeluş aici. Dru o ţinu pe Ellerie ca un scut împotriva lor. Nu există vreo regulă cu privire la fraţii care îşi chinuie surorile cu întrebări despre viaţa lor personală atunci când este de fată şi un bebeluş?

— Ar trebui să existe o regulă împotriva surorilor care au o viaţă personală. întotdeauna.

Ty îşi băgă scobitoarea în gură şi rânji. Era îndeajuns de maliţios încât să se distreze pe seama lui Dru.

— Gray pare un tip de treabă, spuse Bo, de parcă era vocea raţiunii.

— Este de treabă, fu de acord Dru.

— Pentru un amărât de jucător la Mustang, Gray nu e ***groaznic*** ca persoană, îşi permise să spună Ty.

— Nu-mi place de el, spuse Jake.

— Jake!

— Ce mă îngrijorează cel mai mult este că Gray e un afemeiat, spuse Bo.

— N-aş spune că e un afemeiat, ripostă Dru. A fost implicat în multe relaţii, dar majoritatea au fost de scurtă durată. Cel puţin n-au fost aventuri de-o noapte. Au fost ***relaţii reale***.

Argumentele acestea i se păreau jalnice până şi lui Dru.

Niciunul dintre fraţii ei nu se lăsară amăgiţi de vorbele ei.

— N-ai de gând să te laşi pradă farmecelor lui, nu-i aşa? întrebă Bo.

Dru se burzului.

— Bineînţeles că nu.

Ca să-şi păstreze calmul, Dru trebuia să-şi amintească de faptul că Gray avea o reputaţie care ar face pe mulţi fraţi mai mari să aibă îndoieli în privinţa lui. Nu fusese tocmai uşă de biserică.

— Doar ieşim împreună. Nu plănuiesc să mă înamorez de el, aşa cum sunteţi voi de soţiile voastre.

Ty ridică din sprâncene.

— De ce oare mi se pare că fraza asta parcă cere să fie dezminţită?

— Fraţilor. De dragul a tot ce e bun şi sfânt, e un bebeluş de faţă. Dru îi acoperi cu mâinile urechile lui Ellerie. N-ar trebui să fie martoră la disputa asta. îi provoacă regurgitări.

— Ce se mai aude de hărţuitorul lui Gray? întrebă Jake. Bo văzuse ceva la ştiri dimineaţă, cum că un bărbat ar fi fost reţinut de poliţie.

Deci cei trei discutaseră între ei despre Gray. Aşa explica Dru tot interogatoriul ăsta.

Toţi se încruntară.

— Nu-l aduci mâine pe Gray. Jake nu-i adresă o întrebare, doar afirmă lucrul ăsta.

— Nu.

— Nici nu cred că e indicat să vină la tine acasă, spuse Jake. Cel puţin nu fără să se asigure întâi că nu este urmărit.

începeau să o calce pe nervi.

— O să-l rog pe Gray să se asigure că nu este urmărit. Şi cu asta, am încheiat discuţia. ***Pe bune.*** Dacă vreunul dintre voi mai spune un cuvânt, o să vă aplic o mişcare de judo.

— Pot să te întreb de ce copilul meu roade figurina Măriei din scena Naşterii Mântuitorului? Ty făcu un semn cu capul înspre Ellerie.

Dru uitase complet că îi dăduse figurina micuţei. Ellerie mesteca nestingherită picioarele Măriei în guriţa ei. Dru scoase uşor figurina dintre buzele umede ale lui Ellerie.

— Bunicul se pregăteşte să citească povestea de Crăciun, strigă mama lor cu voce tare.

Studenţii chinezi încă mai clipeau. Familia din Idaho vorbea şoptit despre mingiuţele de brânză. Tatăl lui Dru se aşeză într-un balansoar cu doi dintre nepoţii lui în poală şi citi cuvintele binecunoscute din Evanghelia după Luca, capitolul doi.

Când termină, familia se rugă, apoi mama lui Dru bătu din palme pentru a-i face atenţi.

— Crăciun fericit tuturor! Vouă, Lin şi Changchang. Şi vouă, familiei Myer. Acum să mergem la colindat!

— Iartă-mă, mamă, spuse Ty. Care stătea lângă Celia, cu un braţ pe după umerii ei. N-am mâncat încă din cheesecake. De douăsprezece luni aştept după el, şi aş

prefera să mor decât să merg la colindat înainte să fi mâncat din cheesecake.

— Ai dreptate! exclamă Nancy, plesnind din palme şi râzând.

M-am lăsat dusă de febra sărbătorii. Măi să fie! Servim mai întâi desertul. Şi, imediat ce terminăm, mergem la colindat.

— Aş prefera mai degrabă să mă războiesc cu fraţii mei decât să merg la colindat, spuse Dru.

— Aş prefera mai degrabă să umblu pe cărbuni aprinşi, adăugă Bo.

— Aş prefera mai degrabă să fiu torturat, spuse Jake, apoi renunţă la tonul sumbru şi arboră un zâmbet uşor. Soţia lui Lyndie, chicoti.

— Copiii ăştia îmi dau bătăi de cap în fiecare an când vine vorba de colindat, spuse mama lui Dru familiei Myers. Dar nu las comentariile lor să-mi strice buna dispoziţie.

— Nu ne pricepem să păstrăm linia melodică, spuse Bo studenţilor din străinătate. Au fost şi vecini care chiar au stins lumina pe veranda casei când ne-au văzut că ne îndreptăm cântând spre aleea lor.

— Reuşim să răspândim o atmosferă anti-Crăciun. Ty rânji.

Şi aşa o ţinură toată seara. Odată cu trecerea orelor, se dovedi că fusese un Ajun pe cât se poate de reuşit.

Ajunul de Crăciun al lui Gray ar fi trebuit să fie perfect. Duayne, gazda petrecerii, locuia într-un conac. Formaţia muzicală şi mâncarea erau excelente. Mulţi dintre prietenii lui apropiaţi din echipă stăteau în jurul lui, iar o blondă ameţită îmbrăcată într-un costum sumar de Crăciuniţă era mai mult decât dornică să-l înveselească.

De când primise prima leafa de la NFL, Gray cheltuise o grămadă de bani ca să se distreze cât mai bine. O ***distracţie pe cinste*** merita tot efortul. Dacă ar fi întrebat o sută de bărbaţi de vârsta lui, toţi ar fi fost de acord că această

petrecere era una pe cinste. Ca în ***Family Feud***[*]

Ce spune sondajul?

Distracţie pe cinste.

Totuşi, Gray se simţea ca şi cum s-ar fi uitat la el însuşi de undeva de sus, observând toate lucrurile din jurul lui care ar fi trebuit să fie distractive, dar nu erau.

Auzise oameni spunând că se „născuseră din nou" prin credinţa în Dumnezeu sau că fuseseră transformaţi radical în comparaţie cu ceea ce fusese viaţa lor dinainte. Gray se rugase, cugetase la modul lui de trăire şi se tot reevaluase. O mare parte din această introspecţie fusese dureroasă şi nu-l făcuse să se simtă născut din nou sau ca o fiinţă cu totul schimbată. Până acum, încercase să renunţe la obiceiurile vechi. Însă transformarea fusese abia perceptibilă.

Până acum. Deoarece chiar aici, la petrecerea asta, Gray experimenta prima schimbare majoră. Era ca şi cum Dumnezeu ţintea cu lumina strălucitoare a unui reflector puternic lucrurile care lui i se păruseră acceptabile în întuneric.

Acum înţelegea că acea Crăciuniţă, în costumaşul ei sumar şi provocator, putea să-i ofere doar o satisfacţie fizică a cărui efect avea să treacă foarte repede. Mulţimea asta de oameni nu avea puterea de a-l face să se simtă mai puţin singur. Muzica era atât de tare încât îi dădea dureri de cap. Şi nu-i venea să creadă cât de mult tânjea după băutură.

Crezuse că deţinea controlul asupra băuturii şi o consuma ocazional doar din plăcere. Dar, el râvnea acel lichior. înseta după el. Nu pentru că ar fi avut vreo dependenţă chimică – cel puţin aşa credea Gray – ci pentru efectul de relaxare şi de înlăturare a gândurilor tulburătoare şi pentru că ar fi redus intensitatea luminoasă pe care o resimţea din partea lui Dumnezeu.

---

* **Emisiune de jocuri de televiziune creată de Mark Goodson în care două familii concurează pentru a numi cele mai populare răspunsuri la întrebările din sondaj pentru a câştiga diferite premii [n. trad.].**

Se folosise de băutură ca de o cârjă, fără să-şi dea seama de asta, ceea ce era jalnic.

Gray avea treizeci şi doi de ani. Fusese aplaudat, complimentat şi considerat grozav. Nu se privase de nimic şi obţinuse orice femeie şi-ar fi dorit. Călătorise mii de kilometri în toată lumea. Se antrenase şi se luptase în atât de multe meciuri încât le pierduse numărul.

Dar în clipa asta, toate aceste lucruri, îl făcuseră să se simtă epuizat şi gol.

Gray tânjea după Dru. Îi era dor de ea atât de mult încât aproape că simţea o durere fizică.

— Vrei să dansezi? îl întrebă seducătoarea Crăciuniţă.

— Nu, mersi. Am pe cineva.

Ea reacţionă cu o dezamăgire fugară, înainte să-şi recapete optimismul.

— Este aici în seara asta?

— Nu.

— Atunci hai să dansăm.

— Mă simt mai bine dacă stau.

— Prietena ta n-ar avea nimic împotrivă. Şi din moment ce nu este aici, nici nu trebuie să afle.

Crăciuniţa îşi ridică ambele mâini deasupra capului, într-una ţinându-şi paharul cu băutură, şi începu să danseze.

— Haide, îl îndemnă ea pe Gray. E doar un dans.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar el înţelese disponibilitatea ei.

Dacă ar fi întrebat o sută de bărbaţi de vârsta lui ce credeau despre ea, toţi ar fi răspuns că era atrăgătoare.

Sondajul?

Atrăgătoare.

Costumul ei roşu îi scotea în evidentă decolteul cu blăniţă albă.

I se vedeau trei centimetri din abdomen sub tivul jachetei. Pielea ei era tonifiată şi bronzată. Cercelul din buric îi strălucea.

— Ce ar fi să-ţi aduc ceva de băut? sugeră Crăciuniţa.

— Nu, mersi. Scuză-mă.

Gray îi făcu un semn din cap, trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre amicii lui. Primi complimente unele după altele. Politicos, îi salută pe cei care îl strigau. Dar hotărât îşi continuă mersul.

Meteorologii prognozaseră că mâine era posibil să ningă. În seara asta însă nu era nici urmă de zăpadă. Când ieşi afară, cerul era greu, iar aerul rece şi uscat. Gray venise cu una dintre motocicletele lui, astfel încât să nu trebuiască să aştepte după valeţi. Se duse să-şi ia motocicleta din locul în care era parcată, îşi puse casca şi porni motorul. În câteva clipe, zburase spre casă.

Viaţa lui din trecut rămăsese în urmă. II aştepta o viaţă nouă în viitor.

Mâine, slavă Domnului, avea să o vadă pe Dru.

răciun fericit!

Îi spuse Dru după ce deschise uşa cabanei, zâmbind.

Gray o îmbrăţişă pătimaş, iar îmbrăţişarea lui mirosea a

proaspăt.

— Crăciun fericit!

Gray nu-i dădu drumul. Dru simţi o nevoie profundă în îmbrăţişarea lui. Ea îşi încolăci braţele pe după spatele lui şi îşi aşeză capul pe pieptul lui. Fi, care nu voia să fie lăsată pe dinafară, făcu tot posibilul să se bage între genunchii lor.

Era deja pe la jumătatea dimineţii de Crăciun. Oamenii – jurnalişti, pastori şi cei asemenea lor – spuneau adesea că sărbătoarea Crăciunului putea fi una dintre cele mai dificile zile din an pentru unii oameni. Poate că Gray făcea parte din acea categorie. El renunţase la călătoria în Mullins şi la sărbătorirea Crăciunului cu familia lui, aşa că fără îndoială se simţea singur.

Fie era asta, fie Gray făcuse ceva foarte rău aseară şi era chinuit de vină.

— Cum a fost petrecerea aseară? întrebă Dru uşor.

Gray se uită în jos la ea, de-abia slăbindu-şi strânsoarea din braţele lui.

— Era tot ce şi-ar fi putut dori cineva de la o petrecere de Ajun de Crăciun. Cu alte cuvinte, a fost groaznică.

— De ce a fost groaznică?

— Pentru că n-ai fost tu acolo.

Dru fu cuprinsă de încântare.

— Bănuiesc că erau multe femei disponibile.

— Da. Dar aşa cum am spus. ***..tu*** nu erai acolo.

încântarea o cuprinse şi mai mult pe Dru, ca şi cum era scăldată în razele soarelui.

— Cred că ştii că m-am împrietenit cu câţiva dintre membrii echipei tale?

— Declar public, că e o idee neinspirată. Toţi vor încerca să-ţi facă avansuri.

— Spune-i lui Corbin că poate să-mi facă avansuri oricând.

— Dru, mârâi Gray pe un ton ameninţător.

— După cum spuneam, m-am împrietenit cu coechipierii tăi, deci o să aflu dacă ţi-ai făcut de cap la petrecere. Sau, poţi să fii sincer cu mine, spuse voioasă. Adevărul va ieşi la iveală.

Gray înţelese.

— Ţi-ai făcut griji că mi-am făcut de cap aseară?

— Mi-a trecut prin cap posibilitatea asta.

— Ar trebui să mă simt jignit deoarece crezi că-ţi sunt infidel sau să mă simt măgulit fiindcă îţi place îndeajuns de mult de mine încât să-ţi faci griji?

— Bănuiesc că amândouă.

Gray zâmbi strâmb. O, acel zâmbet! Zâmbetul acela pe jumătate de gladiator înrăit, pe jumătate de îndrăgostit. Dru simţi fluturi în stomac.

— Mă bucur foarte mult să te văd, spuse Gray.

— Şi eu mă bucur foarte mult să te văd. Dru îşi puse palmele de o parte şi de alta a feţei lui şi îl sărută. Intenţionase ca sărutul să fie dulce, dar atracţia dintre ei ieşi la iveală. Dru respiră sacadat. Inima începu să-i bată puternic -

Trebuia să aibă grijă. Să se controleze.

— Vino în camera de zi, fotbalistule.

Abia făcură câţiva paşi când Gray se opri şi observă cu atenţie locul.

— Unde e bradul de Crăciun?

— Aici.

Dru scutură vârful bradului artificial de douăzeci şi cinci de centimetri care stătea pe o măsuţă. În fiecare an, îl scotea din cutia de plastic care conţinea întreaga ei colecţie de decoraţiuni de Crăciun.

— Asta nu-i copac. E un surogat.

— Nu sunt Doamna lui Moş Crăciun, Gray.

— O să trebuiască să mergem să cumpărăm un pom de Crăciun, Dru.

Ea rămase cu gura căscată.

— Toate magazinele sunt închise.

— Atunci o să trebuiască să luăm unul de afară. Gray arătă cu degetul mare înspre copacii de dincolo de geam.

— Vrei să mergi pe proprietatea mea şi să tai un copac?

— N-ar trebui să fie o problemă pentru tine, Războinco. Activează-ţi laserul din degete şi taie-l cu el.

— Îţi dai seama că nu vom găsi pini sau molizi pe aici. Tot ce creşte pe proprietatea mea sunt copaci texani.

— O să găsim ceva care să se potrivească.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, ei localizaseră un laur*. Dru şi Gray stăteau unul lângă altul, fixând cu privirea copacul.

Un front de aer rece adusese temperaturi arctice în nordul Texasului, aşa că Gray se îmbrăcase cu pulovărul maro, blugi, şi o jachetă neagră termoizolantă care îl făcea să arate precum un membru din echipa SWAT. Dru îşi luase peste bluza de culoarea prunei jacheta argintie, blugii strâmţi, o şapcă şi mănuşi negre.

— Care-i planul de atac? întrebă Gray, scoţând aburi pe gură.

---

* **Arbust a cărui frunziş este folosit în decoraţiuni de Crăciun datorită frunzelor verzi şi a bobiţelor roşii [n. trad.].**

Deşi nu era un pom tradiţional de Crăciun, laurul era clar cea mai bună alegere pe care o aveau la dispoziţie. Frunzele lui erau verzi tot anul, iar ciorchinele de bobiţe roşii lucioase aveau un aer festiv. Cinci tulpini mari şi subţiri creşteau din pământ şi alcătuiau copacul.

— Zic să o tăiem pe cea mai mică dintre ele.

— Zis şi făcut.

Gray ridică fierăstrăul pe care îl scoseseră din magazia din curte. Dru ţinu trunchiul nemişcat în timp ce Gray se puse pe treabă. Nu dură mult. În curând, se întorceau la cabana ei, Gray trăgând după el ramura înaltă de 1.80 metri şi Fi, ţopăind veselă în jurul lor.

Când primul strop de umezeală atinse obrazul lui Dru, presupuse că era ploaie. Uitându-se în sus, văzu în schimb mici fulgi de zăpadă. Ea se opri, întinzându-şi mâinile cu palmele în sus şi întorcându-şi faţa către cer.

Nu se lăsa foarte des copleşită de uimire. În anumite privinţe, Dru fusese cinică şi neînfricată încă din adolescenţă, cu mult înainte să cunoască pe propria piele pericolul şi moartea în timpul misiunilor din Marină şi, mai târziu, în ambuscada aceea din Mexic.

Dar aici, în această zi de Crăciun, cu zăpada care dansa în jurul lor, ca şi cum ea şi Gray se aflau în mijlocul propriului lor glob de zăpadă, o cuprinse un sentiment profund de uimire şi adorare. Pădurea era străbătută de o tăcere magică. Era ca şi cum creaţia lui Dumnezeu se oprise în loc pentru a se umple pe deplin de frumuseţea care îi învăluia.

— Ninge rar de Crăciun prin părţile astea, murmură Dru.

De obicei, o dată sau de două ori în fiecare iarnă. Zăpada nu rezista niciodată mult timp. În toată viaţa lui Dru, ninsese poate doar de vreo trei ori de Crăciun în Holley.

— Foarte rar.

— Tu eşti rară, spuse Gray. Vino şi sărută-mă.

— Vino tu şi sărută-mă, îl provocă Dru.

— Târăsc un copac după mine, mormăi Gray, dar veni oricum şi o sărută, iar gurile lor erau un izvor de căldură într-un peisaj glacial.

Fi îi întrerupse cu un lătrat nervos.

— Nu-i plac precipitaţiile, îi explică Dru. O să aibă pică pe chestia asta zile întregi de acum încolo.

— Atunci hai să ne întoarcem în casă. N-aş putea să dorm la noapte dacă ştiu că Fi îmi poartă pică.

îşi continuară drumul prin mijlocul naturii împodobite cu alb. Un strat uşor de zăpadă acoperi crengile copacilor, pământul cu frunze uscate şi umerii laţi ai lui Gray.

De îndată ce intrară în casă, Dru o uscă pe Fi cu un prosop, apoi o înveli cu o pătură în carouri cu roşu, verde şi alb. Gray ridică labradorul pe scaunul cel mai comod din încăpere, unde căţeluşa se făcu covrig. Având numai nasul şi ochii în afara păturii, Fi arăta ca un burrito[*]. Dru îi dădu doi biscuiţi pentru căţei. Unul ca scuză pentru că o pusese să stea în zăpadă. Celălalt pentru că Fi era din cale afară de drăgălaşă.

înainte să aducă ramura de laur în casă, Gray se folosi de o pereche de foarfeci pentru a-i da o formă tringhiulară. Din moment ce Dru nu avea suport pentru bradul de Crăciun, aşezară tulpina într-o vază şi o sprijiniră de pervazul ferestrei din camera de zi.

— Crezi că mai are nevoie şi de ornamente? întrebă Dru. Poate că bobitele roşii sunt suficiente?

— Evident.

— Devii un pădurar destul de autoritar.

Dru găsi o panglică din satin alb în grămada de hârtii de împachetat. După ce căută prin casă, îi veni o nouă idee în legătură cu ornamentele.

— Maşinuţe Matchbox?[†] întrebă Gray neîncrezător.

— Sunt mici şi colorate.

— Cum se face că ai un set de masinute Matchbox?

---

[*] **Fel de mâncare din bucătăria mexicană constând dintr-o foaie de tortilla înfăşurată înjurul diverselor ingrediente [n. trad.].**

[†] **Renumita marcă de maşinuţe pentru copii a fost produsă datorită penuriei de jucării din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Varianta miniaturală ia naştere în 1952, când unul dintre creatorii brandului Odell este provocat de regula impusă în şcoala fetiţei lui care permitea fiecărui copil să-şi aducă o singură jucărie care putea să încapă într-o cutie de mărimea celei de chibrituri [n. trad.].**

Dru ridică o sprânceana.

— N-ai de gând să-mi serveşti o nouă porţie de misoginism şi să spui că ar fi trebuit să mă joc cu păpuşile Bărbie când eram mică, nu-i aşa?

— Nici nu-mi trece prin cap să fac aşa ceva.

Gray potrivi maşinuţele pe tulpina laurului. Dru făcu funde din satin alb. Când terminară, făcură un pas înapoi şi apreciară creaţia lor ciudată, amuzantă şi surprinzător de plăcută.

— Vrei nişte ciocolată caldă? îl întrebă Dru, nefacând nicio mişcare în direcţia bucătăriei.

— Te rog.

— înainte să întrebi, răspunsul e „nu”. Nu-ţi pun whiskey în ciocolată.

— Am renunţat la el.

— La băutură? Te-ai lăsat de băut?

— Da.

Dru începu să zâmbească.

— Asta e o veste foarte bună, Gray.

Pentru el. Pentru ei, amândoi.

— Poate.

— De ce te-ai lăsat?

Gray se opri, părând stânjenit.

— Vorbele tale legate de consumul de alcool şi de femei nu mi-au dat pace.

— Si?

— Păi... nu prea am ce să-ţi spun.

Mai degrabă, nu voia să-i spună prea multe, asta bănuia Dru.

Gray se frecă la ceafa.

— Se poate să fi fost nişte lucruri care nu erau... în ordine între mine şi Dumnezeu. Mă ocup de problema asta.

Ca roua în lumina soarelui, cea mai importantă teamă a lui Dru cu privire la credinţa lui Gray începu să se topească.

— Oricum, continuă el, e posibil să nu te fi înşelat cu totul în privinţa mea.

— Ca să ştii şi tu, am întotdeauna dreptate.

— Ai greşit când n-ai cumpărat un brad adevărat.

Dru fusese cea care sugerase să servească o ciocolată caldă, dar deodată nu mai avu chef să se mişte din loc. Dacă s-ar fi mişcat, ar fi rupt vraja.

Pacea şi bucuria erau prezente chiar aici. Prinse în ziua asta de Crăciun. Aici, în cabana ei, şi vibrau în inima ei. Cele două cuvinte ***pace şi bucurie*** rezonau bine în felicitarea de Crăciun. Dar era mult mai greu de obţinut.

Zăpada cădea din cerul de dincolo de ferestre. Fi sforăia uşor.

Lumânarea de pe măsuţa de la intrare mirosea a portocale şi cuisoare.

Gray se uită la Dru, apoi îşi împleti degetele cu ale ei. Gestul lui fusese la fel de serios de parcă ar fi negociat dezarmarea mondială.

Ceva se întâmplă înăuntrul fiinţei lui Dru, o îmblânzire pasională... se putea să-l...

Nu. Nu avea cum să-l iubească.

Poate îl iubea. Într-o oarecare măsură.

Nu.

Da.

O, Doamne. ***Iubire?!***

— Revin imediat.

Dru urcă scările. De îndată ce ieşi din raza lui vizuală, se năpusti în dormitor, închise uşa în urma ei şi se sprijini cu spatele de ea. Avea nevoie de un moment de linişte.

Nu voia să iubească un bărbat care nu era capabil să-i împărtăşească sentimentele. Aflase cum se raporta Gray la relaţii amoroase avute anterior. El nu se disculpase niciodată. Până în acest moment, Dru acceptase atracţia dintre ei fiindcă nici ea nu era genul de persoană care să se îndrăgostească până peste urechi.

Cel puţin, nu fusese niciodată până acum.

Vai! Toată povestea asta ar fi trebuit să o poată controla. Aşa cum făcuse toată viaţa. Nu voia să nutrească sentimente care nu puteau fi gestionate.

Tulburată, având nevoie să-şi ocupe cu ceva mâinile, se duse la patul ei şi netezi fiecare cută a cuverturii. Scutură pernele. Aranjă pătura din lână pe care o împăturise la capăt.

Ziua de azi o putea asemui cu o îngheţată de vanilie ***fudge sundae****.* Trebuia să se bucure de clipa asta. Şi de el. În decursul următoarelor două săptămâni, avea să aibă timp suficient să se gândească ce să facă cu Gray. Putea să se detaşeze de el puţin mai târziu, dacă era necesar.

După ce mai netezi pătura, mai scutură pernele şi se sfătui cu ea însăşi, Dru se adună şi coborî.

Era la jumătatea scărilor, când auzi că uşa de la intrare se închise încetişor. Plecase Gray? Sau tocmai intrase altcineva? Dennis? Frica o pătrunse precum un fulger şi se grăbi să coboare şi restul de trepte până jos. Gray nu plecase. Nici nu îi găsise Dennis. Sunetul venise de la uşa care se închise în urma lui după ce intrase în casă.

Fizicul lui impunător umplea tot holul ei. În mâinile lui mari, ţinea cu grijă un cadou. Cu siguranţă se furişase la maşina lui ca să-l aducă.

— Pentru tine, spuse el, iar rânjetul lui era atât timid, cât şi provocator.

Uitându-se la el, cuprinsă de emoţii, Dru îşi dădu seama foarte clar de două lucruri. Unu, îl iubea ***cu adevărat*** pe Gray.

Au!

Doi, se temea pentru el. Îi era foarte frică că făcuse tot ce putuse să-l scoată în afara oricărui pericol, dar se putea ca încă să nu fie îndeajuns. Fusese gata să se repeadă la Dennis când auzise clicul produs de uşa care intra în cadrul ei din cauza unei presimţiri rele pe care o avea tot timpul.

— Ei bine? întrebă Gray.

Dru i-ar fi stricat toată distracţia dacă nu s-ar fi luat puţin de el fiindcă îi adusese un cadou, când ea îi spusese să nu

---

* **îngheţată de vanilie servită cu cuburi de prăjiturele negresă şi cu un sos fierbinte turnat pe deasupra [n. trad.].**

facă asta. Se îndreptă de spate şi îi aruncă o căutătură fioroasă.

— Tu! îl acuză ea, îndreptându-se spre Gray. Nu-i ieşea căutătura aceea feroce la fel de bine ca altădată. Simţea cum buzele i se arcuiesc uşor într-un zâmbet. Numai că Gray arăta foarte simpatic, stând aşa în picioare, ţinând în mână cadoul. Şi cât de furios putea fi cineva pe o altă persoană numai pentru că i-a adus un cadou?

— Ţi-am zis să nu-mi aduci vreun cadou. Cred că m-am exprimat cât se poate de limpede.

— Şi ce dacă? Ce o să faci în privinţa asta? îşi tărăgănă Gray vorba, arătând mulţumit de sine. O să te dai la mine? ... Chiar te rog?

O hârtie umflată şi mototolită acoperea misteriosul obiect dreptunghiular. Colţurile fuseseră mai degrabă boţite decât împăturite cu grijă şi bucăţi mari de bandă adezivă fuseseră lipite la ambele capete ale pachetului. Nu avea fundă. Nici vreo etichetă de cadou.

Cu siguranţă că nu Ashley împachetase cadoul. Ci Gray însuşi, iar farmecul acestui lucru o cuceri pe Dru. ***Uff.*** Tot sentimentalismul ăsta era puţin prea mult pentru ea.

Dru se duse la sertarul din mijloc al dulăpiorului de la intrare şi scoase cadoul ei pentru el. Ea primi darul de la Gray şi, în schimb, i-l oferi pe cel pe care îl luase din sertar.

Chipul lui se îmblânzi.

— Mi-ai cumpărat ceva?

— Da.

— Dar... mi-ai spus să nu-ţi iau nimic.

— Am bănuit eu că nu o să mă asculţi. Nu te pricepi prea bine să-mi îndeplineşti ordinele.

Gray chicoti.

— îmi place de tine.

— învăţ să te tolerez.

Gray se uită la cadoul pe care îl ţinea în mâini.

— Nu mă aşteptam. Mulţumesc.

Familia lui îi dăruise cadouri de acest Crăciun, nu? Prietenii lui? Cu siguranţă. De la cineva tot deschisese

cadouri în dimineaţa asta. Nu-i aşa?

Deodată, Dru nu mai fu atât de sigură. Şi-l imagină pe Gray în copilărie, stând în case dărăpănate împreună cu sora şi fratele lui mai mic. Avusese parte oare atunci de cadouri la Crăciun?

— Tu, prima. El arătă spre cadoul ei.

— Tu, primul.

— Ce o să faci dacă refuz să deschid eu primul? Te dai la mine? ... Chiar te rog!

Dru îşi dădu ochii peste cap şi eliberă cadoul din împachetarea neîndemânatică. Descoperi un tablou înrămat superb. Imaginea părea să fie dintr-o revistă veche. Desenul în alb şi negru arăta o femeie care călărea un cal elegant în timp ce îşi ţinea în sus puşca. Dedesubt se putea citi următorul titlu: ***Amatorii de circ la repetiţii. Domnişoara Annie Oakley***, ***trăgătoare de elită.***

— îmi place, spuse Dru sinceră.

El îi spusese odată că îi amintea de o versiune modernă a lui Annie Oakley. Dru nu-şi putu imagina unde găsise Gray poza asta veche. Nu trebuie să fi fost foarte uşor, fapt ce o emoţionă.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Dru merse pe vârfuri ca să-l sărute. Era un gest foarte familial. După aceea, Dru avea să-şi pună un şorţ în stilul lui Ashley şi să mormăie ceva despre faptul că găteşte raţă de Crăciun.

— Acum, deschide-l pe al tău.

Gray rupse hârtia de împachetat dintr-o singură mişcare. înăuntru, îl aştepta o cutiuţă cu o bucată de hârtie. Apucând hârtia, el citi cu voce tare: „O zi de condus maşini de curse. Vino la Texas Motor Speedway* şi testează-ţi îndemânarea de conducător auto pe terenul nostru oval, lung de doi kilometri şi jumătate. în spatele volanului unei maşini de

*** Autostradă situată în partea de nord a oraşului american Fort Worth, Texas – porţiunea situată în comitatul Denton, Texas [n. trad.].**

curse.”

— Am găsit o modalitate să poţi să conduci cu viteză fără să fii certat de mine după aceea.

Privirea lui Gray o întâlni pe a lui Dru.

— Alta decât cea în care am mers cu o sută optzeci de kilometri la oră pe autostradă.

— Exact.

— Mulţumesc, spuse el. E grozav.

— Cu plăcere.

— O să vii cu mine pe pistă în ziua în care merg? N-o să poţi să mă învingi, dar o să fie distractiv să te văd cum încerci.

— O să mă gândesc la asta.

Deşi în sinea ei Dru îşi spunea: S-ar putea să nu maifim împreună, până când te duci pe pistă.

— Vrei să-mi faci nişte ciocolată caldă? întrebă Gray. Te-ai oferit, apoi nu te-ai mai ţinut de promisiune.

— Da, fotbalistule. O să-ţi fac ciocolată caldă.

&

La patru zile după Crăciun, Gray stătea în uşa deschisă a garajului lui Augustine, mâncând un bol de salată de mazăre şi privindu-le pe Dru şi pe Augustine cum se pregătesc să plece la întâlnirea lor de la biserica pentru motociclişti de miercuri seara. Dru purta blugi marca Dr. Martens şi o jachetă neagră din piele. Augustine purta o bluză mov pe care scria CONDU SAU MORI, iar peste ea o vestă acoperită cu însemne şi peticeli. Cerceii femeii mai în vârstă erau ciudaţi.

Dru avea de gând să conducă motocicleta Harley cu ataş a Augustinei cu Agustine alături, ceea ce i se păru lui Gray o idee năstruşnică. Adică avea de gând s-o pună pe biata femeie pe ***ataşul*** motocicletei? Dar din moment ce amândouă vorbeau foarte serios, Gray făcea eforturi să nu izbucnească în râs.

Dru se lăsă pe genunchi, lângă roata din spate a motocicletei, pentru a-i verifica presiunea. Augustine cu

ochelarii pe nas merse şchiopătând către Gray, radiind toată.

— Din moment ce ţi-au găsit hărţuitorul, vei participa la Winter Family Fun Day?

— Da. Le-am spus deja celor de la Grace Street că voi fi acolo. El termină ultima îmbucătură de salată şi prinse cu o mână bolul şi lingura şi le sprijini de coapsa sa. Fratele şi cumnata lui Dru găzduiesc evenimentul la ferma lor de la Whispering Creek.

— Mi-a spus Dru şi sunt foarte, foarte mulţumită. Cresc cai de curse la Whispering Creek. Am călărit odată un cal de curse de-a lungul deşertului din Qatar împreună cu unul dintre prinţii din Dubai.

— Impresionant.

— Dru? strigă Augustine. Ar trebui să organizăm o excursie în Qatar. Mmmm! Falafelul[*] de acolo e grozav.

— Planul e gata, răspunse Dru.

— Oricum. Din poziţia ei cocoşată, Augustine trebui să-şi întoarcă capul şi să se uite la Gray din colţul ochilor. Fiii mei au descoperit în sfârşit unde ar putea locui Roy. Este în Decatur[†], care nu-i prea departe. Ne-am hotărât ca Marvin să-i scrie o scrisoare, deoarece el este cel mai înţelept dintre noi toţi. I-a scris. Dar Roy n-a răspuns la niciuna dintre cele două scrisori pe care i le-a trimis. Am rugat-o pe sora mea să mă ducă până acolo săptămâna trecută. Dar n-a răspuns la usă.

— îmi pare rău.

— Călătoria asta m-a epuizat, ştii cât de mult? Nu am de unde să ghicesc când va fi acasă. Chiar dacă ar fi acasă, n-am nicio garanţie că-mi va răspunde la uşă.

Augustine îşi aranjă vesta cu degetele ei încovoiate.

— Cu câteva zile în urmă, atunci când Dru mi-a spus că s-ar putea să participi la eveniment, eu şi băieţii mei ne-am pus mintea la contribuţie. Ne-am gândit că ar trebui să-i

---

* **Chifteluţe preparate din năut [n. trad.].**

† **Oraş din statul Georgia [n. trad.].**

trimitem o felicitare lui Roy, anonimă, bineînţeles, să nu ştie că e din partea noastră. Pe felicitare, vom menţiona că vei fi prezent la eveniment. El o să vadă felicitarea. Şi o să vină.

— Eşti sigură că vrei să-l vezi, Augustine?

Gray nu voia să-i năruie visele, dar nici nu voia ca femeia să sufere degeaba.

— Din experienţa mea, netrebnicii nu se schimbă niciodată. N-aş vrea să regreţi faptul că l-ai văzut.

— Nu o să regret. Vreau să-l întâlnesc de dragul meu. Nu-mi pasă cum se poartă.

— În cazul ăsta, sper ca planul tău să funcţioneze.

— Aşa va fi. O să vină. Augustine îşi întinse o mână. Lasă-mă să-ţi duc castronul în casă.

— II duc eu. Ultimul lucru pe care îl voia Gray era ca doamna în vârstă să se chinuie să păşească mai mult decât avea nevoie. Apropo, a fost delicios.

Augustine făcea o salată de mazăre pe cinste.

Când Gray se întoarse din casă, Dru terminase de aşezat o pătură în ataşul motocicletei lui Augustine.

El puse o mână sub cotul lui Augustine şi o ajută să se urce în ataş. Dru mai puse vreo două pături în jurul bătrânei, apoi se urcă pe motocicletă. Amândouă îşi puseră căştile şi îşi prinseră cataramele de fixare sub bărbie.

— Chiar aveţi de gând să faceţi chestia asta? întrebă Gray.

Văzându-le pe motocicletă şi în ataş, în haine de motociclişti şi cu
căşti negre strălucitoare, Gray se abţinea din greu să nu râdă.

— Sigur că o să facem chestia asta.

Dru îşi potrivi pe nas o pereche de ochelari de soare marca Ray Ban* şi zâmbi.

Avea un zâmbet de fotomodel. Putea să-l îngheţe pe Gray cu intensitatea lui.

---

* **Marcă italiană de ochelari de soare şi ochelari de lux, creată în America, în 1936, de compania americană Bausch 8cLomb [n. trad.].**

— Fiii mei mi-au cumpărat ataşul acum câţiva ani, îi spuse Augustine lui Gray. Nu ştiu de ce. Le-am ***spus*** că încă ***mă pot urca*** pe motocicleta mea Harley. De fapt, femeia nu mai putea conduce nici maşina de tuns iarba. Dar fiii mei au insistat, aşa că iată-ne.

— Aşa ne deplasăm întotdeauna spre şi de la biserica de motociclişti, adăugă Dru.

Augustine îşi coborî perechea de ochelari de soare pe care şi-o îndesase până în vârful nasului.

— Hai să roadem cauciucurile!

Gray râse. Nici nu avea cum să se abţină.

Dru tură motorul lângă el.

— Voi fi chiar în spatele vostru, în maşina mea, spuse Gray.

— Noroc! Dacă poţi să ţii pasul cu mine.

— N-am nevoie de noroc. Am un Ferrari.

Gray le urmări îndeaproape din spate în drumul lor spre biserica motocicliştilor. Dacă nu putea face altceva, măcar maşina lui slujea drept scut între Dru şi orice camionetă cu remorcă care şi-ar fi putut face apariţia şi le-ar fi accidentat pe ea şi pe Augustine.

După zece minute, Gray îşi dădu seama că nu se gândise la fotbal de când parcase maşina în faţa casei lui Augustine şi o găsise pe Dru aşteptându-l pe verandă, cu un bol de salată de mazăre întins spre el.

Oare – oare îi scăpase ceva ce ar fi trebuit să-şi amintească? II cuprinse îngrijorarea. Trebuia să se uite la înregistrările jocurilor de fotbal în seara asta? ratase vreo şedinţă de fizioterapie? Echipa lui pierduse duminică, dar ei avuseseră un sezon atât debun, încâtnu conta. Scorul lor de doisprezece la patru le câştigase un loc înrunda divizională din playoffuri. Ceea ce însemna că aveau să aibă o pauză în acest sfârşit de săptămână, în timp ce echipele care nu se calificaseră aveau de lucru. Cei de la Mustangs aveau să joace acasă în următorul sfârşit de săptămână.

Gray îşi verifică mental calendarul. Ce uitase?

Nimic. îşi îndeplinise responsabilităţile sportive.

Credea că aşa se purtau oamenii care aveau o viaţă şi în afara fotbalului. Se gândeau şi la alte lucruri. Trăiau. Aveau iubite. Poate, la fel ca în cazul lui, le venea greu să se gândească şi la altceva în afara iubitelor lor. Poate nici nu mai voiau să facă altceva decât să iasă în oraş cu iubitele lor. Poate că făceau şi lucruri ridicole, cum ar fi să meargă la o biserică pentru motociclişti, doar pentru a fi cu ele.

Gray aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi observă o maşină la o oarecare distanţă în spatele lui, care semăna cu un Cherokee bej. Mijindu-şi ochii, se uită la maşină mai bine.

Semaforul de la intersecţie se făcu roşu. înainte să ajungă acolo, autoturismul Cherokee semnaliză şi părăsi drumul. Gray încetini, continuând să se uite la drumul din spatele lui.

Cel mai probabil fusese o coincidenţă faptul că maşina Cherokee pe care el şi Dru o zăriseră cu câteva săptămâni în urmă în ploaie urmase acelaşi traseu ca şi ei. De când cu povestea cu hărţuitorul, Gray devenise foarte atent la maşinile Cherokee de culoare bej, camionetele maronii şi autoturismele albastre Camaro. Atât de atent, încât le remarca rapid.

Dacă maşina din spatele lui fusese un Cherokee bej, acum se făcu nevăzută.

ntreaga zonă metropolitană Dallas/ Forth Worth intrase în febra playoffului în zilele de dinaintea meciului celor de la Mustangs. Dru era prea absorbită de evoluţia unui anumit jucător al echipei încât să observe lucrul acesta. Cu fiecare zi care trecea, sentimentele lui Dru faţă de Gray deveneau din ce în ce mai puternice.

Se întâlneau în fiecare seară după ce ea ieşea de la muncă. Acasă la ea. Sau la el. Ori în restaurantele ei preferate. Fie ale lui. Între ieşirea lor cu Augustine la biserica motocicliştilor şi confruntarea din finală a celor de la Mustangs, luară de două ori micul dejun la restaurant, înainte de muncă, timp în care râdeau şi vorbeau, delectându-se cu napolitane belgiene, şuncă crocantă şi ceşti fierbinţi de cafea. Nu doar zilele în care savurau împreună micul dejun păreau mai noi. întreaga lume părea mai proaspătă, mai luminoasă şi mai plină de posibilităţi pentru ea şi Gray. Părea mai însorită.

Merseră la petrecerea din Ajunul Anului Nou organizată de agentul lui. Cu excepţia lui Ashley şi a lui Corbin, toţi prietenii lui Gray crezuseră de la bun început că Dru era iubita lui, aşa încât putură foarte uşor să se poarte ca atare în public. La miezul nopţii, întâmpinară noul an cu un sărut memorabil, în acordurile piesei ***Auld Lang Syne**** care răsună în aplauze, în timp ce confettiul li se aşeză pe cap şi pe umeri.

Dru admise că dorinţa ei faţă de el şi a lui faţă de ea era una puternică. De fapt, ar fi fost imposibil să ***nege acest lucru***, deoarece, oricine îi văzuse sărutându-se de Ajunul Anului Nou, ar fi contrazis-o. Relaţia lor era atât de pasională, încât atunci când hormonii îi înceţoşau mintea începea să se întrebe dacă nu cumva ***acel sărut*** pătimaş, comis cu ***acest*** bărbat, ar putea să... merite fiecare secundă. Dar jucătorul profesionist de fotbal care putea intra în orice bar din oraş şi să-şi aducă acasă cea mai frumoasă femeie prezentă acolo nu întrecu măsura. Pe cât de frivol fusese, Gray nu încercă nici măcar o dată să depăşească limitele pe care Dru le stabilise pentru a controla atracţia fizică dintre

ei.

De fapt, lucrurile mergeau atât de bine încât povestea ei de dragoste cu Gray ar fi ***putut*** s-o facă pe Dru extrem de fericită, cu excepţia faptului că...

Ei nu vorbeau niciodată deschis despre sentimentele lor.

Şi Dru continuă să-şi facă griji pentru siguranţa lui Gray. Nu-l ducea în vizită la familia ei. Folosea în continuare numele de familie Montana când se afla în cercurile frecventate de Gray pentru a-şi proteja adevărata identitate şi legătura cu părinţii ei, cu Bo,Ty, Jake şi familiile lor. Când se afla la volan, Dru se uita mereu în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă nu era urmărită. De fiecare dată când Gray venea la ea acasă, insista să se asigure că nu era urmărit. Când ieşeau în oraş, Dru evalua şi reevalua fiecare străin pentru a-şi da seama cine ar putea reprezenta un potenţial pericol.

N-o scăpa din ochi pe fosta lui iubită, Kayla Bell, şi nici pe fânul exaltat al lui Gray, Kevin Lee, fiindcă nu îi scosese complet de pe lista suspecţilor. Manifesta însă o grijă compulsivă când venea vorba de Dennis. Era atentă la faţa lui, la maşinile pe care ştia că le conduce, culoarea părului, constituţia fizică.

O parte din Dru voia să-l zărească. Dacă l-ar fi văzut, Dennis ar fi încălcat ordinul de restricţie şi ar fi sfidat curtea judecătorească -

*** Cântec tradiţional de Anul Nou în Occident [n. trad.].**

intrând astfel imediat în custodia poliţiei. Iar dacă nu era reţinut, Dru dispunea de probe evidente când urma să discute cu Anthony Sutton şi Brian Morris despre repunerea lui Gray sub pază.

Totuşi, pe cât de mult încercă, Dru nu depistă nicio urmă de Dennis. Chiar şi scrisorile încetaseră. Gray nu mai primise niciuna din ziua în care Dennis fusese arestat.

De fiecare dată când Gray o tachina cu privire la vigilenţa ei, fie îi răspundea că este inteligent de atentă, fie îi arunca vreo replică superficială, de genul ***Câtă vreme ieşim împreună***, ***prefer să te stiu în viaţă. Când ne despărţim, faci cum vrei,fotbalistule.*** Apoi Dru îşi ridica bărbia şi zâmbea.

Dar, în sinea ei, Dru nu era deloc nepăsătoare în privinţa subiectului ăsta.

Nici pe departe.

&

Mai erau câteva secunde până la încheierea meciului din playoff al celor de la Mustangs. Dru privi cum se desfăşură inevitabilul, iar stomacul îi era strâns ca într-o menghină. Aveau să piardă.

Gray o rugase să vină la meciul ăsta într-un mod în care îi fusese imposibil să-l refuze. Cererea fusese însoţită de un sărut şi de câteva şoapte stăruitoare. Aşa că Dru îşi încălcă obiceiul de a-i urmări meciurile la televizor şi ocupă locul oferit de el în tribune. Era din nou înconjurată de prietenii şi familiile jucătorilor de la Mustangs. Ultima oară, fuseseră în al nouălea cer. De data asta, erau trişti.

Când avusese cinci ani, Dru jucase în echipa de fotbal Fighting Unicorns un sezon. Le doborâse ocazional pe alte fetiţe la pământ, adesea acaparase mingea şi, după fiecare înfrângere suferită, fusese deprimată ore în şir.

Mama ei nu o mai înscrisese niciodată să joace fotbal.

După meciurile de la Fighting Unicorns, Dru îşi aminti

cum stătea în vechea dubiţă pe care o aveau şi care mirosea a praf. Mama ei îi vorbea cu o voce calmă de ce nu era bine să fie prea competitivă şi că nu conta rezultatul, ci felul cum juca.

Dru crezuse că mama ei o luase razna. Bineînţeles că era important să câştige! De asta juca în echipa Fighting Unicorns. Pentru a câştiga.

Aceeaşi mentalitate o făcea să se simtă şi acum tristă. Gray fusese un luptător azi. Nimeni nu-i putea pune la îndoială geniul, hotărârea sau duritatea lui. Aşa cum spune clişeul, dăduse tot ce avusese mai bun pe teren. Ofensiva celor de la Mustangs adunase un scor impresionant de treizeci şi patru de puncte. Pierderea putea fi pusă numai pe umerii defensivei de la Mustangs, care nu fusese în stare să le ţină piept celor de la echipa Colts[*].

Dru îşi îndreptă atenţia spre Jumbotron[†]. O imagine a lui Gray care stătea pe marginea terenului de joc umplu ecranul uriaş. El îşi scosese casca. Obrajii îi erau îmbujoraţi, părul leoarcă de sudoare, iar chipul îi era serios.

Mai erau cinci secunde. Două. Meciul se terminase. Şi odată cu el şi sezonul celor de la Mustangs.

Antrenorii principali îşi făcură loc pentru a da mâna unii cu alţii. Jucătorii ambelor echipe umplură terenul.

Dru răsuflă îndurerată. Nici măcar nu-ţi place de echipa Mustangs, Dru. Nu sunt echipa ta preferată. Ai uitat? Nu eşti fana lor.

Gray zări motocicleta lui Dru parcată lângă garajul lui în timp ce intra cu Denaliul pe alee.

Era zece seara. După meci, el şi câţiva dintre prietenii

---

* **Indianapolis Colts este o echipă de fotbal american din Indianapolis, Indiana, Statele Unite [n. trad.].**

† **Un jumbotron, denumit uneori jumbovision, este un afişaj video folosind tehnologia de televiziune pe ecran mare [n. trad.].**

apropiaţi din echipă se întâlniseră acasă la Corbin. Câteodată îl ajuta să comenteze un meci împreună cu tipii care ştiau ce înseamnă presiunea, strategia, îşi cunoşteau oponenţii, antrenorii şi ştiau cât de devastaţi aveau să fie fanii lor. Coechipierii lui Gray înţelegeau cât de aiurea era să-ţi dai toată silinţa într-un sezon. Să obţii un scor atât de bun pe cât obţinuseră ei. Şi să fii atât de aproape de Super Bowl, apoi să pierzi.

O neputinţă absurdă îl cuprinsese pe Gray de când se terminase meciul. Regret. Frustrare. Dezamăgire.

Ceilalţi tipi dăduseră iama în rezervele de băutură ale lui Corbin, şi dacă fusese vreodată un moment potrivit în care să dai pe gât câteva pahare de lichior, acum era. Cu siguranţă că lui Dumnezeu Îi plăcea fotbalul. Nici măcar El nu l-ar fi condamnat dacă ar consuma ceva după înfrângerea din seara asta.

Gray voise atât de mult să bea din lichiorul lui Corbin încât pofta lui îl speriase şi refuză. Când devenise atât de slab încât să apeleze la băutură pentru a-şi amorţi simţurile? Era mai isteţ de-atât.

Când refuzase alcoolul oferit, amicii lui se luaseră de el şi îl numiseră cantorul din strană.

Dacă era aşa, atunci Gray era unul extrem de deprimat.

Dru nu luase legătura cu el de când se terminase meciul, iar el nu o sunase. Era ceva prostesc, dar Gray avea sentimentul că o dezamăgise pe Dru. Ea fusese prezentă în tribună. De fiecare dată când se uitase spre ea şi o văzuse acolo, fusese motivat. Gray voise să câştige. Parţial, voise să câştige ***de dragul ei.*** Îi era ruşine că nu fusese în stare să-i ofere ceva ce însemna atât de mult pentru el, aşa că Gray nu-i trimisese niciun mesaj deoarece nu fusese sigur că putea să dea ochii cu ea în seara asta.

Vederea motocicletei ei îi risipi orice urmă de îndoială. Gray ***chiar*** voia să o vadă pe Dru, cu disperare. Fu cuprins de emoţie.

În ziua în care se sărutaseră pentru prima oară, după ce Dru renunţase la a mai fi garda lui de corp, ea încercase să-i

înapoieze telecomanda de la poartă şi de la uşa garajului. Gray îi spusese să le păstreze. La vremea aceea era proaspăta lui iubită, o iubită pe care trebuise să o aştepte şi pentru care făcuse eforturi mari pentru a o câştiga. Voise ca Dru să se simtă ca la ea acasă în locuinţa lui. Acum era prima dată când Dru se folosise de accesul pe care Gray i-l oferise.

Nu reuşi să-şi parcheze maşina şi să intre în casă atât de repede pe cât şi-ar fi dorit. În drumul lui spre antreu, Gray îşi aruncă o privire. Cămaşa pe care o cumpărase, pe care intenţionase să o poarte după victorie, era şifonată şi ieşea din pantalonii lui negri de costum peste maieu. Gray îşi trecu degetele prin păr, încercând să se aranjeze.

Bucătăria lui mirosea a vanilie. Era în aceeaşi stare în care era
întotdeauna după ce Ashley îşi termina treaba pe ziua respectivă: curată ca lacrima, cu câteva veioze aprinse.

Unde era Dru? Se întoarse înspre mica sufragerie care dădea din bucătărie -

Ea se îndreptă de spate, se ridică şi aruncă telecomanda pe un scaun. Îi întâlni privirea în modul acela direct al ei – fără sfială sau milă.

Inima lui Gray începu să bată cu putere. Se duse drept la ea, îi luă faţa în palme şi o sărută profund.

Gray nu era singur. Dru era acolo.

O iubi în clipa aceea, sărutând-o în sufrageria lui, după o înfrângere zdrobitoare. Dintre toate femeile cu care ieşise, Dru era singura pe care o iubise vreodată. Poate că ea era prima persoană care îl iubise cu adevărat din copilărie. II înţelegea mai bine decât oricine altcineva.

II cunoştea pe ***adevăratul*** Gray. Şi nu numai că îl cunoştea, ci îl şi accepta şi îl plăcea exact aşa cum era. înainte de Dru, el habar n-avea cât de mult avusese nevoie de o astfel de prezenţă în viaţa lui.

Dru îi răspunse la sărut, iar mâinile ei îi apăsară ceafa şi îi pătrunseră în păr.

Gustul ei era divin. Mirosea a speranţă. Iar trupul ei lipit

de al lui, era cald.

Ardea de dorinţă, ca o flacără, de zile întregi. îi pusese nervii la grea încercare. îi încordase muşchii. Se surprinse gemând. Voia să -

Voia să fie intim cu ea, dar ea îi spusese răspicat că nu puteau fi. Gray fusese de acord cu condiţiile ei fiindcă ar fi sacrificat orice pentru a fi împreună cu ea. Şi datorită faptului că, la fel ca în cazul băuturii, voia să devină o persoană mai bună decât fusese în trecut.

Asta nu însemna că îi era uşor să se controleze. Când o săruta pe Dru era ca şi cum ar fi pornit la război cu propriul său trup.

El o sărută de-a lungul gâtului ei subţire, apoi din nou în sus. îi prinse uşor urechea între dinţi. Dru râse uşor, iar Gray zâmbi auzind-o, ca un vulpoi, înainte de a-şi încolăci o mână în jurul capului ei şi de a o săruta pe frunte, ca şi cum Gray ar fi pecetluit o promisiune pe care nu o făcuse cu voce tare.

Gray o lipi de el, şi stătură aşa, înlănţuiţi, fără cuvinte clipe întregi. Gray îşi puse bărbia pe capul lui Dru. O sărută pe păr. îşi puse din nou bărbia pe capul ei şi o ţinu în braţe, bucurându-se de mângâierea faptului că ea era aproape.

Dru fusese angajată pentru a-l păzi, dar Gray ajunsese într-un punct în care ar fi făcut orice, ar fi dat orice şi ar fi riscat orice pentru a o proteja. El ar fi sfâşiat pe oricine ar fi încercat să se amestece în relaţia lor. Dru făcea ca lucrurile pe care Gray obişnuise să le preţuiască mai mult decât orice – fotbalul, veniturile, realizările – să pară mult mai puţin importante în viaţa lui.

Copilăria lui dură, familia lui dificilă, şirul lui de relaţii superficiale îl făcuseră să înţeleagă cât de mult valora Dru.

— Mă bucur că eşti aici, spuse Gray în sfârşit. Vocea îi era răguşită, iar cuvintele lui erau o subestimare a simţămintelor sale că păreau aproape o glumă. Meciul ăla...

— Ştiu, spuse Dru.

— Mă simt...

— Oribil?

— Da.

— Ştiu. Dru se dădu înapoi ca să se uite la el. ***Tu*** ai fost minunat, totuşi. înţelegi asta, nu? Ai jucat splendid.

Gray îi sărută pomeţii, tâmplele şi o sărută şi pe buze.

Dru se prinse cu mâinile de cămaşa lui şi îl trase mai aproape. II sărută şi ea, la rândul ei. Scânteia dintre ei izbucni şi mai tare. Gray începu să respire precipitat -

Jucăuşă, Dru îl împinse cu un pas în spate.

— Aş vrea popcorn. Tu?

Popcorn? Gray se amuză.

— Da.

— Si m-aş uita la un film.

y y

— Cum zici tu.

— Tu găseşte filmul. Eu mă ocup de popcorn.

Dru se îndreptă spre bucătărie.

Gray îşi lăsă trupul obosit şi învineţit pe canapea. Rezemându-şi picioarele pe un taburet, căută pe canalul TV cu abonament.

— Cel mai nou film ***Transformer?*** întrebă el.

— Perfect.

înainte să se termine genericul, Dru veni cu popcornul. Gray îi întinse braţul, iar ea se potrivi perfect în îmbrăţişarea lui, ceafa ei sprijinindu-se de umărul lui. Frumuseţea brunetă cu ochi albaştri avea un efect puternic asupra lui. Datorită ei, încordarea lui interioară începu să se detensioneze.

Gray o iubea.

Nu stia ce să facă în situatia asta. Fusese atât de hotărât să nu se

y y

îndrăgostească. Totuşi, se dovedise că iubirea nu se comportase în felul în care se aşteptase. Nu era foarte practică sau precaută. Era posibil să se facă vulnerabil în faţa unei relaţii care să-i aducă în final durere -

Nu te duce acolo, Gray.

Cu siguranţă nu avea de gând să-i spună lui Dru despre frământările lui. Despre sentimentele lui. Avea să continue transformarea interioară – iertarea, lăsarea trecutului să se

scurgă asemeni cadenţei ploii, permiţându-I lui Dumnezeu să-l schimbe.

Gray nu avea experienţă în ceea ce privea încrederea în femei. Nu era încă bun la aşa ceva.

încă.

Dar, în timp, cu Dru alături, spera să fie.

Lui Dru i se păruse întotdeauna dezgustător atunci când auzise femei spunând că le plăcea să se cuibărească lângă iubiţii lor sau alături de soţii lor. ***Să se cuibărească?*** Adică, pe bune? Cuvântul în sine o ducea cu gândul la un copil care strângea în braţe un ursuleţ de pluş.

Cum au căzut vitejii, se gândi Dru, stând lângă Gray, mâncând popcorn şi uitându-se la filmul ***Transformers.*** Ei se cuibăreau unul în braţele celuilalt. Nu era chiar aşa de rău pe cum crezuse. Din moment ce lui Dru nu-i ajungeau picioarele până pe taburet, ea îşi încrucişă gleznele şi le aşeză peste fluierul piciorului lui Gray.

Aici, lângă el, Dru simţi că aparţinea acestui loc. Aici, nu era exclusă. Aici, era autentică. De folos şi se simţea apreciată.

Săptămâni întregi se certase cu ea însăşi, fără să ajungă la vreo decizie în privinţa ataşamentului ei faţă de Gray. Da, iubirea pe care o simţea pentru el era punctul ei slab. Şi mai ştia şi că tânjirea ei de a aparţine cuiva era tot o slăbiciune în ce-o priveşte. Ideea de a-şi găsi căminul alături de Gray, în inima lui, în viaţa lui, o fermeca şi îi

întuneca raţiunea. Era o breşă în armura care alcătuia personalitatea ei puternică.

Dru nu avea vreo dovadă solidă a faptului că locul ei era lângă el. Adevărul era că lui Gray îi păsa de ea ca persoană şi o dorea ca femeie. La fel de adevărat era că o ţinea uşor la distanţă în moduri subtile. Nu-i plăcea deloc să vorbească despre copilăria lui. Nici nu vorbea foarte des despre viitor. Şi, de fiecare dată când observa că discuţia lor se îndrepta spre un subiect care putea pune pe tapet relaţia lor, Gray se folosea de umor pentru a schimba direcţia conversaţiei.

Fără doar şi poate, modul în care fusese crescut îl afectase profund pe Gray. Dru căutase pe internet care puteau fi efectele abuzurilor suferite în copilărie asupra adulţilor. Printre ele se numărau lipsa încrederii şi dificultăţi de relaţionare. Ea nu era un psiholog calificat care să înţeleagă cum să-l abordeze pe Gray, dar părea clar că avea nevoie de timp, multă îngăduinţă şi răbdare.

Aici era problema. Nu-şi putea găsi locul lângă el până când el nu începea să aibă încredere în ea.

Iar Dru nu ştia cât putea să mai aştepte. În primul rând, inima ei era tot mai strâns legată de a lui. De asemenea, era o persoană directă. Era ceva împotriva principiilor ei ca să nu discute despre problemele care o tulburau.

Ce simţi pentru mine, Gray? Cum stau lucrurile între noi? încotro se îndreaptă relaţia noastră?

Într-una din zilele astea, trebuiau să stea de vorbă.

Nu era o chestiune de ***dacă*** ar trebui, ci ***când*** o vor face.

ouă săptămâni mai târziu, Dru şi Gray încă nu purtaseră Marea Discuţie.

Se gândea la asta în timp ce se îndrepta spre tejgheaua cafenelei pentru a-şi plasa comanda. Chiar în clipa aceea, uşa de la magazin se deschise. Ea se întoarse, emoţionată. Gray venise cu câteva minute mai devreme -

Corbin intră cu paşi mari în cafenea. Se opri surprins când o zări pe Dru. Apoi rânji cu toată faţa.

— Dru. Fetiţa mea preferată.

— Sunt o ***lady***, îl corectă ea fără răutate.

Dru se îndoia că vreo femeie ar fi putut avea un motiv bine întemeiat ca să se poarte urât cu Corbin. Purta blugi şi o jachetă bleu matlasată. Corbin arăta cât se poate de obişnuit, cu excepţia faptului că hainele arătau superb pe el.

Toată lumea din local tăcu respectuoasă în timp ce el se îndreptă spre Dru, ca şi cum apostolul Pavel s-ar fi aflat în mijlocul lor. Corbin era unul dintre chipurile cele mai cunoscute din zona metropolitană Dallas/ Forth Worth. Oriunde mergea, se bucura de o atenţie electrizantă, de parcă reflectoare uriaşe îl scăldau într-o lumină aurie.

— Ce pot să-ţi iau? întrebă el, scoţându-şi portofelul.

— Nimic, din moment ce pot să-mi achit singură consumaţia.

— Văd că esti bătăioasă ca întotdeauna.

Dru comandă o cafea simplă. Corbin comandă şi el o cafea simplă. Ei se mutară la marginea îndepărtată a tejghelei aşteptându-şi comanda.

Cafeneaua era în apropierea centrului de antrenamente al echipei Mustangs, ceea ce explica de ce era frecventată de jucători şi de ce Dru şi Gray aleseseră să se întâlnească aici în ultima sâmbătă a lunii ianuarie. Gray avea să folosească în după-amiaza asta darul pe care îl primise din partea ei de Crăciun. închiriaseră un tur pe circuitul de viteză de la Texas Motor Speedway şi plănuiau să-l parcurgă într-o singură maşină.

— Vii de la centrul de antrenamente? îl întrebă Dru pe Corbin.

— Da. Tocmai am terminat sesiunea de exerciţii fizice. Şi Gray era la antrenamente. Te întâlneşti cu el?

— În scurt timp.

— Unul dintre fizioterapeuţi încă mai lucra cu el atunci când am plecat eu.

Chelneriţa le întinse cafelele. Corbin o urmă pe Dru la o masă, apoi se aşeză în scaunul din faţa ei.

Dru nu-l văzuse de ceva timp. Corbin se tunsese scurt, ceea ce îi punea şi mai mult în evidenţă trăsăturile chipeşe. Arăta mai bine odihnit, ochii lui căprui păreau mai luminoşi şi era mai relaxat acum că se încheiase sezonul. Jucătorii răniţi din NFL îşi reveneau încet.

Câţiva dintre clienţii cafenelei se apropiară de Corbin, aşa cum ea ştiuse că o vor face. Se obişnuise să petreacă timp în compania unor atleţi faimoşi şi să-şi vadă de treburile ei în timp ce ei interacţionau cu fanii lor. Dru îşi încrucişă picioarele şi sorbi îndelung din cafeaua ei fierbinte şi delicioasă.

— Scuze pentru întrerupere, spuse Corbin atunci când fanii lui plecară. Am un public care mă adoră.

O gropiţă batjocoritoare îi apăru în obraz.

— Ce o să faci când n-o să mai ai un public care să te adore, Corbin?

El scoase un sunet neîncrezător.

— Ca şi cum o să se întâmple chestia asta. Sunt mulţi puşti de opt ani care mă adoră. Când o să am nouăzeci de ani, ei vor avea de-abia şaizeci şi opt.

— Văd că te-ai gândit ceva la asta.

— E bine să-ţi faci planuri dinainte. Corbin o observă în timp ce sorbi din cafea. Tu şi Gray mai sunteţi împreună?

Dru încuviinţă din cap. În afara faptului că ieşeau şi se sărutau, nu era sigură ce însemna cuvântul „împreună” pentru ea şi Gray. Totuşi! Nu-şi imaginase niciodată că ar putea să atingă nivelul ăsta de răbdare. Acest nivel de răbdare putea fi catalogat în două feluri: înţelept sau ridicol.

— Aştept să vă despărţiţi ca să am acces la tine, spuse Corbin.

— Din câte îmi amintesc, ai încercat. Doar că încercarea ta n-a fost una reuşită.

Corbin se strâmbă ca şi cum Dru l-ar fi rănit şi îşi puse o mână pe pieptul bine sculptat.

Dru zâmbi neiertătoare.

— Poţi să fii cât de tăioasă vrei. N-ai decât. Numai să ştii că atunci când relaţia ta cu Gray se termină, aş dori o nouă şansă.

— ***Dacă*** relaţia mea cu Gray se destramă, mă voi gândi la propunerea ta.

— Între timp, voi încerca să mă împac cu gândul că Gray s-a ales cu tine şi cu televizorul meu cu ecran plat.

Dru îşi strânse sprâncenele.

— Cum a ajuns Gray să aibă televizorul tău cu ecran plat?

Expresia lui Corbin se domoli uşor.

— Gray ţi-a povestit despre pariul nostru, nu?

Pe Dru o cuprinse îngrijorarea, un sentiment îngrozitor

i se strecură în suflet ca viclenia unui şarpe.

— Care pariu?

— Nu contează.

— Nu, serios. As vrea să stiu.

7 > >

— Dru. Corbin vorbi ca un lider înnăscut. Nu merită să-ţi baţi capul cu el.

— Nu mă îngrijorez, spuse Dru cu un calm mormântal. Aş vrea să ştiu ce este cu pariul ăsta.

Corbin tăcu. Evitându-i privirea, sorbi o înghiţitură de cafea din ceaşca de unică folosinţă.

— Aştept, spuse ea.

— Nu e cine ştie ce.

— Atunci poţi să-mi spui.

— Chestia e că – el ridică din umeri – Gray a câştigat un pariu împotriva mea, iar eu a trebuit să-i dau televizorul meu plat. Eram sigur că avea să se laude cu premiul lui. Merita s-o facă. Dar din moment ce n-a făcut-o, îmi pare rău că am adus vorba.

— În ce anume a constat pariul, Corbin.

— Mersi, dar prefer să nu dau din gură mai mult decât am făcut-o deja. Nu ştiu dacă ai observat, dar am o gură mare.

Privirea lui Dru se plimbă prin cafenea -

Şi o întâlni pe a lui Gray.

El stătea în cadrul uşii, fiind atent la ea şi la Corbin, iar privirea îi era rece.

Gray fu năpădit de o gelozie sălbatică când îi văzu. Reacţia lui era exagerată. Iraţională. Chiar dacă-şi spunea că nu avea dreptate nu scăpa de simţământul acesta bolnăvicios, visceral.

Îi fusese dor de Dru toată ziua. Intrase în cafenea nerăbdător s-o vadă. Apoi îi zărise pe ea şi pe Corbin angajaţi într-o conversaţie destul de intensă şi buna lui dispoziţie se dusese pe apa sâmbetei.

Stăteau la o masă pentru două persoane. Puseseră la cale întâlnirea asta fără ştirea lui?

Bineînţeles că nu. Niciunul dintre ei nu i-ar face aşa ceva. Gândul îi trăda lipsa de încredere în iubita lui sau în vechiul lui prieten.

Gray merse la ei.

— Bună, omule, îi spuse Corbin degajat. Uite pe cine am găsit când am intrat să-mi iau o cafea.

— Văd, spuse Gray, încercând să nu pară surprins.

Corbin se ridică cu ceaşca de cafea în mână.

— Am şters-o de aici. înainte să ajungi tu, am făcut tot posibilul să o cuceresc pe Dru. Dar încă refuză să se îndrăgostească de mine.

Ce amuzant.

— Ne vedem mai târziu.

Corbin îşi lăsă în jos bărbia şi ieşi afară.

Ochii lui Gray îi întâlniră pe ai lui Dru. Linia subţire a gurii ei arăta că era nervoasă. Ce se întâmplase? El nu avu curajul să o întrebe. Nu voia să spună ceva ce avea să regrete mai târziu şi, ca un taur într-un magazin de porţelanuri, să sfârşească prin a frânge toate lucrurile care erau foarte importante pentru el.

Evitând scaunul pe care stătuse Corbin, Gray îşi aduse un altul. Se aşeză aşa încât să fie feriţi de privirile iscoditoare ale spectatorilor.

— Ce pariu ai pus cu Corbin? întrebă Dru.

Fiecare cuvânt fu pronunţat clar şi tăios.

Stomacul lui se strânse. Se holbă la ea, încercând să-şi menţină echilibrul mental.

— Ei bine? întrebă ea.

— Poftim... ? Vocea lui Gray sună răguşită. Avea să-l omoare pe Corbin. Chiar în clipa în care gândul îi veni în minte, conştiinţa îl acuză. Ştiuse că ar fi trebuit să-i spună despre el. Ce ţi-a spus Corbin?

— A spus că încerca să accepte faptul că tu mă ai pe mine şi noul lui televizor cu ecran plat. Dru se lăsă puţin pe spate, punând distanţă între ei. Care e legătura dintre mine şi televizorul cu ecran plat al lui Corbin?

— Am pus un pariu în seara în care l-ai cunoscut pe Corbin. La restaurantul unde se servesc biftecuri.

— Şi care a fost mai exact pariul?

Nu voia să-i spună. Dar era prea târziu pentru asta. Putea să-i spună adevărul. Sau putea să o mintă, ceea ce ar fi putut înrăutăţi de zece ori mai mult lucrurile.

— Am pariat pe... Gray îşi plimbă o mână peste faţă. O să sune mai rău decât este de fapt.

— Ce-ar fi să-mi spui?

— Am pariat pe un sărut, asta-i tot. Câştiga cel pe care îl sărutai primul.

Timpul stătu în loc.

— Şi care a fost premiul?

— Dacă ar fi câştigat Corbin, s-ar fi ales cu ceasul meu. Dacă câştigam eu, primeam televizorul lui.

Ochii lui Dru arătau ca nişte cuburi de gheaţă.

— Aţi pariat pentru mine ca la un eveniment sportiv?

— În trecut, eu şi Corbin am pariat pe multe lucruri.

încet, Dru îşi mişcă un deget înainte şi înapoi între ea şi Gray.

— Cât din chestia asta a avut de-a face cu câştigarea pariului?

— În primele săptămâni în care ai fost garda mea de corp? Cam în jur de treizeci la sută, recunoscu Gray, fiind brutal de sincer. De atunci – cu mult înainte de primul sărut – nimic din relaţia noastră n-a avut de-a face cu pariul.

Dru nu spuse nimic. O privi cum îşi plimbă încet privirea prin cafenea. Făcea la fel ori de câte ori erau împreună în public. Dru cerceta pe toată lumea, căutând semne care să indice vreun pericol. Chiar şi acum, ea îl proteja.

— Corbin mi-a dat televizorul cu săptămâni în urmă, spuse Gray. Dacă aş fi fost interesat numai de pariu şi nu de tine, n-aş mai fi avut niciun motiv să mai ies cu tine după ce mi-am primit televizorul.

— Si asta ar trebui să mă îmbuneze?

Tonul ei avea o platitudine pe care el n-o mai auzise niciodată în vocea ei, iar atitudinea ei era mult prea controlată. Era furioasă şi rănită, iar Gray ar fi preferat să ţipe la el aşa cum o făcuse în parcarea bisericii.

— îmi pare rău că am făcut acest pariu.

— Eşti dispus să-i înapoiezi televizorul lui Corbin? întrebă ea.

— S-a făcut. Nici că-mi pasă de el.

— Totuşi, iubeşti competiţia. Ţii la câştigarea pariurilor.

— Tu eşti singurul lucru de care îmi pasă în discuţia asta. O să pierd o sută de pariuri în favoarea lui Corbin. O să-i dau ceasul meu. O să-i dau maşina mea. Tu eşti cea pe care vreau să o păstrez.

Dru păru să-i cântărească spusele.

— De ce nu mi-ai spus despre pariu?

— Deoarece m-am gândit că n-o să-ţi placă.

— Ai de gând să-mi ascunzi orice lucru care crezi că n-o să-mi placă? Pentru că n-o să meargă aşa.

Gray strânse tare din dinţi.

— Aş prefera să vorbim deschis. Despre lucrurile dificile, despre lucrurile bune şi despre chestiile obişnuite de zi cu zi.

Dru se uită la Gray, părând să aştepte ceva. El nu ştia ce anume. îşi ceruse deja scuze. Dru îşi puse poşeta pe umăr.

— O să-mi anulez rezervarea pentru circuit.

— Atunci o să mi-o anulez şi eu pe-a mea. Uite ce e, Dru...

Gray nu ştia din nou ce să zică. Nu era sigur ce ar fi trebuit să
spună.

— Vorbim mai târziu, Gray.

Sunetul paşilor ei deveni tot mai îndepărtat până când Gray nu-i mai auzi.

Ce se întâmplase?

În dimineaţa asta, vorbiseră la telefon înainte ca Gray

să plece de acasă. Îi spusese că Ashley îi pregătea clătite de afine, iar Dru îi spusese că mânca un Pop-Tart de afine făcut în casă.

Îi venea greu să accepte faptul că, de când intrase în cafenea, el stricase totul.

Nu, stricase totul cu mult timp în urmă, atunci când fusese de acord cu un pariu absurd şi apoi cu decizia neinspirată de a nu-i spune nimic lui Dru.

Era furios pe el, dar şi pe Corbin. Dar cel mai mult, pe el însuşi.

Se putea să o fi pierdut pe Dru. Nu, el nu putea s-o piardă. Frica îi pătrunse în oase. Totul avea să fie bine. Avea să pună lucrurile în ordine.

&

Când Gray o sună în seara aceea, ea răspunse.

Ea îl întrebă cum îşi petrecuse restul zilei şi răspunse întrebărilor lui referitoare la modul în care ea îşi petrecuse ziua.

Gray stătea în camera lui multimedia, cu telefonul la ureche, uitându-se pe fereastră la peluza întunecată din faţa casei şi la decorul de lumini din copaci.

— Vrei să vii la mine acasă? întrebă el.

Se gândise că se putea descurca mai bine cu împăcarea dacă o invita la el. Aşa avea ocazia să fie faţă în faţă cu ea. Gray nu se aştepta să se descurce grozav. Ci doar mai bine.

— Nu în seara asta.

— O să te las să mă baţi la Xbox şi poţi mânca restul de brownies cu ciocolată pe care le-a făcut Ashley.

— Ashley face prăjituri brownies cu ciocolată delicioase.

— Deci vii încoace.

— Nu.

În sinea lui, Gray vorbi urât. Nu ştia cum să-şi ceară iertare în faţa unei femei. În trecut, dacă se strica treaba cu vreo iubită, rupea relaţia şi mergea mai departe.

— Dru, n-ar fi trebuit să pun acel pariu cu Corbin de la bun început. Şi... regret că nu ţi-am spus despre asta. M-ai crezut mai devreme când ţi-am zis că relaţia noastră n-are nimic de-a face cu pariul. Nu-i aşa?

— Cred că te cred.

Şi ***cred că te cred*** însemna că nu era pe deplin convinsă. Gray îşi puse capul pe pervazul ferestrei şi închise ochii. De când cu scena din cafenea, ziua lui fusese teribilă. Petrecuse cea mai mare parte a timpului acasă, uitându-se la televizor. Nu se deranjase să aprindă lumina la căderea nopţii. Fusese prea ocupat gândindu-se la Dru şi la neghiobia lui.

— Dru, spuse el calm.

Pariul păruse ceva atât de mărunt. Cum de periclitase ceva atât de important pentru el, ca relaţia lui cu Dru?

— Am nevoie de timp să mă gândesc la noi, spuse Dru.

— La ce trebuie să te gândeşti? Ne simţim bine împreună.

Replica lui Gray fu întâmpinată de tăcere. Apoi o auzi spunându-i:

— Noapte bună, Gray.

Iar Dru închise telefonul.

ragostea putea dăuna grav sănătăţii mintale. Asemeni miilor de femei de-a lungul Americii care sufereau din cauza iubiţilor lor, şi Dru era deprimată şi posomorâtă. Pentru un bărbat!

Era foarte umilitor.

Dru bătu cu mâna în biroul lui Julie în timp ce trecu pe lângă ea, apoi îşi luă la revedere de la asistentul personal al lui Anthony Sutton şi de la recepţionerul de la firmă înainte să plece în seara asta. Când ajunse în holul de la lifturi, îşi agăţă rucsacul pe umăr şi îşi închise fermoarul la

jachetă.

Trecuseră două zile de când se întâlnise cu Gray la cafenea. O sunase în seara aceea şi apoi, din nou, seara trecută. Seara trecută, Dru îi spuse din nou că avea nevoie de mai mult timp. Gray îi respectase cererea.

Aprecia faptul că îi răspunsese atât de respectuos, apoi, în clipa următoare, se întreba de ce nu-i bătea cu pumnul în uşă şi de ce nu ţipa ca în scena cu ***Stella!*** din filmul ***Un tramvai numit dorinţă*** *

* **Un film american din 1951, adaptare cinematografică a piesei omonime a dramaturgului american Tennessee Williams [n. trad.].**

Liftul sosi, Dru urcă în el şi apăsă butonul pentru a coborî în parcarea clădirii.

Nu-i plăcea deloc că Gray şi Corbin puseseră un pariu pe sentimentele ei. Era ca şi cum ar fi fost un obiect fără viaţă pe care amândoi îl văzuseră, îl plăcuseră şi se târguiseră pentru el. Doi bărbaţi putred de bogaţi care se distrau într-o competiţie fără rost.

Dar nu pariul era problema principală. II crezuse când îi spusese că pariul iniţiase interesul lui faţă de ea, dar nu mai fusese un factor hotărâtor de multă vreme.

Problema majoră era exact cea pe care Dru o ştiuse de la bun început. Gray păstra secrete faţă de ea. Nu era confidenta lui, cineva în care el să aibă încredere. Descoperirea pariului nu făcuse decât să aducă la suprafaţă adevărata problemă.

Deci? Ce ar trebui să facă în privinţa lui?

Pe de o parte, ea credea că ar trebui să iasă cu Gray ca mai înainte. Să aştepte şi să vadă. Să-i ofere mai mult timp. Să se ţină de el cât de mult posibil în speranţa că avea să se încreadă în ea în cele din urmă şi să o iubească. Să amâne Marea Discuţie, din moment ce era garantat faptul că astfel l-ar fi strâns cu uşa pe Gray şi l-ar fi forţat să-şi declare sentimentele. A-l forţa să-şi declare sentimentele în clipa asta i-ar fi devastat pe amândoi. Partea bună a acestei opţiuni era că s-ar fi putut alege cu o bijuterie când se termina povestea.

Pe de altă parte, Dru insista ca el să-şi mărturisească sentimentele acum. De dragul respectului de sine! Da, Marea Discuţie putea să le distrugă relaţia. Dacă se despărţeau acum cu inimile frânte, le-ar fi fost mai uşor decât să ajungă la acelaşi sfârşit într-o lună sau într-un an de-acum încolo. Partea bună a acestei opţiuni: evitarea unei dureri mult prea adânci.

Dru ieşi din lift şi străbătu garajul în direcţia motocicletei ei. Aerul era rece aici. Auzi frânturi de conversaţii dintre colegii de muncă care mergeau spre maşinile lor şi zumzetul aparatelor care încălzeau birourile de deasupra.

îşi scoase cheia şi îngheţă imediat. Gray se sprijinea de zidul din beton la o oarecare distantă de motocicleta ei. Isi îndesase mâinile în buzunarele blugilor. Avea aceeaşi jachetă neagră matlasată pe care o purtase în ziua de Crăciun, când se duseseră să caute un pom, era descheiată şi dezvelea cămaşa albă, simplă, de dedesubt. Pe cap avea o şapcă trasă pe ochi, cu sigla celor de la Mustangs.

Arăta impunător, rău-prevestitor, atrăgător şi incredibil de răbdător.

Inima lui Dru începu să bată nebuneşte, iar respiraţia îi era întretăiată de emoţia vederii lui. Poate că era mai bine că el nu se comportase ca în secvenţa cu ***Stella.*** Trupul ei o trăda reacţionând aşa de puternic, când tot ce făcea Gray era să se sprijine de un perete, fixând-o cu privirea.

— Aştepţi de multă vreme?

Dru încercă să pară degajată.

Gray se îndreptă de spate şi făcu un pas în direcţia ei.

— De patruzeci şi cinci de minute.

Dru îşi băgă cheia în rucsac, apoi îl puse jos, aproape de motocicleta ei.

— Nu-mi place chestia asta... orice ar fi ea... despărţirea asta dintre noi, spuse Gray. Nu ştiu cum au fost ultimele zile pentru tine, dar pentru mine au fost groaznice. Nu cred că voi fi în stare să mă concentrez, să respir sau să zâmbesc până când nu ne împăcăm.

Era un discurs destul de impresionant. Unul foarte bun. Dru simţi cum dârzenia ei slăbeşte în faţa lui şi a cuvintelor lui. Gray era teribil de atrăgător în ochii ei, iar ei i-ar fi plăcut să se arunce în braţele lui, să simtă îmbrăţişarea lui, să-i cuprindă faţa cu mâinile şi să-l sărute.

Credea că adulţii angajaţi în relaţii serioase nu acţionau doar pe baza unor impulsuri.

— Am spus că-mi pare rău, dar n-a fost destul. Ochii verzi ai lui Gray erau frumoşi şi serioşi. Dacă îmi spui cum

să rezolv problema asta, o voi face. Vreau să fim aşa cum eram înainte.

— Şi mie îmi plăcea cum eram înainte. Preţ de o clipă, Dru ezită între cele două opţiuni pe care le avea. Să aştepte şi să vadă ce se va întâmpla mai departe? Sau să-l facă pe Gray să-şi mărturisească sentimentele? îmi plăcea cum eram, repetă ea, dar nu vreau să ne mai continuăm aşa relaţia pentru că nu era atât de profundă pe cât îmi doream.

— Ce vrei să spui prin „profundă”? întrebă Gray calm. Nu suntem împreună de prea multă vreme.

— Am petrecut multe ore unul în compania celuilalt în cele cinci săptămâni dinainte de a începe să ieşim împreună. Iar de atunci, au mai trecut alte cinci săptămâni.

— Adevărat.

— Ai pus un scut în faţa mea, de care nu pot să trec. Care mă ţine în zona ta de confort, acolo unde nu te deranjez. Dar... Dru îşi încreţi fruntea. ***Fii curajoasă, Dru!*** Nu mai vreau locul pe care mi l-ai stabilit. Vreau ceva mai mult din partea ta.

Dru călărise fără şa de-a lungul întinselor câmpii ale Texasului. Odată, împuşcase un porc mistreţ fără să clipească. îşi pusese viaţa în pericol pentru ţara ei fără să se plângă. Dru nu era fricoasă şi nici nu păşea ca pe coji de ouă doar ca să-i fie bine lui Gray.

Ea ***tânjea*** după un loc în viaţa lui. Era sigură pe ea şi încrezătoare în planul lui Dumnezeu pentru viaţa ei, aşa că îl dorea pe Gray cu totul sau deloc. Refuza să îi mai găsească scuze.

— Am să mă implic mai mult în relaţia noastră, spuse el.

— Bun. Dru se îndreptă de spate. Atunci spune-mi ce simţi pentru mine şi ce vrei de la relaţia noastră.

Gray păli.

— Eu...

Dru aşteptă, iar speranţele i se spulberară.

— Ştii cât de mult îmi placi, Dru.

— Nu. Ea dădu din cap. Nu ştiu.

Nu primi niciun răspuns.

Gray nu era pregătit sau nu era în stare să-şi recunoască sentimentele. Voia să o poată face. Dru ştia asta. Însă, când era vorba să verbalizeze ceea ce simţea, nu accepta să devină vulnerabil.

Nici Dru nu voia să devină vulnerabilă în faţa lui. îşi petrecuse copilăria simţindu-se dată deoparte, nu accepta să aibă parte de acelaşi tratament din partea propriul ei iubit.

— De ce... ? Gray se strâmbă, iar Dru îşi dădu seama că bătea în retragere. De ce totul trebuie să fie atât de serios? Tonul lui spunea că ea era cea care exagera. Hai să continuăm să ieşim împreună şi să vedem ce se întâmplă.

— N-am spus că relaţia noastră trebuie să fie serioasă. Doar ţi-am spus că am nevoie să ştiu ce simţi pentru mine.

— Dru...

Liftul se deschise cu un zgomot uşor. Din colţul ochiului, Dru privi cum un om de afaceri se îndrepta cu paşi grăbiţi spre maşina lui. Le aruncă o privire întrebătoare, apoi merse mai departe.

Scurgerea secundelor era dureroasă în timp ce tăcerea lui Gray Fowler le distrugea viitorul.

— Uite, spuse Gray, analizând logic problema, lasă-mă să te invit la cină. Poţi să-mi spui totul despre defectele mele, iar eu o să încerc să te conving de calităţile mele. O să...

Frustrarea îi înghionti speranţele spulberate. Seducţie? Gray încerca să o seducă în acest moment?

— De când ai început să ieşi cu mine, spuse Dru, ai tot pendulat între mine şi burlăcie. Dacă noi o să avem vreodată o relaţie intimă, trebuie să te implici cu totul.

Tremurând în sinea ei, Dru îşi scoase cheia, îşi puse rucsacul în spate, se sui pe motocicletă şi porni motorul. II privi pe Gray drept în ochi.

— N-ai decât să rămâi liber cu totul, Gray, fiindcă eu

nu mai sunt disponibilă. Îţi doresc toate cele bune. Sincer.

Apoi Dru întoarse motocicleta şi conduse înspre Holley. Când ieşi pe autostradă, îşi dădu seama că fusese atât de supărată, încât uitase să-şi pună casca.

Vântul şterse lacrimile femeii care se mândrea cu faptul că nu plângea niciodată.

&

Gray rămase singur în garajul rece din parcare, cu picioarele înfipte în pământ mult timp după ce motocicleta lui Dru dispăruse din vedere.

Vrei să ştii ce simt pentru tine, Dru? ***Te iubesc.***

Vrei să ştii ce-mi doresc de la relaţia noastră? Pe tine. Te vreau pe tine. Vreau să mă iubeşti. Asta-i tot.

Tu esti ceea ce îmi doresc.

Degetele i se strânseră în pumni.

Gray ştia toate lucrurile astea în mintea lui. Atunci de ce nu fusese

în stare să i le spună? Ea îi oferise ocazia de a salva relaţia lor. El voise cu disperare să o salveze. Totuşi, cuvintele care ar fi salvat-o nu-i ieşiseră din gură. îndoielile şi fricile lui constante îl reduseseră la tăcere.

O voce întunecată din lăuntrul fiinţei lui îl întrebase: Ce te-a făcut să crezi că ai dreptul să fii fericit? Dacă îţi deschizi sufletul în faţa ei, o s-o sfârşeşti distrus şi cu inima frântă. N-are niciun rost nici pentru tine şi nici pentru alţii. Ai ştiut dintotdeauna că relaţia cu Dru n-avea cum să se sfârşească bine, nu-i aşa?

Năucit, cu stomacul strâns, Gray se îndreptă spre maşina lui. Devastarea îl măcina pe dinăuntru aşa cum clădirile ar fi absorbite în craterele uriaşe ce se cască din pământ. Se aşeză la volan.

De ce îl pusese Dru în postura asta dificilă? Pusese prea multe întrebări şi nu se evaluase după acelaşi standard pe care i-l aplicase lui. Dru nu îi spusese nimic – nici măcar odată de când începuseră să iasă împreună – despre sentimentele ei faţă de el sau ce voia de la relaţia lor. Dar se aştepta ca el să-şi verse sufletul în faţa ei în mijlocul unui garaj.

Gray voia să dea vina pe Dru. Ar fi fost mai uşor să dea vina pe ea.

Ştia că nu o putea învinovăţi că-l provocase să-şi dezvăluie sentimentele. Făcuse lucrul ăsta fiindcă pentru ea era important să ştie ce simţea el. Iubiţii şi soţii buni preţuiau lucrurile care contau pentru iubitele sau soţiile lor. Răspundeau întrebărilor sincere cu onestitate. Aşa se comportau oamenii într-o relaţie sănătoasă.

Însă relaţiile sănătoase nu fuseseră niciodată un punct forte în familia Fowler.

Gray se duse acasă şi merse direct la barul încastrat în peretele din holul larg dintre bucătărie şi sufrageria pe care nu o folosise niciodată.

El fixă cu privirea fiecare sticlă de băutură scumpă din barul lui în timp ce cuvintele pe care nu i le spusese îi

veniră mereu şi mereu în minte, bântuindu-l. Păstrându-le pentru sine, Gray le dublase sau chiar triplase puterea.

Te iubesc. Te iubesc.

&

3 5 5

O săptămână mai târziu, Gray stătea din nou în faţa barului său încastrat în perete.

Ianuarie era pe sfârşite. Februarie avea să înceapă de mâine. Gray se oprise în faţa barului său în fiecare zi din ultimele şapte zile. Câteodată se oprea de câteva ori pe zi. Chiar şi când nu se oprea, Gray se gândea la băutura pe care o ofereau acele sticle. Până acum, nu luase nicio înghiţitură de lichior sau vreo altă băutură din bar.

Abstinenţa lui nu-l făcea să se simtă mai bine.

Lumina după-amiezii târzii se strecura prin ferestrele înalte din sufragerie, străbătând covorul, dar neajungând la el.

Singura perioadă din viaţa lui în care se simţise mai oribil decât în ultima săptămână fusese atunci când trăise sub acelaşi acoperiş cu nenorocitul.

Abia dacă dormise. Chiar şi când era înconjurat de amicii lui, se simţea stingher fără Dru. îşi umpluse timpul cu diverse activităţi, şi totuşi nimic din ce făcuse nu-l împlinise.

Şi ce îl deranja cel mai mult?

Cât de stăpână pe situaţie fusese Dru în acea zi, în garajul din parcare.

Văzuse femei având accese de furie. Le văzuse plângând, încercând să-l lovească şi ţipând la el. Kayla Bell avusese câteva ieşiri din astea. În situaţii similare, el rămăsese impasibil.

În garajul din parcare, când Dru se despărţea de el, ea fusese foarte calmă, iar el fusese cel care voise să plângă, să lovească ceva şi să urle.

Autocontrolul lui Dru îl copleşise.

Şi cuvintele pe care ea i le spusese îl tulburaseră. Gray nu şi le putea scoate din minte, indiferent cât de tare pornea muzica sau cât de mult încerca să se concentreze la televizor sau la persoana cu care stătea de vorbă sau la drum atunci când conducea.

— M-am gândit că poate ţi-e foame.

Ashley stătea în pragul uşii de la bucătăriei. Ţinea o tavă pe care era un bol cu salată, unul cu supă şi un sendviş cu friptură de vită. II privea uşor îngrijorată.

— Mulţumesc.

Gray nu era într-atât de nemilos încât să-i spună că nu îi era foame.

— N-ai mâncat prea mult la prânz. Deci... Ashley îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. În ultima săptămână, făcuse tot ce îi stătuse în putinţă ca să-i alunge depresia. Să las tava pe masa din sufragerie?

— Bine.

Ashley trecu pe lângă el. Gray privi sticlele cu nesaţ, furios în timp ce amintirea din trecut a mamei lui înlăcrimate îi reveni în minte.

îl... iubesc! Şi... Plânsetul acela oribil. Şi acum Jeff s-a însurat cu altcineva. Azi. Azi... a fost nunta lor. E însurat.

Cum se descurcase mama lui cu suferinţa ei şi cu dificultăţile pe care le întâmpinase în relaţia ei? Apelând la alcool. Gray înţelegea reacţia mamei lui diferit şi umilitor, acum când şi el avea parte de nefericire. Asta nu însemna că voia să fie ca ea. însăşi posibilitatea asta îl făcea să-i îngheţe sângele în vene.

Feroce, Gray luă o sticlă, îi scoase capacul şi îi vărsă conţinutul în chiuveta de la bar. ***Gâl, gâl, găl.***

— îmm... Ce faci?

Ashley stătea acum în celălalt prag al uşii, cel de pe partea sufrageriei. Gray nu-şi dăduse seama că mai rămăsese în preajmă.

— Golesc sticla asta, răspunse el. Nu mai vreau alcool în casă.

Urmă o clipă de tăcere.

— Vrei să... ? Pot să te ajut?

— Mă descurc. Gray puse mâna pe altă sticlă. Mersi, totuşi.

Gâl, gâl\ gâl.

— Gray? Ai primit... veşti de la Dru?

Gray îi aruncă o privire menajerei lui. Ochii ei se făcuseră rotunzi şi era clar că se temea pentru sănătatea lui mintală. îşi făcuse mult curaj pentru a-l întreba despre Dru. Ashley ştia că cei doi se despărţiseră, iar ea văzuse cu ochii ei cât de mult îl afectase.

— Nu. Nu ştiu nimic de Dru.

Ash îşi muşcă marginea buzei, dar nu se lăsă.

— îmi amintesc de toate iubitele tale din trecut. Fiecare avea calităţi deosebite, dar niciuna dintre ele nu era potrivită pentru tine, aşa cred. La fel cum eu nu sunt potrivită pentru tine – Ashley râse nervos. Ea îşi duse mâna la piept. Bineînţeles că ***eu*** nu sunt potrivită pentru tine. Ea îşi dădu ochii peste cap. Sunt angajata ta. Lucrăm împreună. Dar chiar... chiar îmi doresc să fii fericit.

Gray încuviinţă din cap.

— Deci simt că trebuie să-ţi spun că Dru era cea aleasă, după părerea mea. Era femeia potrivită pentru tine. În ochii mei, eraţi cuplul perfect. Ash îi zâmbi nesigură. Te-ai gândit să te duci să o vezi şi să-ţi ceri iertare pentru că te-ai despărţit de ea? Asta... dacă îţi pare rău cu adevărat.

— Nu eu m-am despărţit de Dru. Ea s-a despărţit de mine.

— Serios? Ash tresări, ca şi cum nu şi-ar fi imaginat niciodată că se poate petrece aşa ceva în lume.

— Da. Aşa a făcut.

Gray goli încă o sticlă.

Ashley se grăbi să umple tăcerea ameninţătoare cu informaţii utile. Îi spuse despre mâncarea pe care o lăsase în frigider. Despre hainele curăţate. Despre e-mailurile pe care le trimisese la cererea lui. Despre programul de mâine şi despre faptul că cei de la Grace Street sunaseră

în legătură cu evenimentul Winter Family Fun Day.

În cele din urmă, Ash se înfofoli cu hainele ei groase de iarnă. Cu o ultimă privire îngrijorată, ea îşi încheie ziua de lucru şi plecă.

După ce Gray scăpă de lichior, vărsă vinul şi toată berea, apoi duse sticlele goale la coşul de gunoi, unde le lăsă să cadă cu un zgomot asurzitor.

Teribil de neliniştit, Gray se plimba fără ţintă în jurul curţii lui imense din spatele casei în timp ce cerul îşi pierdea lumina.

Nu voise să o iubească pe Dru. De la bun început, nu-şi dorise asta.

Iubire.

Isi aminti de toate certurile care avuseseră loc între mama lui şi iubiţii ei. Perioadele în care ea lipsea mult timp de acasă. Sau când nu se putea da jos din pat. Sau când trecea prin viaţă ca o stafie.

îşi aminti de ticălos, de faţa tatălui vitreg care se contorsiona de furie chiar înainte să-l izbească pe Gray de perete sau să-l arunce la pământ.

O veche amintire îi reveni puternic în minte.

Idiot netrebnic. Eşti un nimic, nu eşti în bun de nimic, plod molău.

Umărul lui Gray, braţul lui subţire şi obrazul îi ardeau de la pumnii pe care tocmai îi încasase.

Totuşi, bătaia se terminase. Se terminase, slavă Domnului. Nenorocitul se liniştea. Gray îşi lăsă capul în jos şi se dădu înapoi. Simţi cum lacrimile îi înţepau ochii şi voia disperat să ajungă în camera lui tăcută.

Eşti jalnic.

Gray îşi ridică ochii la timp pentru a observa cum o mână se avântă în aer în direcţia lui. Asta îl făcu să tresară îngrozit. Bătaia nu se terminase.

Acele clipe groaznice în care înţelese ce era pe cale să se întâmple fuseseră aproape mai rele decât impactul în sine.

Dru îl acuzase că ridicase un scut pentru a o ţine la distanţă astfel încât el să fie scutit de vreo implicare emoţională.

Era adevărat. El nu-şi putea imagina cum era să aibă o relaţie sănătoasă, normală, care să reziste în timp. Îi venea greu să creadă că iubind nu va avea de suferit, deoarece se vedea nutrind aceleaşi trăiri ca ale mamei sale. întotdeauna simţise că era capabil de sentimente profunde. Dacă îşi permitea să o iubească pe Dru, atunci ea l-ar domina. L-ar înfrânge.

Tu nu eşti ca mama ta, îşi spuse Gray. Şi Dru nu seamănă deloc cu Jeff. Laşule. Nu eşti ca mama ta -

Dar el putea fi. Putea fi aidoma mamei sale.

Gray trebuia să o ierte pe mama lui şi să lase trecutul în urmă. Stia că asta voia Dumnezeu de la el. Doamne, asta era şi dorinţa ***lui***.Se străduise să rezolve problema asta pe cât de bine ştia. Prin rugăciune şi prin renunţarea la lucrurile care numai îi agravaseră starea.

Dar strădania lui nu părea să dea rezultate.

De ce nu-i rezolvase Dumnezeu problemele lăuntrice? De ce era încă atât de confuz?

Poate că Dumnezeu nu era atât de puternic pe cât credeau Dru şi oamenii de la biserica aia ciudată pentru motociclişti. Sau poate că Gray nu ştia cum să trăiască practic creştinismul. Dacă era aşa, atunci habar n-avea ce trebuia să mai facă.

întorcându-se în casă, Gray intră în fiecare cameră şi se uită la toate obiectele scumpe pe care le achiziţionase. Niciunul dintre ele nu îi aducea mângâiere.

Era extenuat. Mintea îi era înceţoşată. Sentimentele îi erau răvăşite. Era terminat. Nu mai putea să meargă mai departe.

Se îndreptă spre dormitorul lui, porni apa caldă la duşul lui strălucitor şi modern şi se aşeză pe băncuţa din cabina spaţioasă, neputând să stea în picioare. Se spălă pe cap şi pe corp. Ieşi de la duş. îşi perie dinţii.

Gray stinse aproape toate luminile şi se întinse în patul mare din dormitorul lui perfect de curat, organizat şi decorat.

Somnul îl ocolea.

O vedea numai pe Dru, stând în pădure în faţa casei ei în ziua de Crăciun. Mâinile ei înmănuşate prindeau fulgii de zăpadă. Ea se uita la el, cu un zâmbet fermecător pe buze, iar ochii ei de culoarea turcoazului îi străluceau de afecţiune.

Gray o pierduse.

îşi puse mâinile pe cap şi respiră îndelung pentru a alunga panica care îl ameninţa.

Nu se putea întoarce la viaţa îndeajuns de bună de dinaintea lui Dru. Şi nu voia să se îndrepte spre viitorul care ***cu siguranţă*** că nu arăta bine fără ea.

Gray era un bărbat incapabil să ierte, dur în exterior, iar în sinea lui îngrozit de a se încrede în cineva. Avea atât de multe defecte şi răni. Se vedea exact aşa cum era. Dacă şi alţii îl vedeau aşa cum era cu adevărat, ar fi văzut un bărbat acoperit de păcate.

Neliniştea şi panica crescură.

Gray.

El îngheţă, ascultând.

Şi, în locul acela, auzi chemarea îndurării.

îl chema pe nume şi suna ca pacea.

El era iertat. Nu conta că era acoperit de păcate. Era iertat. Prin intermediul harului, Dumnezeu înlătura murdăria sufletului lui Gray şi o schimba cu darul neprihănirii. Iertat.

Credea el? Da.

Fu cuprins de o pace, pe care o experimenta pentru prima dată de când intrase în cafenea în acea zi şi îi găsise pe Dru şi pe Corbin împreună. Simţi cum muşchii lui încordaţi se relaxară, cum mintea i se linişti şi cum uşile zăvorâte atât de mult timp din inima lui începeau să se deschidă.

Poate că rugăciunea şi credinţa nu schimbau pe toată lumea dintr-odată. În cazul lui Gray, iertarea şi renunţarea

la trecut reprezenta ceva ce el trebuia să facă în mod constant. Totuşi, dacă nu făcea acest efort, Gray ar fi ajuns precum Dennis Wright, un bărbat prins în capcana amărăciunii din cauza faptului că nu fusese în stare să depăşească tragedia care avusese loc în viaţa lui.

Gray îşi imagină din nou, aşa cum făcuse în seara în care Dru îl prinsese pe Dennis, că îşi deschide mâinile şi renunţă la toate – ranchiuna lui, teama şi copilăria lui.

&

În următoarea sâmbătă, evenimentul Winter Family Fun Day începu sub aura unei binecuvântări evidente. Meg nu era responsabilă de buna desfăşurare a activităţilor. Doar îşi punea la dispoziţie proprietatea. Chiar şi aşa, nu se putu abţine să nu aibă sentimente de protecţie faţă de acţiunea celor de la Grace Street. îşi dorea să decurgă perfect aşa că verificase prognoza meteo mai avid ca Al Roker.* Temperaturile nu aveau să treacă peste 10°C în după-masa asta. Dar nu avea să plouă. Iar vântul nu avea să le strice tarabele amenajate.

Meg şedea în faţa oglinzii, pe taburetul căptuşit din dormitorul ei. Tocmai făcuse un duş, se îmbrăcase şi se machiase. O rutină cât se poate de banală pentru orice altă femeie. Dar în aceste zile, toaleta zilnică însuma uneori pentru Meg toate realizările ei.

Ea închise sertarul cu produsele de cosmetică chiar în clipa când unul dintre bebeluşii ei, cel din dreapta, ceea ce însemna că era fetiţa – dacă nu cumva îşi schimbaseră poziţia între timp – îi dădu un picioruş zdravăn în burtică. Oprindu-se, Meg îşi puse mâna în locul respectiv. Mai urmară două lovituri. Apoi o vânzoleală şi câteva împunsături.

Cu grijă, Meg se ridică în picioare şi se îndreptă spre camera bebeluşilor. Reuşiseră să o vopsească jumătate în albastru şi cealaltă jumătate în roz. Când Meg trebuise să

* Meteorolog american, jurnalist, personalitate de televiziune, actor şi autor [n. trad.].

stea la pat, camera rămăsese neterminată. Pereţii fuseseră zugrăviţi, covorul fusese întins, iar mobila fusese comandată. Dar cam asta era tot ce putuseră face.

Din acea clipă, cei din cercul de apropiaţi ai familie şi prietenii lor investiseră timp în amenajarea acestui spaţiu. Meg se lăsă uşor în balansoarul pentru alăptat cu model albastru. Ea şezuse exact în locul acesta de foarte multe ori în ultimele săptămâni în timp ce Bo, fraţii lui, soţiile lor, părinţii lui, prietenele ei şi chiar fosta ei dădacă în vârstă de optzeci şi opt de ani, Sadie Jo, aranjaseră camera pentru bebeluşi.

Două pătuţuri. Două balansoare, fiecare dintre ele acoperit cu acelaşi material frumos, unul albastru, iar celălalt roz.

Un poster de perete care reprezenta un graţios copac alb începea pe partea roz, aproape de ferestrele din capătul camerei, şi se arcuia peste pătuţul dinspre uşă. Pe partea albastră, copacul începea de lângă uşă şi ajungea până la ferestre. Carusele vesele erau agăţate de tavan deasupra pătuţurilor. Delicatele păsărele albe din carusel foşeanu în aerul cald suflat de un ventilator.

Pe cealaltă parte a camerei, era un raft plin cu o colecţie de cărţi cartonate pentru copii, animale din pluş şi fotografii cu rame argintii ale rudelor bebeluşilor. Meg îl rugase pe Bo să aşeze printre celelalte lucruşoare şi câteva obiecte care făcuseră parte din propria lor copilărie. Pentru că erau uzate şi demodate le înrămaseră.

Scăunelele pentru copii îşi aşteptau ocupanţii. Leagăne. Pernuţe pentru copii. Scutece. Şerveţele. Un difuzor.

O masă de înfaşat, cu sertare pline de lucruşoare spălate şi frumos împăturite. Hăinuţe micuţe şi pufoase. Pături. Prosoape pentru regurgitat. Şoseţele.

Camera copiilor o umplea de liniştea aşteptării. Era organizată, frumoasă şi aranjată. Era exact aşa cum îşi imaginase că va fi, pe vremea în care încăperea asta fusese un simplu dormitor de oaspeţi, când visase cum avea să o decoreze dacă ar fi avut vreodată posibilitatea de a o transforma în cameră de copii. Uitându-se acum la

ea, Meg simţea că visul îi devenise realitate.

Sunt gata, părea să şoptească încăperea. Meg aprinse veioza de pe măsuţa de lângă ea şi îşi imagină cum era să-şi ţină în braţe băieţelul, ***fiul*** ei, şi să-l vadă pe Bo în balansoarul roz, ţinând-o în braţe pe fetiţa lor***,fiica*** ei. Ar fi o bucurie de neimaginat. Ar fi pecetluit fiecare clipă de agonie prin care trecuse în lunile de sarcină cu un singur cuvânt: A MERITAT.

Surprinse cu privirea cele două pături şi cele două hăinuţe care zăceau pe podea după uşa camerei. Veniseră prin poştă ieri de la verii din partea mamei lui Meg. Trebuia să le pună la spălat cu detergentul special pentru copii, fără coloranţi şi fără miros şi orice ar fi dăunat copiilor mici, înainte să se aşeze în locul ei obişnuit de relaxare de pe canapeaua din camera de zi.

Bo urma să vină acasă şi să o ducă la eveniment. Nu aveau să stea mult. Meg auzise că Gray Fowler, Gray al lui Dru, avea să vorbească audienţei între formaţiile muzicale şi apoi să dea autografe. Voia să stea între spectatori şi să-l audă vorbind.

Gemând din cauza efortului, Meg se ridică în picioare şi se îndreptă în direcţia păturilor şi a hăinuţelor -

Privirea i se înceţoşă. O cuprinse ameţeala, iar Meg trebui să se sprijine de raft cu o mână. Tensiunea arterială i se ridicase brusc.

îşi lăsă capul în jos şi fixă cu privirea covorul. Vedea în ceaţă. Frica era gata să o acapareze, dar Meg o ţinu sub control. Făcu tot posibilul să-şi concentreze privirea. În schimb, privirea îi deveni tot mai neclară, apoi începu să se îngusteze, ca şi cum Meg ar fi privit printr-un tunel. Camera începu să se învârtă.

Meg se întinse după telefonul ei, pe care îl avea tot timpul de când cu ultimul incident. Purta perechea de pantaloni de trening pentru gravide, cea mai moale şi mai întinsă, aceeaşi pe care o îmbrăca la fiecare trei zile pentru că nu-i mai veneau multe haine şi mult prea puţine îi stăteau confortabil. Tremurând, îşi îndesă degetele în buzunarele de la pantaloni şi nu găsi nimic.

Mintea i-o luă razna. Cum? Dar tocmai îl avuse. Era... ***Gândeste-te!*** Telefonul trebuie să fie în balansoar. Cu vederea neclară, Meg îl putu distinge doar pe el. Acolo era. Pe marginea pernei de pe balansoarul pentru alăptat. Merse în direcţia lui, devenind din ce în ce mai ameţită cu fiecare pas. Era pe punctul de a leşina.

Cu determinarea unei mame, continuă să păşească, cu mâinile întinse în faţă. Nu avea să leşine. Trebuia să-l sune pe Bo. Se lovi la fluierul piciorului de ceva tare. Meg se lăsă, bâjbâind, pe genunchi. Balansoarul era chiar în faţa ei. Când palmele ei atinseră partea din faţă a tapiţeriei, răsuflă uşurată.

înşfacă telefonul. Abia îl putea vedea, dar creierul şi mâinile ei ştiau ce trebuia să facă. Trebuia să apese doar câteva butoane pentru a-l suna pe Bo. O cuprinse un nou val de greaţă şi de ameţeală.

Meg îi formă numărul.

Apoi întunericul o învălui.

&

— Meg.

Vocea lui Bo.

Ea se simţea greoaie şi foarte somnoroasă. O senzaţie de sfârşeală în trup în care voia să mai rămână. Doamne, era atât de obosită. Fiecare părticică din ea era ostenită. Meg avea să adoarmă pentru puţin timp -

— Mă auzi? Deschide ochii.

Bo părea încordat.

— Meg. Te iubesc. Poţi să-ţi deschizi ochii pentru mine? Ai leşinat, sunt aici acum, vreau să te uiţi la mine şi să-mi răspunzi dacă poţi.

Ea îşi aminti. Fusese în camera copiilor. Se chinuise să-l sune pe Bo. Respirând cu greutate, îşi deschise încet ochii. Bo era lângă ea, în genunchi. Era încă în camera copiilor, pe podea, lângă balansoarul albastru. El trebuie să-i fi proptit capul pe nişte perne.

— Slavă Domnului.

Bo o luase de mână, îşi dădu Meg seama. El o strânse uşor. Şi ea făcuse la fel.

— Ambulanţa trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, îi spuse el.

— Deci... apelul pe care am încercat să-l fac a ajuns la tine.

— Da, dar nu te-am auzit la capătul firului. Eram la unul dintre grajduri.

Vederea lui Meg tot nu era în regulă. Totuşi, un simţământ straniu

al prezenţei lui Dumnezeu o înconjură. Simţea prezenţa Duhului Sfânt ca o lumină blândă în inima ei, răspândindu-se spre gât, cap şi în braţe şi picioare. încă îi era frică. Dar încrederea ei în Dumnezeu începea să-i spulbere teama.

Meg mai experimentase senzaţia asta şi altădată, cu mult timp în urmă, într-unul dintre cele mai cumplite momente din viaţa ei. înţelesese atunci că Dumnezeu era alături de ea şi, că dacă El era cu ea, atunci Meg putea înfrunta orice i-ar fi stat în cale. Tot acest înţeles căpătase un nou sens acum.

— Bo?

Meg vedea că el tremură. Ochii lui cenuşii erau luminoşi, iar genele îi erau înlăcrimate. El îi dădu părul la o parte şi o sărută pe frunte.

— Gemenii nu ne aparţin. Sunt bebeluşii lui Dumnezeu.

Era ceva pentru care Meg se rugase mereu în timpul sarcinii ei. Aceşti bebeluşi sunt ai tăi, Doamne. Mi i-ai dat, iar eu mă încred în Tine şi ţii încredinţez Ţie.

— Dumnezeu îi iubeşte mai mult decât îi iubim noi.

Bo încuviinţă din cap.

— Voia Lui pentru ei este încredere...

Pe Meg o durea capul, iar respiraţia îi devenise atât de precipitată încât îi era greu să vorbească, ceea ce nu făcea decât să o îmboldească mai tare să-i spună ce avea de spus lui Bo.

— Voia Lui. Pentru ei. Este perfectă.

— Aşa este, fu el de acord.

Lui Meg îi veni deodată să râdă, deşi momentul era total nepotrivit. Deoarece orice ar fi spus în momentul ăsta – cum ar fi: ***Mi-arplăcea să mă tund la fel de scurt ca tine***, ***Bo —*** avea sentimentul că el ar fi fost de acord cu ea.

— Dacă mi se întâmplă ceva, spuse Meg, vreau să ştii că totul va fi bine.

Bo se încordă.

— Nu şi pentru mine.

Aha. Ei bine, se pare că Bo nu era gata să fie de acord cu Meg în ***toate lucrurile.***

Meg îşi pierduse mama la o vârstă foarte fragedă, dar Dumnezeu fusese alături de ea pe toată durata copilăriei ei. Mai apoi, El i-l dăruise pe Bo şi pe întreaga familie Porter. Căsnicia lor o binecuvântase pe Meg mai mult decât putea spune.

— Sunt mulţumitoare. Pentru tine. Dacă mi se întâmplă ceva, vei fi un tată minunat.

— N-o să se întâmple nimic cu tine, îi spuse Bo ferm. Tu şi bebeluşii o să fiti teferi şi nevătămaţi.

Cei doi auziră sirena ambulanţei.

Meg îşi puse mâna liberă pe obrazul lui.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Meg. Totul o să fie bine, spuse Bo din nou, iar vocea îi fu plină de hotărâre.

Capitolul 26

um te simţi? o întrebă Dru pe Augustine.

— Plină de speranţă. Felicitarea pe care am făcut-o pentru Roy, în care facem reclamă venirii lui Gray aici, arată foarte profesionist. Ar fi trebuit s-o vezi, Dru. ***Mmmm.*** Am sentimentul profund că Roy o să vină.

Augustine avea un cadru de mers şi două scaune cu rotile. Un scaun cu rotile pentru suprafeţele plate, celălalt, cu roţi groase, asemănătoare cu bicicletele folosite în drumeţiile în munţi, pentru terenuri accidentate. În ciuda faptului că Augustine o asigurase că se poate deplasa fără ajutorul scaunului cu rotile, Dru insistase să-l folosească pe cel pentru terenuri denivelate.

Numai simpla deplasare de la parcare până la locul desfăşurării evenimentului ar fi extenuat-o. Dru voia ca femeia în vârstă să-şi păstreze energia. Confruntarea cu

fostul ei soţ care o abandonase pe ea şi pe copii cu douăzeci şi cinci de ani în urmă avea să fie mai mult decât istovitoare pentru Augustine.

Dru împinsese destul de repede scaunul femeii, dar încetini atunci când ajunseră la primele tarabe, din respect pentru oamenii de toate vârstele care se plimbau pe acolo.

Un indicator din lemn numea rândul acesta de mese ***Magazinul Universal.*** Standurile amenajate pe ambele părţi ofereau hăinuţe cu monogramele copiilor, obiecte din artă, bijuterii, borcane de conserve şi multe altele. Un stâlp alb cu numele vânzătorului scris pe toată lungimea stâlpului era amplasat în dreptul fiecărei tarabe. Coroniţe din frunzuliţe fuseseră legate în vârful stâlpilor cu funde de un albastru pal şi alb care fluturau în vânt.

Meg şi Bo îi povestiseră despre ediţiile anterioare ale evenimentului, deoarece Dru nu participase în trecut. Femeile singure de peste douăzeci de ani, mâncau Doritos* şi purtau jachete de motociclişti, de culoare neagră, şi blugi gri (ţinuta ei casual). Ele nu reprezentau probabil publicul ţintă pentru târgurile în aer liber, unde se vindeau lucruri precum săpun organic făcut în casă şi se ofereau privirilor participanţilor sculpturi din gheaţă.

Evenimentul se dovedise mai important decât crezuse Dru la început, extrem de bine organizat şi neaşteptat de fermecător. Era o suporteră înfocată a tot ce avea de-a face cu Texasul, iar atmosfera din jur declara: „Dumnezeu să binecuvânteze Texasul!”

— Nu-i aşa că-i drăguţ? întrebă Augustine.

— Da.

— îmi aminteşte de piaţa în aer liber din Marrakesh. Augustine chicoti afectuoasă. Ne-am rătăcit de tot în piaţa aia. Aşa de bine că, în cele din urmă, ne-am bucurat, savurând o ceaşcă de cafea marocană. A fost delicioasă! Marocanii pun mirodenii în ea, ca scorţişoara, boabele de

---

* **O marcă americană de chipsuri tortilla aromate produse din 1964 [n. trad.].**

piper negru şi cardamon.

Dru şi Augustine ajunseră la o intersecţie. Potrivit indicatoarelor din lemn, Magazinul Universal se întindea destul de mult în faţa lor. Dealul pentru săniuş, pârtia de schi, sculpturile din gheaţă şi zona cu jocuri erau la stânga. ***Chuckwagon*-**ul* şi piaţeta amenajată central faţă de restul activităţilor, erau la dreapta.

— Acolo, cred. Augustine arătă la dreapta, iar Dru întoarse scaunul cu rotile în direcţia indicată.

Dru studiase cu atenţie harta evenimentului pe internet în dimineaţa asta. Gray avea să ţină o cuvântare – ea se uită la ceas – în douăzeci de minute pe scena din piaţeta amenajată cu această ocazie.

— În excursia aia în Maroc, continuă Augustine, am călărit pe cămile în lumina apusului.

Ea îi pomeni de noi aventuri în care s-ar putea aventura dacă ar merge împreună în Maroc.

Mai devreme, când Dru ajunsese acasă la Augustine ca să o ia, se aşteptase ca femeia să fie într-o dispoziţie proastă, de genul: „Hai să terminăm odată cu ce mi-am propus.” În schimb, femeia fusese la fel de voioasă şi de relaxată ca întotdeauna.

Vecina lui Dru nu voise ca fiii ei să o însoţească astăzi aici. Îi spusese lui Dru de nenumărate ori că, dacă Roy şi-ar fi făcut apariţia acolo, sentimentele ei n-ar fi fost afectate dacă reîntâlnirea lor nu ar fi decurs bine. Fiii ei, în schimb? Nu avea de unde să ştie cum aveau să reacţioneze. Augustine era cea care voia să se întâlnească cu Roy, nu ei. Nu vedea rostul răscolirii resentimentelor fiilor ei faţă de tatăl lor, aşa că o rugase pe Dru să o aducă aici.

Atunci când Augustine o rugase acest lucru, ea încă se

---

* ***Chuckwagon*-ul a fost inventat de Charles Goodnight după Războiul Civil American (1861-1865). Era un fel de căruţă acoperită, de care era ataşat un cufăr cu provizii alimentare, ustensile de gătit şi un kit de prim ajutor. Scopul acestui mijloc de transport era să ofere mâncare şi ajutor medical concetăţenilor [n. trad.].**

mai întâlnea cu Gray! Se oferise din prima să o ajute. Îi era de folos prietenei ei şi îl şi vedea pe Gray ţinând o cuvântare? Acceptase fără să stea pe gânduri. Se gândise că împuşca doi iepuri deodată.

Dar acum, că ea şi Gray se despărţiseră, lui Dru îi era oarecum frică să-l vadă. Gray se descurca foarte bine în faţa unei mulţimi. Avea să fie fermecător, direct şi amuzant.şi probabil îi pria despărţirea de ea. Toţi cei prezenţi îl vor adula ca pe un erou. S-ar putea ca Gray să-şi aducă şi o însoţitoare, care să-l venereze direct, o posibilitate care îi străpungea inima lui Dru precum o sabie.

De când se despărţiseră zilele fuseseră... care era cel mai bun cuvânt pentru a le descrie? Abisale? Dru era genul de persoană care se ataşa foarte greu de alţii. Dar odată ce făcea lucrul ăsta, îi era foarte greu să depăşească situaţia. încă o tulburau sentimentele ei faţă de Gray. Acum nu era momentul potrivit pentru a-l privi cât de bine se descurca în public. Dru voia să se ţină de hotărârea pe care o luase în privinţa lui. Nu voia să-i pară rău de pierderea lui sau să înceapă să aibă îndoieli.

Cele două femei ajunseră într-o zonă plină cu mese. Aproape fiecare loc era deja ocupat, multe dintre ele de către oameni care purtau tricouri, jachete şi şepci cu sigla Mustangs. O formaţie care cânta muzică country performa pe scenă, vizavi de locul în care se opriseră ele. Tarabele erau aranjate aşa încât înconjurau mesele, formând un pătrat uriaş în jurul lor. Se servea de toate, de la cidru, la cârnaţi, la ***funnel cake****.* Aroma distinctivă a desertului ajunse la nările lui Dru.

— Aş vrea să mă ridic. Mâinile gârbovite ale lui

---

* **Un desert dintr-un aluat asemănător cu cel de gogoşi, diferenţa constând că în baia de ulei se toarnă aluatul cu mişcări circulare cu ajutorul unei pâlnii. Gogoaşa va avea forma tigăii de gătit cu multe găuri şi se va servi cu diverse toppinguri şi cu frişcă. Este o mâncare tradiţională în America de Nord, în principal la carnavaluri şi târguri, şi la alte evenimente [n. trad.].**

Augustine apucară braţele scaunului.

Dru se întoarse şi îşi ajută prietena să stea în picioare. Atât de multe lucruri îi fuseseră luate lui Augustine. Dar femeia avea încă multă demnitate, inima unei exploratoare şi curaj. Mult curaj. Bătrâna se ridică pe cât de mult putu şi petrecu ceva timp observând cu atenţie mulţimea.

— II văd, spuse ea în cele din urmă, iar vocea îi era triumfătoare.

— Serios? Dru deveni imediat vigilentă. De mult timp o ascultase pe Augustine vorbind despre dorinţa acesteia de a-l găsi pe Roy. Sperase în întâlnirea celor doi de dragul ei, dar nu fusese prea convinsă că planul femeii, de a-l face pe Roy să iasă din ascunzătoare cu acea felicitare avea să dea roade.

— Da.

Augustine îşi miji ochii în spatele ochelarilor şi începu să meargă şchiopătând către una dintre mesele din mijloc.

Dru parcă scaunul cu rotile.

— Vrei să vin cu tine?

— Vino, dar stai la câţiva paşi în spatele meu, dacă nu te deranjează. Dacă dau din cap, asta înseamnă să nu te apropii mai mult, să ne laşi singuri. Dacă mă scarpin la ureche în felul ăsta – cercelul ei uriaş cu pană de păun se mişcă – înseamnă că am nevoie de întăriri.

— Am înţeles.

Augustine se îndreptă spre un afro-american care avea pe masa din faţa lui câteva accesorii marca Mustangs. Se poate să-şi fi adus obiectele pentru ca Gray să-i dea un autograf pe ele. Tipul era chel şi îmbrăcat ca un profesor de liceu. Simplu şi şcolăreşte.

Familia care stătea de cealaltă parte a mesei la care era aşezat Roy mânca crenvurşti şi toţi cei patru copii ai acestora păreau să vorbească toţi odată. Poate cu atât mai bine, de vreme ce vocile copiilor mascau zgomotul şi îi ofereau Augustinei o conversaţie privată.

Roy se uită la Augustine, apoi în altă parte, înainte ca să-şi întoarcă din nou capul în direcţia ei. Fu şocat. Nicio urmă de vină sau de angoasă nu-i umbri chipul – ci doar o

uimire josnică. El se ridică în picioare.

Era în formă şi părea mai tânăr decât Augustine, deşi Dru ştia că el era mai în vârstă. Viaţa nu era întotdeauna dreaptă. Augustine fusese părăsită de Roy. Apoi îşi petrecuse următorii zeci de ani având grijă de copii şi de nepoţi. Femeia era inimoasă, la fel ca oricare alt creştin. Şi totuşi, Roy era cel sănătos tun.

Dru rămase în urmă, abia auzind ce se petrecea, nedorind să-i deranjeze.

— Bună, Roy.

Augustine vorbi uşor, încrezător, iar Dru fu deodată mândră de ea.

— Bună, Augustine.

— Mă bucur că eşti aici. Aşteptam să ne revedem.

El era confuz.

Dru ştia că Augustine urma să-i spună vreo două. Se va dezlănţui asupra lui cu foc şi cu pucioasă. Era posibil să fie nevoită să intervină, în caz că vecina ei începea să ţipe la el sau să-l zgârie de furie.

— Am vrut să te văd, spuse Augustine, fiindcă vreau să ştii că te iert.

Dru fu şocată. ***Poftim?***

Chipul lui Augustine se lumină, iar obrajii i se îmbujorară. Arăta ca un înger.

— Am petrecut un timp frumos împreună, iar amintirile dureroase nu pot să-l răpească. Îţi sunt recunoscătoare pentru că mi-ai dăruit băieţii noştri. Şi voiam să-ţi spun că îţi doresc toate cele bune.

Roy fu şi mai nedumerit decât atunci când o zărise.

— Mulţumesc, reuşi el să îngaime.

— Cu plăcere.

Augustine îi spusese că grija ei nu-i fusese dată de reacţia lui Roy, iar Dru înţelese acum la ce se referise. Vecina ei îşi împlinise îndemnul dat de inimă – şi îşi ispăşise slujba de iertare. Făcuse ultimul pas în a se împăca cu trecutul. În comparaţie cu gestul ei, reacţia lui Roy nu mai conta.

Augustine dădu uşor din cap, iar Dru înţelese că putea

să-i lase singuri.

Aşa că îşi făcu drum prin mulţime spre zona rezervată meselor. Formaţia îşi încheiase reprezentaţia, iar notele ultimului cântec pluteau în aer. Tocmai îşi comandase ciocolată fierbinte la una dintre tarabele din apropierea scenei când îi sună telefonul.

— Bună, Jake.

Îi înmână vânzătoarei banii pentru ciocolată.

— Te-a zărit Lyndie. Şi noi suntem la aici, la eveniment, stăm la o masă mai în spate, dacă te întorci şi te uiţi fix în faţă ne vezi.

Dru primi restul şi se întoarse să-l vadă pe fratele ei stând în picioare, cu telefonul la ureche, făcându-i cu mâna. îşi coborî bărbia drept răspuns, apoi se întoarse să-şi aştepte ciocolata caldă.

— Ce faci aici? întrebă Jake.

Jake era întotdeauna atât de fermecător de direct.

— Am adus-o pe Augustine.

— Aha.

— Ce faceţi tu şi Lyndie aici?

— Meg i-a spus lui Lyndie că ea şi Bo au de gând să treacă pe aici ca să-l asculte pe iubitul tău vorbind. Lyndie a vrut să ajungă mai devreme ca să-i rezerve un loc lui Meg, fiindcă ... ei bine, ştii şi tu. Că nu prea poate să stea în picioare sau să meargă. Nu ştiu de ce Meg şi Bo n-au ajuns încă.

— Nu mai e iubitul meu.

Urmă o pauză. Femeia din spatele tejghelei îi oferi lui Dru o cană cu capac to-go.

— V-aţi despărţit? întrebă Jake.

— Da.’

— Ar fi răutăcios să-ţi zic că-mi pare bine? Jake râse cu jumătate de gură, înfundat. Lyndie tocmai m-a înghiontit şi s-a strâmbat la mine. E clar că nu-mi împărtăşeşte bucuria pentru despărţirea voastră.

— Sunt obişnuită cu bădărănia ta, i-o trânti Dru.

Cuvintele lui Jake o îndemnau cumva să vrea să-l apere pe Gray. Să-i spună despre copilăria lui Gray. Să-i explice

că relaţia ei cu el era ca şi cum şi-ar fi găsit un loc pe care să-l numească „acasă”. Sau să-i mărturisească despre desenul înrămat cu Annie Oakley primit în dar, şi că orice bărbat care ar face un astfel de cadou ridicol de perfect nu poate fi prea rău.

— Vrei să vii să stai cu noi? întrebă Jake.

— De îndată ce termină Gray, o să trec să vă salut.

— Nu-l eviţi, nu-i aşa?

— Eu? întrebă Dru scandalizată. Ar fi mai probabil să mă apuc de tricotat.

întrerupse convorbirea cu Jake şi se strecură într-o zonă liberă dintre standul cu ciocolată caldă şi standul cu mere glazurate. De fapt, într-un fel, nu tocmai, poate puţin, în fine... era oarecum dornică să evite o situaţie în care Gray ar fi zărit-o în mulţime. De pe scenă, el putea vedea direct masa lui Jake şi a lui Lyndie, iar ea nu voia să-l facă să creadă că venise să-l asculte fiindcă era topită după el.

O femeie prietenoasă cu un clipboard în mână venise la microfonul de pe scenă. Vorbea întruna despre cât de onoraţi erau cei de la Grace Street să-l aibă pe Gray Fowler ca sponsor şi cât de încântaţi erau că acceptase invitaţia la evenimentul organizat de ei. El avea să se întâlnească cu fanii şi să dea autografe la capătul aleii cu tarabe a Magazinului Universal. Prezentatoarea continuă să explice cu lux de amănunte cum urma să se desfăşoare sesiunea de autografe. Apoi se lansă în detalierea lungii şi exemplarei biografii a lui Gray.

Din locul ei retras, Dru observa piaţa aglomerată. Neliniştită, sesiză faptul că cei de la pază nu ghidaseră accesul tuturor participanţilor doar printr-o singură intrare, ceea ce le-ar fi permis să verifice fiecare persoană în parte. Nici nu erau poziţionaţi la intervale egale în faţa spectatorilor, aşa încât să poată supraveghea atent zonele de care erau răspunzători, cum se impunea la o astfel de întâlnire publică. Dru numără doar trei agenţi de pază. Unul era la o distanţă de două sau trei tarabe de ea şi îşi verifica telefonul. Unul era vizavi de ea, şi stătea de vorbă

cu un copil ce ţinea în mână un leu din pluş. Un altul era mult mai departe şi nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Dru sorbi din ciocolata fierbinte. Era incredibil de delicioasă.

— Selecţionat de opt ori la Pro Bowl, anunţă cu fast prezentatoarea, câştigător Super Bowl şi un atacant experimentat al echipei Dallas Mustangs – Gray Fowler!

Câţiva fani înfocaţi ai celor de la Cowboys bombăniră inofensiv. Mult mai mulţi însă veniseră la acest eveniment tocmai la ora asta ***deoarece*** erau fani ai echipei Mustangs. Acei suporteri izbucniră în urale în timp ce Gray se urca pe scenă pe scările din spate. El purta un costum gri închis care probabil costase o avere, o cămaşă albă şi o cravată discretă cu model albastru. Albul cămăşii îl făcea să pară mai bronzat şi ochii să-i fie mai strălucitori. Gray ridică o mână ca mulţuire pentru entuziasmul zgomotos al fanilor săi.

O cuprinse un dor fizic după el.

Simpla lui vedere era mult mai greu de suportat decât îşi imaginase. Gray arăta sănătos şi chipeş. Ca un bărbat care n-avea nicio grijă pe lume – şi care cu siguranţă că nu o jelea pe ultima dintre iubitele sale de scurtă durată. Gândul fu imediat dureros. Dar, ca pe un dinte sensibil, Dru nu se putea abţine să nu-l zgândăre.

Masei de oameni care-l ovaţionau le luă ceva timp până se liniştiră.

— Mulţumesc pentru că aţi venit, spuse Gray la microfon. Nu-i aşa că Grace Street face o treabă minunată organizând aceste evenimente?

Urmară şi mai multe aclamaţii şi bătăi din palme entuziaste.

— După cum mulţi dintre voi ştiţi, organizaţia Grace Street se ocupă de femeile şi copii din comunitatea noastră care au căzut victime violenţei domestice. E nevoie de o întreagă echipă pentru a oferi femeilor şi copiilor sprijinul de care au nevoie, aşa că organizatorii evenimentului m-au întrebat dacă aş dori să vorbesc

câteva minute despre experienţa mea în ce priveşte munca în echipă şi ce putem realiza atunci când muncim împreună.

Gray reaminti celor prezenţi povestea evoluţiei echipei Mustangs dintr-una de începători neperformantă, într-o campioană la Super Bowl doar trei ani mai târziu. Mulţimea sorbi fiecare cuvânt, tăcută, cu excepţia câtorva accese de tuse, murmurului copiilor şi sunetelor distante din celelalte zone ale târgului.

După cum îi era obiceiul, Dru observă marea de chipuri, căutând să identifice persoana care ar putea constitui o ameninţare.

E ridicol\ Dru. Nu esti garda lui de corp —

Acolo. Un adolescent cu postura spatelui îndreptată, tocmai se apropia din colţul îndepărtat al pieţii. Dru îşi încreţi fruntea în timp ce îl observă. Tânărul radia de nervozitate. Nu se uitase la ea, ceea ce era ciudat, deoarece dacă se uitase la Gray aşa cum o făcuse toată lumea, atunci ar fi trebuit să se uite direct la ea.

Trăsăturile ascuţite ale adolescentului îi tulburau memoria. II cunoştea? De unde?

Oamenii se mişcau încoace şi-ncolo, făcând-o să-l scape din vedere. îşi puse deoparte ceaşca şi se mută din poziţia ei până când îl zări din nou.

îl cunoştea din ziua în care împreună cu Gray fuseseră în Mullins! Era băiatul posac, fiul iubitului mamei lui Gray, Jeff. Se chinui să-şi amintească numele... Daniel. Ce făcea oare aici, atât de departe de casă? Se poate să fi venit împreună cu Jeff şi Sandy? Ca să-l susţină pe Gray?

Dru se strecură prin mulţime, în direcţia lui, căutându-i în zona din jurul lui pe Jeff sau pe Sandy. Nu-i văzu pe niciunul dintre ei. Concentrându-şi din nou atenţia asupra lui Daniel, observă că băiatul îşi băgase mâinile în buzunarele jachetei lui mult prea mari de camuflaj. Ambele buzunare păreau umplute cu ceva. Materialul de la baza buzunarelor atârna în jos.

Armele erau grele. Făceau ca materialul să atârne greu.

Instinctiv, Dru începu să alerge uşor, fără să iasă în evidenţă şi păstrând distanţa între ea şi Daniel, astfel încât acesta să nu observe că se apropia de el. Se putea ca Daniel să-şi fi umplut buzunarele cu fleacuri. Putea să se afle aici dintr-un motiv cu totul nevinovat. Dar intuiţia lui Dru – acea intuiţie rău-prevestitoare a ei care nu-i dăduse niciodată pace în privinţa hărţuitorului lui Gray – o avertiza de pericol.

Daniel se îndepărtă de colţul opus al rândului din spate al tarabelor cu mâncare.

Pericol Pericol.

Nu avea arma la ea. Atât de multă lume în jur. Nu era destul de multă pază. Gray. Avea nevoie de o armă.

Dru se apropie de agentul de pază care era tot cu ochii pe telefon. Arma îi era prinsă în tocul de la curea.

Reuşi să-şi întoarcă privirea chiar la timp să-l vadă pe Daniel cum ridică două pistoale, unul în fiecare mână, din buzunarele jachetei şi cum le îndreaptă spre scenă.

Dru se repezi şi smulse arma din tocul agentului de pază şi începu să alerge în timp ce deblocă mecanismul de siguranţă. Vag, auzi în urma ei vocea agentului care o striga. Sunetele se propagau cu repeziciune. Gâfâieli şi ţipătul speriat al unei femei.

Era la aproape douăzeci de metri de locul în care stătea adolescentul şi se apropia rapid de el. Făcuse tot posibilul să-l apere pe Mark şi eşuase. Bunul ei prieten îşi pierduse viaţa, iar familia lui îşi pierduse soţul, tatăl şi bunicul.

Nu avea să permită ca acelaşi lucru să i se întâmple şi lui Gray.

— Daniel! ţipă ea.

Acesta nu răspunse.

Dru îl luă în cătarea armei în timp ce gonea prin mulţime. Conştientizarea faptului că fusese păcălită o năpădi din plin. Gray era expus pericolului. Daniel avea pistoale în ambele mâini, iar ambele erau aţintite asupra lui Gray. Dacă ar fi fost lângă Gray, l-ar fi tras la pământ şi l-ar fi apărat cu trupul ei. Dar era prea departe de el ca să facă asta. O cuprinse disperarea. Era prea departe. El era

lipsit de apărare.

— Lasă armele jos, ceru Dru, strecurându-se printre spectatori.

Faţa lui Daniel se întoarse imediat în direcţia ei, lăsând-o să-i
vadă trăsăturile care erau întunecate şi ameninţătoare. De o răceală plină de ură.

Daniel rămase cu una dintre arme în direcţia lui Gray. În timp ce pe cealaltă o mişcă, până când trăgaciul fu îndreptat direct spre Dru.

— Nu! ţipă Gray.

Daniel îşi îndreptă din nou atenţia spre Gray, iar degetele i se albiră pe trăgaci.

Dru trase un foc de armă.

Glonţul ei îşi atinse ţinta.

Dar la fel şi al lui.

Muniţia sfâşie carnea fragedă, distrugând muşchi, oase şi organele din calea ei. Un ţipăt de negare la vederea sângelui îi spulberă gândurile lui Dru.

Furioasă, trase un nou foc de armă.

Din nou, îşi atinse ţinta. Trupul lui Daniel se clătină ca o marionetă, cu un braţ într-o parte şi cu celălalt peste cap. înainte să-şi recapete stabilitatea, Jake se năpusti asupra lui Daniel, ţintuindu-l la pământ.

Dru se clătină, apoi se opri şovăitoare. Se uită înspre scenă, îngrozită de ce avea să vadă. Gray alerga în direcţia ei, împingând oamenii din calea lui pentru a-şi face drum înspre ea. Nu era rănit. Costumul lui frumos nu era găurit. Slavă Domnului! Slavă Domnului! Gray era teafar. Totul era bine. Ea îl protejase. Slavă Domnului!

Se întoarse din nou spre Daniel. Nu-l mai putea zări, căci trupul lui Jake îl acoperea vederii ei. însă văzu faţa fratelui ei, care era nemiloasă. Un adolescent, indiferent de cât de furios sau de răzbunător ar fi fost, n-avea nicio şansă în faţa lui. Era bine că Jake fusese acolo. Dru era bucuroasă. Ştia că putea conta pe el.

Ea se propti în genunchi, apoi îşi întoarse privirea în partea stângă şi se uită la propria ei jachetă. Era sfâşiată

într-un loc. Sânge.

Interesant, se gândi Dru, fiind surprinzător de insensibilă la durerea ei. ***De abia observi sângele pe o jachefk neagră.*** Mâna dreaptă îi atârna într-o parte, ţinând încă arma.

Chipuri speriate o examinau atent. Atât de multe feţe, toate îngrămădindu-se înaintea ochilor ei.

Voia să-i liniştească. Se gândea să organizeze o evacuare în siguranţă pentru toţi cei prezenţi. Voia să procedeze aşa cum gândea. Doar că îi lipsea puterea.

Respira precipitat şi anevoios. Reuşi să se întindă pe pământ şi să se sprijine cu spatele de un scaun gol.

Gray ajunse până lângă ea. Privirile li se întâlniră, iar Dru răsuflă uşurată. Era aproape de ea, iar prezenţa lui era un dar neaşteptat. Gray era cu ea.

El îngenunche în faţa ei, concentrându-şi privirea pe jacheta lui Dru.

— Avem nevoie de un medic! ţipă el.

Cineva îi răspunse.

— Am sunat deja la Urgenţe!

— O să mă asigur că ambulanţa este pe drum.

Era o forfotă teribilă în jurul lui Gray.

El respira cu greutate. O luă de mână pe Dru, iar strânsoarea lui blândă îi cuprinse degetele. Ochii lui erau atât de frumoşi, ca nişte smaralde pastelate, dar plini de îngrijorare în clipa asta.

Dru fusese cea rănită. Ea nu voia să-l vadă afectat de deznodământ.

— Am lovit exact unde... voiam... să ţintesc, spuse ea mândră, dorind ca Gray să ştie că era mulţumită de felul în care se terminase totul.

Spre deosebire de povestea din Mexic, ea îşi protejase clientul. De data asta reuşise, cel de care îi păsa era teafar şi nevătămat. Momentul acesta era răspunsul la toată vina, îndoiala şi suspiciunea care o chinuiseră după moartea lui Mark.

— Ţintesc... foarte... bine.

Cuvintele lui Dru erau ciudat de răguşite.

— Te iubesc, spuse Gray, rostise un adevăr brutal de sincer, mărturisit în agonie.

Dru simţi această iubire declarativă în ochii lui, o putea simţi în modul în care o strângea de mână. încercă să-i zâmbească.

— Ei bine... o femeie trebuie... să recurgă la măsuri extreme... ca să te facă să-i spui... că o iubeşti.

Dru îl cucerise în final, deoarece aici, în golul acesta de sunete, cu un petic de cer care îi acoperea şi cu vântul care îi mângâia faţa, Gray era foarte clar şi real, şi ***o iubea.***

— Ştiam eu... că o să-mi aduci numai necazuri. Dru respiră greu. Din clipa... în care... te-am văzut.

anica îl cuprinse.

Pieptul îi era încordat. Mintea îi era răvăşită. Braţele îi atârnau neajutorate. Dru era pe moarte. Nu putea să o lase să moară. Nu se putea să moară. Unde era ajutorul promis? Gray refuză să-l mai aştepte. Trebuia să-l găsească.

O ridică în braţe, iar ea ridică din sprânceană, ca şi cum ar fi fost amuzată.

În jurul lui, oamenii se zoreau în toate direcţiile, încercând să găsească calea cea mai rapidă de a părăsi zona. La marginea piaţetei, Gray zări doi tehnicieni de ambulanţă care îşi făceau loc prin mulţime în direcţia lui. El alergă înspre ei.

La câţiva metri în faţa lui stătea Jake, încremenit în mijlocul mulţimii panicate, flancat de soţia lui blondă, Lyndie. Ei încercau să-l găsească din priviri. Când îl văzură, porniră spre el, făcându-şi loc prin mulţime. Gray trecu de locul unde căzuse Daniel. Adolescentul zăcea cu faţa la pământ, reţinut de doi agenţi de poliţie. Gray îi aruncă o privire fugară.

Cu Jake şi Lyndie care îi făceau loc prin mulţime, ei ajunseră la tehnicienii de pe ambulanţă. Gray o aşeză pe Dru cu grijă pe targă. Şi o duseră în grabă la ambulanţa

care-i aştepta. O maşină de pompieri apăru la faţa locului şi un paramedic pompier se dădu repede jos pentru a da o mână de ajutor în timp ce o băgară pe Dru în ambulanţă. Unul dintre tehnicienii de ambulanţă făcu repede ocolul maşinii pentru a se sui la volan. Celălalt tenhician de ambulanţă împreună cu pompierul se urcară în spatele maşinii.

Gray vru să se urce în urma lor -

— îmi pare rău, domnule, îi spuse tehnicianul de ambulanţă. Nu aveţi voie să mergeţi cu noi.

Ei deja o conectau pe Dru la aparate. Uşile de la ambulanţă se închiseră în faţa lui, iar maşina o luă din loc.

Nu, se gândi Gray, inima bătându-i îngrozită. O duceau pe Dru. Ea era singură în ambulanţă, fără familie şi fără prieteni.

La faţa locului încă mai rămaseră trei pompieri. Doi dintre ei se îndreptară spre locul unde Daniel fusese doborât. Iar unul dintre ei nici nu se urni în vreo direcţie. Era de vârstă mijlocie şi avea un aer de autoritate.

— O cunoaşteţi pe victimă? îi întrebă el pe Gray, Jake şi pe Lyndie.

— Este sora mea, răspunse Jake. Aceasta este soţia mea şi noi – noi trebuie să mergem la spital.

— Aţi parcat în locul rezervat vizitatorilor? întrebă pompierul.

— Da.

Parcarea respectivă era departe. Mult prea departe.

— Maşina mea e mai aproape, spuse Gray.

Pompierul se gândi la sugestia lui preţ de o clipă.

— Chiar şi aşa, mi-e teamă că veţi rămâne blocaţi în trafic. O mulţime de maşini se vor urni la drum chiar acum, în timp ce poliţia va încerca să ajungă la locul incidentului.

Disperarea îl amuţi pe Gray.

— Dacă doriţi, vă putem duce la spital cu autospeciala de intervenţii, spuse pompierul. Avem autorizaţie să folosim intrarea din spate a fermei.

— Vă mulţumim, spuse Jake, acceptându-i imediat

oferta.

— Nu e prima dată când ducem o familie la spital. Avem grijă de localnicii din Holley.

Pompierul îl strânse uşor pe Jake de umăr. Sosi o nouă ambulanţă, iar pompierul se despărţi de ei.

— Trebuie să mă asigur că cealaltă victimă este preluată. Scuzaţi-mă o clipă.

Când pompierul plecă, Jake se întoarse cu faţa spre Gray.

— Eu şi Lyndie mergem cu maşina de pompieri.

— Merg şi eu.

— Nu.

— Ba da, mârâi Gray.

Jake nici nu clipi. Bărbia îi era încordată, iar cicatricea de pe faţă i se albise şi mai mult.

— Dru mi-a spus că nu mai eşti iubitul ei.

— Nu din cauză că nu aş mai vrea.^ ***vrea.***

Lyndie îşi puse mâna pe braţul soţului ei.

— Jake.

Cei doi îşi vorbiră fără cuvinte, iar Jake se mai relaxă puţin.

— Ştii că Dru a venit s-o aducă pe prietena ei, Augustine? întrebă Lyndie.

— Uitasem de ea.

— Trebuie să ne asigurăm că femeia este bine şi că are cum să ajungă acasă.

— O să o găsesc şi vin imediat.

Jake o luă din loc.

Gray o privi pe Lyndie cum se cuprinde cu braţele de mijloc. Ea îi întoarse privirea înţelegătoare, apoi se uită la Daniel, care încă se afla imobilizat la pământ, cu tehnicienii de ambulanţă şi cu pompierii împrejurul lui.

Ambulanţa o luase pe Dru. Era pe moarte, şi o luase.

II apucase un tremur interior, chiar din capul pieptului. Totul se întâmplase cu o viteză uimitoare. Apariţia lui Daniel. Schimbul de focuri cu Dru. încercarea lui Gray de a ajunge la ea. Fuga către ambulanţă.

Totul se petrecuse în doar câteva minute, dar acele

minute fuseseră tragice. O persoană putea trăi un milion de minute obişnuite care nu-i schimbau cu nimic viaţa. Apoi doar câteva minute dramatice îi puteau bulversa întreaga existenţă. O puteau împărţi în două ipostaze: înainte şi ***după***.

Jake şi pompierul se întoarseră în acelaşi timp. Toţi se urcară în autospecială. Gray se aşeză pe un capăt al banchetei din interiorul mic, în vreme ce Jake şi Lyndie ocupară celălalt capăt. Maşina se puse în mişcare.

— Ai găsit-o pe Augustine? îl întrebă Lyndie pe Jake.

— Da. Are telefonul la ea. A spus că o va suna pe sora ei să vină să o ia. îşi face griji în legătură cu... Dru.

A rosti numele lui Dru era ceva aproape prea dureros pentru Jake.

Maşina de pompieri o luă pe aleiile din spate de la Whispering Creek. în curând ieşiră de pe proprietate şi se deplasară pe drumuri de ţară.

Gray se lăsă în faţă şi îşi prinse capul în mâini. ***Dumnezeule. Dru.*** 0, ***Doamne.*** El nu părea în stare să formuleze fraze sau gânduri care să aibă sens.Totul era numai un amestec de cuvinte fără noimă în care îl implora pe Dumnezeu să-i salveze viaţa lui Dru.

După un timp, se îndreptă de spate şi văzu că Jake îl fixa cu privirea. Lyndie se sprijinea de Jake, ţinându-l de mână. Amândoi erau palizi. Dru îi povestise lui Gray despre explozia grenadei care îl rănise pe Jake şi care curmase vieţile a trei dintre camarazii lui din Marină. Jake trăise pe propria piele momentul care îi împărţise viaţa între înainte şi ***după.***

— Ala era hărţuitorul tău? îl întrebă Jake.

— Nu ştiu. Poate. Credeam că îl prinsesem deja. Credeam că hărţuitorul meu era un bărbat pe nume Dennis.

— Cine e puştiul care a împuşcat-o pe Dru? Ştii?

Gray îşi dori să nu ştie.

— Este fiul iubitului mamei mele.

O tăcere încordată îi întâmpină cuvintele.

— Credeam că Dru nu mai este garda ta de corp,

spuse Jake.

— Nu mai este. Habar n-aveam că avea să participe la evenimentul de azi.

Gray nu uitase de planul lui Augustine de a se folosi de apariţia lui pentru a-l scoate din ascunzătoare pe fostul ei soţ, dar nu ştiuse niciodată că Dru plănuise să o aducă pe Augustine.

îşi plimbă degetele prin păr. Dacă n-ar fi fost anunţată apariţia lui la eveniment, Augustine şi Dru n-ar fi venit. Dacă n-ar fi fost relaţia eşuată a mamei lui cu Jeff şi dacă fiul lui n-ar fi fost afectat de legătura dintre cei doi, Dru n-ar fi fost rănită.

— Cum a făcut Dru rost de armă? întrebă Jake.

— Nu ştiu.

Chipul lui Jake fu cuprins de îngrijorare.

— De ce nu l-a doborât pe atacator? Putea să-l fi ţintit cu uşurinţă în cap, dar n-a făcut-o. În schimb, a tras în arma îndreptă asupra ta chiar în timp ce el îşi descărca celălalt pistol în ea.

Dru... împuşcase arma care îl luase în vizor? Nu văzuse unde ţintiseră gloanţele ei. Din clipa în care îi zărise pe Dru şi pe Daniel, Gray pornise înspre ei.

De ce Dru ar fi împuşcat mai întâi arma care fusese îndreptată asupra lui? Nu mai era clientul ei. Ea nu fusese de serviciu. Oare făcuse chestia asta dintr-o obligaţie profesională nechibzuită?

Nu. Nu credea asta. Dru îl protejase cu înverşunare de Dennis în ziua aceea în hol. Nici atunci nu fusese de serviciu. Instinctul lui Gray îi spunea că îl apărase atunci, şi din nou azi, dintr-un motiv foarte simplu. Fiindcă îi păsa. Nu voia să-l vadă rănit.

— După ce a fost împuşcată, Dru a tras din nou şi l-a lovit pe puşti în braţul care ţinea cea de-a doua armă, spuse Jake. A protejat pe toată lumea, mai puţin pe ea însăşi. M-aş fi aşteptat să-l doboare de îndată ce l-a văzut că-şi scoate armele. De ce n-a făcut-o?

— Dru l-a cunoscut pe Daniel. Lui Gray i se strânse gâtul. Îi cunoaşte povestea, şi... poate că încerca să-l

protejeze şi pe el.

Jake părea că este pe punctul de reduce spaţiul dintre ei şi de a-l strânge de gât. Gray nu-l învinuia pentru asta. Sora lui se lupta să trăiască în timp ce Daniel avea să-şi revină.

Nu se putuse stabili legătura dintre Dennis şi scrisorile de ameninţare sau focurile de armă de la Urban Country. Era posibil ca Gray să aibă doi duşmani? Dennis îl urmărise, asta aflaseră. Dar se putea ca Daniel să fi fost acela care trimisese scrisorile?

Daniel venise la evenimentul de azi pregătit să-l omoare pe Gray şi posibil şi să rănească pe mulţi alţii. El alesese un spaţiu public, ceea ce însemna fie că nu-l deranja să fie prins, fie luase în calcul şi opţiunea sinuciderii.

Gray îşi aminti cum autorul scrisorilor îi promisese că o va ucide mai întâi pe Dru şi apoi pe el. Totuşi, Gray nu se mai întâlnise cu ea de ceva vreme. Dacă hărţuitorul l-ar fi urmărit îndeaproape, ar fi observat absenţa ei şi s-ar fi putut aştepta să nu o găsească azi aici. Nici măcar Gray nu ştiuse că Dru avea să vină la eveniment. Cu atât mai puţin Daniel care n-avea cum să fi aflat de venirea ei sau să fi plănuit atacul asupra lui Dru.

Gray nu suporta să se gândească la cât de mulţi spectatori ar fi putut fi împuşcaţi dacă ea nu l-ar fi oprit pe Daniel. Nu putea accepta nici ceea ***ce se întâmplase***. Gray tânjea ca Dru să fie lângă el, cu trupul neatins de niciun glonţ.

Voia să-i spună că o iubeşte. Să-şi ceară iertare. Dar nu ştia dacă avea să mai primească o nouă şansă. Poate că şi-a învins temerile prea târziu. Stomacul i se strânse de greaţă.

Sunetul produs de primirea unor mesaje se auzi simultan din două telefoane. A lui Lyndie. A lui Jake.

Lyndie îi aruncă o privire soţului ei.

— E posibil ca ai mei să fi aflat ce s-a întâmplat cu Dru, spuse Jake.

Lyndie îşi scoase telefonul.

— Nu. E de la Bo, în legătură cu Meg. Ea citi în tăcere timp de câteva secunde. O duc pe Meg în sala de operaţii pentru o cezariană de urgenţă.

&

Termenul ***urgenţă*** o făcea pe Meg să se gândească la isterie, confuzie şi zgomot. Niciunul dintre aceste lucruri nu erau prezente în blocul operator al maternităţii. Doamna doctor Peterson vorbea cu autoritate, dar calmă. Asistentele se mişcau rapid, dar profesionist. Niciuna nu ţipa, nu arăta tulburată şi nici nu alerga de colo până colo, gesticulând cu braţele în aer.

De fapt, camera părea oarecum tăcută.

Meg îşi dorea ca naşterea să decurgă bine pentru bebeluşii ei la fel de mult pe cât îşi dorise orice altceva în viaţă. Totuşi, în camera copiilor de acasă, îi predase totul Aceluia care ţinea în mâinile Lui viitorul ei şi al bebeluşilor. El era Dumnezeul care putea face pe minuni. Care era bun. Al cărui har era îndeajuns pentru familia ei.

Prezenţa lui Dumnezeu nu o abandonase. Rămăsese cu ea şi nici chiar temerile ei nu o puteau învinge.

Lui Meg i se părea că situaţia în care se afla era oarecum suprareală. După toţi acei ani de infertilitate. Primul trimestru a fost plin de nelinişte, pentru că se temuse să nu piardă sarcina. Urmaseră săptămâni minunate după ce trecuse acea perioadă. Apoi, ca din senin, diagnosticul de preeclampsie, îi dăduse o lovitură îngrozitoare.

În ciuda acestor provocări, Meg era aici. Reuşise să ducă sarcina la treizeci şi cinci de săptămâni. Gemenii aveau să se nască cu cinci săptămâni mai devreme. Prematur, dar nu cu efecte devastatoare pentru micuţi, spera ea.

Urma să nască gemenii lor. Azi. Chiar acum.

Z,iua lor de naştere va fi pe 5 februarie. Ce zi frumoasă în care să se nască. O să trebuiască să cumpăr neapărat ziarul de azi. De fapt, două. Pentru albumele lor.

Cred că mâinile doctoriţei se pregătesc să apuce bebeluşii şi să-i scoată din burtica mea. Mă bucur că nu pot vedea nimic din ce se întâmplă cu mine. Oricine s-a gândit să pună un cearşaf între mamă şi ce se petrece în timpul cezarienei a fost un geniu.

În câteva secunde, n-o să maifiu însărcinată. De azi încolo nu voi mai fi însărcinată. În curând îmi voi vedea copiii. Am să văd faţa băieţelului nostru şi a fetiţei noastre pentru prima dată. Poate că ar trebui să-mi întipăresc în memorie acest moment —

Să nu uit să rog pe cineva să cumpere acele ziare azi. Nu va fi de niciun folos dacă le cumpără mâine. Trebuie să fie din data de 5 februarie pe prima pagină.

Bo stătea lângă Meg, ţinând-o de mână, purtând un halat de spital, plasă de păr şi mască. Ea îi zâmbi uşor şi i se păru că şi Bo îi răspunse la fel, deoarece ochii lui cenuşii se încreţiră la colţuri. Arăta chipeş, ca un actor

care juca într-o dramă a cărei acţiune se consuma în spital, şi după care toate femeile din America ar fi înnebunite.

— Astăzi este ziua de naştere a gemenilor, spuse ea.

— Da.

Şi, deodată, un scâncet slab se auzi în încăpere.

— Meg şi Bo, spuse doamna doctor Peterson, aveţi un băiat frumos.

Meg suspină adânc în faţa acestui miracol.

Doctoriţa se duse să noteze ora naşterii.

j >

O asistentă aduse un bebeluş, cu pielea roşie, acoperit parţial cu lichid alb, şi i-l arătă Meg abia avu timp să admire micile braţe care se agitau în aer cu degetele desfăcute, un stomăcel rotund şi o guriţă în formă de „o” înainte ca bebeluşul să fie luat.

Fiul nostru. Meg se uită cu jind după el. Voia să aibă mai mult timp să-l privească. Să-l ţină în braţe. Dar doamna doctor Peterson îi spusese dinainte că, din cauza naşterii premature, o asistentă de pe secţia de Terapie Intensivă Neonatală avea să evalueze bebeluşii imediat ce vor veni pe lume, urmând să le prescrie tratamentul de urgenţă.

Meg îşi întoarse capul în direcţia lui Bo. Plângea. Numai puţin. Erau lacrimi de fericire, îşi dădu ea seama, deşi faţa lui era în mare parte acoperită.

Ea râse uşor.

— Eu sunt cea care plânge întotdeauna.

— Am destule şerveţele pentru amândoi, Contesă.

Bo avea o inimă la fel de sensibilă şi de valoroasă ca aurul topit. O inimă la fel de puternică şi de încredere ca oţelul.

— Te iubesc, spuse el.

— Si eu te iubesc.

— Meg şi Bo, aveţi o fetiţă frumoasă, îi anunţă doctoriţa Peterson.

Un al doilea scâncet de bebeluş umplu atmosfera.

— Felicitări.

Apăru o altă asistentă, ţinând în braţe o fetiţă micuţică. Nu avea pielea la fel de roşie ca a frăţiorului ei, dar avea un păr bogat, castaniu. Atâta păr!

Fiica noastră, se gândi Meg, copleşită de emoţie.

Şi apoi fu luată şi fetiţa lor.

&

Personalul din sala de operaţii petrecu destul de mult timp, după naşterea gemenilor, asigurându-se că presiunea arterială a lui Meg se stabiliza. Apoi fu transportată cu un cărucior într-un salon privat din spital pe secţia de lăuzie. O cameră nouă, modernă, mobilată în nuanţe de verde pal şi maroniu. O cameră foarte drăguţă – perfect de drăguţă – cu excepţia faptului că bebeluşii ei nu erau acolo.

Bo se plimba de colo-colo pe lângă fereastră.

Până în acest moment al zilei, Meg trecuse prin vraja unui leşin, o operaţie de cezariană şi dăduse naştere copiilor ei. O combinaţie stranie de extenuare, durere fizică după operaţie şi adrenalină o cuprinse. îmbrăcată într-un halat de spital, stătea în pat, învârtindu-şi cercelul înainte şi înapoi, uitându-se la uşă şi ***murind*** de nerăbdare să afle veşti despre starea gemenilor.

Când în sfârşit se auzi un ciocănit în uşă, Meg aproape că nu-şi mai încăpu în piele de bucurie.

Doctoriţa Peterson îşi băgă capul pe uşă.

— Sunteţi gata să vă vedeţi gemenii?

— Da! răspunse Meg imediat.

— Sunt pe secţia de terapie intensivă neonatală, aşa că va trebui să facem o mică plimbare până acolo.

— Cum se simt? întrebă Meg.

— Vor mai rămâne puţin pe secţie, dar vor fi bine.

Meg fu atât de bucuroasă încât îi dădură lacrimile. ***Amândoi vor fi bine.***

Bo şi doctoriţa o ajutară pe Meg să se aşeze în cărucior. Apoi se îndreptară pe coridor, Bo împingând căruciorul lui Meg, iar doctoriţa Peterson arătându-le drumul.

O doamnă mărunţică în halat de medic, cu un chip uşor ridat şi cu păr grizonat îi pofti înăuntru în secţia de terapie intensivă neonatală. Incubatoarele şi pătuţurile cu deschidere erau aliniate în camera imensă. în mijlocul încăperii se afla biroul unei asistente. Doctoriţa Peterson le-o prezentă pe doamna mai în vârstă ca fiind doctoriţa Field, medicul pediatru de gardă.

— Aveţi doi bebeluşi foarte drăgălaşi, domnule şi doamnă Porter, le spuse doctoriţa Field, cu o privire plină de bunătate. Pe aici, vă rog.

Ajunseră la două incubatoare care se aflau în fundul încăperii. Gemenii dormeau îmbrăcaţi cu nimic altceva decât cu scutece. Amândoi aveau nişte plasturi lipiţi pe piept, care erau conectaţi la monitoare. Amândoi aveau un alt sistem de monitorizare a semnelor vitale ataşat de picioruşe. Şi aveau tuburi subţiri şi flexibile lipite de năsucuri.

Erau minunaţi, însă bucuria vederii lor le era ştirbită – de multele fire prinse de trupurile lor plăpânde.

— Bebeluşii care se nasc cu cinci săptămâni mai devreme de termen, le spuse doctoriţa Field, au adesea plămânii nedezvoltaţi şi iar nivelul de bilirubină în sânge este foarte ridicat, producându-le icter. Gemenii voştri le au pe amândouă, dar sunt foarte fericită să vă anunţ că icterul nu este grav şi că plămânii îşi revin.

— Primesc oxigen prin tuburile lipite de năsucuri? întrebă Bo.

— Exact. Acele tuburi funcţionează ca dispozitivele CPAP*, eliberând o presiune constantă de oxigen. Acest

---

* **Dispozitivele CPAP sunt folosite pentru tratarea apneei în somn,**
oferind un flux constant de presiune prin căile aeriene

flux stimulează dezvoltarea plămânilor.

— Cât cântăresc fiecare? întrebă Meg.

— Fiica dumneavoastră are două kilograme şi nouăzeci şi şapte de grame, iar fiul dumneavoastră cântăreşte două kilograme şi două sute şaizeci şi şapte de grame.

Atât de slăbuţii

— Cât vor mai rămâne în spital? întrebă Bo.

— Nu pot să vă spun cu exactitate, răspunse doctoriţa Field. Poate şaptezeci şi două de ore? Cu puţin noroc, bebeluşii vor putea să se externeze odată cu mama lor.

Era posibil ca toţi să plece acasă împreună? Asta era cea mai bună veste la care putea spera Meg.

— Vreţi să-i ţineţi în braţe? întrebă doctoriţa Field.

— Vă rog, spuse Bo plin de emoţie.

Un balansoar fu adus pentru Bo, iar una dintre asistente sosi. Asistenta şi doctoriţa Field deschiseră incubatoarele, îi luară cu grijă pe bebeluşi şi îi dădură lui Bo şi lui Meg. Meg o ţinea în braţe pe fetiţa ei.

Pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, ea îşi şterse lacrimile cu mâna liberă.

— Vă mulţumesc, îi spuse Meg doctoriţei. Vă mulţumesc aşa de mult.

Atât doctoriţa Peterson, cât şi doctoriţa Field arătau extrem de mulţumite de Meg şi de Bo, de bebeluşi, de slujbele lor miraculoase şi de lume în general.

— Ce nume le-aţi pus? întrebă doctoriţa Field.

— El este – Bo trebui să-şi dreagă glasul înainte să poată continua. Era la fel de emoţionat ca Meg. Este John William Porter. Poartă numele tatălui meu şi al lui Meg.

— Si ea este Mollie Patricia Porter.

Era prima pentru oară când Bo şi Meg rosteau numele

înspre gât, pentru
ca aceastea să rămână deschise în timpul somnului cu rolul de a trata
pauzele spontane în respiraţie.

copiilor lor cuiva din afara familiei lor. Voiseră să le păstreze ca pe o surpriză şi să le dezvăluie după naşterea micuţilor. Era ceva nou şi minunat să le spună numele cu voce tare.

— I-am ales numele în amintirea surorii cumnatei mele şi după mama mea.

— Felicitări. Doctoriţa Peterson o bătu afectuos pe braţ pe Meg. Mă voi întoarce la voi puţin mai încolo.

— Bucuraţi-vă! îi încurajă doctoriţa Field. Mă găsiţi în salon dacă aveţi nevoie de mine să vă răspund la întrebările pe care le aveţi. Doctoriţa se îndepărtă. Nu vă grăbiţi.

— Doamne, şopti Bo, uitându-se la doctoriţele care se retrăgeau. Chiar au de gând... să ne lase bebeluşii aici? Cu noi?

— Aşa cred. Meg râse, iar el rânji ca şi cum ar fi plănuit toată situaţia extrem de minuţios şi tocmai le-ar fi ieşit la fix.

Petrecură clipe în şir minunându-se de bebeluşii lor. Erau mici, dar fără niciun cusur. Năsucurile lor! Bărbiile lor mici. Guriţele micuţe şi perfecte. Din când în când, fie John, fie Mollie făceau o faţă simpatică în timp ce dormeau, provocâdu-i pe părinţii lor să suspine de încântare.

Meg şi Bo făcură numeroase poze. Când schimbară copiii între ei, atât John, cât şi Mollie se treziră atât cât să le arunce o privire părinţilor lor. Meg îl cuibări pe micul John la pieptul ei, cu faţa aplecată asupra lui, iar privirile lor se întâlniră.

— Bună, scumpule, murmură ea. Sunt mămica ta.

Problemele întâmpinate în lungul şi anevoiosul parcurs de a avea aceşti copii fuseră copleşitoare. Dumnezeu răspundea rugăciunilor în multe feluri. El ar fi putut scrie povestea familiei lor cu finaluri diferite. În clipa asta, Meg era atât de bucuroasă, de mulţumitoare şi de uimită că Dumnezeu alesese acest deznodământ ***specific*** pentru ei.

Dându-le aceşti gemeni în chip miraculos.

Slavă Domnului! Bebeluşii lor aveau să crească în înălţime şi în greutate. Aveau să fie sănătoşi şi cât se poate de iubiţi.

Slavă Domnuluil

(3^Ht&£u£28"

ru se trezi la sunetul vocilor şoptite şi al aparatelor. îşi miji ochii.

O cameră de spital. O asistentă. Părinţii ei stăteau în jurul
patului ei.

— Mă simt groaznic, spuse ea.

— Scumpo! izbucni mama ei, zâmbind uşurată. Te-ai trezit.

— Bună, iubito, spuse tatăl ei.

Probabil arăta groaznic dacă tatăl ei îi spunea „iubito”. Folosea termenul ăsta numai în momentele lui de maximă afecţiune. Când era copil, Dru îl auzise mult mai adesea pronunţându-i numele cu o voce joasă, mormăită, ceea ce însemna că dăduse de bucluc.

— Nu sunt paralizată, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu, nu, o asigură mama ei. Ai fost împuşcată într-o parte. Mama ei îi indică zona. îţi aminteşti?

Amintirile îi erau vagi. Winter Family Fun Day. Daniel. Mersul cu ambulanţa până la spital. Apoi filmul memoriei fu întrerupt de un vid întunecat.

— îmi amintesc. M-au operat?

— Da, răspunse tatăl ei. Vei fi în regulă.

— Pe unde a intrat glonţul?

îşi reaminti că prin partea stângă. Dacă ar fi pătruns cu câţiva
centimetri mai sus şi mai central, i-ar fi atins inima.

— A intrat între două coaste şi ţi-a rupt splina, răspunse tatăl ei. Doctorii au trebuit să-ţi scoată splina ca să poată extrage glonţul.

O durea când respira. îşi simţea capul greu.Trupul părea că îi plutea într-o mare de anestezice. Dacă ar fi trebuit să se autoexamineze, s-ar fi apreciat că arăta ca un trup fără viaţă.

— Unde este Gray?

— La parter, spuse mama ei. Este aici de când ai ajuns la spital.

— Cât e ceasul?

— Două noaptea.

Dru gemu şi încercă să-şi adune toată puterea şi curajul.

— I-ai spus că o să fiu bine?

— Gray era cu noi, spuse tatăl ei, atunci când chirurgul a venit în sala de aşteptare ca să ne dea vestea. Nu ştiam... el şi mama lui Dru se uitară unul la altul şi apoi din nou la ea, stânjeniţi. Nu eram siguri... cum stau lucrurile între tine şi Gray. Nu ştiam dacă sunteţi... bine.

Avea cumva, doar cincisprezece ani? Nici măcar trecerea anilor nu înlesnise comunicarea dintre ea şi părinţii ei cu privire la relaţiile ei intime?

— Eu şi Gray ne înţelegem bine. Cred. Poate.

Dru îsi închise din nou ochii şi îi tinu închişi. Buzele ei se arcuiră

în timp ce îşi aminti cuvintele lui Gray când se pusese în genunchi lângă ea după atac. ***Te iubesc.***

Dru îmbrăţişă aceste cuvinte de parcă erau o pătură în timp ce expiră.

— Sunt obosită. Sunt foarte, foarte obosită, murmură ea, apoi se lăsă pradă somnului.

&

Gray nu plecase atunci când familia lui Dru merse

acasă. Rămase în sala de aşteptare, în caz că se trezea singură şi avea nevoie de cineva cunoscut în preajmă. în caz că erau veşti în legătură cu starea ei. în caz că Dru întreba de el.

Ea nu întrebă de el.

Gray stătea în sala de aşteptare a secţiei de Terapie Intensivă de la etajul al doilea, uitându-se pe fereastră înspre intrarea din faţă, când John şi Nancy Porter se întoarseră în spital. Îi privi cum intră, mergând repede şi ţinându-se de mână. Numai atunci Gray se simţi liber să meargă acasă cu maşina ca să facă un duş, să mănânce şi să-şi schimbe hainele. Se uită la ceas. Era şase fără cinci dimineaţa.

O oră mai târziu, Gray îşi terminase treaba acasă şi aştepta în maşină, pe aleea din curte să se deschidă poarta pentru a putea pleca. În timp ce ieşea în stradă, zări un autoturism parcat în faţa casei lui. Soarele nu răsărise încă, dar se luminase îndeajuns de bine ca să-l recunoască.

Era al Kaylei.

Gray se opri.

În timpul orelor de când Dru fusese împuşcată, îngrijorarea, regretul şi vina îl mâncaseră de viu.

Doctorii spuseseră că Dru avea să-şi revină, dar el voia neapărat să se convingă de asta cu ochii lui. Avea nevoie să se asigure că era teafară, trebuia să-i spună cât de rău îi părea de cele întâmplate, să-i reamintească că o iubea şi să recunoască că se purtase tare neînţelept. Singurul lucru de care îi păsa în dimineaţa asta era să se întoarcă la spital. Kayla era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit să o vadă.

Gray nu mai fusese îndrăgostit niciodată până acum. înainte, nu fusese în stare să înţeleagă de ce Kayla nu putea să renunţe la el. Acum o înţelegea. II aştepta în faţa casei lui la fel cum el urma să aştepte în faţa uşii camerei de spital în care era internată Dru. Gray nu avea cum să

nu se ducă la spital. Poate că şi Kayla nu avusese cum să ***nu*** vină acasă la el.

Parcă maşina în spatele ei. Amândoi ieşiră în aerul îngheţat şi se întâlniră între autoturismele lor.

El îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei lui matlasate. încercase să-L lase pe Dumnezeu să-l schimbe. Acum avea şansa de a arăta în exterior prin faptele lui, ceea ce se întâmplase înăuntrul lui.

— Ce mai faci, Kayla?

— Sunt bine. Eu...

Gray aşteptă.

— Am văzut ştirile aseară. Am auzit despre schimbul de focuri de armă de la eveniment. În Holley?

El încuviinţă din cap.

— Femeia care a fost împuşcată este cea pe care am întâlnit-o aici în ziua aia. Nu-i aşa?

— Da.

— Iubita ta.

— ***Da. Sper că da.***

— Mă gândeam eu. La început când am aflat ştirea, m-am simţit oarecum răzbunată, ştii la ce mă refer? Să aflu că noua iubită a fostului meu iubit – pe care, apropo, nu-o agreez – a fost rănită... a fost... ca un vis devenit realitate.

Kayla dădu din umeri indiferentă.

— Pur şi simplu sunt sinceră.

Gray îşi încordă maxilarul. Ştiuse de multă vreme cât de egoistă şi de insensibilă putea fi Kayla.

— Dar cu cât m-am gândit mai mult la povestea voastră, continuă Kayla, cu atât m-a întristat mai mult, deoarece relaţia dintre voi e cât se poate de serioasă dacă Dru a fost dispusă să-şi rişte viaţa pentru tine.

— E curajoasă.

— Te iubeşte.

— Nu sunt sigur de asta, dar ştiu cu siguranţă că o iubesc.

Kayla tresări ca şi cum Gray i-ar fi tras o palmă, şi îşi mută privirea
de la el, în direcţia casei lui.

Voise ca discuţia cu ea să o ajute, nu să o rănească mai mult. Se putea preface că întârzie, numai că nu se pricepea la aşa ceva.

După o clipă îndelungată, Kayla se uită în ochii lui.

— Vreau şi eu să fiu iubită aşa. Cineva să mă iubească într-atât de mult încât să se pună între mine şi un atacator.

— Şi tu vei fi iubită, Kayla. Când vei întâlni bărbatul potrivit, vei fi iubită.

— Voiam ca tu să fii acel bărbat.

— Ştiu. O adiere puternică de vânt trecu pe lângă ei. îmi pare rău că nu sunt eu acela. îmi pare rău pentru multe lucruri. Dacă te-am amăgit, îmi pare rău. Dacă ţi-am frânt inima, îmi pare rău.
Ştiu că te-am dezamăgit, şi ştiu că te-am rănit şi îmi pare rău. Mă poţi ierta?

Kayla îşi întinse buzele.

Gray aşteptă.

Tot nimic.

— îmi pare rău, spuse Gray din nou.

Şi, în sfârşit, Kayla se relaxă. Era ca şi cum primise în sfârşit ceea ce avusese nevoie din partea lui în tot acest timp. Acum că primise acel lucru, poate că era în stare să lase în urmă trecutul – şi pe Gray.

— Bine.

— Mă ierţi?

— Bine. Nu mai contează, mormăi Kayla, dar un zâmbet dulce-amar îi cuprinse colţurile gurii.

— Vino aici.

Gray o îmbrăţişă.

Kayla îi şopti trei cuvinte, atât de încet încât aproape că nu le auzi.

— Nu este a ta.

Gray înţelese. Pentru prima dată, recunoştea că nu era tatăl fiicei
ei.

— Sper ca Dumnezeu să vă binecuvânteze, Kayla. Pe tine şi pe fiica ta.

&

Când se trezi a doua oară, se simţi mult mai bine.

De data asta, îşi deschise ochii într-o lumină puternică care răzbea prin ferestre. Se afla într-o cameră diferită decât cea care în care fusese când se trezise prima oară. Salonul ăsta semăna mai mult cu o cameră, parţial datorită faptului că fratele ei, Ty, stătea într-un colţ citind o revistă financiară, cu o cizmă aşezată pe genunchiul opus.

Dru îşi plimbă privirea prin încăpere, căutându-l pe Gray. Nici urmă de el. Doar Ty. Voia să-l vadă pe Gray, dar se bucura că nu stătuse în salon, holbându-se la ea, cât timp fusese inconştientă şi conectată la aparate. Numai simplul gând o umilea atâta vreme cât îi plăcea să aibă toate lucrurile sub control în ce o priveşte. Şi, dacă se gândea mai bine, îi plăcea să-i controleze şi pe alţii. Se foi uşor în pat găsindu-şi o poziţie mai bună.

Ty sesiză mişcarea ei şi îşi ridică faţa. Puse deoparte revista şi se apropie de patul ei.

— Numai tu ai putea să opreşti un glonţ cu pieptul.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa cu cei care îşi revin după o rană aproape fatală. Ar trebui să fii mai empatic şi să le zâmbeşti înţelegător.

— Niciun frate mai mare nu se poartă aşa cu sora lui mai mică. Dacă aş face aşa ceva, m-ai da afară de aici. Deci... ce s-a întâmplat ieri?

— Am fost nobilă şi curajoasă, nimic mai mult. Sunt o eroină.

— Ihmm, murmură Ty neîncrezător, dar Dru putu citi

un respect neaşteptat pe faţa lui. Toată familia e aici. Din moment ce ne-am gândit că nu ţi-ar plăcea să ne îngrămădim toţi aici în timp ce dormi, restul aşteaptă la cantină. Acum că te-ai trezit, trebuie să-i anunţ să vină să te vadă.

— Nici să nu te gândeşti să-i chemi înainte să am timp să mă aranjez puţin.

De când se trezise şi îşi zărise părinţii lângă patul ei, Dru nu-şi amintea nimic altceva decât asistentele care intrau şi ieşeau şi

strânsoarea tot mai acută a unei manşete de tensiometru în jurul braţului.

— Cât e ceasul?

— E amiază.

— E ziua de după atac?

Nu zăcuse în neştire zile întregi, nu-i aşa?

— Da.

încercă să se ridice – dar se opri când durerea o săgetă în partea lezată.

— Unde te grăbeşti aşa? întrebă Ty. La alergările tale zilnice?

— Am cumva ceva din lucrurile mele de acasă? Periuţă de dinţi? Perie -

— De păr? Pastă de dinţi? Machiaj? Produse de baie?

Ty se duse la o valiză care era sprijinită de un perete şi scoase din ea trusa ei cu produse de îngrijire corporală.

— Genul ăsta de lucruri?

— Da. Exact.

Ty aşeză trusa lângă Dru.

— M-am dus şi ţi le-am adus.

— Nu, n-ai făcut-o. Una dintre cumnatele mele a adus-o.

Dru trase fermoarul de la trusă şi se uită înăuntru.

— A fost Celia?

— Da.

— O iubesc pe Celia.

— Şi eu, spuse Ty afectuos.
— A luat-o cineva pe Fi?
— Părinţii lui Lyndie stau cu Fi şi cu căţeluşii ei de ieri. Nu-ţi face griji.
Era groaznic cât de ameţită şi de slăbită îşi simţea trupul. După ce se spălă pe dinţi cu ajutorul unor pahare cu apă pe care Ty i le tot aduse de la chiuvetă, după ce se pieptănă şi folosi un burete exfoliant pentru mâini şi faţă, Dru era ruşinos de uşurată să se întindă din nou pe saltea.
Avea nevoie de proteine.
— Ce-ai zice să te faci util şi să-mi aduci un meniu Big Mac, cu cartofi prăjiţi şi un shake de ciocolată?
Ty îşi fixă mâinile în şolduri.
— Îţi dai seama că ai salvat viaţa unuia din echipa Mustangs aseară, nu? Şi că fiecare fan Cowboys e furios pe tine? Inclusiv subsemnatul?
— O fi Gray din echipa Mustangs, dar eu sunt oricum eroină. Şi această eroină e lihnită de foame.
— Bine. Ty se duse înspre uşă. Ca să ştii şi tu, o să-i chem pe cei din familie acum.
Apoi el dispăru din vedere.
În câteva minute, clanul Porter începu să umple rezerva de spital. Celia şi cei patru copii. Jake şi Lyndie. Părinţii lui Dru.
— Unde sunt Bo şi Meg? întrebă Dru.
— Ei bine... spuse Celia. Fiecare persoană – fiecare – zâmbi cu gura până la urechi. După cum se pare, avem o surpriză pentru tine.
— O surpriză?
Tatăl lui Dru ţinu uşa deschisă, iar Meg intră în cameră într-un cărucior, cu Bo în spatele ei.
— Nu se poate! exclamă Dru.
Bo se duse la ea şi îi arătă o poză pe telefon cu cei doi nou-născuţi. Micuţii aveau multe fire legate de ei, dar nu era în măsură să comenteze, dat fiind că şi ea era conectată la multe aparate. Cu sau fără tuburi, gemenii

erau absolut minunaţi.

— Bebeluşi! anunţă fericit micuţul Hudson.

Apoi toată lumea începu să râdă, să bată din palme şi să râdă toţi deodată.

Meg şi Bo povestiră pe rând toate evenimentele legate de cezariană, precum şi starea bebeluşilor. Feţele lor radiau de fericire.

— Mie şi lui Meg ne-a luat ceva timp să punem cap la cap evenimentele de ieri, spuse Bo. Dar cred că erai în operaţie chiar în clipa în care se năşteau bebeluşii. Familia Porter ocupa simultan două dintre sălile de operaţie de aici.

— Plănuiam să fiu conştientă la naşterea copiilor, spuse Dru strâmbându-se. Nu-mi vine să cred că am ratat momentul meu de glorie în calitate de mătuşă.

— Erai ocupată chiar atunci.

— Vreau să-i văd cât mai curând.

— Te cred, spuse Bo.

— Cum te simţi? o întrebă Lyndie.

Dru se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Recunoscătoare.

Povara grijilor pe care o purtase în legătură cu Gray de atâta timp îi fusese ridicată de pe umeri. El era în siguranţă. Iar Dru avea să se facă bine.

— Arăţi foarte bine, îi spuse Meg.

— Şi tu, răspunse Dru sincer.

Meg se îmbrăcase în pijamale roz şi un halat asortat cu cordon din satin. Rolul de mamă i se potrivea ca o mănuşă.

În următoarele douăzeci şi nouă de minute, Dru reuşi să discute cu familia ei fără ca să întrebe pe nimeni despre Gray. Fu nevoie de un efort uriaş. Când şi cel de-al douăzeci şi nouălea minut se scurse,

> j > 7

ea nu mai putu aştepta.

— Gray e aici? le întrebă ea pe Celia şi pe mama ei,

care se întâmpla să fie cel mai aproape de ea.

— Da, răspunse Celia. M-am dus să iau ceva din maşină cu puţin timp în urmă şi l-am văzut stând pe culoar.

— Vreţi, careva dintre voi să-i spune-ţi că vreau să-l văd?

— Mă duc eu, se oferi mama ei. Apoi vorbi mai tare, ca să audă toată lumea din cameră. Asistenta care se ocupă de Dru mi-a spus că avem voie să stăm puţin de vorbă cu ea, dar s-a terminat timpul. Haideţi să ieşim şi s-o lăsăm să se odihnească.

Dru primi îmbrăţişările nepoţilor şi nepoatelor ei. Fiecare îmbrăţişare pe care o primea din partea acelor braţe mici îi aduceau o doză miraculoasă de vindecare.

— Vă iubesc, le făcu Dru cu mâna în timp ce familia ei părăsea încăperea.

Jake era la capătul rândului. Aproape că ieşise din cameră când Lyndie îl trase înapoi şi-l îndreptă în direcţia lui Dru.

— Ne vedem mai târziu, Dru, strigă Lyndie.

— Pa, Lyndie.

Jake se apropie de patul lui Dru.

— îmi amintesc că l-ai pus la pământ pe Daniel ieri, spuse ea. Mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Mă bucur că eşti bine.

Cuvintele lui Jake, erau la fel de solemne ca un sonet de dragoste de Shakespeare.

— În ceea ce-l priveşte – Jake tuşi – pe Gray...

Dru ridică o sprânceană.

— Eu şi Lyndie am rămas la spital până târziu azi noapte. Ne-am întors devreme în dimineaţa asta. Gray a rămas aici când am plecat şi l-a găsit tot aici când ne-am întors.

— Si?

— După cum s-a purtat ieri şi azi, nu mai cred că

este chiar atât de insuportabil.

De fapt ce spunea Jake prin, ***nu mai este chiar atât de insuportabil*** era că îl considera ***un iubit acceptabil*** pentru sora lui.

Dru făcu eforturi să nu rânjească.

— Mă bucur să aud asta.

Jake încuviinţă din cap şi părăsi camera.

— Tot e un Mustang, îl auzi Dru mormăind.

Dru îşi întoarse faţa înspre fereastră şi lăsă ca liniştea subită ce o încolţi să o absoarbă în sfârşit. Cerul de dincolo de geam se întindea ca o copertină de azur. Nu era niciun nor.

Parcurse mental cu rigurozitate tot ce se întâmplase după ce Gray se urcase pe scenă ieri. Zăbovi cel mai mult asupra momentelor în care el se pusese în genunchi în faţa ei. îşi aminti cu lux de amănunte modul în care îi mărturisise că o iubea. În acea clipă, barierele dintre ei căzuseră. Îi vorbise cu o sinceritate autentică, exact aşa cum îl rugase în acea zi în garajul parcării.

Dru primise ceea ce-şi dorise, ceea ce avusese nevoie şi sperase din partea lui.

Pe de altă parte, Gray fusese stresat în momentul acela. Noaptea trecută, în timpul scurtelor impulsuri de conştienţă, Dru fusese prea ameţită să se gândească la contextul în care Gray îi declarase iubirea. Dar acum gândea limpede, iar gândurile îi erau umbrite de nesiguranţă.

Îi spusese că o iubeşte imediat după ce fusese împuşcată apărându-l. Era posibil ca să fi fost mânat de simţul datoriei sau poate fusese buimăcit de turnura evenimentelor. Poate că el considerase că trebuia să-i spună ceea ce ea voia să audă în caz că murea.

Totuşi, ***chipul lui.*** Fusese atât de sincer atunci când rostise acele cuvinte. Ochii lui verzi îi sclipiseră de ardoare.

Gemând, Dru îşi închise ochii. Faptul că îi păsa de el

era o dulce tortură. Dar poate că... era o şansă destul de mare... era posibil ca el, până la urmă...

Să o iubească. Nu doar să o iubească, ci şi să fie gata să-şi deschidă inima în faţa ei.

— Gray.

Era mama lui Dru, Nancy.

El se ridică repede din scaunul incomod de pe hol, în care i se păruse că stătuse săptămâni întregi.

Nancy îşi prinse părul scurt şi brunet cu o bentiţă de material. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar expresia feţei ei emana afecţiune în timp ce îl privi.

— Dru ar vrea să te vadă.

Gray fu uşurat. Slavă Domnului.

— Cum se simte?

— Potrivit spuselor doctorilor, foarte bine. Aproape că e ea însăşi, ar trebui să te avertizez.

Nancy chicoti.

Gray fu sugrumat de emoţie şi i se păru că era pe punctul de a plânge.

— Asta e o veste foarte bună.

— Asta e o zi a veştilor bune pentru familia mea, Gray. Dru e în camera 484.

— Bine. Mulţumesc.

— Ca să ştii, Dru e copilul meu preferat.

II surprinse faptul că Nancy îi făcea confidenţe, dar nu-l surprinse câtuşi de puţin că Dru era preferata ei.

— Aveam trei fii, spuse Nancy. Renunţasem la orice speranţă de a avea vreodată o fată. Şi apoi, când băieţii începuseră să crească, am aflat că eram însărcinată. Eram nouăzeci la sută sigură că avea să fie tot băiat.

Nancy zâmbi.

— În schimb, am născut-o pe Dru. Doamne, ***nu-mi venea să cred!*** O fetiţă! După toţi acei ani, Domnul a

crezut de cuviinţă să-mi dea o fiică. Şi una atât de plină de... viaţă. Dru va fi întotdeauna copilul meu, cum să nu fie preferata mea?

— Nu văd cum n-ar putea fi, răspunse Gray sincer.

— N-ai voie să le spui celorlalţi copii ai mei ce ţi-am povestit. E secretul nostru.

— E secretul nostru.

— Pa, scumpule.

Luă liftul până la etajul al patrulea. Apoi merse de-a lungul holului, citind numerele înscrise pe uşi, când îl zări pe Ty că vine înspre el din cealaltă direcţie, ţinând în mână o pungă albă de la McDonalds.

— Maiestatea Sa a cerut mâncare, îi spuse Ty atunci când ajunse lângă el. Vrei să i-o duci din partea mea?

— Da.

Ty îi dădu punga şi îi arătă cu mâna uşa de lângă ei.

— E în camera asta. Noroc, frate.

Ty se îndepărtă până când Gray nu-i mai auzi paşii.

Inima începu să-i bată nebuneşte. întâlnirea aceasta însemna totul pentru el. Viitorul lui depindea de ea.

El intră în cameră.

Dru se uită direct la el, ca şi cum l-ar fi aşteptat. Era acoperită de pături de la mijloc în jos. Pielea îi era palidă, iar Gray putu vedea pe sub cămaşa de spital, bandajele care îi acopereau umărul până sub gât. Câteva aparate îi monitorizau semnele vitale.

în ciuda durerilor pe care le avea, ochii albaştri ai lui Dru sclipeau îndrăzneţi. Părul ei brunet îi era dureros de familiar, iar trăsăturile feţei ei erau atât de proaspete şi curate şi... Gray putu în sfârşit să respire adânc. Supravieţuise. Era ea însăşi. Dru aşa cum o ştia el. Evenimentele din ziua precedentă nu o schimbaseră în vreun fel tragic. Cât de curând, probabil că Dru avea să fie în stare să execute mişcări de karate arunci când Gray va încerca să o îmbrăţişeze.

Nu se putea mişca. Rămase blocat cu punga de la McDonalds în mână, iar ochii i se umplură de lacrimi fiindcă era foarte recunoscător şi pentru că fusese atât de speriat.

în viaţa asta nu ţi se oferă prea multe şanse să-ţi descoperi marea iubire. Lui Gray, i se oferise o ***singură*** şansă. Numai una. Când ţi se oferă acea şansă, trebuie să o apuci cu toată puterea. îngrijorările nu-şi mai au rostul. Motivele care-ţi răpesc încrederea n-au nicio valoare. Trecutul tău e lipsit de importanţă. Trebuie să profiţi de şansa care ţi se oferă. Să rişti totul şi să iubeşti persoana. Deoarece viaţa este fragilă şi se poate curma într-o clipă.

Dumnezeu îi arătase aceste lucruri lui Gray în decursul ultimelor douăzeci şi patru de ore. Dumnezeu îi spusese: **Iubeşte-o.**

Iubeşte-o pe Dru!

Gray i se părea teribil de chipeş lui Dru. Purta un pulover negru simplu. Blugi. Nu-şi pusese şapcă, aşa că nu-şi putea ascunde extenuarea care i se citea pe faţă.

Era mai grozav decât cele mai delicioase deserturi pe care le savurase vreodată – doar să-l privească.

— Eşti cel mai chipeş curier pe care l-a avut McDonalds vreodată, spuse Dru.

— O!

Gray părea că uitase de punga cu mâncare, apoi i-o aduse şi i-o dădu.

Ea aruncă o privire înăuntrul pungii albe din hârtie.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Ty. S-a depăşit pe sine.

Dru aşeză punga pe tava de lângă ea, apoi îi rânji lui Gray. Era
incredibil de bine să-l poată vedea. Incredibil de bine. Gray o iubea, nu? Nu-i aşa?

— Eşti bine, spuse Gray răguşit.

Era o afirmaţie – dar o afirmaţie care părea să implore o confirmare.

— Da.

De fapt, corpul ei era într-o stare jalnică, dar Gray era aici, aşa că în clipa asta, era mai mult decât bine. Lumea ei era în regulă.

— Eşti bine, spuse el din nou.

— Cât ai clipi din ochi, o să mă pot urca din nou pe motocicletă. Dar tu? Tu esti bine?

Gray era masiv şi puternic, totuşi se părea ca accidentarea ei şi că veghea lui prelungită îşi puseseră amprenta asupra lui. Dru îi întinse o mână, iar el i-o luă. Aşezându-se pe marginea patului, Gray îşi împleti degetele cu ale ei, apoi îi duse mâna pe pieptul lui ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Acasă, îi şopti lui Dru mâinile lor împletite. Acasă, acolo unde ţi-e locul.

Gray îşi apăsă un ochi cu încheietura mâinii, apoi şi pe celălalt, ca şi cum s-ar fi luptat cu lacrimile.

— Gray?

El se uită la ea.

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri. Dacă n-aş fi fost eu acolo, nu ţi s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— Nici să nu te gândeşti la asta. Dru îl strânse de mână. A fost alegerea mea. Nimeni, inclusiv tu, nu m-a forţat cu nimic.

Se lăsă tăcerea între ei.

— Ce-ai aflat despre Daniel de când cu povestea de ieri? întrebă
ea.

— I-a spus detectivului Carlyle că el a trimis scrisorile şi tot el a tras focurile de armă în Urban Country.

— Aha. Dru se gândi la implicaţiile afirmaţiei lui Gray. Deci, Daniel şi Dennis Wright te urmăreau amândoi.

— Da.

— Doi hărţuitori, spuse Dru.

— Da.

— Bănuiesc că Daniel conduce o maşină bej Cherokee.

— Aşa este.

— Deci Dennis era pe urmele tale, cel puţin câteodată, folosind camioneta maronie a familiei. Dar Daniel era persoana cu adevărat periculoasă.

Gray încuviinţă din cap.

— Şi… Dru se gândi bine. Când Dennis a fost arestat, Daniel trebuie să fi văzut ştirea la televizor şi s-a hotărât să se folosească de situaţie în avantajul lui. N-a mai trimis scrisorile ca să ne lase să credem că am prins făptaşul.

— Agenţii de pază au fost retraşi din cazul meu.

— Ceea ce i-a uşurat treaba. Apariţia ta la Winter Family Fun Day a fost bine mediatizată. Probabil că Daniel plănuise dinainte să încerce să te găsească acolo. Trebuie să-i fi plăcut ideea de a avea spectatori.

— Poate că da.

— Cum se simte Daniel?

— A suferit răni la ambele mâini, dar niciuna nu este gravă. Gloanţele tale i-au atins armele, nu mâinile, cu o exactitate uimitoare.

— Uau! Dacă ar fi să se laude, ar zice că ţintea grozav. E în spital?

— Mama mi-a trimis un mesaj mai devreme ca să-mi spună că a fost externat şi predat în custodia poliţiei cu câteva ore în urmă.

Gray îşi lăsă capul în jos şi îi sărută mâinile.

Privindu-l, simţi cum o cuprinde dorinţa. Dacă Gray o ţinea tot aşa, poate că va trebui să-şi împartă cartofii prăjiţi cu el. O… iubea. Nu-i aşa? Pe cât de vocală era Dru, refuza să-i smulgă o declaraţie de dragoste, amintindu-i de ceea ce îi spusese ieri.

— De unde ai făcut rost de armă? o întrebă Gray, ridicându-şi capul.

Lui Dru îi trebui o clipă ca să se adune şi să fie atentă la

întrebarea lui.

— Am scos-o din tocul unuia dintre agenţii de pază.

— Glumeşti.

— Nu.

— O femeie care a sustras arma unui poliţist şi a ţintit pistoalele din mâna agresorului putea cu uşurinţă să-l linşeze pe Daniel. Dacă voia asta.

— Aş fi putut să-l lichidez, dar este ***-fratele tău vitreg.***

Ea îşi aminti de insistenţa lui Gray că nu voia să ştie cine era tatăl lui. Totuşi, credea că Gray ştia. Era posibil să fi ştiut din copilărie, dar aflase cu siguranţă atunci când mama lui l-a sunat cu ani în urmă şi i-a făcut acea mărturisire sub influenţa alcoolului. Dacă barierele dintre ei se dărâmaseră, atunci ar fi trebuit să poată fi în stare să vorbească despre asta.

— L-aş fi putut ucide pe Daniel, dar nu am făcut-o, fiindcă este fiul lui Jeff. Şi ştii cine este Jeff pentru tine, nu?

Gray se ridică în picioare. Incrucişându-şi braţele, se plimbă prin camera mică. Se întoarse. Se duse la fereastră. În cele din urmă, încuviinţă din cap.

Dru îşi puse mâinile pe păturile care îi acopereau mijlocul.

— Nu-i găsesc scuze lui Daniel. Sper că sunt clară în privinţa asta. Dar este evident că puştiul e distrus. Mama lui a murit şi a rămas numai cu Jeff.

—Totuşi, ce motive ar fi avut să mă omoare? Nu i-am făcut nimic, niciodată.

— Daniel probabil ştie despre relaţia de lungă durată a tatălui lui cu mama ta. Şi trebuie să ştie că şi tu eşti fiul lui Jeff. Cu excepţia faptului că eşti fiul unei femei pe care o urăşte şi o femeie care poate că a făcut-o să sufere mult pe mama lui. Tu nu i-ai făcut nimic lui Daniel fiindcă el este un nimeni pentru tine. Dar tu nu eşti un nimeni în viaţa lui. Eşti un om de mare succes. întregul lui oraş te

adoră, chiar şi tatăl lui se linguşeşte pe lângă tine.

Preţ de câteva clipe îndelungate, Gray nu se mişcă deloc, cu excepţia ridicării şi coborârii pieptului. Gray părea că se luptă cu sentimentele lui, cu familia lui, cu tot ce se întâmplase ieri. Când se întoarse cu faţa spre Dru, îşi lăsă braţele pe lângă corp.

— M-am străduit să-mi las trecutul în urmă. Dar în final, m-a găsit.

— Da.

Dru îşi arcui buzele. II privi într-un mod în care îl îndemnă să privească partea bună a lucrurilor.

— Dar în ***cele din urmă***, ai scăpat.

— Datorită ţie.

— Toţi avem nevoie de puţin ajutor uneori, Gray.

Gray era masiv şi dur. Inima şi trupul îi fuseseră călite în luptă. Ochii lui erau seriosi şi frumoşi.

— Te iubesc, îi spuse el.

Pur şi simplu. Fără preambul.

În interiorul ei parcă se declanşaseră focurile de artificii de pe 4 Iulie*, un întreg carusel de emoţii o învăluiră. Se sili să se ridice.

— Spune-o încă o dată.

— Te iubesc.

O trecură şi mai mult fiorii. Pielea i se făcu de găină. Sperase... iar Gray îi confirmase toate speranţele de-a dreptul. Fără şovăire. Fără să-şi ascundă sentimentele. El o iubea!

— Si eu te iubesc.

Gray clipi.

— Spune-o încă o dată.

— Te. Iubesc. Fotbalistule.

— Chiar aşa? întrebă Gray.

— Bineînţeles că da.

încrederea începu să curgă în ambele direcţii, împletind sentimentele lor şi cantonându-le definitiv. Dru îşi petrecuse întreaga viaţă sub imperiul neliniştii, fiind

conştientă de izolarea ei şi copleşită de o dorinţă nestăpânită de a fi luată în seamă şi iubită. Răspunsese acestei năzuinţe a sufletului ei spunându-şi, sfidătoare, că nu avea nevoie de nimeni. Totuşi, Dumnezeu văzuse ce era în inima ei. Dumnezeu îi cunoscuse tânjirea inimii şi îi păstrase acea doză de nelinişte până când îl aduse pe Gray în viaţa ei.

Gray se apropie de ea. îşi aşeză o palmă pe perete, deasupra

*** Ziua naţională a SUA [n. trad.].**

capului lui Dru, cealaltă pe saltea şi o împinse uşor pe pernă în timp ce o sărută.

Dru îşi plimbă mâinile prin părul lui şi se agăţă posesiv de el, fermecată de sărut. Gray o iubea! Euforia provocată de acest adevăr o asaltă într-atât de mult, încât trupul ei era prea mic să o poată reţine.

El se îndepărtă puţin de ea. Însă Dru îl opri, apucându-l cu pumnul de pulover.

— Nu te opri.

II trase înapoi, de data asta pentru un sărut la fel de delicat ca atingerea mătăsii.

Apoi el îşi lipi fruntea de a ei, iar cei doi răsuflară precipitat. Dincolo de cuvinte, ei îşi comunicau dorinţa, dragostea şi conştientizarea faptului a ceea ce însemnau unul pentru celălalt.

— Te iubesc, Dru.

— Te iubesc, Gray.

El îi cuprinse faţa în palme. O sărută. îşi trecu uşor degetul mare de-a lungul obrazului ei.

— Ai fost împuşcată din cauza mea. îmi pare atât de rău -

— Şşş. N-o lua prea personal. M-aş fi aruncat în bătaia puştii pentru oricare dintre clienţii mei.

— Dar, dar te-ai aruncat în bătaia puştii pentru mine atunci când nu erai de serviciu.

— Adevărat.

Dru nu se putea opri din zâmbet. Gray o iubea. Aproape că nu o mai durea nimic. Cui îi păsa de o rană împuşcată? Gray Fowler o iubea!

— Dragostea salvează, spuse Dru. Asta face dragostea. Salvează. Şi dacă ar trebui să iau totul de la capăt, aş proceda exact la fel.

Epilog

ru Porter nu era o mireasă obişnuită. De fapt, în ziua nunţii ei, s-a îmbrăcat în negru.

Ea se mai privi încă odată în oglinda care-i reda imaginea pe de-a-ntregul. Alesese să poarte rochia neagră pe care Gray i-o cumpărase iarna trecută la Nordstrom. Pe vremea aia, era clientul ei, iar ea se zgâise la tatuajul lui. Rochia asta, pe care nu o mai îmbrăcase până acum, şi pe care Gray i-o cumpărase fără să se uite măcar la preţ, părea să fi fost făcută anume pentru silueta şi personalitatea ei. Butoni auriţi noduroşi, cu marginile ascuţite erau aliniaţi de-a lungul umerilor ei. Decolteu. Linii suple şi elegante. Rochia era îndrăzneaţă şi cochetă.

Nici pantofii cu tocuri înalte şi cu barete, pe care Dru alesese să-i asorteze cu rochia, nu erau mai prejos.

Ea îşi luă buchetul, care era un mixt din cale liliachii, portocaliu deschis, roz mai închis şi mov închis, aproape către negru, aranjate în aşa fel, încât păreau sculptate. Cum ţinea buchetul în faţa ei, aproape că izbucni în râs.

Ea, Dru Porter, era mireasă.

Şi aproape de necrezut, Gray Fowler era mirele ei.

Ea deschise uşa camerei pe care o închiriaseră şi îl găsi pe Gray aşteptând-o exact acolo unde spusese că o va aştepta la ora ceremoniei. Se sprijinea de peretele de vizavi, cu mâinile în buzunarele unui costum splendid de culoarea cărbunelui. O calã mică liliachie fusese prinsă de reverul hainei. Cravata lui argintie reflecta lumina.

Deşi mii de femei îl doreau, Gray era al ei. Numai al ei.

El se îndepărtă de perete cu o privire admirativă şi plină de uimire la vederea ei.

Ea făcu o piruetă. Păstrase rochia asta pentru ziua de azi şi nu îi spusese că o va îmbrăca. Îi spusese numai să nu se aştepte, sub nicio formă, la nimic alb sau pufos.

— Porţi rochia neagră pe care ţi-am cumpărat-o, zise Gray.

— O să vezi că pot fi agreabilă atunci când vreau.

— Eşti cea mai superbă femeie pe care am văzut-o vreodată, jură Gray.

— Vorbeşti mânat de entuziasmul zilei nuntii noastre.

— Nu, pur şi simplu… am o slăbiciune pentru super eroi.

Gray o prinse de încheietura mâinii şi o trase cu putere spre el. Ea salvă buchetul ca să nu fie strivit între ei chiar în ultimă clipă, ţinându-l în aer în timp ce se sărutară. Chimia dintre ei era tangibilă.

Dru făcu un pas înapoi. O, cui îi păsa dacă întârziau cu o jumătate de minut la ceremonie? Nu era ca şi cum putea începe fără ei. Ea se lipi de Gray, punându-şi o mână pe maxilarul lui în timp ce îl sărută.

— Eşti gata să facem chestia asta? îl întreabă ea cu răsuflarea tăiată, aproape de buzele lui.

— Sunt foarte, foarte gata.

— Atunci du-mă odată la altar.

Ţinându-se de mână, păşiră de-a lungul holului, de la etajul al doilea din cabana de vânătoare, izolată pe malul lacului Holley, pe care o închiriaseră cu această ocazie. Dru se opri în faţa unei oglinzi pentru a se asigura că părul ei, lăsat pe spate şi pe care Meg îl întinsese cu placa de păr, nu fusese ciufulit prea tare de săruturile lor. Nu era cazul.

Scara impozantă cobora prin lateralul camerei înalte şi rustice a cabanei. La baza scării, îi aşteptau mese pline cu aperitive şi băuturi.

Mai multe aranjamente florale din cale. Lumânări pâlpâitoare aşezate în boluri din sticlă. Feţe de masă de culoarea crem.

Dru şi Gray nu-şi doriseră o ceremonie pompoasă. Nu dădeau o petrecere după ceremonia religioasă, nu urmau să aibă ritualul de aprindere a lumânările de nuntă, nu aveau solouri, poezii sau orice fel de program de felul acesta. Pur şi simplu îşi doreau atât de mult să se căsătorească încât de abia mai puteau aştepta.

Soţ. Şi soţie. înaintea lui Dumnezeu. Şi să se bucure de această zi împreună cu cei mai apropiaţi prieteni şi cu familia.

Trecură de uşile enorme din stejar ale cabanei. Oamenii care-i aşteptau pe întinderea împădurită a ţărmului izbucniră în aplauze la vederea lor. Membrii familiei Porter erau prezenţi. Venise şi mama lui Gray, sora lui şi copiii surorii lui Gray. Şi un mare număr de bărbaţi masivi care jucau fotbal.

Singura muziciană, o violonistă, începu să cânte primele acorduri din inmul ***Măreţul Har***, sunetele vibrând incredibil de armonios şi de clar. O briză de octombrie trecu prin părul lui Dru, ridicându-i câteva şuviţe. Era acea perioadă a după-amiezii târzii în care razele de soare cu puternice nuanţe de bronz pătrundeau prin corola copacilor pentru a mângâia pământul cu lumină.

Oaspeţii le făcură loc în timp ce Dru şi Gray se îndreptară spre pastorul care îi aştepta.

Ei trecură de Bo şi Meg, care ţineau fiecare în braţe câte un bebeluş. Bo făcu un gest ca şi cum şi-ar fi înclinat pălăria în faţa lui Dru, iar în zâmbetul lui putu vedea afecţiunea deosebită pe care un frate mai mare o are faţă de sora lui mai mică.

Celia şi Ty stăteau în picioare, braţ la braţ, cu cei patru copii în jurul lor.

— Arăţi bine, îi spuse Ty uşor din buze în timp ce Dru trecu pe lângă el, apoi îi făcu poznaş cu ochiul.

Au ajuns în dreptul lui Jake şi Lyndie, care se ţineau şi ei de mână. Chipul intimidant şi brăzdat de cicatrice al fratelui Porter îşi pierduse acea ţinută dură în timp ce încuviinţă uşor din cap când Dru trecu pe lângă el.

Realiză că se încheia un capitol din istoria familiei Porter, fiindcă, după ziua de azi, toţi aveau să fie căsătoriţi.

Dru şi Gray ajunseră în faţa pastorului, care stătea cu spatele la lac. Suprafaţa apei arăta ca şi cum ar fi fost pictată cu lumină de către un artist impresionist. Ultimele note ale ***Măreţului Har*** plutiră în aer. Copacii îi adăposteau. Deşi nu se aflau într-o biserică, Dru putea

simţi apropierea lui Dumnezeu. Era aici. Iar binecuvântarea Lui era bogată.

Dru se întoarse cu faţa către Gray, încă ţinându-se de mână de când porniseră din hol. Se întâmpla în sfârşit. Se căsătoreau!

Cei doi îşi zâmbiră, apoi Gray păşi înspre ea să o sărute ca şi cum Dru l-ar fi chemat cu tăria fericirii ei. Fu un sărut foarte reuşit, unul care avea să rămână în amintirea lor de-acum încolo.

— Te iubesc, şoptiră ei la unison când se termină sărutul.

— Nici măcar n-am început ceremonia, spuse pastorul, râzând.

Da, astăzi se încheia un capitol din viaţa familiei ei. Dar în timp
ce Dru se uita la chipul lui Gray, tot ce simţi fu o bucurie în aşteptare, una ce era de nestăpânit. Deoarece era şi începutul lor ca familie.

începutul unei căsnicii frumoase.

Iată-Mă pe cale de a face ceva nou!
Să nu-l cunoaşteţi voi oare?
Voi face un drum prin pustie şi râuri în locuri secetoase.
— Isaia 43:19

Sperăm că ţi-a făcut plăcere lecturarea acestei cărţi. Dacă te-a inspirat mesajul ei, te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare şi alte apariţii editoriale disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile de final şi accesează librăria virtuală de la adresa

Întrebări pentru discuții

1. De ce crezi că Becky Wade a decis să înceapă romanul ***Inima mea luptă pentru tine*** cu un prolog care a întrezărit puţin din ce avea să se întâmple mai departe în poveste?
2. Tema uzitată şi actuală a „bodyguardului” a inspirat-o pe Becky să scrie acest roman. Totuşi, ea a conferit originalitate acestei teme, plasând-o pe eroină în rolul de gardă de corp (sau „agentul de protecţie/[4] aşa cum i-ar plăcea lui Dru să spună). Poţi da exemple de cărţi sau filme în care unul dintre personaje trebuie să-l apere pe altul? În ce fel ar fi fost diferită povestea dacă Gray ar fi fost garda de corp a lui Dru? Ce ţi-a plăcut cu privire la dinamica relaţiei dintre personaje, în felul în care a scris-o Becky?
3. Să discutăm despre ordinea naşterii fraţilor într-o familie! Dru este cu mai mult de zece ani mai tânără decât cel mai apropiat frate ca vârstă. Tu al câtelea copil eşti în familie: primul? Mijlociul? Mezinul? Sau eşti singurul copil din familie? Cum crezi că te-a influenţat acest aspect?
4. Tema romanului ***Inima mea luptă pentru tine*** este renunţarea. Gray nu poate să ducă relaţia cu Dru la următorul nivel până când nu se eliberează de trecut. Poţi aminti de o ocazie în care a

renunţa (chiar la ceva nesemnificativ) a fost dificil pentru tine? A jucat credinţa ta vreun rol în capacitatea ta de a merge mai departe?

5. În afara lui Gray, şi altor personaje li se oferă ocazia de a renunţa şi de a merge mai departe în roman. Ai sesizat care sunt acele personaje?
6. Dru este o eroină brutal de sinceră şi extrem de independentă. Poate fi dificil să te raportezi şi să empatizezi cu personaje care au o asemenea personalitate. Ai reuşit să te conectezi cu Dru? Dacă da, de ce?
7. Gray a fost victima abuzului parental. Potrivit studiilor în domeniu, copiii care cresc într-un mediu abuziv, la fel ca şi Gray, întâmpină mari dificultăţi în manifestarea încrederii faţă de cei din jur. Ce sentimente ţi-au trezit mediul în care a crescut Gray? Crezi că Dru a fost prea dură când a rupt relaţia cu el din cauza refuzului său de a-şi deschide inima în fata ei?

> *j*

8. Becky nu introduce întotdeauna elemente de suspans în romanele ei, aşa cum a făcut în ***Inima mea luptă pentru tine.*** În timp ce citeai, pe cine bănuiai ca fiind hărţuitorul lui Gray? Cum anume crezi că acest element de suspans a influenţat povestea?
9. Lui Becky îi place să scrie poveşti de dragoste! Care scenă ţi se pare cea mai romantică?
10. Becky a fost onorată să încheie povestea romanului cu bucuria lui Bo şi al lui Meg la sfârşitul drumului lor anevoios, deoarece infertilitatea, avortul spontan şi complicaţiile de sarcină afectează atât de multe cupluri. Te poţi raporta la vreun aspect din problemele şi emoţiile lui Meg?
11. ***Inima mea luptă pentru tine*** este cel de-al patrulea şi ultimul roman din seria Familia Porter. Această

serie acoperă opt ani din viaţa familiei Porter. Ce anume te face „să trăieşti” cu o familie atât de mult timp prin intermediul cărţilor? Dacă ai citit şi volumele anterioare ale seriei, ce anume din experienţa ta cu familia Porter te-a condus înspre acest final?

OjLctbaJw

Despre

Becky Wade şi-a petrecut copilăria în California, unde, împreună cu surorile, prietenii şi verii ei, punea mereu în scenă diferite piese de teatru imaginate chiar de ea. Aceste piese erau de cele mai multe ori poveşti de dragoste cu final fericit, în care protagonistul era un prinţ sau o prinţesă. De atunci a rămas fascinată de orice poveste de iubire.

Becky a absolvit Universitatea Baylor. După căsătorie, Becky şi soţul ei au locuit pe malul mării în Insulele Caraibe şi, mai apoi, în Australia În această perioadă, pasiunea lui Becky pentru lectură s-a transformat într-o pasiune pentru scris, mai cu seamă romane creştine de dragoste.

După naşterea celor trei copii ai familiei, Becky s-a preocupat să ţină pasul cu treburile casnice şi nevoile copiilor, dar îşi face timp să joace tenis, să se antreneze în sală şi mai ales să scrie sau să se uite cu soţul ei la emisiuni preferate, prăbuşită pe o canapea şi mâncând ciocolată.

Familia Wade locuieşte acum în Dallas, Texas.

Seria Familia Porter

Romanele din seria *Familia Porter* prezintă poveştile de viaţă ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte şi zbateri personale cu care adeseori şi tu te poţi identifica. Becky Wade nu se fereşte să prezinte vulnerabilităţile lor, dar, în egală măsură, credinţa şi speranţa în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situaţii critice pentru protagoniştii ei.

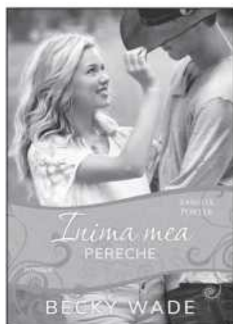
Într-o dimineaţă s-au trezit cu un certificat de căsătorie şi o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soţia lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soţul nimănui.

JiWM-Os IKĭ¿V Ş> TE CAUTĂ

'•"BECKY WADE

Megan este moştenitoarea unei mari averi, Bo este un simplu manager de fermă şi angajatul ei. Totuşi, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

Gray este de-a dreptul indignat când agenţia de pază şi protecţie îi desemnează ca şi bodyguard o femeie. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar

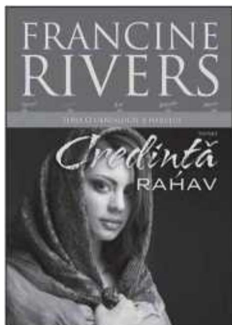

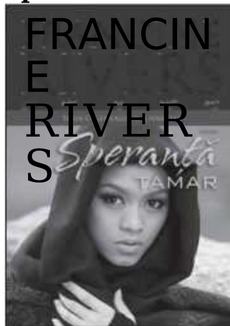

posibil. Asta până când o reîntâlneşte pe Lyndie.

Seria O genealogie a harului

***O genealogie a harului* – cinci femei care au schimbat lumea. Poveşti de viaţă captivante, personaje controversate şi un context biblic real te vor captiva definitiv.**

RIVERS

Credinţă – Rahav

Trecutul ei tenebros Dumnezeu i l-a preschimbat într-un viitor cuceritor.

FRANCINE

Speranţă – Tamar

Deşi trădată de bărbaţii care îi controlau viitorul, a luptat pentru credinţa ei în Dumnezeu.

Dragoste – Rut

Pentru că a fost gata să sacrifice totul, fără să aştepte ceva în schimb, Dumnezeu a onorat-o.

Frumuseţea ei a stârnit pasiunea regelui, iar suferinţa ei a atins inima lui Dumnezeu.

Clipa pregătită din veşnicie. Dumnezeu a ales o femeie.

FRANCINE
RIVERS

FRANCINE
RIVERS

Zhmtr<xre

éiscuffare

Indurare – Batseba *Ascultare – Maria*

Seria Fiii încurajării

***Fiii încurajării* – cinci bărbaţi ai credinţei care au slujit în umbra unor mari lideri şi au influenţat cursul istoriei pentru totdeauna. Poveşti de viaţă uimitoare, eroi din umbră şi un context biblic real te vor captiva definitiv.**

4

. L- '* • 2 preotul

ítázbomic ul

^ nu INCPR-MARII

FRANCINE
RIVERS

y im?
î'4
u* îi

A **prinţul**

FRANCINE
RIVERS

Războinicul-Caleb

Caleb, războinicul spion, devenit liderul poporului Israel spre Ţara Făgăduinţei.

Preotul – Aaron

Aaron, preotul Domnului pentru poporul său, hotar între credinţă şi idolatrie.

FRANCINE
RIVERS

Prinţul Ionatan

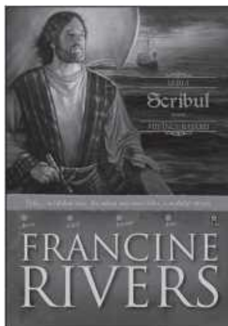
Ionatan, prinţul care a fost gata să renunţe la tron pentru a păstra prietenia camaradului său.

FRANCINE

Profetul Amos

Amos, un păstor din Tecoa, culegător de smochine, devenit profetul poporului lui Dumnezeu în vremuri de restrişte.

RIVERS

Scribul-Sila

Sila, tovarăşul de misiune al lui Pavel şi bărbatul investit cu misiunea de a purta de grijă sulurilor catehetice.

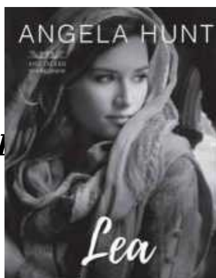
Seria Anii tăcerii

***Anii tăcerii* – este povestea vieţii a patru femei puternice care au avut un impact decisiv în istoria celor 400 de „ani de tăcere”, o vreme când Dumnezeu nu a vorbit lui Israel prin proroci, dar Şi-a continuat lucrarea în mijlocul poporului Său, printre alte popoare şi în lumea supranaturală.**

Cleopatra, regina Egiptului

împărăteasa Cleopatra privită prin ochii celei mai credincioase prietene a ei, Chava.

Lea> soţia lui Iuda Macabeul

Son a lui Iuda Macabeul

Povestea maccabeilor prin ochii soţiei lui Iuda, care a înţeles că dragostea presupune curaj şi... sacrificiu.

ANGELA HUNT

Salome, regina Ierusalimului

Urcarea ei pe tron a depăşit aşteptările tuturor, dar încrederea ei în HaShem a schimbat lumea.

ANGELA HUNT

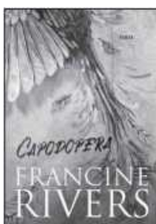
Zara> umbra regelui

ZwiA/

O slujnică la curtea lui Irod, care, în numele Atotputernicului HaShem, s-a ridicat în folosul celor năpăstuiţi.

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Răscumpărată prin iubire de Francine Rivers 145X205 mm, 544 pagini

FRANCINE

Capodopera de Francine Rivers *145 X 205 mm, 536pagini*

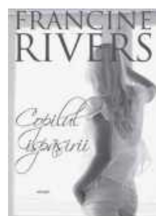
TJ Umr&

Podul spre casă de Francine Rivers 145X205 mm, 512 pagini

Chemarea şofarului de Francine Rivers 145X205 mm, 576 pagini

Copilul ispăşirii de Francine Rivers 145X205 mm, 376 pagini

Firul stacojiu de Francine Rivers 145X205 mm, 440 pagini

FRANCINE

RIVER

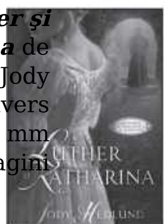
Grădina Leotei de Francine Rivers 145X205 mm, 536 pagini

October baby de Wilson *&c* Preston 145X205 mm 296 pagini

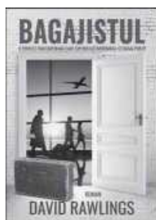

Un mister tulburător de Francine Rivers 145X205 mm, 320 pagini

Luther şi Katharina de Jody Hedlundvers 145X205 mm 536 pagini

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Cer Aprins de Lori Benton *145 X 205 mm, 416 pagini*

Bagajistul de David Rawlings *145X205 mm, 240pagini*

EU.TU. '
rv&t"

Neaşteptata întorsătură a vieţii de David Jeremiah 145 X 205 mm, 318 pagini

%

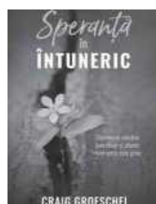
Eu. Tu. Noi. Matt Chandler 145 X 205 mm, 244 pagini

Bucurie care sfidează circumstanţele de Stasi Eldredge 145 X 205 mm, 186 pagini

PUTEREA RUGĂCIUNII

Puterea rugăciunii de Stormie Omartian 145X205 mm, 220 pagini

STASI ELDREDGE

Eoksănufiio k de Sheila Walsh 145 X 205 mm, 254 pagini

N EAŞTEPTATA

A VIEŢII

Speranţă în întuneric de Craig Groeschel 145X205 mm, 182 pagini

*XV

DAVID JEREMIAH

HUCUitliE
CARI SFIDEAZĂ CIRCUMSTANŢELE
U IA Jjp. I* » pi

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Şapte femei de Eric Metaxas 145X205 mm, 238 pagini

Nu aşa trebuia să fie de Lysa TerKeurst 145 X 205 mm, 264 pagini

NUAŞA
irtbiu
CC SĂ
FIE

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Veşnicia în desfăşurare de John Ortberg 145 X 205 mm, ***160 pagini***

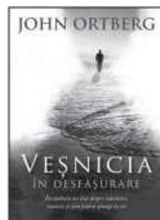
| JOHN ORTBERG |

TOŢI SUNT NORMALI

PÂNĂ

AJUNGI SĂ

Toţi sunt normali până ajungi să-i cunoşti de John Ortberg 145 X 205 mm, *288pagini*

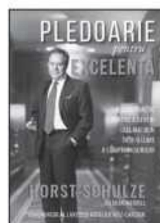

Pledoarie pentru excelenţă de Horst Schulze 145X205 mm, 202 pagini

MAX

Poţi să treci şi peste asta de Max Lucado 145 X 205 mm, 232 pagini

Credinţă irezistibilă de Andy Stanley 145 X 205 mm, 326 pagini

LIDIA ŞCHIOPU

Umblarea cu El-o aventură de Lidia Şchiopu 145X205 mm, 296 pagini

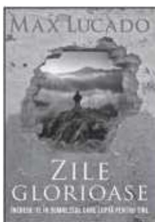
David JEREMIAH

Un *no* început

Neaşteptata întorsătură a vieţii de David Jeremiah 145 X 205 mm, 318 pagini

NEAŞTEPTATA

Un nou început de Louie Giglio *145 X 205 mm, 218 pagini*

întinde fără săfrângi de Nancy Ortberg

Alte cărţi publicate de Scriptum:

145 X 205 mm,
248 pagini

Zile glorioase
Max Lucado
145 X 205 mm,
240 pagini

Pentru informaţii:
Editura Scriptum, O. P. 9 C. P.
33,410690 Oradea Tel. /Fax/Robot:
0259-457.428, e-mail:
comenzi@scriptum. ro, magazin
virtual: www. scriptum. ro

WO

, star al NFL, este urmărit de un hârţuitor, astfel sa angajează o agenţie de pază şi protecţie, o întâlneşte pe Dru Porter este de-a dreptul putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deşi foarte tânără şi frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină şi este foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmăreşte pe Gray. Şi, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de ataşament romantic între ea şi acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray şi Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul creşte, Dru şi Gray îşi pot încredinţa inimile – şi viaţa – unul altuia?

Romanele din seria Familia Porter prezintă poveştile de viaţă ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte şi zbateri personale cu care adeseori şi tu te poţi identifica. Becky Wade nu se fereşte să prezinte vulnerabilităţile lor, dar, în egală măsură, credinţa şi speranţa în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situaţii critice pentru protagoniştii ei.

SCRIPTUM
®
spaţiu de gândit!

9 786060 31 0525

www.scriptum.ro

wler, star al NFL, este urmărit de un hărţuitor, astfel ă echipa sa angajează o agenţie de pază şi protecţie.

Când Gray o întâlneşte pe Dru Porter este de-a dreptul indignat. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deşi foarte tânără şi frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină şi este foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmăreşte pe Gray. Şi, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de ataşament romantic între ea şi acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray şi Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul creşte, Dru şi Gray îşi pot încredinţa inimile-şi viaţa – unul altuia?

Romanele din seria Familia Porter prezintă poveştile de viaţa ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte şi zbateri personale cu care adeseori şi tu te poţi identifica. Becky Wade nu se fereşte să prezinte vulnerabilităţile lor. dar, în egală măsură, credinţa şi speranţa în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situaţii critice pentru protagoniştii ei.

SCRIPTUM®
spațiu de gândit! R*
www.scriptum.ro (S

* *WrestleMania* este cea mai mare şi cea mai veche gală de wrestling din lume [n. trad.].

* „Cer” în engleză [n. trad.]